SENA NUR IŞIK

Asel

Cennetteki ırmağı
kirleten her kötülüğe...

indigo

PS ➡️ TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR. SADECE PDF'IN YENIDEN DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

KAKTUSUN

"Vicdan, varlığıyla tedirgin ederken yokluğuyla ağır gelirdi."
CANAVAR
"Karanlığı öldürdüğünde gökkuşağı doğacak."
"Kelimeler o kadar kırılgan ki neyin gerçek, neyin yalan olduğunu anlayamıyorum."
"En büyük acıları yaşatanlar, en çok sevdiklerin oluyor."
"En büyük intikam vicdan azabı olduğ unutuyorsun!"
"Hayal kurmak için daha önce yaşamadığın duyguları seçersin. Ben seninle her duyguyu yaşadım."
"Gürültünün içindeki gerçek, yanılgılarla doluydu."
"Ördüğün duvarların arkasında renklerine kavuşmak isteyen bir ruh var."
"Çünkü büyük acıları gizlemek için büyük kahkahalar atmayı en iyi ben bilirdim."
CANAVAR
"Kalbine, siyahı bıra aksine sana gökkuşağı renklerini vermek ist
''Bana verdiği acıya rağmen onun yanında iyileşmek istemiştim.''
"Güven, ince bir buzun üzerinde çıplak ayakla yürümeye benzer."
Asel
"Gerekirse senin için her şeyi yaparım. Yeter ki bu gözler bana pişmanlıkla bakmasın."
CANAVA
"Kahkahalarım, acılarımı üzerine perde olduğu gün beri tüm duygularımın silahıy
CANAVAR
"Senin sevdiğin bir şeyi sevmek istedim."
"Bazen o kadar kör oluyorduk ki bizim için uygun olmadığını fark etmemize r insanları hayatımıza zorla yerleştirmey çalışıyor, bir ucundan kırılıyorduk."
"Özür dilerim kalbim seni geri almaya geld n."
"Geleceğe hapsolmuş bir adam, geçmişte mutluluğu arayan bir kıza ulaşmaya çalışıyor."
"Her şeyden çok değer verdiğiniz insanlar size inan dıklarında kendinizden bile şüphe eye başlardınız."
"Kelimeler en vdiğimiz insanların ağzından çıktığı çok güçlü olurdu."
"Keşke zihnimdeki sesler bastırabilecek kadar güçl kahkaha atabilseydim
CANAVAR
"İnsanlar seni kırarken parçalarını kendin toplamışsın. İzin ver, bu sefer senin kırdıklarını biz toplayalım."
"Duygularımın katili olmuşlardı ama mezarını sulamalarına izin vermeyecektim."
Aşk ise böyle bir aptallığın arçası olacak kadar üçsüz bir duygu değildi."
"Eğer bir gün kalbimi arasında çiçek açarsa o, sa
CANAVAR

KAKTÜS TEAM

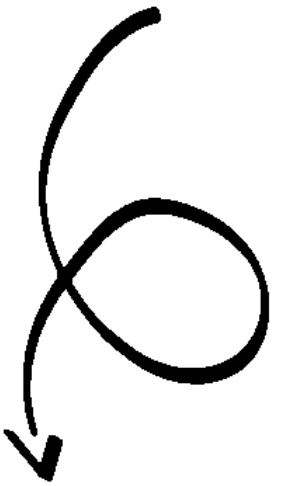
SENA NUR IŞIK

Asel

İNDİGO KİTAP

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kitaplaki tüm şarkıları
buradan dinleyebilirsiniz:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aşk için kendini feda eden herkese...

KAKTÜS TEAM

GİRİŞ

"Cennetteki ırmağı kirleten her kötülüğe..."

Sam Smith – *Fire on Fire*

İçimdeki acının yoğunluğuyla merdivenlere yöneldiğimde önümü görmeye çalışıyordum. Gözlerimin açık olduğuna emindim ama göremiyordum. İçimden gelen kahkahayı tutmaya çalıştım. Bir elimi duvara dayayıp merdivenden inmeye başladım. Dudaklarımın yavaş yavaş genişlediğini hissediyordum. Tebessümüm büyüyüp kahkahaya dönüştüğünde hiçbir şey beni durduramadı. Öyle çok gülüyordum ki sesim bütün evi inletiyordu. Duvardan destek alıp kahkaha atarak merdivenleri inmeye devam ettim. Arkamdan sesler geldiğine emindim ama kahkahamdan duyamıyordum. Keşke zihnimdeki sesleri de bastırabilecek kadar güçlü bir kahkaha atabilseydim.

Gözlerimden yaşlar geldiğini hissettiğimde daha da çok gülmeye başladım. Sesim yükseldikçe kahkahamın çığlığa dönüştüğünü fark ettim. Kendime acıyordum. Gözlerimden yaşlar geldikçe kendime üzülüyordum. Elimin duvardan boşluğa kaydığını hissedince sağımda kalan masaya tutundum.

Susmaya çalıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Duramadım.

Sesimi kısmaya çalıştım.

Başaramadım.

Koluma değen eli hissettiğimde hıçkırdım.

Kafamı çevirdiğimde elini hemen çekti. Dokunuşuyla susmuştum. Kahkahalarım durmuştu. Peki, gözümden akan yaşlar neden durmuyordu?

Gözlerimi bana dokunan elinden çekip doğrudan gözlerinin içine baktım. Gözlerimde gözyaşlarım dışında bir şey daha gördüğüne emindim.

İçimde söndürmeyi hiç düşünmediğim ateşi.

Gözlerimi açtığımda yüzümden tek bir damla yaş akıyordu. İçim yanıyordu. Üzerimdeki örtüyü bir kenara fırlatıp ayağa kalkmaya çalıştım. Dengemi kaybedip kendimi tekrar yatakta bulduğumda homurdandım. Derin bir nefes alarak doğrulduğumda amacıma ulaşmıştım. Gözlerim karşımda duran aynaya kaydı.

Yüzümü incelemeye koyuldum. Saçlarım dağılmıştı. Işıktan dolayı gözlerim kısık bakıyordum; içlerinde bir parıltı gördüğümde mutluluktan değil de az önceki rüyadan olduğunu fark edince kendime acıdım. Geçtiğimiz aylar boyunca hiç yorulmadan bu konuda antrenman yapmıştım. Şansa bakın ki bugün son gündü. Artık kendime acımayacaktım.

Gördüğüm rüyayı ilk günün verdiği strese yorarak ayağa kalktım. Duşa girip kendimi sıcak suyun kollarına teslim ettim.

Duştan çıktığımda bu sefer dolabımla bakışıyordum. Ne giyeceğimi düşünmekten sıkılarak en sonunda siyah, dar paçalı pantolonumu yatağa fırlatıp siyah askılı bir tişörtü peşinden gönderdim. Siyah iç çamaşırlarıma da siyah çoraplarım eşlik etti.

Giyindikten sonra aynanın karşısında kendimi süzdüm. Gösterişten uzak duruyordum. Siyahların içinde sade ama çarpıcı bir

duruşum vardı. Gözlerimi bedenimden çekip yüzüme kaldırdım. Elmacık kemiklerim zayıfladıktan sonra ortaya çıkmıştı. Yanaklarımdaki fazlalıktan kurtulup kemikli bir çeneyle kalmıştım. Bu görüntü hoşuma gitti.

Aynadan uzaklaşıp saçlarımı düzleştirmek için malzemelerin peşine düştüm. Belime kadar gelen kahverengi saçlarım vardı. Düzleştirdiğimde daha da uzamış olan saçlarımı tepeden sıkı bir atkuyruğu yaparak topladım. Hafif bir makyaj yaptım. Kulaklarıma halka küpelerimi taktım, ayaklarıma topuklu siyah botlarımı giydim.

Deri ceketimi üzerime geçirip anahtarlarımı ceketimin cebine koydum. Telefonumu da masanın üzerinden alıp cebime koyduğumda artık hazırdım. Aynadaki görüntümden tatmin olunca odamdan çıktım. Merdivenleri inerken bir yandan da rüyamı unutmaya çalışıyordum. Bugün hiçbir şeyin beni tereddüt ettirmesine izin veremezdim.

Aşağıya indiğimde burnuma gelen kokulara midemden gelen ses eşlik etti. Mutfağa girdiğimde annemi kahvaltı masasında otururken, Umay Abla'yı ise ona çay doldururken gördüm.

Annem bana baktığında içten bir gülümseme gönderdi. "Günaydın, bebeğim."

"Günaydın, annelerin en güzeli," dediğimde kaşlarını havaya kaldırdı. Tavrını umursamadan Umay Abla'ya doğru ilerledim ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. "Günaydın, ablaların bir tanesi."

Tereddüt ederek, "Günaydın, prensesim," dedi. Annemin gözlerini hâlâ üzerimde hissediyordum. Bakışlarına tepki vermeden masaya geçtim.

"Asel."

Anneme baktım. Tek kaşımı kaldırdığımda, "İyi misin?" diye sordu. Kararlılıkla gülümsedim.

"Fazlasıyla."

Ona nasıl olduğunu sormadan önümdekilerden atıştırmaya başladım. Annemin bana dik dik bakan gözlerini yok sayıp Umay Abla'nın arkamda çıkardığı seslere odaklanmaya çalıştım. Çayımdan bir yudum alıp zeytine uzandığımda hâlâ bana bakıyordu. Sinirlerim gerilmeye başlamıştı. Bu kadar ısrarcı olmasını doğru bulmuyordum. Sert bir ifadeyle ona döndüm.

"Bana bakmayı kes." Sesim istediğim gibi kızgın çıkmıştı. Oysa cümlemden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Emin misin?" dediğinde elimdeki çatalı tabağıma fırlatıp ayağa kalktım. Umay Abla irkilmişti ama annemin yüzünde hiçbir mimik oynamamıştı.

Ellerimi masanın köşesine koyup ona doğru eğildim ve ağzıma gelen kelimeleri özgür bıraktım: "Hiç olmadığım kadar!"

Arkamı dönüp çıkmadan önce gözlerindeki ifadenin değiştiğini görmüştüm. İçimden lanetler okumaya başladım. Ağzıma kan tadı geldiğinde dudağımı ısırdığımı fark ettim. Çıkmadan önce sağda duran kaskımı aldım. Duyabilecekleri kadar sert bir şekilde kapıyı çarptım. Temiz havayı içime çekerken bağırmak istedim. Özgüvenimi yerle bir eden bakışlarını umursamamaya çalıştım. Ama elimde değildi. Gözlerindeki ifadeyi görmüştüm.

Melda Carter asla tedirgin olmazdı.

Ama bugün?

BÖLÜM 1

GÖZLERİN SAVAŞI

"Kalbimi onun ellerine veren masumluğuma..."

Zayn Malik – *Pillowtalk*

Motoruma atlayıp yola çıktığımda anneme karşı duyduğum öfkeyi dindirmeye çalışıyordum. "Emin misin?" diye sorarken gideceğim yeri kastettiğini biliyordum. Bir tek kendisinin güçlü olduğunu sanıp bana gelince tedirgin bakışlar atmasına dayanamıyordum. Sonuçta genlerimin bir kısmı ondan geliyordu. Güçlü duruşundan biraz bana aktarmış olmalıydı. Yola odaklanmaya karar verip düşüncelerim yerine rüzgâra karşı savaş açtım. Tüm korkularımı, endişelerimi arkamda bırakarak hızlandım.

Okulun bahçesine geldiğimde motoru yavaşlatıp otoparka doğru sürdüm. Boş bir köşeye motoru park edip koltuktan indim. Kaskımı çıkarıp kolumdan geçirdikten sonra ellerimle saçlarımı düzelttim.

Derin nefesler alırken içimde en ufak bir tereddüt yoktu. Zihnimden yüzlerce anının geçmesine izin verirken tek bir sızı hissetmedim. Girişinde "Edebiyat Fakültesi" yazan binayı

gördüm. Sinsice gülümseyip, "Ama ne edebiyatı?" dedim. Keyiflenmiştim.

Her an korkunun kollarına teslim olabilecek iç sesimi bastırarak fakülteye doğru ilerledim. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak merdivenleri tırmandığımda üzerimdeki bakışları hissetmeye başlamıştım. İçimdeki sinsi taraf, "Şimdiden mi?" diyerek mızmızlanıyordu. "Oysa daha içeriye bile girmedim."

Kapıdan içeri girdiğimde gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Kahkahalarım, acılarımın üzerine perde olduğu günden beri tüm duygularımın silahıydı.

Koridorun sağ köşesinde duvara yaslanmış arkadaşlarıyla konuşan Kuzey'le göz göze geldiğimde, ağzıyla beraber aynı anda açılan gözlerini görmenin hazzını yaşadım. Onu fark eden arkadaşları yavaş yavaş bana dönerken, bir çift gözde bile acıma duygusunu görürsem sakin kalamayacağımı biliyordum. Sanki hiçbirini tanımıyormuş gibi yanlarından rüzgâr gibi geçtiğimde arkamdan bir kızın, "Oha!" dediğini duyarken başka birinin de, "Nasıl yani?" diyen sesini işittim.

İlk dersimin olacağı sınıfa girerken sırtımı dikleştirip ifadesiz bakabilmek için uğraştım. Bazıları sırasında otururken bazıları ayakta sohbet ediyordu. Tüm sohbeti ve kahkahaları bozan, "Ha siktir!" cümlesini duyduğumda o tarafa döndüm. Gözlerim Yağız'ı bulduğunda tenim karıncalanmaya, midem bulanmaya başladı.

Biliyordum.

Yağız'ın yanındaydı.

Bana baktığını hissediyordum. Tüm gözler benim olduğuma inanamayarak kafalarını ondan tarafa çevirip sonra tekrar bana döndü. Bugünü o kadar çok hayal etmiştim ki bir zamanlar gözlerinin içinde kaybolmayı sevdiğim adamın suratına bile bakmadım. Ruhum, adamın ellerinde duran kalbime çekiliyordu. Çok

iyi tanıdığım ellerine baktığımda zihnimdeki cılız ses, "Özür dilerim kalbim, seni geri almaya geldim," dedi.

Bedenimi Yağız'ın yanında oturan adamdan uzağa sürüklemenin zorluğuyla en arkadaki sıralara yöneldim. Sınıfta duyulan tek şeyin ayak seslerim olması beni ürkütse de saçımı savurarak sıralardan birine oturdum. Elimdeki kaskı yanıma bıraktım. Kafamı kaldırdığımda neredeyse bütün sınıfın beni izlediğini fark ettim. Kaşımı kaldırıp ters ters bakışlar attığımda, biri hariç hepsi önüne dönmeyi başarabilmişti. Onun gözlerinin hâlâ beni izlediğini bilsem de gözlerimin onunla buluşmasına izin vermedim.

Sınıfın kapısındaki hareketliliğe baktığımda Kuzey ve yanındaki arkadaşları kapının önünde duruyordu. Arkadan gelen, "Neden kapıda bekliyorsunuz?" cümlesini duyduğumda tüylerim diken diken olmuştu. Avuçlarımın terlemeye başladığını hissedince ellerimi yumruk yapıp sıktım. Tırnaklarımla avuç içlerimi parçalarken Kuzey'in yanına yerleşen kıza baktım. O da bana baktığında bir şey söylemek için açtığı ağzını tek bir kelime söyleyemeden kapattığını gördüm. Yumruk yaptığım elimi kızın suratına geçirme hayalini, "Hadi içeri!" diyen ses böldü.

Kapının önünde herkesi itiştiren öğretim görevlisini görünce yumruğumu gevşetip avucumu rahatlattım. Hepsi kendine gelip sıralara dağılmaya başladı. Bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi hiç kimsenin yakınıma bile yaklaşmamasını umursamayarak öğretim görevlisini süzmeye başladım. Buna öyle odaklanmıştım ki öğretim görevlisinin doğrudan bana baktığını fark etmemiştim. Tebessümümü ona gönderirken gözlerimin de dudaklarıma eşlik ettiğini umdum.

"Seni ilk defa görüyorum. Benim sınıfımda mısın?" dedi.

Gülümsemeye çalışarak cevap verdim. "Evet, sınıf listesinde adımın olduğuna eminim."

Önündeki dosyaya bakıp bir şeyler aramaya başladı. Sınıf listesi olduğunu düşündüğüm bir kâğıdı çıkarıp sorgulayan gözlerle, "İsmin?" diye sordu.

Hiç kimsenin duymak istemediği o ismi gururla söyledim: "Asel."

Öğretim görevlisi listeyi incelerken ismimi bulduğunda, "İki haftadır neredesin?" dedi.

Ukala bir tavırla, "Tatildeydim," diyerek geçiştirdim. Tavrıma kızmış olacak ki uyarır bakışlarla ekledi: "Ders çıkışında odama uğrayıp dönem programını ve notlarını almayı unutma."

Onayladığımı belli edercesine başımı salladım. Dikkatini benden çekip elindeki listeyi ön sıraya bıraktı. En öndeki kız listede adını ararken ders başlamıştı. Gür sesiyle konuya giriş yaptığında, yapacak daha iyi bir işim olmadığına karar vererek derse odaklanmaya çalıştım.

Dakikalar sonra iki sıra önümde oturan çocuğun kâğıdı ve kalemi uzatan elini gördüm. Yüzünü incelerken kâğıda uzanmaya çalışıyordum. Daha önce bizim sınıfta olmadığına emin olduğum çocuğu daha dikkatli incelemeye başladım. Kemikli yüzünde gördüğüm mavi gözlerin güzelliğinden kendimi alamazken, yüzünde her kızın bayılmasına sebep olacak bir gülümseme belirdiğinde ona hayranlık içinde baktığımı fark etmemesi için dua ettim içimden. Bakışlarım hoşuna gitmiş gibi gülümsemesi arttığında başarısız olduğumu anlamıştım. Kendime lanetler okuyarak kâğıdı ve kalemi alıp önüme koydum.

İsmimi listede ararken onun ismini gördüğümde kalbimin sıkıştığını hissettim. Anılar zihnime dolmaya başladığında isminin de kendisi kadar güçlü ve sert duruşunu kıskandım.

"Ener Demir."

Parmaklarımı isminin üzerinde gezdirdim. Tekrar ve tekrar okudum. "Ener Demir."

İsminin altında kendi ismimi gördüm.

"Asel Carter."

Onun ismine imza attığım zamanlarda, isim listesini önüme uzatıp kulağıma eğilerek, "*Kalbime attığın imzanın aynısını atmayı unutma*," diyen güçlü sesini tekrar duydum.

Ruhumu sızlatan anılardan uzaklaşarak ismimin yanına imzamı attım. Kafamı kaldırıp önümden gelen listeyi sol tarafa vermem gerektiğini gördüm. Etrafıma oturmayı hiç kimse tercih etmediği için en yakınımın bile uzakta olduğunu görmemle kâğıdı sağ tarafıma bırakıp dersi dinlemeye başladım. Çok istiyorlarsa gelip alabilirlerdi. Bunu yapacak cesarette kimsenin olmadığını bilerek yüzümde sinsi bir sırıtmayla dersin bitmesini bekledim.

Öğretim görevlisinin dersin sonuna geldiğini söyleyen cümlelerini duyduğumda oturduğum yerden kalkıp kaskımı kolumdan geçirerek emin adımlarla sınıfın kapısını açıp çıktım. Öğretim görevlilerinin ve birkaç profesörün odalarının bulunduğu üst kata çıkan merdivenleri tırmandım. Odasını bulduğumda kapıya sırtımı dayayarak bekledim. Öğrencilerin pek uğramadığı bu koridorun sessizliğinde nefes alıp verişimi duyabiliyordum. Nefes seslerime eşlik eden ayak seslerini duyduğumda sırtımı kapıdan çekerek dimdik durdum. Yanıma geldiğinde gözlerimin içine baktı. Cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtığında peşinden odaya girdim. Masasının üzerinde duran kâğıtların arasından bazılarını seçip bana uzattı. Almak için uzandım. Kâğıtları tutup çektiğimde tutuşunu sertleştirip kâğıtları almama engel oldu.

Yüzüne baktığımda, "Asel Carter," dedi, "bundan sonra seni her derste görmek istiyorum."

Kaşlarımı çatıp sözlerinden anlam çıkarmaya çalıştım ama bir sonuca varamadım. Gözlerimi kapatıp onay verdikten sonra kâğıtları bıraktı. Arkamı dönüp odadan çıkarken kısık sesle, "İyi günler," dedim.

Kapıyı kapattığım sırada köşede birinin beklediğini gördüm. Ayaklarından başlayıp yüzüne doğru yavaş bir yolculuğa çıktım. Uzun bacaklarını saran siyah pantolonun cebine soktuğu elleri görür görmez tanıdım onu. Kendimden emin bir şekilde aylardır çalıştığım rolüme odaklanarak boynundan yukarı tırmanıp yüz hatlarını süzdüm. Ener Demir'in gözleri gözlerime değdiğinde ise muknatısla çekiliyor gibi üstüne doğru yürümeye başladım. Yaklaştığımda yönümü yanından geçecek şekilde ayarladım. Onu es geçmeyi planlarken koluma yapıştı. Dokunuşuyla irkildiğimi belli etmeden mimiklerimi dondurup yüzüne baktım.

"Emin misin?" dediğinde bugün ikinci kez bu sorunun sorulmasının kızgınlığıyla sesini duymanın vermiş olduğu sarhoşluk hissi arasında kaldım. Cevap vermek yerine gülmeyi tercih ettim. Tüm dişlerimi göstererek güldüğümde afallamış suratını görmek hoşuma gitti. Dikkatinin dağılmasından faydalanıp kolumu elinden kurtardım. Canımı acıtarak tutmamasına rağmen dokunduğu yerler sızlayınca zihnime doluşan küfürlere engel olamadım.

Merdivenlerden inerken birkaç kişinin beni izlediğini fark edince okulda daha fazla kalmak istemediğimi anladım. Öğleden sonra bir dersim daha vardı ama sınıf arkadaşlarıma eziyet etmeyecektim. Bugün yeterince yorulmuşlardı. Bahçeye çıkan kapının önünden geçtiğimde görmeyi istemediğim yüzle karşılaştım. Bir gün kesinlikle yumruklarımı bu kızın yüzüyle buluşturacaktım. Merdivenlerden inip motoruma doğru yürüdüğümde ise bahçedeki tüm gözlerin beni izlediğini biliyordum. Elimdeki notları koyacak yerim olmadığı için sol tarafımda kalan sınıf birincisini gördüğümde notları ellerine tutuşturdum.

"Bir sonraki ders benim için getirmeyi unutma," deyip sırtımı çevirdim.

Kaskı kafama geçirip motoru çalıştırdım. Geri geri çıkıp okulun kapısına doğru ilerlediğimde arkamdaki tüm gözleri geride

bıraktım. Doğayla baş başa kalmak için yönümü ormana giden otobana çevirdim. Ağaçların çoğaldığını görmeye başladığımda yolun boşluğunu fırsat bilip hızımı artırdım. Motoru sonuna kadar zorlarken beklediğim sapağı görünce yavaşlayıp oraya döndüm. Biraz ileride motoru bırakıp karşımdaki göle doğru yürümeye başladım. Suda yansımamı görünceye kadar ilerledim.

Okulda bana bakan gözlerle savaşımızı düşünürken anılarıma daldım. Bir zamanlar sınıfın en gözde kişileriydik. Her partiye, her eğlenceye çağrılan ilk grup biz olurduk. Çevremizde dört döner, bizimle arkadaş olmak için uğraşırlardı. Yaşanan şeylerden sonra tüm bu düşünceler için pişman olduklarına adım kadar emindim.

Uzun bir süre sonra beni okulda gördükleri için şaşıracaklarını biliyordum. Ama bu kadar fazla tepkiyi ben de beklememiştim. Yaşanan onlarca olaydan sonra onların karşısına çıkamayacağımdan bu kadar emin olmaları sinirlerimi bozuyordu.

Cebimdeki telefon titreşmeye başladığında ne kadar süredir kendimi izlediğimi bilmiyordum. Annemin ismini ekranda gördüğümde derin bir nefes alıp, "Efendim?" diyerek telefonu açtım.

"Neredesin?"

"Yoldayım," diyerek yüzüne kapadım.

Kendimi duvarlara vurup öldürmediğimden emin olmak için aramıştı. Tek parça bedenimi görmesini istediğim için eve gitmeye karar verdim. Telefonun saatine baktığımda gölün başında iki saatimi harcadığımı anladım. Motoruma atlayıp yola koyuldum.

Eve doğru giden yolları nasıl geçtiğimi hatırlamayarak sokağın başında durdum. Müstakil evimizin beyaz duvarlarını uzaktan süzerken kapıda daha önce hiç görmediğim bir araba olduğunu fark ettim. Arabanın arkasına motorumu park edip kapıdan içeri girdim. Bahçede yürürken Umay Abla'nın güler yüzle kapıyı açtığını gördüm.

"Motorunun sesi kapı zilim oldu," dediğinde gülümsedim. "Daha sessiz bir şeyler almalıyım."

Ciddi bir ifadeyle, "Prensesim, geldiğini hissetmem için motorun sesini duymama gerek yok, o sadece bahane," dediğinde boynuna sarılıp onu ne kadar çok sevdiğimi düşündüm.

Küçük yaşlarımdan beri evimizde ailemle beraber yaşıyordu. Annem, kızına bakmaktan daha önemli olan şirket işlerini hallederken her zaman yanımda olan kişi Umay Abla olmuştu. Her defasında bana anne sıcaklığıyla yaklaşırdı. Annemden daha fazlasını yaptığına emin olduğum için bu tavırlarına aynı hislerle karşılık veriyordum.

Kollarımı boynundan ayırdıktan sonra burnumu havaya doğru kaldırıp, "Bu kokular ne böyle?" diye sordum.

Midemden gelen sese kahkahası eşlik etti. "Misafirler için bir şeyler hazırladım."

Elimdeki kaskı ona uzatıp midemin sesine kulak vererek yürüdüm. İçeriden gelen konuşma seslerini duyduğumda umursamayarak mutfağa doğru adımlarımı hızlandırdım. Tezgâhın üzerinde duran elmalı kurabiyeleri görmemle elime bir tanesini alıp ısırmam bir oldu.

Gözlerimi kapatıp kalçalarımı tezgâha yaslarken ağzımda dağılan kurabiyenin keyfini sürüyordum. Yakınımda nefes alan bir ses işittiğimde gözlerimi açtım. Karşımda duran kişinin Umay Abla olduğunu düşünürken başka biri olduğunu görünce yerimde zıpladım. Kurabiyenin üzerindeki pudranın ceketime dökülmesine sebep olan kişiyi süzdüğümde bugün ön sıramda oturan mavi gözlü çocuk olduğunu anladım. Bir anda belirerek beni korkutması yetmiyormuş gibi hayran hayran baktığım gülüşünü gönderdiğinde kalp krizi geçirecektim. Evinden nadiren çıkan bir kız olarak uzun süredir bu kadar yakışıklı biriyle karşılaşmadığımı her tepkimle belli ettiğime emindim.

Tüm bunları düşünürken ağzımdaki lokmayı bitirmeye çalışıyordum. Kurabiye dişlerimin arasına girdiği için endişelendim. Konuşmaktan vazgeçip yüzüne bakmayı sürdürdüğümde, "Dilin tutuldu galiba," dedi.

Sesinin tatlılığıyla yüzünün çekici görüntüsü arasında bağlantı kurmaya çalıştım. Hem yakışıklı hem ukala biriyle uğraşacağımı düşünmeye başladım. O dilimin tutulduğunu zannederken ben dışarıdan nasıl gözükeceğini umursamadan dilimle ağzımdaki tüm kırıntıları temizlemeye koyulmuştum.

"Okuldaki asi ve havalı halinden sonra bu halini görmeyi beklemiyordum," dedi. "Bu halini" derken ne kastettiğini anlamaya çalıştım. Kaşlarımı kaldırarak konuşmak istediği konudan uzaklaştım.

"Evimde ne işin var?"

Arkadan Umay Abla'nın, "Annenin misafirleri," diyen sesini duyunca ikimiz de ona döndük.

Çocuk aynı samimi sesini kullanıp, "Tabağımdaki kurabiyelerin bittiğini görünce ayaklarım beni buraya sürükledi," diyerek Umay Abla'ya kur yapmaya başladı.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Arkamı dönüp kurabiyenin yarısını tezgâha bıraktım. Musluğa ilerleyip ellerimi yıkadıktan sonra havlu peçeteyle kuruladım. Ceketimdeki pudrayı da sildikten sonra onları arkamda bırakarak misafir odasına ilerledim. Annemin yanında oturan kadını incelemeye başladım. İnce fiziğini bordo renkli kalem bir elbise sarmış, ayaklarında ise fazlasıyla yüksek bir stiletto vardı. Yukarıdan topuz yaptığı sarı saçlarını süzdüğüm sırada yüzünü bana döndü. Dakikalar önce gördüğüm mavi gözlerin aynısıyla karşı karşıya geldiğimde bana gülümsedi.

Annemin, "İşte bu da benim kızım, Asel'im," dediğini duydum.

Yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak, "Merhaba," dedim.

"Bu da sana her zaman bahsettiğim çocukluk arkadaşım, Dilay."

Ona uzattığım ellerimi samimiyetle sıktı. Bakışmaya devam ederken arkamdan gelen ayak sesleri üzerine annem gereksiz bir samimiyetle cıvıldayarak, "Ve Dilay'ın oğlu Deniz," dediğinde bugün çok fazla gördüğüm yüze döndüm.

Ailelerin çocuklarına isim koyarken daha yaratıcı olmaları gerektiğini düşündüm. O sırada konuştu. "Gözlerimi gördükleri ilk andan itibaren Deniz olarak kalmış ismim." İçimden geçenlere cevap verdiğinde gülümsedim.

Annemin, "Kızım," diyen sesini Deniz, "Asel," diyerek böldü.

"Demek tanıştınız." Annemin sesindeki yalan şaşkınlığı bir tek benim duymadığıma emindim. İçimden onu bozmak geçse de herkesin içinde yapmak istemedim.

Deniz, "Bugün okulda kendisini görmüştüm ama henüz tanışmaya fırsat bulamadık," derken gülümsedi. Annem dahil herkesi etkileyen gülümsemesine sinir olmaya başlıyordum.

Okuldaki tavırlarım hakkında tek kelime etmesini istemediğim için, "Evet, tanışmadık," diyerek yanına ilerledim.

Deniz'e susması gerektiğini belirten bakışlarımı atarken elimi uzattım ve sıkmasını bekledim. "Tanıştığıma memnun oldum."

Elimi tutuşunun kibarlığına odaklanmıştım. "Ben de," dediğinde elimi çekip annemin arkadaşına dönerek, "Tanıştığımıza çok memnun oldum, hoş geldiniz," dedim. Arkamı dönüp gitmeye kalkıştığım sırada annemin sesini duydum.

"Bizimle oturmayacak mısın?"

"Yapmam gereken işler var." Bana kızmasını beklerken, "Sorun değil," dedi. "Nasıl olsa artık Dilay ve Deniz'le sık sık görüşeceğiz."

Sen öyle san.

"Yanımızdaki eve taşındılar." Bunu duyduğumda kaşlarım çatıldı ve arkamı dönerek merdivenlere doğru yürümeye başladım.

İşte şimdi gerçekten dikkatimi çekmeye başlamışlardı. Annemin çocukluk arkadaşının bir anda ortaya çıkması ve oğlunun benimle aynı okula gitmesi yetmiyormuş gibi bir de yan eve taşınmışlardı. Bu işin altında bir şeyler olduğunu düşünüp daha sonra ilgilenmek için zihnimin bir kenarına not aldım.

Odama çıkan merdivenleri tırmanırken cebimdeki telefonun titreşmesiyle gelen mesaja baktım. Yağız'dan olduğunu görünce şaşırmadım. Hatta bugünden sonra geç bile kalmıştı. Onun tüm aramalarını, mesajlarını cevapsız bırakmama rağmen ısrarla aramaya devam ederdi. Her zaman yanımda olmak için uğraşırken benim bencilce davranmam tam bir pisliğe yakışırdı. Oynamaya çalıştığım role bu kadar çabuk adapte olmak canımı sıktı.

Odama girdiğimde önce telefonumu, sonra ceketimi yatağın üzerine fırlattım. Aynanın karşısına geçip bütün gün okuldakilerin tacizine uğrayan bedenimi incelemeye başladım. Akıllarından geçenleri bilmesem de yüzümü gördüklerinde neler düşündüklerini hayal etmeye çalıştım.

Yarı açık kapıma biri kibarca vurduğunda arkamı dönüp kapıya ilerledim. Koridorda bekleyen kişinin Deniz olmasının şaşkınlığı içinde ona imalı bir bakış attım. "Gelebilir miyim?" derken hiç çekinmiyor ama kibar olmak için çabalıyor gibiydi.

Gelme desem bile yüzsüzce içeri girebilecek bir ifadesi vardı. Hiçbir şey söylemeden kapıyı sonuna kadar açıp cama doğru yürümeye başladım. Odama girdiğinde yüzüne odaklanıp daha fazla incelemeye çalıştım. Sarı saçlarının bakımlı bir duruşu vardı. Kaşlarının ve burnunun güzelliğini incelerken kıskanmaya başlamıştım. Onun da gözlerinin odamda gezinmesini fırsat bilip süzmeye devam ettim. Dudaklarının pembe rengine bakarken fazla oyalanmıştım. Fark etmemesini dileyerek omuzlarına gözlerimi çevirdim. Tişörtünün altında kasları olduğuna emindim. İnce, uzun bacaklarını saran pantolonu ve geniş göğsüyle atletik bir yapısı vardı.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Gözlerini bana çevirerek, "Bu kadar beyaz bir oda beklemiyordum," dedi.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirip ellerimi göğsümde birleştirdim. "Odamı mı hayal ettin?"

Gülümsememe eşlik ederek, "Seninle ilgili çok fazla şey hayal ettim," dedi.

Zihnimde beliren "ukala pislik" düşüncesini içimde tutmaya çalıştım.

"Neden buradasın?" dediğimde bana doğru yürüdü.

"Odanın hangi tarafa baktığını görmeye geldim." Yanıma yaklaştığında camdan dışarı baktı. Kendi evlerinin bir camını gösterip, "O zaman şu oda benim için daha uygun," dedi.

Yüzümde şaşkınlığımı belli etmemeye çalışırken bana bakan gözlerine döndüm. Çapkın gülümsemesini gördüğümde benimle oynadığını anladım.

Oynadığı kişinin sıradan biri olmadığını göstermek adına gülümsemesini taklit ederek evlerinin bahçesinde duran köpek kulübesini gösterdim. "Şurası daha uygun gibi geldi bana," dediğimde kahkaha atmasını beklemiyordum.

"Paşa'nın izin vereceğini hiç sanmıyorum," derken gülmeye devam etti.

Aklımı kurcalayan soruya tekrar döndüm. "Neden buradasın?"

"Söyledim ya, kendime uygun bir oda arıyordum." Kapıya yöneldi. Bir şey dememi beklemeden, "Görüşürüz," diyerek odamdan çıktı.

Dişlerimin arasından, "Aptal, sarışın!" demeyi ihmal etmeyip ceketimi ve telefonumu umursamadan yatağıma uzandım.

Gözlerimi açtığımda uyuyakaldığımı anladım. Dışarıya bakıp havanın kararmış olduğunu görünce hemen yerimden zıpladım. Telefonumu yatakta bulup ekrana baktığımda beş tane cevapsız arama, on tane de mesaj gördüm. Mesajları okumadan cevapsız aramaların

sahibini arayıp telefonu kulağıma koydum. İki kere çaldıktan sonra, "Sonunda," diyen tok sesi duydum.

"Mert, gerçekten çok özür dilerim. Uyuyakalmışım. Biliyorsun hiç geç kalmam."

"Biliyorum. Sorun değil. İyi misin?" cümlelerini duymazdan gelip, "Hâlâ orada mısın?" dedim.

"Evet, istiyorsan gel."

"Yarım saat sonra yanındayım."

Üzerimdekilerden hızlıca kurtulup altıma siyah bir tayt, üzerine de spor bir atlet geçirerek çantamı hazırlamaya koyuldum. Lavabodaki işlerimi halledip yüzümdeki makyajdan kurtuldum. Saçlarımı topuz yaptıktan sonra ceketimi ve çantamı kapıp nasıl göründüğümü umursamadan odamdan çıktım. Kapının oradaki kaskımı da aldığımda hazırdım.

Motorumun yanına geldiğimde ceketimi üzerime geçirdim, çantamı yandan boynuma geçirip kaskımı kafama yerleştirdim. Beni izleyen birilerinin olduğunu hissederek sokağın başına döndüğümde onu görmeyi beklemiyordum. Vücudumu ele geçiren sert bakışlarına aynı sert bakışlarla karşılık verdim. Gözlerini gözlerimden ayırmadan motora binip çalıştırdım. Ener Demir'in yanından geçerken, söz verdiğim gibi içimde söndürmeyi düşünmediğim ateşi gördüğünden emin oldum.

BÖLÜM 2

GEÇMİŞİN IŞIĞI

"Peşimi bırakmayan geçmişime..."

Fousheé – *Deep End*

Beş yıl önce

Yatağın üzerinde annemin benim için bıraktığı okul üniformasını gördüğümde çığlık attım.

"Anneee!"

Sesim bütün evi inletirken eteğin belinden tutup havaya kaldırdım. Eteği aldığımızda dizlerimin üstüne geldiğini hatırlıyorum. Şu an ise bir mini eteğe bakıyordum. Tekrardan bağırdım.

"Anneeeeeee!"

Bilerek cevap vermediğini anladığımda elimde başka seçenek olmadığını düşünerek üniformayı giydim. Aynanın karşısına geçtiğimde mini eteğin altında kalan bacaklarımın bu kadar ortaya çıkmasından rahatsız oldum. Dolabıma yönelip siyah ince bir çorabı giymeye koyuldum. Tekrar aynanın karşısına geçtiğimde kendimi daha rahat hissetmiştim. Saçlarımı taradıktan sonra spor

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Çantamı sırtıma attığım gibi hızlıca merdivenleri indim.

Merdivenin sonunda duran babamın bir bana bir eteğime baktığını fark ettim. Kaşını kaldırıp sorgularken, "Ben bir şey yapmadım. Hepsi annemin suçu," diyerek mutfağa kaçtım. Umay Abla ve annemin masayla ilgilendiğini gördüm.

"Okulun ilk gününde bana böyle bir kazık atamazsın." Eteğimin ucunu tutup ona gösterdim. "Yeni öğrenci olmam beni yeterince geriyor zaten, bir de etek boyumla dikkat çekmek istemiyorum," dedim.

"Eğer eteğin eski boyunda kalsaydı dikkat çekerdi. Dikkat çekmek istemiyorsan bana güven." Gururla söylediği cümleyi hayretle dinledim. Annemle baş edemeyeceğimi anlayarak en yakın zamanda kendime bir pantolon almayı zihnimin bir kenarına not ettim.

Yeni şehre geldiğimizden beri çok heyecanlıydım. Babamın şarap fabrikasındaki işlerinin gittikçe büyümesiyle daha geniş bir yere geçmeye karar vermiştik. Yeni açmış olduğu bira fabrikasına yakın olmak istedik. Babasından kalan bu mirası babam da bana bırakmak istiyordu. Küçüklüğümden beri alkolün içinde büyümenin tiksintisiyle dolduğum için mirasını bırakacak yeni birini bulması gerektiğinden habersizdi. Her fırsatta şarabın inceliklerini dinlemekten yorulmuşken, onun anlatmaktan yorulmaması canımı sıkıyordu.

Annem ise babamın bu işine bayılıyordu. Ne zaman alkol bağımlısı olacağını söylesem her defasında beni, "Şarap Bağımlısı," diyerek düzeltirdi. Babamın şirketinde avukatlık yapıyordu. Ara sıra aldığı farklı davalar dışında sürekli şirketteydi. Küçük yaşta anne ve babasını kaybetmek onu erken olgunlaştırmış, hayata karşı bir savaşçı yapmıştı. Güçlü kadın olmayı hayat amacı olarak görmüştü. Yeni ve büyük işlerle heyecanlı olmasına mutlu

oluyordum ama keşke bu heyecanının içine eteğimi dahil etmeseydi diye düşünmeden edemiyordum.

Masaya doğru yaklaştığımda Ümay Abla'nın arkamdan, "Çok güzelsin," dediğini duydum. Ona elimle öpücüklerimi gönderirken gülümsüyordu.

Kahvaltımızı bitirdikten sonra babamla beraber evden çıkmıştık. Okula giden yolda anıların zihnimi ele geçirdi. Eski okulumu ve arkadaşlarımı düşünüyordum. Girdiğim ortama çabuk uyum sağlardım ama bu yeni okula gitmek için heveslı olduğum anlamına gelmiyordu. Önceden okuduğum devlet okulunda çok mutluydum. Kalabalık olmayan bir Anadolu lisesiydi. Kafamı cama yaslayıp yeni okulumu hayal etmeye çalıştım. Annemin bitmek bilmeyen ısrarları üzerine beni bir koleje yazdırmışlardı. İzlediğim dizilerdeki gibi zengin, kendini beğenmiş ergenlerle uğraşmak istemiyordum. Hepsinin sadece dizilerin uydurması olduğuna kendimi ikna edip samimiyetimi ve sıcaklığımı yeni arkadaşlarıma yansıtabileceğimi düşündüm.

"Of." Duyduğum sesle daldığım düşüncelerden uyanıp babama baktım. "Okulu bulamıyorum. Sapağı kaçırdım herhalde," dedi.

Ne kadar yardımcı olmak istesem de yeni şehri ben de bilmiyordum. Onun da çok fazla bilmediğini onlarca cadde ve sokaktan geçmemize rağmen okula varamadığımızda anlamıştım. Birkaç kişiye sorarak ilerlediğimizde zaman su gibi akıp gidiyordu. Keşke annemin beni bırakmasına izin verseydim. Kayıt işleriyle ilgilenirken yolu da öğrenmiş olmalıydı. Caddenin sağında eski okulumun yanında kulübe gibi durduğu büyük okulu görünce ağzım açık kalmıştı.

Arabanın saatine gözlerimi çevirdiğimde tam bir saat geç kaldığımı gördüm. "İnanamıyorum," diye bağırırken arabanın kapısını açıp bahçeye koşmaya başladım. Arkamdan, "Özür dilerim," diyen sesini duymazdan gelip kapıya ulaştım.

Okulun koridorları o kadar boştu ki herkesin sınıflarında olduğunu anladım. 10-E sınıfında olduğumu biliyordum. Müdürle uğraşmamak için doğrudan sınıfımı bulmaya çalıştım. İlk koridorda 12. sınıfları gördüğümde bir üst kata çıkmam gerektiğini anladım. Hızlı hızlı merdivenleri tırmandım. 10. sınıfların katını gördüğümde merdivenin sonuna gelmiştim. Ayağımı yeterince kaldırmamış olacaktım ki dizlerimin üzerine düştüm. Ellerimle bedenimi korumaya çalışmıştım. Dizimin merdivenin kenarına çarptığını acıyı hissettikten sonra anladım. Aynı pozisyonda sakinleşmeyi bekledim.

Uzun bir ıslık sesi duyduğumda korktum. Gelen sese dönmek için ayağa kalkarken,

"Böyle bir manzarayla karşılaşmak için nasıl bir iyilik yaptım, Tanrım!" dediğini işittim.

Arkamda nasıl bir manzara bıraktığımı bilmiyordum ama eteğimin altındaki her şeyi gördüğüne emindim.

Merdivenin sonunda gülen yüzüyle beni izleyen çocuğa baktığımda elimin ve dizimin acısı yüzümü buruşturmama sebep oldu. Siyah saçlarını havaya kaldırmıştı. Koyu kahverengi gözlerini, kusursuz bir burun ve pembe dudaklar takip ediyordu. Cildinde tek bir kusur olmamasını kıskanmıştım. Sonuçta ergenlik dönemindeydik. Bende sivilceler çıkarken bazılarının bu kadar şanslı olmasına dayanamıyordum.

"Gözlerini yerinden çıkarmamı istemiyorsan önüne bak!" Kendi sesime inanamamıştım. Asla yapacağım bir şey olmamasına rağmen epey gerçekçi çıkmıştı.

"Zaten önüme bakıyordum. Rahatsız oluyorsan yolumdan çekil," diyerek beni bozduğunda ne kadar aptal olduğunu düşündüm. Haklılığını bir kenara bırakmaya karar verip sert duruşumu bozmadım.

Merdivenleri tırmandığını görünce yanıma gelmesini istemediğim için arkamı dönüp dikkatli adımlarla koridora geçtim.

Biraz ileride 10-E sınıfını gördüğümde kapının önünde kendime çekidüzen verip içeriye girdim. Öğretmen masasında oturan kadın konuşmasını keserek gözlerini bana dikti.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diyen mahcup sesimi sınıfa bıraktım. Öğretmen beni inceledi. "Yeni öğrenci sen misin?"

Listede ismimi görünce anlamış olmalıydı. "Evet," dedim.

"Sınıfa kendini tanıtmak ister misin?" *Hayır. Evet. Çok isterim.*

"Asel Carter," dediğimde devam etmem için bekledi. Daha fazlası olmadığını belli edercesine baktım. "Boş bir yere geçebilirsin. Hoş geldin."

Sınıfa döndüğümde herkes bana bakıyordu. Yavaş yavaş ilerleyip en arka sıranın bir önüne geçtim. Öğretmen ders anlatmak için ağzını açtığı sırada kapı tekrar çalındı.

Az önce merdivenlerde gördüğüm çocuğa bakarken hayattaki şansıma lanetler okudum. Önümdeki kızın ona, "Her dönem okula geç gelmekle neyi kanıtlamaya çalıştığını anlamıyorum," dediğini duydum.

Öğretmen çocuğun boş bir sıraya geçmesini söylediğinde gözleri beni buldu. Gözlerimin içine bakarak yanıma doğru gelmeye başladı. Yaklaştığında bana çapkın bir şekilde göz kırptı.

Arkamdaki boş sıraya doğru yürüyen ve hayatımı değiştirecek olan çocuğu izliyordum.

"Ener Demir."

Zilin çalmasıyla rahatladığımı hissettim. Ener'in arkamda oturduğunu bilmenin huzursuzluğu yetmiyormuş gibi ilk ders edebiyattı. Baygın baygın asla ilgimi çekmeyen konuları dinlemeye çalışmış ama başarısız olmuştum. Damar yolundan acilen matematik veya fizik dersine ihtiyacım vardı.

Herkes yavaş yavaş sıralarından kalkarken iki sıra önümdeki gençlerin bir an yanımda belirmesiyle onları süzmeye başladım. Kumral saçlı, ela gözleriyle bana bakan çocuğu gördüğümde çillerinin ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Yanında yeşil gözleriyle beni inceleyen sarı saçlı bir kız duruyordu.

"HOŞGELDİN, ASEL!" Oğlanın bağırmasına şaşırmıştım. Gerçekten bağırmıştı. O kadar neşeliydi ki konfeti bulsa üzerime doğru patlatmaktan çekinmeyecekti.

"Merhaba," diyen sesim cılız çıkmıştı.

"Ben Yağız Öztürk."

"Ben de Eylül Çatak," diye peş peşe konuştuklarında biraz daha cesaretli olmaya karar verip onlar gibi gülümseyerek elimi uzattım.

"Tanıştığıma memnun oldum." Cümlemi bile bitirmeme izin vermeden elimi sırayla sıkmışlardı. Bu kadar neşeli ve arkadaş canlısı olmalarına bayılmıştım. İkisinin de arka sıramdaki çocuğa dönüp bakmasıyla Ener'in varlığını hatırladım. Nasıl bir yüz ifadesine girdiğini bilmiyordum ama Yağız'ın, "Bana öyle bakmayı kes!" demesiyle ona döndüm.

Ener ayağa kalkarken, "Her yeni gelen kişiyi aynı şekilde tavlamaya çalışmayı kestiğinizde ben de bakışlarımı keserim," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

Yüzüm söyledikleriyle düşmüştü. "Sen onu dinleme," diyen Eylül'e baktım. "Her zaman insancıl olmayı başaramıyor."

Söylerken gözlerini devirmişti. Yağız umursamaz bir tavırla elimden tutarak beni çekiştirmeye başladı.

"Hadi sana okulumuzu gezdirelim."

Acıyan dizimi düşünerek, "Yaklaşık on saat süreceğinden korkuyorum," dedim.

Kaşlarını kaldırarak bana baktılar. "Ne yapalım? Okul çok büyük."

İsyanımı görmezden geldiklerinde koridora çıktık. Bir yanımda Eylül, diğer yanımda Yağız'la ilerliyordum. Sınıfların nasıl konumlandığını anlatıp tuvaletlerin yerlerini gösterdikten sonra öğretmenler odasına gittik. Oradan uzaklaşıp müdür ve yardımcılarının da odalarını gördükten sonra, "Bu kadarı yetmez mi?" diye sordum.

"Spor salonu, kantin ve bahçe kaldı," diyen Yağız'a bir an mızmızlanmayı düşündüm.

"Spor salonuna ve kantine sonra gideriz, hadi bahçeye çıkalım," diyen Eylül kurtarıcım oldu.

Eylül'ü şimdiden sevmeye başlamıştım ama Yağız'ın farklı bir havası vardı. Ona daha çok ısınmıştım. Bahçeye çıktığımda banklarda ve çardaklarda oturan öğrencileri gördüm. Annem gerçekten haklıydı. Kendi etek boyuma kısa derken, bazı kızların hiçbir şey giymemiş gibi göründüklerini düşünüyordum. Herkes fazlasıyla kadınsı giyinmenin, çok fazla makyaj yapmanın peşindeydi. Birbiriyle yarışan yapılı saçların arasında düğün topuzuna benzer bir şey gördüğümde çığlık atmak istedim. Gözlerimi devirerek ilerlerken Yağız ve Eylül'ü takip ettiğimde bir çardaktan içeri girdik. Tek başına oturan Ener bana gözlerini devirdiğinde dengesiz hareketlerini umursamamaya çalıştım.

Eylül ve Yağız otururken bana da oturmam için işaret ettiler. Yanlarına oturduğumda Yağız, Ener'e bakıp, "Bu kız acayip dostum! Şimdiden enerjisine düştüm," dedi.

"Seni bilmem ama düşmeye bayılan birini tanıyorum."

Şaşkınlıktan ağzım açılmıştı. İçimde kopan çığlıkla ona döndüm. Eylül bana imalı bakışlar attı. Ener'in yüzünde kocaman bir sırıtma, Yağız'ın ise anlamadığına dair bir ifade vardı.

"Ben de insanları dikizlemeyi seven birini tanıyorum," diye meydan okuduğumda Eylül'ün sesi bizi böldü. "Sizin aranızda ne geçti?"

Yağız, "Ortalık yanıyor!" diyerek ona eşlik ettiğinde konuşma bitmişti.

Ener ayağa kalkıp okul binasına doğru yürümeye başladığında Yağız, "Harika bir dörtlü olacağız galiba?" diye sorarcasına baktı. Eylül, "Fazlasıyla," dediğinde yeni tanıştığım bu insanların derdini anlayamadığımı fark ettim.

Günümüz

Yüzüme doğru uzanan yumruktan kaçmaya çalıştığım sırada tekmesini bacağıma indirdi. Canımın yanmasıyla ağzımdan çıkan inilti yi tutamadım. Karşılık vermek için sağ yumruğumu savurduğumda sıyırmıştı. Adımları gerilerken yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. Beni kızdırarak amacına ulaşmıştı. Bunun keyfini çıkarıyordu. Üzerine doğru ilerleyip yumruklarımı daha çok sıktığımda, "Bugünlük bu kadar yeter," dedi.

Zaferini kutlamasına izin vermeyeceğimi bildiği için erken bırakıyordu. Normalde fazlasıyla üsteler, peşini bırakmazdım ama yorulmuştum. Köşedeki tabureye oturup nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Her yanımdan terler akarken bana doğru gelip bir şişe su uzattığında kana kana içtim.

Aylar önce yaşadıklarımdan sonra aklımın dağılmasına ihtiyacım vardı. Annemin baskısı üzerine kendimi kick boks eğitimi veren bir salonda bulmuştum. Geldiğim ilk günden beri Mert'le çalışıyordum. Yirmili yaşlarının sonundaydı ve esmer tenini tamamlayan kara saçları ve gözleri vardı. Çok yakışıklı bir yüzü olmasa da yapılı olmasıyla çekici duruyordu. Salonun en başarılı

beş antrenöründen biri olması onunla çalışmaktan keyif almamı sağlıyordu. Beraber çalışmak dışında en sevdiği şey ise bana bir abi gibi öğütler vermesiydi. Yaşça benden büyük olmasına rağmen ısrarları üzerine ona abi demiyordum ama sözlerini dinlemeyi de ihmal etmiyordum.

"Çıkışta bir şeyler yiyelim mi?" diye sordu.

"Daha iyi bir işim yok." Ayağa kalkıp havluyu kenardan alırken soyunma odalarına doğru yürüdüm. "Yarım saate yanındayım," diyen sesim boş salonda yankı yaptı.

Soyunma odasına geldiğim gibi çantamdan temiz bir havlu alıp duş almaya gittim. Sıcak suyun beni uyuşturmasına izin verdim. Duşumu aldıktan sonra Mert'i bekletmemek için hızlı bir şekilde giyindim. Islak saçlarımı tarayıp kurutmadan dışarı çıktım. Kapıda elleri cebinde beni beklediğini gördüğümde, "Seni harika bir yere götüreceğim," dedi.

Elimdeki anahtara bakıp istediğine dair bir bakış gönderdi. Motorumun anahtarını ona uzattığımda alıp öne yerleşti. Kaskımı kafama geçirip arkasına bindim. Ellerimle geride kalan demirleri tutup yerleştiğimde ilerlemesi için bacağını dürttüm.

Dakikalar sonra bir mekânın önünde durduk. Motordan inip yeşilliklerle dolu bu yeri incelemeye başladım. Kapıdan geçerken peşinden ilerledim. İçeri girdiğimde gözlerim nereye bakacağını bilemez şekilde etrafı süzüyordu. Her taraf yeşildi. Her yerde bitkiler vardı. Tabii bitkileri severdim ama kusmak üzereydim.

Mert'in gözlerine bakıp, "Gerçekten burası mı harika?" diyen küçümseyici bakışlarımı gönderdim. Ne kastettiğimi anlamış olacak ki, "Yemeklerini yedikten sonra bu bakışların için pişman olacaksın," dedi.

Gözlerimi devirip ilerlediği masaya kadar peşinden gittim. Köşede kalan iki kişilik bir masaya geçtiğimizde bitkilerden üzerime solucanlar tırmanır mı diye düşünmeye başladım. Etrafımda

yeşilin her tonunu, yaprağın her boyutunu görüyordum. Mert bana bakıp gülümserken garson gelip birer menü uzattı. Gözlerim menüyü tararken çok fazla düşünmeyip yemeyi çok sevdiğim köri soslu makarna ile yanına soda istedim. Mert de karışık pizza ve kola isteyip bana döndü.

"Ee, nasılsın?" Bugün okula geri döneceğimi biliyordu. Gerçi Mert her şeyi biliyordu. Son zamanlarda hocam olmak dışında sırdaşım da olmuştu.

"Beklediğimden daha iyi geçti. Hatta yeni bir çocukla tanıştım. Deniz mi ne? Annemin çocukluk arkadaşının oğlu. Tüm gün beni depresyondan kurtaran şey saçma hareketleri oldu."

"İyi ki gelmiş o zaman." Masaya bırakılan içeceklerimizi bardağa dolduruyorduk.

"Bugün için öyle ama yarın?" diyerek dudaklarımı bilinmezliğe doğru büktüm.

"Geçmişle durumlar nasıldı?" derken daha fazla bir şey anlatmayacağımı belli eden bir bakış gönderdim. Genelde konuşmaya ilk o başlar, her şeyi anlatır, sonra benim de açılmamı beklerdi. Cevap vermeyeceğimi anladığında, "Ben de dün bir kadınla tanıştım," dedi.

"Sen her gün bir kadınla tanışıyorsun."

"Bu sefer farklı."

"Ve her defasında da bunu diyorsun!" diye güldüğümde kahkaha attı.

"Bu sefer cidden farklı."

"Buna kendini inandırman kaç saniyeni aldı?" dedim.

"Onda farklı bir şeyler hissediyorum," diyerek yeni tanıştığı kadın hakkında uzun uzun konuşmaya başladı. Tavırlarına ve yorumlarına kahkaha atarken gerçekten sevdiği bir kadınla mutlu olmasını istediğimi fark ettim. Başarılı, komik, sevgi doluydu. Tek kusuru fazla çapkın olmasıydı. Yakında onu dize getiren birini bulacağını düşündüm.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Yemeklerimiz bittiğinde özür dilemem konusunda ısrar ediyordu. Mekânın yemeklerini yerken kendimden geçtiğimi görünce benimle dalga geçmeye başlamıştı. Özür dilemeyeceğimi söyleyip onla uğraşırken sokağa çıkmıştık. Anahtarlarımı bana uzatıp, "Hadi özür dile," dedi. Anahtarlarıma uzanmaya çalışırken geri çekip almama engel oldu. Çok yorulmuştum ve uğraşmak istemediğimi düşündüm.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Diğer elini kulağına götürdü. "Duyamadım."

"Özür dilerim, haklıydın," diye bağırdığımda kahkaha atarak anahtarı bana verdi.

"Sonraki derste görüşürüz."

Motora binip arkama bile bakmadan, "Görüşürüz," diyerek yanından uzaklaştım.

Eve vardığımda hem zihinsel hem bedensel olarak çok yorulduğumu hissettim. Odama çıkıp çantamı bir köşeye, kendimi de yüzüstü yatağa attım.

Gözlerimi hedef alan ışığa lanetler okuyarak uyandığımda her tarafım ağrıyordu. Yataktan kendimi zorla kaldırarak saate baktım. Dersime daha çok olduğunu görünce kafamı tekrar yastığa gömdüm.

Uyandığımda derse yarım saat kalmıştı. Her defasında aynı hataya düşüyordum. Lavaboda işlerimi halledip hemen hazırlanmaya başladım. Siyah pantolonumun üstüne beyaz bir büstiyer geçirip üstüne siyah kot ceketimi aldım. Saçlarımı açık bırakıp spor ayakkabılarımı giydim. Biraz makyaj yaptığımda hazırdım.

Sonunda derse yetişmiştim. Yine gözler üzerimdeydi ama bu sefer daha azdı. Her geçen gün azalıp tamamen yok olacağı günü sabırla bekliyordum. Koridorda ilerlerken Deniz'i gördüğümde umursamamayı seçtim.

Yanından geçerken, "Günaydın, balım," dediğinde kulaklarıma inanamadım. Sert bakışlarımla ona dönerek, "Ne dedin sen?" diyerek tekrarlamasını bekledim.

"Günaydın, balım."

Şaşkınlığım artarken üzerine yürüyüp kızmış gibi baktım. "Dün isminin anlamını öğrendim," dedi. "Cennette bal akan bir ırmağın adıymış."

Deniz'in bakışları ciddiydi. Bu duruma sinirlenip burnunun dibine girdim. Gülümseyen yüzü ifadesiz bir hal aldı. "Dikkatli ol, ırmağın sonu cehennem ateşine akıyor," dediğimde gözlerini kıstı.

Arkamı dönüp sınıfa ilerlemeye başladım. "Seninle beraber yanacaksam umurumda değil." Tekrar neşeli sesini duyduğumda kızgınlığımın yavaşça silindiğini anladım.

"Ateşin ta kendisi olduğumu unutuyorsun." Yanan tek kişi o olacaktı.

Sınıfa girdiğimde kimseye bakmadan dün oturduğum sıraya oturdum. Peşimden gelen Deniz kapının önünde beni izliyordu. Tıka basa dolu sınıfa döndü. "Bu akşam evimde görüp görebileceğiniz en iyi partiyi veriyorum. Bedava içki ve müzik delisi olan herkesi bekliyorum. Evin adresini sınıf grubuna mesaj atacağım!" dedi.

Sınıfta çığlıklar kopmaya, ıslıklar çalmaya başladı. Yılın ilk partisinin sınıfın yeni çocuğundan gelmesi herkesi neşelendirmişti. Benim yanıma doğru yürüyen Deniz'i bakışlarımla takip ettim. Yanıma ulaştığında gözlerinin içinde kaybolmaya hazır oldum. Ellerini masamın üzerine koyup bana eğildi.

"Geliyor musun?" diye meydan okudu. Komşumun evinde bir parti olacaktı ve ben bunu kaçıracaktım ha? Tüm dişlerimi göstererek güldüm. "Tabii ki!" dedim.

Bu kadar hızlı kabul etmemi beklemiyor olacak ki gülmeden önce bir anlık şaşıran yüzünü görmüştüm. Tutarsız hareketlerimle çevremdekileri sarhoş etmeye bayılıyordum.

Öğretmen geldiğinde herkes yerine geçti. Deniz de sırasına ilerlerken yüzümdeki gülümsemeyi söndüren bir şey vardı: Ener'in ikimize yönelttiği bakışları.

Ders bittiğinde ne yapacağıma karar verememiş bir halde sınıfta oturuyordum. Yavaş yavaş herkes sınıftan çıkarken telefonumla ilgilenmeye başladım. Tepemde birisinin dikildiğini fark edince başımı kaldırdım. Yağız tüm çekiciliğiyle bana bakıyordu. Beş yıl önce ilk kez yanıma geldiği günü hatırladım. Hepimiz değişmiştik ama o, neşesi ve bakmaya doyamadığım çilleriyle aynı kalmıştı.

"Neden mesajlarıma ve aramalarıma cevap vermiyorsun?" diyen çaresiz sesini duyduğumda kalbimin sıkıştığını hissettim. O kırgın, ince sesi içime işledi. Ruhuma dokunan bakışlarına yenik düşeceğimi bildiğim için hemen ayaklanıp yanından geçmeye çalıştım. Önüme duvar olduğunda gözlerine bakamıyordum.

"Gözlerime bak!" diye emir verdiğinde kafamı yüzüne doğru kaldırdım. "Arkadaşını özlemedin mi?"

Hiçbir şey bilmiyordu. Ne kadar yalnız kaldığımı, yıllardır her daim yanımda olan arkadaşımı kaybetmenin ruhumda bıraktığı izlerden haberdar değildi. İçimden kendime kızmaya başladım. Bunu sen istedin Asel! Kapıyı yüzüne çarptığında bile o her zaman seni bekledi. Şu an bile karşıma geçmiş, çaresizce önümü kesiyordu ve acımasız olan bendim. Onu orada bırakmak mı, yoksa kapıyı açmamak için verdiğim mücadele mi canımı daha çok yakıyordu bilmiyordum.

Bir cevap beklercesine bana bakmaya devam ettiğinde yanından geçip koşar adım sınıftan çıktım. Lavaboya gidip aynada kendimi izledim. Gözümün kenarından akan tek bir damla gözyaşına lanetler okudum. Yüzümü temizledim. Arkamda kalbi kırık bir adamı bırakmanın vicdan azabıyla motoruma binip eve döndüm.

Odama geldiğimde üzerimdekilerden kurtuldum. Her hücremin yandığını, bedenimin kıvrandığını hissettim. Saten mini bir

geceliği üstüme geçirip odamın yanında kalan diğer odaya geçtim. Babamın çalışma odası olarak kullanmak istediği odayı ele geçirmiştim. Küçük ama karşıda duran büyük camı sayesinde ferah bir odaydı. Boşta kalan duvarların tamamını kitaplıklarımız kaplıyordu. Babamın tarih ve şarapçılık kitaplarıyla başlayıp annemin hukuk kitaplarıyla devam ediyordu. Diğer duvarda ise benim kitaplarım vardı. Klasiklerden çok satan romanlara her türden kitap görmek mümkündü burada. Lise yıllarımı bir kitap kurdu olarak geçirsem de son zamanlardaki en büyük hobimle bakıştım. Camın yakınında, odanın tam ortasında duran geniş beyaz masa ile sandalyeye doğru yürüdüm. Masanın üzerinde beş bin parçalı, yeşilin çeşitli tonlarıyla göz kamaştıran bir orman ile kulübenin olduğu yapboz duruyordu.

Sandalyeye oturup çeyreği bile bitmeyen yapbozla bakışmaya başladım. Her bir parçayı tek tek incelemeye koyuldum. Bir araya gelmedikleri sürece tek başına bir şey ifade etmediklerini görmek yorucuydu. Yağız'ı ve geçmişimi aklımdan çıkaramazken yapboz ile insanların benzerliğini düşündüm.

İnsanlar gibi farklı parçalar olduklarında onları tanımak zor oluyordu. Parçaları birleştirip tüm resme uygun olup olmadıklarını tek tek denemek gerekiyordu. Kimisi resme uygun değilken kimisi yerini bulmanın rahatlığıyla yerleşiyordu. Ama en kötüsü ise uygun olduğunu düşünüp zorla birleştirmeye çalıştığınız parçanın bir ucundan kırıldığını görmekti. Bazen o kadar kör oluyorduk ki bizim için uygun olmadığını fark etmemize rağmen insanları hayatımıza zorla yerleştirmeye çalışıyor, bir ucundan kırılıyorduk. Elimdeki parçaları yerleştirmeye çalışırken hayatıma fazlasıyla uygun olduğunu düşündüğüm insanların beni kırdığını düşünerek biraz zaman geçirdim.

Karşı evden gelen müzik seslerini duymaya başladığımda kafamı yapbozdan kaldırdım. Saatlerdir masanın başında olduğumu

fark etim. Sandalyede oturmaktan kalçalarımın acıdığını hissettiğimde ayağa kalkıp rahatlamaya çalıştım. Camdan kafamı uzattığımda yan bahçede ve sokakta insanlar olduğunu gördüm. Çoğu sınıf arkadaşım olsa da bazılarını tanımıyordum. Müziğin sesi daha da artıp evi inletmeye başladığında gözlerimi devirip hazırlanmak için odama gittim.

Dolabımda gördüğüm ilk siyah elbiseyi giyip aynada kendime baktım. Hem çok dar hem mini olması sıradan bir ev partisi için abartılı geldi. Çıkarıp dolaba geri koyarken siyah, sırt dekolteli bluzumu üstüme geçirdim. Aynaya sırtımı döndüğümde bluzun çok iyi durduğunu düşünüp altıma mavi, dar paça bir kot pantolon geçirdim. Ayaklarıma kısa topuklu şık bir bot geçirip saçlarımı tepeden topuz yaptım. Dalgalı saçlarımın bazı tutamlarını topuzumdan sarkıtıp dağınık görünmesini sağladım. Önüme de birkaç tutam düşürmeden önce makyajımı tamamladım.

Yan ev olmasından dolayı üzerime hiçbir şey almadan arka cebime telefonu atıp çıktım. Bahçede yavaş yavaş komşumun evine doğru ilerlerken müzik sesi tüm sokağı dolduruyordu. Kapının önünde ve bahçede kimse yoktu. Yavaş yavaş ilerledikten sonra zile basıp bekledim. Gerçekten bu kadar müziğe rağmen beni duyabilecekler mi diye düşünürken hiç tanımadığım bir çocuk kapıyı açtı. Hafif bir tebessümle içeri girdim. Gözlerim tanıdık birilerini ararken çevremde hiç arkadaş bırakmadığımı düşünüp partiye geldiğime pişman oldum.

Pişmanlığımı görmezden gelip evi incelemeye başladım. Mimari açıdan her ne kadar bizim evin aynısı olsa da eşyalar ile ortam çok farklı görünüyordu. Odanın tam ortasında duran sahneyi görünce gözlerime inanamadım. Parti için bir sahne kurduracak kadar çılgınlar mıydı, yoksa evin ortasında bir sahneyle yaşayacak kadar eğlence düşkünü insanlar mıydı? Sahnenin üstünde bir DJ kabini ve de DJ gördüğümde daha ayrıntılı incelemeye başladım.

Hemen önünde bir mikrofon, mikrofonun aşağısında da bir projektör vardı. Etrafımı incelemeye devam edip ellerinde içki bardaklarıyla sohbet eden insanları izledim.

Arkamdan adımı bağıran bir ses duyduğumda o tarafa döndüm. Deniz tüm yakışıklılığı ve otuz iki diş gülümsemesiyle bana doğru geliyordu. Üzerinde gözleriyle aynı renkte mavi, spor bir gömlek ve altında kot pantolon vardı. Yanıma geldiğinde bana sarılmasını beklemiyordum.

Gövdesinden ittirirken kollarını benden ayırıp kulağıma, "Hoş geldin, balım," diye fısıldadı.

"Ağzını topla, yoksa ben toplarım."

Sesimin kızgın çıkması için çabalamıştım ama başarısız olmuştum. "Hadi ama Asel! Balım kelimesine düşecek bir kız değilsin," diye düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Bu kadar asi davranman beni uzaklaştırmak yerine daha çok çekiyor."

Dün ilk defa gördüğü bir kıza karşı bu kadar ilgili davranması sinirlerimi bozuyordu. Ya benimle bir derdi vardı ya da çapkınlık yaparken bana denk gelmişti. Durgun gözlerle bakıp, "Daha dün tanıştığın bir kız için fazla yakın davranıyorsun," dedim.

"Sen gelmeden iki hafta önce sınıfta dolaşan ruhunla tanışmıştım. Dün gördüğüm şey ise ruhunu tamamlayan bedenindi."

Bu sözleri beni öyle sinirlendirdi ki gözlerimden alevler çıkacaktı. Sınıfa gelmeden önce hakkımda konuşacaklarını biliyordum. Sıkıntı ne konuştuklarını ve Deniz'in ne kadarından haberdar olduğunu bilmemekti. Hızla yanından geçip onu arkamda bırakarak mutfak olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerledim. İçecek bir şeyler ararken her yerde sadece alkol görmek moralimi bozdu. Babam ve annem benim yerime de alkol tükettikleri için uzak durmayı tercih ediyordum. Buzdolabını incelemeye başladım. Kola gördüğümde ise hemen bir tane alıp bardağa doldurarak içmeye başladım.

Karşımda bana bakan gözleri gördüğümde Ener olmasını beklemiyordum. Partilere gelecek biri değildi. Gözlerini benden ayırmadan bakmaya devam ettiğinde kaşlarımı kaldırıp sorguladım. Tam adım atıp bana doğru ilerliyordu ki yanına gelen biri durmasına neden oldu. Eylül'ü gördüğümde onun da gözleri beni buldu. Partiye bu kadar kötü başlangıç yapmam kötü olmuştu. Yanlarından rüzgâr gibi geçip kalabalık odaya daldım.

Sahneye çıkan Deniz elindeki mikrofonla bu gece karaoke yapılacağını duyuruyordu. Herkes çığlık atarken sınıf arkadaşımız Kuzey'in sahneye atladığını gördüm. Deniz'in elinden mikrofonu kapıp, "Tabii ki ilkler benim işim," dedi.

DJ'e dönüp bir şeyler söyledikten sonra bir parça çalmaya başladı. Sözleri söylemeye başladığında duyduklarıma inanamadım. Sesi o kadar kötüydü ki yüzümü buruşturdum. Bazıları haline kahkahalar atarken bazıları sahneden inmesi için bağırıyordu. Ben de gülenlere katılıp elimdeki kolayı içerken eğlenmeye başladım. Adını hatırlamaya çalıştığım bir kız sahneye çıkıp Kuzey'in elinden mikrofonu aldı.

"Aşkım, yeter," dediğinde şaşırmıştım. Kızın, Kuzey'in bir senedir peşinden koştuğu Azra olduğunu anladığımda içimden Kuzey'i alkışladım. Demek yokluğumda amacına ulaşmıştı. Onlar sahneden inerken başkaları çıkıp sırayla şarkı söylemeye başladılar. Uzun süre duvara yaslanıp tek başıma sahneyi izlemeye devam ettim.

Deniz sahneden birkaç kişiyi zorla indirip mikrofonu kaptı. Gözleri beni bulduğunda sırıtmaya başladı. Partidekilere dönüp, "Sıradaki şanslı kişi, Asel!" diye bağırdığında gülerek onu izliyordum. Yanlış duyduğuma emindim. Yüzümde gülümsemeyle ona bakarken tüm seslerin kesildiğini ve herkesin bana döndüğünü gördüm. İnanamıyorum! Gerçekten bunu yapmıştı!

Beklentiyle bana baktıklarında Deniz'le bakıştım. "Hadi ama!" dedi. Bu çocuğu en yakın zamanda acılar içinde öldürmeliydim. Yoksa tek işi başıma bela açmak olacaktı.

Sesim kötü değildi ama iyi de değildi. Ayrıca benden nefret eden insanların içinde şarkı söyleme düşüncesi beni geriyordu.

Sahneye çıkmamayı düşünürken, meydan okumalara daha büyüğüyle cevap veren yeni ruhum harekete geçti. Büyük adımlar atarak sahneye yürüdüm. Şaşıran gözleri görürken birinin alkışlamaya başladığını işittim. O tarafa döndüğümde Kuzey'le göz göze geldik. Azra ve diğerleri de alkışlamaya başladığında sahneye çıkmıştım.

Deniz'in elinden mikrofonu alırken ona öyle bir bakış attım ki yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Sahneden kaçarcasına indiğinde DJ'e dönüp söyleyeceğim şarkıyı fısıldadım. DJ kafasını salladığında derin bir nefes alıp arkama döndüm. Müzik arkadan çalmaya başladığında beni izleyen insanları boş verip karşı duvara yansıyan sözlere odaklanmaya çalıştım.

Şarkının ilk dörtlüğünü söylerken sesimin gittikçe kırıldığını hissettim. Kendimden başka tek bir ses bile duymuyordum. Gözlerimi kapatarak nakarata girdim.

Ne hale düştüm şimdi
Gözyaşlarım anlatır.[1]

Şarkının yarısına geldiğimde gözlerimi açtım. Karşımda duvara yaslanmış Ener'le göz göze geldik. Herkesin bize baktığını umursamayarak gözlerimi gözlerinden ayırmadan devam ettim.

Daha fazla dayanamayacağımı fark edip mikrofonu dudaklarımdan uzaklaştırdım. Yavaş yavaş arkama döndüm. Mikrofonu kabine bırakıp sahneden inmeye koyuldum. Müzik hâlâ devam ederken kimse kıpırdamıyordu. Aralarından geçerek kapıya yöneldim. Ener'in yanından geçerken ondan tarafa hiç bakmadım. Kapıyı açıp bahçeye çıktım.

Evime gitmek yerine arka bahçeye doğru ilerlemeye başladım. Kafamı gökyüzüne kaldırıp derin bir nefes aldım.

"İyi gösteriydi."

Bu sesi çok iyi tanıyordum. Ona dönüp baktığımda dudaklarına sigarasını götürdüğünü gördüm. Dumanını üflerken beni izliyordu. Gözlerindeki kanı gördüğümde çok içtiğini anlamıştım.

Karşımda bana bakan sarhoş adam Yağız Öztürk'ten başkası değildi.

Elindeki sigaraya baktığımı görünce, "İçmemden rahatsız oluyor musun?" diye sordu.

Anılar zihnime doluşmamış gibi, "*Benim arkadaşımsan sigara içemezsin Yağız Öztürk!*" diyerek taklidimi yaptı.

"Neden içiyorsun?" Bu söylediğime dünyanın en aptal sorusuymuş gibi tepki verdi.

"Artık *arkadaşım* olmadığın için olabilir mi?" Arkadaşım kelimesiyle aidiyet duygusunu vurgulamıştı.

Yağız'ın bu halleri canımı acıtıyordu. Her zamanki gibi ondan kaçmaya çalıştığımda, "Gitme," diyerek fısıldamıştı. "Artık gitme."

Sesi yükselirken, "ARTIK GİTME!" diye bağırmıştı.

Ona döndüğümde bana bakıyordu. Gözlerimin içine odaklandı.

"Bir tek senin canın mı yanıyor sanıyorsun? Sen onları sana tercih ettiğimi düşünürken benim düşündüğüm tek şey sendin!"

O kadar çok bağırıyordu ki boynunda damarların çıktığını, yüzünün kızarmaya başladığını fark ettim.

"Onlarla beraber beni de yaktığını görmüyor musun? Her şeyi bilen, asi tavırlarının arkasındaki gerçek Asel, beni paramparça ettiğini görmüyor mu?"

Gözlerinden akan yaşları minik bir hıçkırık böldüğünde ağlamaya başladım. Sözleri bütün tabularımı yıkmış, ruhumun

derinliklerine ulaşmıştı. Onu o kadar çok özlemiştim ki çekip gitmeyi başaramıyordum. Gözlerimden yaşlar akarken ağzımdan tek bir kelime çıkmıyordu.

Bağırmayı kesip fısıldayarak, "Seni çok özledim," dedi.

Benim de onu ne kadar çok özlediğimi söylemek yerine ağlayarak yanına yaklaşıp elindeki sigarayı bir köşeye fırlattım. Boynuna kollarımı dolayıp hıçkırıklarım arasından kulağına fısıldadım.

"Benim arkadaşımsan sigara içemezsin Yağız Öztürk."

BÖLÜM 3

ANILARIN GİRDABI

"Kalbime saplanan gözyaşlarına.."

Bishop Briggs - *River*

Beş yıl önce

Kimya öğretmeninin boğucu sesini görmezden gelip söylediklerine odaklanmaya çalışsam da atomların ve moleküllerin umurumda olmadığını biliyordum. Oturduğum sırada sürekli kımıldayarak etrafımı izliyordum.

Yeni okuluma geleli iki ay olmuştu. Her şey beklediğimden daha iyi gidiyor, her gün okula gelmek için tuhaf bir heyecan duyuyordum. Sınıfımdaki tüm arkadaşlarımı sevsem de Eylül ve Yağız'la daha fazla vakit geçiriyordum. Bu akışı bozan tek şey ise Ener Demir'in varlığıydı! Herkesle çok iyi geçinirken bana gelince davranışları değişiyordu. En başında arkadaşlarının bana samimi tavırlarını kıskandığını düşünüyorken gerçeği Eylül'ün ağzından kaçırmasıyla öğrenmiştim.

Yağız ve Eylül, okulun en iyi dörtlüsü olmaya kafayı takmış ama eksik olan bir kişiyi ararken geçen yıldan beri aralarına gelen herkesi Ener'in hareketlerinin kaçırdığını söylemişti. Ener, üç kişi olarak devam etmek isterken Yağız sürekli "Süper Dörtlü"nün "Süper Üçlü"den daha iyi olduğunu söyleyip okuldaki herkesi tek tek deniyormuş. Bunun aşırı saçma olduğunu söylediğimde Eylül omuz silkmiş, Ener'in güvenmekten çekindiğini anlatmıştı. Uzun yıllardır üçü arkadaşken başka birine güvenmek istemiyordu.

Yağız ve Eylül'le çok eğlendiğimi düşünürsek Ener'in davranışları umurumda değildi. Eğer Yağız, Süper Dörtlü'nün dördüncüsü olmamı istiyorsa devam edecektim. Ener, istediği kadar beni uzaklaştırmak için çabalasın; ona karşı kaybetmeyecektim.

Dersin bitmesini bekliyordum. Yağız'ın ön sıralarda başka bir çocukla mektuplaştığını gördükten sonra tüm dikkatim o tarafa odaklandı. Utku Yazır tek başına takılmayı seven, kendisini herkesten soyutlayan tekinsiz bir çocuktu. Yağız'la ne derdi olabilirdi bilmiyorum. Bir süre daha onları izlerken çevirdikleri işin ne olabileceğine kafa yordum.

Çalan zili duyduğumda ikisinin peş peşe koridora çıktığını gördüm. Merakıma yenik düşerek peşlerine takıldım. Okulun arka bahçesine geldiklerinde durup uzaktan izlemeye karar verdim. Utku, Yağız'a cebinden çıkardığı şeyi gizlice uzatıp benim olduğum yöne gelmeye başladığında telaş yapıp saklanmak için bir yer aramaya koyuldum. Hiçbir yer olmadığını fark edince yaptıkları şeyi zaten bildiğime dair özgüvenli bir yüz ifadesiyle role girebileceğimi düşündüm. Utku yanımdan geçerken beni görüp umursamadan devam etti.

Yağız'a döndüğümde ağzından duman çıktığını görünce çıldırdım. Yavaş yavaş yanına giderken yüz ifadesi beni görmeyi beklemediğini belli ediyordu. Bu halinden faydalanıp sigarayı saklamasına fırsat bile vermeden üstüne yürüdüm.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soludum.

"Sigara içiyorum."

Ciddi misin der gibi kaşlarımı kaldırdım. "Ne zamandan beri?"

"Şu andan itibaren," derken öksürük krizine girmişti. Sigara içmeyi bilmediği gibi bir de anlamsız tavırlar sergiliyordu. Özentiliğinin nereden çıktığını düşünmeden dudağına götürdüğü sigarayı alıp yere attım.

"Deli misin kızım sen?"

Yere düşen sigaraya bakıp geri almaya çalıştığında ayağımın ucuyla ezdim.

"Sigara içemezsin. Nefret ediyorum!" Söylediklerim komikmiş gibi beni alaya aldı. "Şansa bak ki sen nefret ediyorsun. Ben değil."

Dünya üzerindeki tüm sigaraları yok edemeyeceğime göre Yağız'ın kafasını ezsem daha faydalı olacaktı. Gerçi bunu hâlâ yapabileceğimi düşünürken sakinleşmeye çalıştım. Özenti, ergen davranışlarını kontrol altına alması gerektiğini biliyordum. Ellerimi omzuna koyup gözlerimi yüzünden ayırmadan, "Benim arkadaşımsan sigara içemezsin Yağız Öztürk!" dedim.

Yağız'ı etkileyecek en güçlü kavramın arkadaşlık olduğunu biliyordum. Madem grubunun dördüncü üyesi olmamı bu kadar çok istiyordu, ben de bu kozu onun için seve seve kullanacaktım. Dostluğu için yapmayacağı şey olduğunu gözlerindeki sorgulayıcı ifadeyi gördükten sonra kesinleştirdim.

Yağız'ı söylediğim sözler ve ölü sigarasıyla baş başa bıraktığımı düşünürken on adım sonra arkamdan gelen ayak seslerini işittim.

Kolumdan tutup, "Sen ciddisin," dedi. Kaşlarımı çatıp kararlı tavrımı korudum. "Eğer bir kere daha sigara içersen arkadaşlığımızı unut."

Dudakları kıvrıldı. "Güzelim, bana âşıksan doğrudan söyle! Seni arkadaşım olarak görüyorum ve kalbini kırmak istemem."

Her zamanki haline döndüğü için derin bir nefes verirken istemdışı gülmeye başladım. Tüm kızlara, "Bana âşık mısın?" diye

gevşek gevşek sorarak konuyu dağıtmaya bayılırdı. Oyununu bozmak istemeyip yürümeye devam ettim.

"Sana aşkımdan ölüyorum ama lütfen kalbimi kırma." Elimi kalbimin üstüne götürüp, "Lütfen Yağız, lütfen," diye tekrarladım. Göz kırpıp yanağımdan makas alırken eline bir tane çarptım. "Kalbini kırdığım o kızlar gibi olmanı istemem."

Bir anda sert bakışlarımı ona gönderdiğimde ne demeye çalıştığımı anlamış gibiydi.

"Of, anladık kızım. Annem gibi başımın etini yeme! Bir daha sigara içmek yok. Hem tadı da bok gibiymiş."

Çardağa vardığımızda ben Eylül'ün yanına otururken Yağız da diğer yanına oturmuştu. "Evet, ben gelmesem ölüyordun."

Yağız'ın cevap vermesine fırsat kalmadan Eylül, "Ne işler karıştırıyorsunuz?" dedi.

"Bilmem, belki Yağız söylemek ister." Meydan okuyan yüzüme baktığında kaş göz hareketleri yaparak susmam gerektiğini söylüyordu.

"Hiç, öyle takılıyorduk." Yüzü öyle bir şekil almıştı ki kahkahalarımı tutamadım. "Gülmesene kızım!"

Yüz ifadesini taklit etmeye çalışırken daha fazla gülmeye başlamıştım. Yağız'ın eğlenmediğini belli eden bakışlarının aksine, Eylül bana eşlik ediyordu.

"Bütün bahçeyi inletecek kahkahalarınızın sebebi nedir?"

Sol taraftan gelen sese döndüğümde Ener'le göz göze geldim.

İçimden, "Sana ne!" demek geçse de sessizliğimi korudum. Tam karşıma otururken, "Benim ödevimi yetiştirmem lazım," diyerek ayaklandım. Ener'e gözlerimi devirmeyi ihmal etmeden okul binasına girip koridora ilerledim.

Arkadan bir elin koluma yapışmasıyla bedenimi duvara yaslaması bir oldu. Ellerini kafamla aynı hizaya koyup beni hapseden gözlere baktım. Koyu kahverengi gözlerinde öfkeyi görmüştüm.

"Herkese gülen gözlerini bana gelince deviremezsin!"

Ener'in nefesi yüzüme vururken şaşkınlığımı bir kenara bırakıp, "Sen de herkesle iyi geçinirken bana gelince kötü davranamazsın," dedim.

"İstediğimi yaparım."

"İstediğimi yaparım!"

"Beni tekrarlamayı kes." Koridorda bizi izleyen insanları fark ettiğimde halimizden rahatsız oldum.

"Bana emir veremezsin!" Omuzlarından geriye ittirip, "Bu hareketlerinin nedeni gece gündüz izlediğin kötü çocuk konulu filmler ise şimdiden söyleyeyim onlara benzemekten çok ergen bir pislik gibi duruyorsun!" dedim.

Dudakları ukala bir şekilde yukarı kıvrılırken ellerini göğsünde birleştirdi. "Kötü çocukların siz kızların hoşuna gittiğini sanıyordum."

Gülümsemesini taklit edip, "İtirafın daha çok hoşuma gitti," dedim. Yüzünün solmasıyla keyiflenerek sınıfa doğru ilerledim.

Ener Demir, bu hareketlerini dikkatimi çekmek için sergiliyorsa yanlış kıza oynuyordu.

Arctic Monkeys – *Do I Wanna Know*

Günümüz

Güven, ince bir buzun üzerinde çıplak ayakla yürümeye benzer. Hissettiğiniz soğuğa rağmen tedirgin adımlarla devam edersiniz. Islaklık sizi rahatsız ederken tek amacınız düşmemektir; çünkü bilirsiniz, düştüğünüzde ya siz kırılacaksınız ya da bastığınız o buz. Yağız'la arkadaşlığım ilk defa güvensizliğe kapı açtığında, buz çatırdıyor, ayaklarım kayıyordu. Tüm çabalarıma rağmen daha fazla savaşamayacağımı fark edip buzu kendi isteğimle kırdım. Suyun içinde karanlık, soğuk ve yalnızlıkla beraber kayboldum. Bana seslenen sesini, uzanmaya çalışan ellerini duymazdan geldim. Ama bugün, "Seni çok özledim," diyerek akıttığı gözyaşları kalbime saplandığında, elimi uzatıp beni ıssız sudan çıkarmasına izin verdim.

Kaç dakikadır sarılıyorduk bilmiyorum ama hâlâ ağlıyor ve onu bırakmak istemiyordum. "Sümüklerin boynuma akmaya devam edecek mi?" diyen sesini duyduğumda sırtına yumruğumu geçirdim. "Kızım elin ne kadar ağır!" Sesindeki oyuncu kızgınlığı görmezden gelip geriye çekildim.

Yüzüne baktığımda neredeyse bayılmak üzere olduğunu gördüm. Bir kolunu boynuma doladım. "Hadi yürü."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağırlığının altında ezilmemeye ve onu yönlendirmeye çalışıyordum. "Beni eve mi atıyorsun?" Alaycı sesini belinden sıkmamın ardından kesti. Homurdanıp dururken uyuya kalmaması için dualar ediyordum. Bizim bahçeye geçtiğimizle kapıdan giren babamı görmemle derin bir nefes verdim.

"Baba, yardım eder misin?" Sorgulayan gözlerle yanımıza gelip Yağız'ın diğer koluna girdiğinde ağırlığın çoğunu yüklendi. "Haldun abi, bu kızın bana çok âşık, biliyor musun?"

Yağız'ın sesini duyduğumda inanamadım. Babamın ne tepki vereceğini bilmezken önden ilerleyip evin kapısını açık bırakarak geçmeleri için yol gösterdim. Salona doğru devam ettiklerinde arkalarından gittim. Yağız'la telafi etmemiz, konuşmamız gereken yüzlerce şey vardı. Koltukta ağzı açık bir şekilde uyurken bunun mümkün olmadığını görmek beni hayal kırıklığına uğrattı.

Babamın imalı bakışları bana döndüğünde Yağız'la ilgili konuşmaktan vazgeçmiş gibi, "Nasılsın bir tanem?" diye sordu. Kolunu omzuma attığında belinden sarıldım.

"Seni özledim." Sesim kırgın çıkmıştı.

"Özür dilerim, bugünlerde işler çok yoğun, eve geç gelmek zorunda kalıyorum." Şirket gittikçe büyüyordu ve o hiç durmadan çalışıyordu. Kendisini bu kadar yormasını istemesem de işinin hayatının vazgeçilmez bir parçası olduğunu biliyordum. "Okulda işler iyi gitmiş gibi?" Yağız'la barışmış olmamı ima etse de gerçekten her şeyin beklediğimden daha iyi ilerlediğini biliyordum.

Geçtiğimiz dönem tüm o korkunç olaylar yaşanırken yanımda olan babamdı. Elimi bir an olsun bırakmamış, yere düştüğüm her an beni kaldırmıştı ama en önemlisi de acıma saygı duymuş, yaralarımın kapanmasını beklerken değerli olduğumu bana hissettirmişti. Canımı yakmasına rağmen üstüme gelmeye devam eden herkesi püskürtmüş, yaramı deşmelerine engel olmuştu. Onun ruhunun da beni izlerken acı çektiğini biliyordum. Ben herkesi affetsem de babamın hiçbirini affetmeyeceğinden emindim.

"Deniz diye yeni bir çocukla tanıştım." Babamın kaşları havaya kalkarken kendi sesime inanamadım. Neden yine Deniz'den bahsediyordum? Bedenim her defasında geçmişe çekilirken, zihnimin beni geçmişten uzaklaştırıp yeniye odaklamaya çalıştığını düşündüm.

"Yan komşumuz olan çocuk mu?" Kafamı sallayarak onay verdim.

"Annesiyle tanıştım ama kendisini daha görmedim," diye ekledi.

Babam ciddi olmayan insanları çok sevmezdi. Yağız'la da arkadaşlığıma her zaman laf eden kişi olmuştu. Deniz'in alaycı tavırlarıyla karşılaşınca ondan nefret edeceğini düşündüm.

"Tanışmasan da olur. Gevşek biri." Yakışıklı biri diye devam etti iç sesim. Mavi gözlü, sağ yanağında gamzesi, bakımlı sarı saçları olan biri. Hoş dişlerini açığa çıkaran çekici gülümsemesi olan biri.

İç sesimi çığlık atarak susturdum. Yorgun gözlerle babama bakarak, "İyi geceler," dedim.

"Sabah derse gitmeden önce kahvaltı yapalım. Evde olacağım." Merdivenlerin yarısını çıktığımda arkamı dönüp onun da yorgun olan yüzünü inceledim. "Çok iyi olur."

"İyi geceler, bir tanem."

"İyi geceler."

Odama ulaştığımda kıyafetlerimden hızlıca kurtulup iç çamaşırlarımla yatağa uzandım. Dişimi fırçalamak için can atan tarafımı susturarak yan komşumuzdan gelen müzik eşliğinde uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda saatin kaç olduğunu kestiremedim. Telefonumu yatağın içinde arayıp bulamadığımda odama neden saat almadığımı düşünerek kendime kızdım. Yerde dün gecenin eseri olan kıyafetlerimin arasında telefonumu buldum. Saatin daha sekiz olduğunu görünce rahatladım. Dersimin on buçukta olduğunu hatırlayıp yavaş yavaş hazırlanmaya başladım. Uzun bir duşun ardından odamı toplamaya karar verdim. Kıyafetlerimi giyip okul

için abartılı bir makyaj yaptım. Saçlarımı açık bırakıp topuklu botlarımı giyerken saatin dokuz olduğunu gördüm.

Kahvaltı için merdivenlerden inerken horlama sesini duyduğumda kahkahamı bastırmaya çalıştım. Bir elimle ağzımı kapatıp salona doğru ilerledim. Yağız sırt üstü yatmış, bir ayağı ve kolu yere sarkmış şekilde horlayarak uyuyordu. Arka cebimden telefonu çıkarıp yeri göğü inleten bu sesi kaydetmeye başladım. Telefonu yüzüne doğru yakınlaştırıp ağzına odakladığımda tutmaya çalıştığım kahkahanın bir kısmı boğazımdan homurtu şeklinde çıktı. Yağız horlamasını kesip koltukta hareketlenmeye başlayınca hemen yanından kalkıp ondan uzaklaştım. Sağına dönüp uyumaya devam ettiğini görmemle rahatlayıp mutfağa doğru ilerledim.

Yüzümde otuz iki diş gülümsemeyle kapıdan girdiğimde babamın ve bir oğlanın kahvaltı yaptığını gördüm. İkisi de bana döndüğünde hâlâ gülüyor olacaktım ki, "Sabah sabah seni bu kadar mutlu eden şey ne?" diyen babama döndüm.

"Yağız'ın horlamasına gülüyordum."

Deniz'le bakışırken neden bizim evde olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sorgulayan kaşlarımı kaldırdığımda umursamayıp "Günaydın," dedi.

Yüzümdeki gülümseme silindi. "Günaydın."

Yanlarına gidip masaya, Deniz'in yanına, babamın karşısına oturdum. "Deniz okula giderken sana eşlik etmek istemiş. Senin uyuduğunu söylediğimde beraber kahvaltı etmeye başladık."

Babama sorun olmadığını belli eden bakışlarımı gönderirken Deniz'e döndüm. "Dünkü partiden sonra okula gideceğini düşünmemiştim."

"Parti benim evimde olduğu için fazla alkolden kaçındım."

Yüzündeki çokbilmiş bakışa yumruk geçirmek istiyordum. Önüme dönüp yumurtamı soymaya başladığımda cevap vermeyeceğimi fark etmiş olacak ki babamla konuşmaya başladı. O kadar

resmi ve kendinden emin konuşuyordu ki gözlerimi ondan alamadım. Benim yanımda ukala ukala takılan çocuk babamın yanında bu kadar ciddi olamazdı. Oyunculuğu karşısında hayrete düşüp onların sohbet etmesine izin verdim.

Yemeğimi bitirdiğimde babama dönüp, "Çıkmam lazım," dedim. Ayağa kalkıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Annem şirkette mi?"

"Bugün benim yerime o erkenden gitti."

Annemle babam paslaşarak benim nöbetimi mi tutuyorlardı yoksa ben mi yanlış anlıyordum? "Selamımı söyle. Görüşürüz."

Deniz'e bakmadan mutfaktan çıkıp kapıya yöneldiğimde kaskımın yanında bir kask daha gördüm. Umursamayarak dışarı çıktım.

Arkamdan gelen ayak seslerine aldırış etmediğimde, "Biraz yavaş olur musun?" diye seslendi Deniz.

"Hayır."

"Peşinden koşturmayı seviyorsan, koşarım."

Motorumun yanına geldiğimde söylediğine cevap vermek için ona döndüm. Elindeki kaskı görmek tüm dikkatimi dağıtmıştı. Bakışlarım oraya odaklanmışken, "İkinci bir kaskın olmadığını düşünerek kendime kask aldım," dedi.

Gözlerimi kaskından ayırıp onunkileri bulduğunda, "Anlamadım," diyen sesim istediğim gibi ciddi çıkmıştı. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Beraber okula gideriz diye düşünmüştüm."

Yüzünü incelemeye devam ettim. Benden bir tepki beklerken ifadesiz kalmaya çalıştım. "Ona sadece ben binebilirim."

Sırtımı çevirip motora oturdum. Kaskımı kafama geçirirken, "Abartıyorsun!" dedi.

Cevap vermeden okula giden yola girdim. Elinde kaskıyla evimizin önünde tek kalmasının keyfini sürdüm. Okulun bahçesine ulaştığımda otoparka motoru park edip sınıfa ilerledim. Dersin başlamasına beş dakika vardı. Sınıfın çoğu dünkü partiden sonra kendine gelememiş, kafaları masada uyuyorlardı. Gözlerim Ener'i

bulduğunda o da bana bakıyordu. Koyu kahverengi gözleri beni ele geçirirken sınıfa giren Deniz'in sesiyle ona döndüm.

"Yaptığın acımasızlıktı!" diye kükrerken gülümsememe engel olamadım.

Yanıma gelip oturduğunda gülüşümü kesip bakışlarımı yan profiline diktim.

"Bana öyle bakmayı kes! Burada oturacağım." Onu arkada bırakmama gerçekten bozulmuş gibi duruyordu.

"Bu sabah kahvaltıdaki oyunculuğundan sonra benim yaptığım hiçbir şey." Kafasını çevirip bana baktığında göz kırptım.

"O güzel kahverengi gözlerinin hatırına seni affediyorum. Ayrıca babanın yanında yaptığım şey oyunculuk değil, yerine göre davranmaktı."

Söylediğinde haklılık payı olduğunu düşünürken sınıfa giren öğretmen konuşmamızı böldü.

Edebiyata alışabileceğimi düşünen aklıma binlerce kez küfürler ettim. Matematik seven bir kız için edebiyat büyük bir kaostu. Bunları yaşamama sebep olan kişiye döndüğümde tahtayı izliyordu. Yan profilden kumral teninde çenesinin ve burnunun ne kadar karakteristik durduğunu düşündüm. Siyah saçlarını okşamayı seven ellerim titremeye başladığında önüme döndüm. Onu taklit ederek hocayı dinlemeye çalışsam da Ener Demir dersin sonuna kadar aklımdan çıkmadı.

Ders bittiğinde başımı ellerimin arasına alıp masaj yapmaya başladım. Öğretmenin ara vermeyip üç saat boyunca ders anlattığına hâlâ inanamıyordum. Sınıftan gelen tüm itirazlara rağmen ısrarla devam ettiğinde tam bir psikopat ya da edebiyat âşığı olduğunu düşündüm. Gerçi ikisi benim için aynı anlama geliyordu.

Deniz'in, "Kafamdan buharlar çıktığını hissediyorum, görebiliyor musun?" diyen sesini duyduğumda ona döndüm.

"Hayır, gayet normal duruyor." Ciddi bir şekilde cevap verdiğime o da ben de inanamazken birbirimize bakıp gülmeye başladık.

"Ama ben senin beyninin yandığını görebiliyorum."

Omzuna yumruğumu geçirdim. "Düzgün konuş!" derken ayağa kalktığımda çekilmesi için yer istedim.

"Nereye?"

"Ne zamandan beri sana hesap veriyorum?" Terslediğim sırada geçmem için yol açtı.

"Şu andan itibaren olsa güzel olurdu."

"Rüyanda görürsün!" diyerek sınıftan çıktım.

Lavaboya geldiğimde ihtiyaçlarımı giderip aynanın karşısına geçtim. Yüzümü yıkamak istesem de makyajımı hatırlayınca vazgeçtim. Ellerimi ıslatıp boynuma sürerken öğleden sonraki dersi ekme fikrine yenilmemeye çalışıyordum.

Kapının açılmasıyla kafamı çevirip baktım. Ener'i görmek isteyeceğim son yerin kadınlar tuvaleti olduğunu düşündüm. Umursamaz bir tavırla, "Burası kadınlar tuvaleti," derken tuttuğum nefesimi vermenin rahatlığını yaşadım.

Yanıma yaklaşırken bacaklarıma güçlü olması için emirler veriyordum ama şu an beni dinlemedikleri kesindi. Gözlerinde kendimi görecek kadar dibime girdiğinde, özlediğim yüz hatlarını incelemeye başladım. Bir daha göremeyecekmiş gibi her hücresini ezberlerken onun da aynısını yaptığından emin oldum.

Sessizliği bozan şey kulaklarımın çaresizce aradığı sesiydi. "Deniz'le sevgili misiniz?"

Düşündüğüm onca şeye kızıp tam bir aptal olduğunu unutmama sinirlendim. "Seni ilgilendirmez."

Bana daha fazla yaklaşmaya çalıştığını anladığımda vücuduma değmemesi için bir adım geriledim. Israrla üstüme gelmeye devam ederken sağından geçmeye çalıştım. Bedenini önüme duvar yaptığında çarpıştık. İçimden lanetler okuyarak sol tarafını denedim. Karşımda yine vücudunu bulduğumda sessiz kalmasının daha çok sinirimi bozduğunu anladım.

"Deniz'le aranda ne var?" Sorusunun ısrarcılığı karşısında gözlerimi devirdim. "Ben senin yanına yaklaşmazken o sana nasıl *balım* diye hitap edip peşinden ayrılmıyor?"

"Herkes izin verdiğim kadar yakınımda olabiliyor," dediğimde ona karşı ördüğüm duvarları hatırlamasını sağladım.

"Artık izin istemiyorum." Sesi kızgın çıkmıştı.

"Yokluğumda tekrar kötü çocuk olmuşsun." Alaycı bir şekilde ağzımı açıp, "Ah! Pardon! Senin zaten hep kötü olduğun aklımdan çıkmış."

Yanından tekrar geçmeye çalıştığımda yolumdan çekildi. Tuvaletten çıktığımda arkamdan geldiğini duymamıştım.

"Özür dilerim."

İçimde körüklenmeye başlayan ateşin göğsümden alevler çıkaracağından korkuyordum. Acım ateşe dönüşürken içten içe yanıyordum. Tüm bedenimin alev aldığını hissediyordum. İçimdeki ateş tükenene kadar dokunduğum her yeri yakmak istiyordum.

Yavaş yavaş sesine döndüm. Karşımda kırgın gözlerle beni izliyordu. Dişlerimin arasından konuşarak yanına ilerledim.

"Bir daha benden özür dilersen seni–" tehdit eden parmağım göğsüne değdiğinde cümlemin devamını getiremedim.

Elimi göğsünden çekip avucunun içine alırken fısıldadı. "Beni?"

"Seni mahvederim."

Elimi tutan eline tiksinen bakışlar gönderip sınıfa yöneldim. Bu sefer kaçmak, herkesi geride bırakmak yoktu. Savaşmaya hazır bir şekilde sırama oturdum. Deniz'i arayan gözlerle etrafa baktığımda göremedim. Dikkatimi dağıtmaya en çok ihtiyacım olduğu an yanımda yoktu.

Ener ve tüm arkadaşlarımın bana yaşattıklarından sonra hâlâ iletişimde kalabileceğimizi düşünmelerine inanamıyordum. Yaşadığım acılardan sonra onları affedebilmem için Pollyanna olmam

gerekiyordu. Sıradan biri olduğumu düşünürsek mezara kadar böyle gideceğimiz kesindi.

Koridordan gelen çığlık sesleriyle düşüncelerim bölündü. Tüm sınıf koridora çıkarken merakıma yenik düşüp ben de peşlerinden gittim. Birbirlerine bağıran iki erkek sesi duymama rağmen kim olduklarını göremiyordum.

"Seni öldürürüm!" diyen sesi tanıdığımda duyduklarıma inanamayıp kalabalığı aşarak ilerledim. Deniz'in dudağından kan akarken yumruğunu Ener'in suratına geçirdiğini gördüm.

BÖLÜM 4

RUHUN YALNIZLIĞI

"Gökkuşağındaki mavi gözlere..."

Imagine Dragons – *Bad Liar*

Günümüz

Kalbim mantığımla savaşa girmiş, bedenim ayakta durmaya çalışırken ruhum beni aşağıya çekiyordu. Çaresizce ruhuma karşı direnmeye çalışsam da kalbim söz dinlemiyordu. Yaşadıklarım canımı o kadar yakıyordu ki gördüğüm gözler kalbimin sızısını dindirmiyor, mantığımla oyun oynuyordu. Ruhum yalnızlığıyla çaresizce bedenimden kurtulmak istese de mantığım izin vermiyordu. Tüm bu oyunlara rağmen ağrıyan kalbimi görmezden gelip dik bir şekilde ayakta durarak kollarımı bağladım.

Karşımda birbirine yumruk atan iki genci seyrediyordum. Tüm koridor arkamda durmuş olayı izliyor, yumruk seslerini duyduklarında inleyen sesler çıkarıyorlardı. Ener'in, Deniz'in yüzüne geçecek bir yumruğu havaya savurmasıyla Deniz elini tutup onu durdurdu. Konunun benle alakası olmadığını, saçma şeyler

düşünmemem gerektiğini bilerek onları ayırmaktan vazgeçtiğim sırada, Ener'in diğer yumruğunu Deniz'in suratına geçirmesiyle dayanamayıp tok bir öksürük sesini koridora bıraktım. Ener'in gözleri bana döndüğünde gözlerinin içine bakıp kaşlarımı kaldırdım. Deniz'in bakışları Ener'i takip ederken ikisi de durmuş beni izliyordu. İçimden lanetler okumaya başladım. Konu kesinlikle benimle alakalıydı!

Sakin adımlarla yavaş yavaş Deniz'in yanına yürüyüp kolundan tuttum. Bedenini kendime döndürürken Ener'e bir kez olsun bile bakmadım. Deniz'i beni takip etmesi için çekiştirerek arkamdan gelmesini sağladım. Yol yavaş yavaş açılırken kimseden ses çıkmıyordu. Kalabalığın içinde ilerlerken köşede duran Eylül, açılan yoldan Ener'in yanına koştu. Dişlerimi sıkarken gözlerimi kapatıp küfürler ettim. Hızlı adımlarla kendimi bahçeye attığımda arkamı dönüp Deniz'in orada olup olmadığına baktım. Dudağının ve kaşının patladığını, kanın boynuna doğru indiğini gördüm. Sarı saçlarına ve beyaz tişörtüne sıçrayan kan kalbime tek tek damladı. Yanına gidip yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerindeki umuda sarılmak istesem de tek bir adım bile atmadan izlemeye devam ettim. Bu kadar sessiz olması beni rahatsız ederken yorgun nefesimi bıraktım.

"İyi misin?"

Mavi gözleri beni incelerken dudağına bir gülümse yayıldı. Bakışlarım gamzelerini süzerken, "Fazlasıyla," dedi.

"Araban nerede?" Gülümsemesinin arttığını görmemiş gibi yaparak cevap vermesini bekledim.

"Biraz ileride." Yolu göstermesi için önden gitmesini bekledim. Arabasına doğru ilerlerken neden kavga ettiklerini daha çok merak etmeye başladım. Anahtarlarını çıkardığında onu takip edip elinden aldım.

"Sen geç. Ben kullanırım." Cevap vermesine fırsat vermeden kapıyı açıp koltuğa yerleştim. Deniz'in kokusunu yoğun bir şekilde

duymama şaşırdım. Bütün gün arabanın içinde mi yaşıyordu yoksa parfümünü arabada mı sıkıyordu diye merak ettim. Derin nefesler alırken arabaya binmesiyle evin yolunu tuttum.

Tek bir kelime konuşmadan eve gelmiş arabanın içinde sessizce oturuyorduk. Konuşmasını çaresizce beklerken yüzüme bile bakmadan arabadan inerek evine doğru yürümeye başladı. Şaşkınlıkla peşinden indim. Onu takip edip arkasında açık bıraktığı kapıdan içeri girdim.

Deniz mutfağa doğru giderken partiden sonra ilk defa gördüğüm salonu incelemeye başladım. Odanın ortasındaki sahne yerinde yoktu. Kahverengi köşe koltuğa krem ve kahve tonlarındaki mobilyalar eşlik ediyordu. Her şey fazlasıyla sade ve azdı. Karşıdaki masada duran birkaç fotoğraf ve duvarda asılı olan saat dışında dekoratif bir eşya göremedim. Bizim evin kalabalık halinden sonra bu kadar sade bir yer gözlerimi rahatlatmıştı.

Mutfaktan çıkan adım seslerini duyduğumda ona dönerek, "Yaralarına pansuman yapman lazım," dedim.

"Evet. Doğru söylüyorsun!"

Sert çıkan sesine inanamayarak merdivene yönelen bedenine baktım. Bana karşı neden bu tavrı aldığını düşünmeye başladığım sırada onu önemsediğim için kendime kızıp tekli koltuğa oturdum. Eğer yaralarını sarmamı, yardım etmemi ümit ediyorsa daha çok beklerdi. Kendi işini görebilecek haldeydi.

Dakikalar geçerken daha fazla dayanamayıp merdivenleri çıkmaya başladım. Üst kat da alt kat gibi sessizdi. Hangisinin kaldığı oda olduğunu düşünürken karşılaştığımız ilk gün, "O zaman şu oda benim için daha uygun," deyişi aklıma geldi. Benim odamın karşısına gelecek odaya yöneldiğimde kapıda yazan Deniz Azaklı yazısına dokundum. Parmaklarım ilk defa gördüğüm soyadında oyalanırken aralık olan kapıyı itirip odaya girdim.

Beyaz başlıklı bir yatağı deniz mavisi çarşaflar, beyaz bir masa ve üzerindeki mavi renkli eşyalar tamamlıyordu. Yatağın

arkasındaki duvar mavi, diğer duvarlar beyaz renkteydi. Odanın her yerini mavi ve beyazın huzuru, Deniz'in rahatlatan kokusu sarmıştı. Solumdan gelen ışığa döndüğümde büyük bir vitrin gördüm. Gözlerime inanamayarak vitrinde duran yüzden fazla Funko oyuncağa baktım. Hemen hemen her kitap, dizi ve film karakterinden oyuncaklar vardı. Ağzım açık halde en sevdiğim kitap karakterlerinin oyuncaklarını incelemeye koyuldum. Daha da yakınlaşarak birkaçına dokunabileceğimi düşünürken banyodan gelen sesiyle sıçradım.

"Kapı çalmayı öğrenmelisin. Ayrıca da *Funkolarımdan* uzak durmalısın."

Odasına izinsiz girmenin verdiği utançla sesin sahibini bulmak için banyoya yöneldim. Yerdeki tişörtünü gördüğümde tedirgin bakışlarımı ona doğrulttum. Üstü çıplak, altında pantolonuyla klozetin kapağına oturmuş elindeki pamuğa bakıyordu. Gözlerim bana bakmayan gözlerini çaresizce arasa da kafasını kaldırmadı. Bana bakmayacağını anladığımda yanına giderek elindeki pamuğu alıp biraz nemlendirdim. Yüzüne yaklaşıp çenesinden tutarak kafasını kaldırdım. Göz göze geldiğimizde tuttuğum nefesi bıraktım.

Mavi ve deniz işini fazla abarttığı için dalga geçmeyi düşünsem de anı bozmak istemeyip sessizliğimi korudum. Kaşındaki yaraya odaklanırken tüm kanı temizlemeye koyuldum.

"Neden kavga ettiğimizi sormayacak mısın?" İşime odaklanıp yüzündeki her yarayı incelerken cevap verdim. "Şu an değil."

Başka bir pamukla dudağındaki yarayı temizlerken derin bakışları beni rahatsız etti. "Bana öyle bakmayı kes!" dediğimde yarasına biraz bastırmıştım.

Kaşlarını çatarken, "Elimde değil," dedi.

Hem çaresizce gözlerinde kendi yüzümü görmek istiyordum hem de bakışlarından rahatsız oluyordum. Yarasına pansuman yapmayacağımı söylerken elimde pamukla karşısında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duruyordum. Beni bu kadar dengesiz birine dönüştürürken sessiz kaldım.

Konuyu değiştirmeye çalışırken boynuna akan kanı temizlemek için kafasını daha da yukarı kaldırıp eğildim. "Gerçekten odamın karşısına geçmişsin."

Tüm kanı temizlediğimde yarasına yapıştırmak için bant aramaya koyuldum. Tezgâhta duran birkaç bandı aldım.

"Yalan söylemem," diyen sesindeki imayı fark ettim. Bir zamanlar arkadaşlarımın söylediği yalanlara karşılık dürüstlüğünü ispatlamaya çalışıyordu.

Dudaklarına doğru eğilip bandı yapıştırdığımda yakınlığımızı umursamamaya çalıştım. Yüzüme tatlı bir gülümse yerleşirken gözlerinin içine bakarak, "Hep öyle söylerler," dedim.

Ondan uzaklaşırken bileklerimden tutup beni tekrar kendisine çekti. Nefesini yüzümde hissederken gözleri beni hapsetmişti. "Ben herkes değilim."

Bu sefer gülümsemek yerine kızgın bir şekilde, "İlk yalanları da bu olur!" dedim.

Bileğimi elinden kurtarıp odasından çıktım. Salona geldiğimde koltuğa oturup ayaklarımı orta sehpaya uzattım. Konuşmamız gereken şeyler olduğunu düşünüp eve gitmek yerine beklemeye koyuldum. Birkaç dakika sonra merdivenlerden indiğini duydum. Karşımdaki koltuğa otururken gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk. Duruşumu bozmadan konuşması için bekledim.

"Ne yaptılar sana?" Fısıltı gibi çıkan sesi içimde kükreyerek yükselmişti. Bu soruyu birilerinin bir gün soracağını biliyordum ama cevaba çalışmamıştım.

"Sınıftakilerden öğrendiğini biliyorum." Sesim onun gibi kısık çıkarken hakkımda konuşulacağını düşünerek söylemiştim.

"İlk günler ismini duyduğumda umursamamıştım. İlerleyen zamanda senden tiksinerek bahsettiklerinde ilgimi çekmeye

başladın. Neler olduğunu ve okula neden gelmediğini düşünürken, Ener ve Yağız'ın senin hakkında tek bir kelime bile konuşulmaması konusunda sınıfı tehdit etmesiyle merakım iyice arttı."

Söyledikleri üzerine gözlerimi açarak ona baktım. Beni düşürdükleri durum yetmiyormuş gibi bir de bu konu hakkında konuşulmaması için insanları tehdit mi ediyorlardı? Bir yanım beni savunmak için yaptıklarını düşünüp umutlansa da diğer yanım canımı yakan kişilerin onlar olduğunu düşünüp sinirlerimi tetikliyordu.

"Okula geldiğin ilk gün ne kadar güzel olduğunu düşünürken insanların sana tedirgin bakışlarını gördüğümde anlamıştım. Kimsenin konuşmak istemediği kız, Asel. O an senden uzak durmak isterken, güçlü bedeninin altında duran kırılgan kızdan gözlerimi alamadım. İçinde bir savaş verdiğini görüp onu durdurmak için saçma bir istek duydum."

Sözleri tenimin karıncalanmasına sebep olurken oturuşumu dikleştirdim. "Bugün koridorda sen gittikten sonra sana ne yaptığını sordum."

Gözlerimi deviterek, "Cevabı ne oldu?" dedim. Kırılgan gözlerine karşı gülümsemesi artıp dişlerini ortaya çıkardı.

"Yumruk attı."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Deniz'in ona attığı yumruklar aklıma gelince Ener'in şu an ne halde olduğunu hiç düşünmediğimi fark ettim. İlk defa önce onu değil, başkasını düşünmüştüm.

"Ener, eski sevgilin mi?" diyen çekingen sesine sadece başımı sallamakla yetindim.

"Neden ayrıldınız? Eylül'le ilgisi ne?"

Sorularına daha fazla dayanamayıp ayağa kalkarak kapıya doğru yöneldim. Yanından geçerken bileğimden tutup beni durdurdu. Gözlerim gözlerini bulurken fısıldayarak, "Aldattı mı?" diye sordu.

Yaşların gözlerimde biriktiğini hissederken onun yanında ağlamamak için yürümeye yeltendim. Sert tutuşu beni durdururken sesinin yükseldiğini duydum.

"Aldattı mı seni?"

Sevdiğiniz adamın gözlerinizin içine bakarken en yakın arkadaşınızla birlikte olduğunu bilmek mi, yoksa siz kalbinizi avuçlarına bırakırken onun kalbini başkasına teslim etmiş olması mı daha acıydı bilmiyordum. Canımı yakan, kalbimi kavuran asıl şeyin kandırılmak mı, yoksa fazla güvenmek mi olduğunu bilmiyordum. Her "Seni Seviyorum" deyişinde beni mi, yoksa kendisini mi aldattı bilmiyordum. Tek bildiğim şey ihanetin verdiği acıyla yanan ruhumun ateşiydi.

Kafamı onaylarcasına sallarken, "Sadece bu kadar değil," diyerek yüzümden akan yaşla kolumu çekip kurtardım.

Daha fazlasını bilmesine gerek olmadığını düşünerek kapıyı çarparak çıktım. Titreyen bacaklarımı, akan gözyaşlarımı umursamayarak evime girdiğimde salonda oturan Yağız'a baktım.

"Nerede kaldın be kızım?"

Sesini duymazdan gelip merdivenlere çıktım. Odama girdiğimde yatağıma gömülüp gözyaşlarımı serbest bıraktım. Yağız'ın sesini duymamla beraber kendimi tamamen bırakmıştım.

"Hey, ne oldu?" diyerek yanıma geldiğini işittim.

Her şeye karşı tek başıma güçlü kalmaya çalışan bedenimin ne kadar kırılgan olduğunu anladım. Rol yapmaya çalıştığımı düşündükçe kendime acımaya başladım. Bu kadar çaresiz bir halde olmak, geçmişe üzülmek beni delirtiyor, kendime kızıp sinirden daha çok ağlıyordum. Yağız'ın beni çekiştirerek kollarının arasına almasına izin verdim. Kollarım boynunu sararken gözyaşlarımı durduramadım.

Hıçkırıklarımın arasından, "Neden güçlü olamıyorum?" diye sordum.

"Ağlamak seni güçsüz yapmaz."

"Tüm yaşadıklarına rağmen gördüğüm en güçlü kızsın. Ağla! Ağla ki gözyaşların kalbini suladıkça duyguların coşkuyla filizlensin."

Burnumu çekip başımı kaldırarak, "Ya kötü duygulara can verirsem?" dedim.

"Kalbine bugüne kadar kötülüğün tohumları bırakılmadı prenses. İstesen de kötü olamazsın."

Ağlamayı kesip özlediğim yüzünü incelemeye koyuldum. Ela gözlerini takip eden burnuna ve üstündeki çillere bakıp dokunmaya başladım. Eskiden oturup çillerini saymaya çalıştığımız günler aklıma gelince tebessüm ettim.

"Yine çillerimi mi saymaya başladın?"

Kızgın bakışlarını bana gönderip, "Artık kes şunu!" dedi.

Gülümsemem artarken kaçmasına engel olup yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Bir, iki, üç, dört, beş..." diye saymaya başladım.

"Aseeeell!"

"Altı, yedi, sekiz, dokuz, on..."

Ellerimi tutup yüzünden çektiğinde mızıkçılık yaptığını belli eden yüz ifadesini takındım. Dün gece çektiğim video aklıma geldiğinde kahkaha atmaya başladım. O kadar çok gülüyordum ki yatağa uzanıp karnımı tutmaya başladım.

"Gözünde yaşla, burnunda sümükle gülmeye utanmıyor musun?" dediğinde bir kahkaha attım. Her şeyden habersiz olması daha çok hoşuma gidiyordu.

"Sen delirmişsin! Delisin kızım!"

Tedirgin bakışlarla beni süzerken cebimdeki telefonu bulmaya çalıştım. Elime alıp videoyu açtım. Ona uzattığımda ne yaptığımı anlamayarak beni inceliyordu. Ekrana bakarken duymaya başladığım horlama sesleriyle gözlerimden yaşlar gelerek gülmeye devam ettim.

Videoyu izlerken ağzı şaşkınlıkla açılmıştı. "Bu ben olamam!" diye kükredi.

"Horlaman partideki müzikten bile daha yüksekti," dediğim sırada kamerayı yüzüne yaklaştırdığım yeri görüp, "Bunu hemen siliyorsun!" dedi.

Videoyu silmemesi için telefonu elinden kapıp yataktan çıkmaya çalıştım. Belimden tutup beni yakaladı.

"Ver şunu!"

"Asla olmaz!"

"Asel, hemen siliyorsun onu!" demesini umursamadan telefona iki elimle sarıldım.

Beni yatağa geri çekerken ellerime yapışıp telefonu almaya çalıştı. Ekranı kilitleyip ellerimi açtığımda telefonu almayı başarsa da kilitli ekranla bakıştı.

"Aç şunu! Eğer tek bir kişiye bile bunu gösterirsen seni öldürmekten beter ederim!"

Ayağa kalkıp odadan çıkarken, "Etsene!" deyip küçük bir çocuk gibi aşağıya koşmaya başladım. Peşimden beni kovaladığını anladığımda mutfağa girip çığlık attım.

"Umay Abla!"

Karşımda Deniz'i görünce ne yapacağımı bilemedim. Ağlamaktan gözlerimin kızardığını, burnumun aktığını ve salak bir şekilde gülümseyerek koştuğumu gördüğünü düşünerek utandım. Arkamdan gelen Yağız'ın belime sarılıp, "Yakaladım!" demesi üzerine bakışlarım ona kaydı.

"Çocuk gibi didişmeye başlamışsınız yine!"

Umay Abla'nın söylediğini duymazdan gelip ellerini belimden çeken Yağız, "Ne işin var burada?" diye sordu.

Deniz'i bu şekilde terslemesine şaşırarak ona döndüğümde Deniz, "Evden ağlayarak çıktığında iyi misin diye–" söze girdi

ama cümlesini tamamlamadan mutfak kapısına doğru yürümeye başladı.

"Gayet iyiymişsin."

Bu sözünden sonra çıkıp gitti. Evinden o şekilde çıktıktan sonra nasıl olduğuma bakmak için buraya gelip Umay Abla'yla konuşmuştu. Bugün değişen tavırlarına asla anlam veremesem de beni önemsediğini hissetmek hoşuma gitti. Kalbimin fazlasıyla yorulmamış gibi yeni kişilere yer açmaya çalışmasına kızdım.

"Bu ördek kafalı kendini ne sanıyor?"

Yağız'ın sesini, "Şşşş!! Güzel konuşun bakalım!" diyerek kesti Umay Abla.

İkisi de bana tepki vermemi bekler gibi bakarken Yağız'dan telefonumu alıp salona geçtim.

"Bu ördek kafalı ne iş dedim?" Arkamdan geldiğinde ona sert bakışlarımı gönderdim.

"Ona o şekilde seslenme!"

"Sarışında hoşuma gitmeyen bir şeyler var."

Yağız, her zaman bana karşı koruyucu biri olmuş, cinsiyetine bakmadan çevremde bana zarar verebileceğini düşündüğü herkesi uzak tutmaya çalışmıştı. En yakın arkadaşlarımız en büyük hasarı verdikten sonra hâlâ bu tavrını devam ettiriyor olmasına kızmıştım. Geçen dönem yaşanan olaylara neden engel olamamış, beni koruyamamıştı?

"Ben de bayılmıyorum kendisine!"

"Evet, haklısın bayılmıyorsun," derken yanıma oturup dalga geçen bakışlarını gönderdi. "Sadece ölüp bitiyorsun!"

Ağzım açılarak dediği şeyin karşısında bakakaldım. "Videonun sınıf grubuna gönderilmesini istemiyorsan düzgün konuş!" Yüzündeki ifadenin düştüğünü görünce neşem yerine geldi.

"Eğer silmezsen..." diye beni tehdit ettiği sırada, "Ee, ne yaparsın?" dedim.

Elleriyle kafamı tutup dudaklarını yanağıma yapıştırdı. Tükürüklerini bolca bırakarak öptüğünde kusacağımı anlaması için öğürmeye başladım. Ellerimle gövdesinden ittirmeye çalışsam da kafama yapışmış bırakmıyordu.

"İğrençsin! Yağız!" diye bağırırken beni duymazdan gelip devam etti.

"Kusacağım!" dediğimde geri çekildi. Ellerimi hemen yanağıma götürüp mikroorganizmalarını yüzümden temizlemeye başladım.

"Eğer silmezsen salyalarımın sonsuza dek yüzünde kalmasını sağlarım."

"Pisliksin!" Öğüren sesler çıkarıp cümlemi etkili hale getirmek için abartıp kamımı tutmaya başladım.

"Okulda peşinden koştuğun kızlar salyalı ve horlayan halini görse bir daha yanına bile yaklaşmazlar, biliyorsun değil mi?"

Kollarını koltuğa doğru gerdirerek açtı. Pişkin bir tavırla konuşmaya başladı. "Sen söylemeyeceğin için yalnızca yakışıklılığım ve çekiciliğimi görmeye devam edecekler."

"İkiyüzlüsünüz!" Çoğul konuşurken o ve cinsiyetine ait herkesi kastettiğimde durgun bakışlarını bana gönderdi. Yanına yaklaşıp kollarımı bedenine sararak kafamı göğsüne yasladım.

"Özledim seni."

"Biliyorum sümüklü." Dokunduğum yeri hemen cimcikleğimde inleyerek, "Özür dilerim, prenses!" dedi.

Geçtiğimiz aylardan sonra yan yana sarılarak oturacağımızı asla düşünmezdim. Öfkem herkesi parçalarken Yağız da kurbanlardan biri olmuştu. İçimde sönmek istemeyen ateşin bir gün beni de yakıp bitireceğini hissettim. Bu düşüncelerin verdiği korkuyla Yağız'a daha çok sarılıp kendimi huzuruna teslim ettim.

"Ben de seni özledim."

Tüm hafta sonumu Yağız'la konuşmadığımız süreyi geri getirmek istercesine geçirdik. Yapboz yapma becerisinin olmadığı gibi

tamamlanan kısımları da batırması beni delirtti. Mert arayıp ders için çağırdığında motorumu okuldan aldıktan sonra meraktan deliye dönen Yağız benimle salona geldi. Çalıştığımız zaman boyunca Mert'e laflar sokup bizi sabote etmeye çalışsa da Mert olgun tavırlarıyla Yağız'ın üstesinden gelmeyi başardı. Her şeye rağmen şakalarını, benimle uğraşmasını ve onunla zaman geçirmeyi ne kadar çok özlediğimi fark ettim.

Haftanın ilk gününde yine okula gideceğimi düşünerek yüzümü buruşturdum. Küçüklüğümden beri edebiyat hiçbir zaman tercihim olmamış, hep sayısal derslere yönelmiştim. Fedakârlık ve dostluk kavramlarını çok yanlış anladığım zamanlar kendimi sözel derslerin içinde bulmuştum. İç sesime mızmızlanmayı bırakmasını söyleyerek hazırlandım.

Kahvaltıya indiğimde annem ile babamı masada otururken görmeyi beklemiyordum. Uzun süredir ikisini aynı anda evde görmemiştim.

Yanlarına giderken gülümseyerek, "Günaydın!" dedim. Sırayla yanaklarına birer öpücük kondurup yerime geçerken annemin durgun bir sesle, babamın ise büyük bir neşeyle, "Günaydın," dediğini işittim.

Onlarla ilgilenmiyormuş gibi yaparak tabağımı doldurmaya başladım. İkisinin de yüzüne bakmadan, "Bir sorun mu var anne?" dedim.

"Ne gibi bir sorun olabilir?" Babamın gür sesi havada süzülürken annemin cevap vermesine neden fırsat vermediğini sorgulayarak ona baktım.

Annemi yanağından öperken, "Mükemmeliz!" diye ekledi.

Gözlerim annemle buluştuğunda zoraki bir gülümseme göndermesiyle babamın yalan söylediğini anladım. "Yalandan hoşlanmadığımı, en hassas noktam olduğunu biliyorsunuz."

Sesimin sert çıkması için çabaladım. "Sorun ne?"

Annem kırılgan bir sesle, "Bir sorun yok, sadece çok yorgunuz canım," dedi.

"Bu aralar yorgunluğunuz başka şeylere bahane oluyormuş gibi hissediyorum."

Bana uzanıp elimi tutan annemi, babam sakin bir tavırla izliyordu. "Güven bize."

Hiç kimseye güvenemeyeceğimi, yaşadıklarımdan sonra istesem de bunun mümkün olmayacağını biliyorlardı. Buna rağmen samimiyetsiz bir tavırla elimi tutup, "Güven bize," demesine sinir oluyordum. Çevremde herkes çıkarları için dostluklar, ilişkiler kurarken hiçbir beklenti olmadan sadece ailemle güven dolu bir iletişim kurmak istiyordum.

"Tamam, öyle olsun."

"Öyle canım," diyerek tamamladı sözümü babam.

Yumurtamı bitirdikten sonra, "Ben çıkıyorum. Kolay gelsin size," diyerek mutfaktan ayrıldım. Arkamdan, "Sana da," diye seslendiler.

Bahçeye çıktığımda sokakta bekleyen Deniz'i gördüm. Geçen gün evden kızgın bir şekilde çıktığından beri görüşmemiştik. Nasıl olduğunu merak etsem de Yağız'la yan yana olduğum sürece ondan uzak durdum.

Kapıdan çıktığımda elinde bir kaskla benimkinin yanında duran bir motorun önünde bekliyordu. Gözlerimi ondan çekip motoru incelemeye başladığımda gözlerime inanamadım. Siyah ve yeşil tonlarında son model bir Kawasaki'yle bakışıyordum.

"Beğendin mi?"

Gözlerimi motordan çekmeyerek tasarımını ve tekerleri incelemeye koyulduğum sırada ağzımdan salyaların aktığını fark etmemesini umut ettim.

"Kawasaki Ninja—"

"ZX6R, biliyorum."

Deniz'in ne söyleyeceğini düşünmeden Kawasaki Ninja ZX6R'a yaklaştım.

"Senin ki neydi? Honda CBR?"

"Honda CBR 600RR."

Gözlerim Deniz'in mavi gözlerini bulurken, "Senin mi?" dedim.

"Senin Honda'ya bindirmeyeceğini anladığımda ben de kendime bir tane aldım."

Gerçekten o gün onu elinde kaskıyla ortada bıraktıktan sonra motor alınış olamazdı. Bunu beni etkilemek için yaptıysa başarılıydı. Etkilenmiştim.

"Biraz motor modellerini araştırayım derken hiçbir şey anlamayıp görüntüsü hoşuma gideni aldım," diye devam etti.

"Motor ehliyetin var mı?" Kollarımı göğsümde bağlarken bakışlarımı kıstım.

Fısıldayarak, "Hayır, yok," dediğinde aptal olduğunu düşündüm. Ehliyeti yokken motor alması tam bir delilikti.

"O zaman sürmeyi biliyorsun değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Ellerini ceplerine sokup etrafını incelerken, "Hayır," dediğinde gülmeye başladım.

"Motor kullanmayı bilmiyorsun, ehliyetin yok ve motor mu aldın?"

"Gülmeyi keser misin?" dese de gülmeye devam ettim. "Senin sevdiğin bir şeyi sevmek istedim."

Kalbim hızlanırken güldüğüm için utanarak sustum. Duygularını bu kadar açık ve net söylemesi beni rahatsız ederken ne yapacağımı bilemeyerek saçlarımı ellemeye başladım.

"Belki sen öğretirsin."

Umutla bakan gözleri içime işlerken cevap vermek yerine gülümseyerek göz kırptım. Yüzündeki gülümseme artarken, "Atla, okula geç kalacağız!" dedim.

Kafama kaskımı geçirip uzun süredir bu anı bekliyormuş gibi Kawasaki'ye yerleştim. Deniz arkama otururken yola koyuldum. Bir an varlığını unutup kendimi motorun gücüne kaptırdığımda belime sarılan kollarını hissettim. Titrediğini fark ettiğimde kahkaha atarak hızımı artırmaya başladım. Kaskının içinden gelen ses, şiddetli rüzgâra karışırken ne dediğini anlamadan hızımı zorlayarak yola devam ettim.

Okula geldiğimde yavaşlayıp otoparka ilerlerken Deniz'in hâlâ titrediğini hissedebiliyordum. Tamamen durduğumuzda motordan inip ona döndüm. Kaskımı çıkarıp dağılmış saçlarımı düzeltmeye koyuldum.

"Sen deli misin?" Bu aralar bunu sık sık duymaya başlamıştım.

"Yol boyunca üç kere kalp krizi ve yüzlerce panik atak geçirdim!" diye bağırdı. Söylediklerinden pişman olmuş gibi baktı.

Hızdan korktuğunu hissettiğimde benimle vakit geçirmek için motor almasını cezalandırmak istemiştim. Gereğinden fazla hızlı girdiğimi biliyordum. Gözlerindeki dehşeti gördüğümde ciddi olduğunu anladım. Gülmeye başlarken, "Korktun mu sen?" diye dalga geçmeye başladım.

"Saçmalama! Korkmadım tabii ki." Üstüne çekidüzen vermeye başladı. "Senin için endişelendim," dediğinde kahkaha attım.

Yanına yaklaşıp ellerimi saçlarına götürdüm. Bakışları değişirken yüzümü incelemeye başladı. Ellerim sarı saçlarında dolaşırken anın tadını çıkardım.

"İlk kural: Kaskını çıkarır çıkarmaz saçlarını düzeltmelisin." Ondan uzaklaşmaya çalıştığım sırada bir adım atarak daha çok yaklaştı.

"Eğer ellerin saçlarımın arasında dolaşacak ise ilk kuralı ihlal etsem de olur."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında nefesini dudaklarımda hissettim.

"Buna yanlış anlamlar yüklememelisin."

"Kalbim sana yüzlerce anlam yüklerken durmasını söylemek yerine anın tadını çıkarıyorum," diye fısıldadı.

Sağ elini saçlarıma götürüp bir tutamı arkaya atarken omzumu okşadı. "Ördüğün duvarların arkasında renklerine kavuşmak isteyen bir ruh var."

Parmakları aşağıya doğru ilerleyip, "Kalbine, siyahı bırakanların aksine sana gökkuşağının tüm renklerini vermek istiyorum," dedi.

Derin bakışları arasında kaybolurken yüzüne dokundum. Yavaş yavaş iyileşen yaralarına bakıp dudağının yanında kabuk bağlamış yarayı okşadım.

"Gözlerin kalbime yerleşince gökkuşağının mavisine ulaştım," dedim.

Her şeyi ağır çekimde hissediyordum. Söylediklerime inanamadığım sırada yüzüne bir tebessüm yerleştirdi. Dudakları, dudaklarımı bulurken nefesimi tuttum.

BÖLÜM 5

TOKADIN YANKISI

"İntikam için bekleyen acılara..."

Kaleo – *Save Yourself*

Beş yıl önce

Bileğime çarpan top fileyi aştığında nefesimi tutmuş, ter içinde karşı takımı izliyordum. Çığlık seslerini duyduğumda bana doğru koşup bedenime sarılan arkadaşlarımı hissettim. Top yere düşmüş ve takımımız kazanmıştı.

"Evet!"

Çığlık çığlığa bağırıp takım arkadaşlarımla zıplıyorduk. Kollarımdan ve bacaklarımdan çekiştirmeye başladıklarında ne olduğunu anlamadan kendimi önce kucaklarında sonra havada buldum. Kahkahalarıma korku dolu çığlıklarım eşlik etti.

"A-SEL! A-SEL!"

İsmim salonda yankılanırken ayaklarım yerle buluştu. Sahaya koşan Eylül ve Yağız'ı gördüğümde bacaklarım o yöne ilerlemeye başladı. Yağız belimden tutup ayaklarımı yerden keserek beni

döndürmeye başladı. Boynundan sarılmış, beni düşürmemesi için emirler yağdırıyordum.

"İşte benim kızım!"

Beni yere indirdiğinde Eylül boynuma atladı. "Harikaydın Asel!"

Söylediklerine teşekkür edip sırayla herkese sarıldım. Arkada beni izleyen Ener'i gördüğümde ona gülümsedim. Gururlu gözlerle yanıma geldiğinde beni şaşırtan şey bakışları değil, bana sarılması oldu. Elleri belimi bulurken, kafam göğsüne değmişti. Boyumun uzun olduğunu düşünürken onun yanında ne kadar kısa kaldığımı fark ettim.

"Tebrik ederim voleybol kraliçesi!"

Sesi kulaklarımı doldurduğunda, "Teşekkür ederim," diye yanıt verdim.

Ne yapacağımı bilemeyerek hareketsiz kaldığım sırada ismimi bağıran sınıf arkadaşım kolumdan tutup beni Ener'in bedeninden ayırdı. Takıma ve bana övgü dolu sözler gelirken beden öğretmenimizin sesini duyunca dönüp baktım.

"Sıra son maçı kazanıp şampiyon olmakta!" Gülümsemesi artarken, "Tebrik ederim!" diye ekledi.

Tüm sarılmalar ve tebrikler biterken soyunma odasında arkadaşlarımla karşı takımın dedikodusunu yaparak eğleniyorduk. Okula geleli dört ay olmuştu ama şimdiden herkesle kaynaşmış, öğretmenlerin sevdiği, başarılı biri olmuştum. Voleybol takımına beden öğretmenimizin zoruyla katılmış olsam da hem fiziksel hem ruhsal yönden kendimi iyi hissettirmişti. Bugüne kadar final maçına hiç çıkamadıklarını düşünürsek benim de takıma iyi geldiğim söylenebilirdi.

Neredeyse tüm takım duşunu almışken benim terim soğumuştu. "Ben duşa giriyorum," diyerek sohbeti bırakıp kabinlere yöneldim.

Sıcak suyun altında huzur bulurken son maçın çok zor olacağını düşünerek stres yapmaya başladım. Buraya kadar gelip son aşamada kaybetmek istemiyordum. İkinciliği kabul edemeyecek, birincilik için sonuna kadar savaşacak biriydim. Kupayı alıp okuluma götürmek, arkadaşlarımla beraber bir köşesinden tutup havaya kaldırdığımız fotoğrafı sonsuza dek saklamak istiyordum.

Suyu kapatıp havluyu bedenime sararken seslerin kesildiğini fark ettim. Kabinden çıktığımda soyunma odasında neredeyse kimsenin olmadığını gördüm.

"Hey! Kimse yok mu?" Musluktan akan damla sesleri dışında bir şey duymadığımda beni bırakıp gitmelerine bozuldum. Kazanmanın heyecanıyla fark etmemiş olacaklarını düşünüp eşyalarımın yanına ilerledim.

"Selam."

Duyduğum sesle yerimde zıpladım. Arkamda duran çocukla göz göze geldiğimde zihnimde ayaklarımı yere vurdum.

"Yine mi sen?"

Voleybol turnuvası için okulları gezerken onlarca kişiyle tanışıp arkadaşlık ediyorduk. Gittiğimiz üçüncü okulda takımını izlemeye gelen öğrenciler arasından biri bana yaklaşmaya çalışmıştı. Başta her şeyi arkadaşça düşünürken sonradan niyetinin farklı olduğunu anlamıştım. Kahverengi gözleri, kumral teniyle karşımda duran Can'a baktığımda gözlerimi devirmeyi ihmal etmedim.

"Peşini asla bırakmayacağını söylemiştim."

"Benden uzak durmanı söylemiştim."

Yaslandığı dolaptan ayrılıp bana doğru bir adım attı. "Kendime engel olamıyorum."

Sarıldığım havluyu fark edip duştan yeni çıktığımı hatırlayınca telaşlandım. Özgüvenli bir şekilde durup, "Çıkar mısın? Giyineceğim," dedim.

Bakışları bedenimi süzmeye başladığında huzursuzluğum arttı. Tedirginliğimi belli etmemeye çalışıyordum.

"Final maçından sonra belki bir daha hiç görüşemeyeceğiz. Son kez şansımı denemek istiyorum."

Hâlâ bir şanstan bahsediyor oluşuna kızmıştım. Aramızda bir şey olmayacağını defalarca söylememe rağmen her maçta sınırları zorluyordu.

Yavaş adımlarla yanıma gelirken hareket etmedim. Cılız bedeni zayıflıktan kırılırken kemikleri belli oluyordu. Tam karşımda durmuş, saçlarıma uzanmıştı ki, "Sakın!" dememle eli havada kaldı.

"Bu şans işi değil. Yüz kere de sorsan cevabım aynı olacak. Seni istemiyorum. Çık dışarı!"

Boyu çok uzun olmamasına rağmen kafamı kaldırıp gözlerine bakarak söylemiştim. Sert sesime bozulduğu yüzünden belli ediyordu. Buna rağmen hareket etmemiş, söylediklerimi duymamış gibi yaparak bakışları üzerimde gezinmeye başladı. Az önce havada kalan eli, omzuma düşen bir tutam saçı okşadığında nefesimi tuttum.

"İstediğim her şeyi elde ederim. Öyle ya da böyle."

İçimde yükselen korkuyu belli etmemeye çalışsam da titremeye başlamıştım. Beni takıntı haline getirdiğini ve amacına ulaşıncaya kadar her şeyi yapacağını açıkça gösteriyordu. Tek istediğim duygularımın gözlerimden okunmamasıydı.

"Benden uzak dur!" diyerek bir adım gerilediğimde sırıtmaya başlayıp arayı kapadı.

"Sürekli aynı şeyi tekrarlıyorsun." Parmakları havlumun kenarlarında dolaşıp tenime ulaştığında elini tutup bedenimden uzaklaştırdım. Elimi sıkıca tutup bırakmadığında hata yaptığımı anladım. Diğer elimi de tutup ondan uzaklaşmaya çalışmama engel oldu.

"Bırak beni!" Sesim yükseldiğinde artık duygularımı saklamaktan vazgeçtim. Telaşla çığlık atmaya başladım. "Sana bırak beni diyorum! Çık dışarı!"

Kapının açılma sesi yankılanan çığlıklarıma karıştığında ikimiz de o yöne döndük. Ener bakışlarıyla önce beni süzerken sonra Can'ı inceledi.

Tek bir kelime etmeden yanımıza yürümeye başladığında ikimiz de hareketsiz duruyorduk. İçimdeki ses olanların daha iyiye mi, yoksa daha kötüye mi gideceğini kestiremiyordu.

Can ellerimi bırakıp Ener'e döndü. "Ben de nerede kaldın diyordum."

"Seni uyardığımı hatırlıyorum."

Ener'in gür sesi o kadar etkileyiciydi ki karşısında kimsenin duramayacağını biliyordum. Can teslim olmuş gibi kollarını havaya kaldırdı.

"Tamam, kız senin olsun. Ama bir şartım var. Bir kez tadına bakacağım."

Teklif ettiği şeyle ağzım şaşkınlıktan açılırken tiz bir iniltiyi havaya bıraktım. Ener'in bir eli Can'ın yüzünü bulmuş, bedenini dolaba çarparken dişleri arasından konuştu. "Önce köpeklere senin tadına baktırayım."

Karnına geçirdiği yumrukla Can'ın bağırdığını duydum. Darbe aldığı yeri tutmaya çalışsa da Ener vurmaya devam ediyordu. Elini Can'ın yüzünden çekip bir yumruk da çenesine geçirdiğinde titriyordum.

"Yeter!" Kollarımı üşüyen bedenime sarmış durmalarını diliyordum. Ener'in gözleri bana döndüğünde anlamış gibi yumruklarına cevap vermeyen Can'ı saçlarından tutup kapıdan dışarı çıkardı. Üzerine eğilip, "Çeneni kullanmaya devam etmek istiyorsan sözlerine dikkat et!" dedi.

Odaya girip kapıyı çarptığında yüzüme bakmayarak konuştu. "Giyin!"

Dolaptan kıyafetlerimi alıp kabinlere doğru ilerledim. Eşofman takımımı giyip saçlarımı ıslak olmasına rağmen topladım.

Sakinleşip kendime gelmek için beklemeye karar verdim. Ener gelmese Can'ın yapabileceklerini düşünmemeye çalıştım.

"Çık dışarı!"

Ener'in sözünü dinleyip oyalanmaktan vazgeçerek minik adımlarla dolabıma ilerledim. Eşyalarımı çantama doldurmaya başladım. Arkamda oturduğunu hissederken sesimi çıkarmadım.

"Çıplak bir şekilde gezmekten zevk mi alıyorsun?"

Duyduğum sorunun şaşkınlığıyla bir anda ona döndüm. "Ne diyorsun sen?"

Tepkimle daha kızmış olacak ki yerinden kalkıp dibime geldiğinde saliseler geçmişti. "Neden çıplaktın?"

"Saçma saçma sorular sorma! Soyunma odasında olduğumuzun farkında mısın?"

Yumruğu yüzümün yanındaki dolapla buluştuğunda kalbim ağzıma geldi. "Ya sana bir şey yapsaydı? Ya ben gelmeseydim?"

Söylediği şeyin gerçekliğiyle sarsıldım. Eğer Ener olmasaydı, Can bana bir şey yapsaydı altından nasıl kalkardım bilmiyordum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Teşekkür etme. Dikkat et!"

Bağırarak konuştuğunda öfkesine hâkim olamadığını gözlerindeki kanlı damarlarda gördüm. Ne kadar beni kurtarmış olsa da bu şekilde konuşmaya hakkı yoktu. Omuzlarından itip işaretparmağımı göğsüne bastırdım.

"Bana düzgün davran!"

"Her zamankinden farkım yok." Haklıydı. İyi olduğu birkaç olay dışında hep ters hareketleriyle beni deli ediyordu. Ener'in bana karşı olan tavrını Eylül güvene, Yağız farklı duygulara bağlıyordu. Özellikle son zamanlarda Ener'in benden hoşlandığını söyleyip aklımı daha fazla karıştırıyordu.

"Bana bir iyi bir kötü davranmandan sıkıldım."

Eşyalarımı alıp odadan çıkmak isterken kolumdan tutup beni kendine çekti. Nefesi dudaklarıma ulaşırken sessiz kaldı. Altında ezildiğim dört ayın öfkesiyle sert tavrımı korudum.

"Ne var?"

Kızgınlığı uçup gitmiş olacak ki sakin bir tavırla, "Bensiz gitme," dedi.

Kelimeleri heceleyerek öfkemi kustum. "Sana ihtiyacım yok!"

Beni bıraktığında kapıya yönelip yürümeye başladım. Adımlarımı durduran şey hiç beklemediğim sözleri oldu.

"Benim sana ihtiyacım var."

Zayn – *Dusk Till Dawn* ft. Sia

Günümüz

Kalbimde filizlenen yeni duyguları anlamaya çalışmak yerine her şeyi hayatın akışına bıraktım. Savaşmaktan yorulmuş bedenimi, suya teslim etmeye karar verdim. Dalgalı bir okyanusta savrulurken durgun bir denizde dinlenebilir, hırçın bir akarsuda sürüklenirken kayalarda yaralanabilir ve nihayet sakin bir gölde huzura kavuşabilirdim.

Her ihtimali göze alırken dudaklarımı da ona teslim ettim. Deniz'in dokunuşunun naifliği karşısında titredim. Karşılık vermeden hareketsizce dururken minik öpücüğüyle beraber geri çekildi. Gözlerimi kapadığımı, açarken fark ettim. İlk defa onun da söyleyecek kelimeleri olmadığını birbirimize bakışırken anladım.

Anı bozan şey kolumu çekip beni Deniz'den uzaklaştıran kişi oldu. Ne yaptığına inanamayarak ona döndüğümde az önce yaşananları sindirememiş bedenimi ayakta tutmak için uğraşıyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" Yüzünde çilleriyle tükürerek konuşuyordu. Yağız'a gözlerimi devirirken merdivenlerin tepesinde Eylül'ü gördüm. İkisini de umursamazken Deniz cevap verdi.

"Sana ne!"

"O ördek kafanı süs havuzuna gömmeden uzaklaş!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yağız'ın söyledikleri karşısında dehşete düştüm. Bu kadar kızgın olabileceği hiçbir şey yokken davranışları abartılıydı. Korumacı tavrını lisede bırakabilirdi.

Deniz'e dönüp, "Sen sınıfa geç! Yağız'la konuşacaklarım var," dedim.

Bir eli kolumu bulurken, "Emin misin?" diye ekledi.

Yağız'ın bir şey söyleyeceğini anladığımda elimle ağzını kapadım. Kaskını Deniz'e uzatıp kafamı salladım. Merdivenlere doğru ilerlediğini görünce Yağız'ı kolundan tutup arka bahçeye sürüklemeye başladım. Bedenini duvara ittirerek kükredim.

"Aptal mısın sen? Bir de soruyorum! Aptal!" Soluksuz konuşurken sakin olamıyordum. "Ne diye gelip koluma yapışıyorsun? Neler olduğunu görmüyor musun?"

Çıkışım karşısında gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Gördüğüm için durdurdum zaten! Neler oluyor?" Elleri hızlıca hareket ederken geçen gün söylediklerimi taklit etmeye başladı.

"'Ben de bayılmıyorum kendisine,' dediğin biriyle okulun ortasında öpüşüyor musun? Söylediklerinle yaptıkların bir olsun."

Yağız'ın öfkesini olaylarla bağdaştıramıyor, Deniz'e karşı olan tavırlarını çözemiyordum.

"Senin derdin ne?"

"İyi ki ben gördüm de ayırdım hemen," derken sesi normale dönmüştü. Ellerimi saçlarımın arasına geçirip çekiştirmeye başladığım sırada sonraki cümlesini doğru duyduğuma emin olamadım.

"Ya Ener görseydi?"

İsminin geçmesi üzerine ürperirken hareketsiz kaldım. Ağzından çıkanları yeni duyuyormuş gibi gözleri tedirgin bir şekilde bakıyordu. "Yani," deyip kekeliyordu.

Üzerine yürürken omuzlarından ittirip bedenini duvara çarptım. Sorusunu tekrarlayıp ne demek istediğini sordum.

"Ya Ener görseydi?" Kaşlarım havaya kalkarken ağzını açmış ama kelimeleri bulamamış gibi beni izliyordu.

"Neyi görseydim?" Delik deşik olmuş sırtımı sızlatan sesi işittiğimde tüm acılara rağmen dik duruşumla Ener'e döndüm.

"Görmen ya da görmemen gereken bir şey yok. Seni ilgilendirmez."

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir."

Alaycı bir gülümsemeyle, "Güzel hayalmiş," dedim.

Uzun bacakları iki adımda beni buldu. Kokusu her hücreme işlerken konuştu. "Hayal kurmak için daha önce yaşamadığın duyguları seçersin. Ben seninle her duyguyu yaşadım."

Kabuk bağladığını düşündüğüm yaralar tekrar kanamaya başladığında ruhumun beni kandırdığını anladım. İlk günkü gibi tenimden akan sıvı, gözyaşları değil de kan olurken sessiz kalmayı tercih ettim.

"Neyi görseydim?" diye sorusunu tekrarladı. Yağız ve ben sessiz kalırken sol yanımızdan bir ses geldi.

"Deniz'le Asel'in bahçedeki mükemmel öpüşmesini kaçırdın."

Eylül'ün cümlesiyle kanım çekildi. Kendimi hayatın akışına bırakacağımı düşünürken ruhuma dişlerini geçiren bu canlıları kastetmemiştim.

"Ben gözlerimin önündeki ihaneti kaçırırken, onun görmediği bir şeyi kaçırdığını söylemek haksızlık olur!"

Yağız'ın arkadan ofladığını duyarken bana yapılan haksızlıkları görmezden geldim. Kaçmak yerine ellerimi göğsüme bağlayıp cevap vermelerini bekledim.

Kimseden ses çıkmayınca Eylül'e doğru ilerleyip gözlerimdeki alevi canlandırdım. "Attığın iftiralardan sonra altında ezildiğin vicdanınla yaşamaya nasıl devam ediyorsun?"

Gözlerinde yaş gördüğümde yeniden rolüne bürünmüştü. Tek bir damla akıtmayı başardı. "Asıl sen bize yaptıklarından sonra nasıl böyle yüzsüzce gezebiliyorsun?"

Aylardır her hücremin neler hissettiğini anlaması için yanan ellerimi yüzüyle buluşturdum. Sağ elim çenesini kavrayıp yüzünü sıkarken dişlerimin arasından konuştum.

"Pasif bir insanı yaptıklarınla susturabilirsin. Ama geçmişin hatırına her şeye susan bir kızı bastırmaya çalışırsan içinde biriken tüm duygular belan olur."

Titreyen bedeninin verdiği hazzın tadını çıkarırken belimden tutup Eylül'den uzaklaşmamı sağlayan Ener'e döndüm. Ellerimi yumruk yapmış yüzüne geçirmek isterken son anda durdum.

"Eğer tekrardan hayatıma girmeye çalışıp içine ederseniz sizi de peşimden sürükleyip aldığınız her nefesi zehir ederim!" dedim.

"Sanki yapmamış gibi konuşuyorsun! Korkunç birisin!"

Bu kızı öldürsem vicdanımda sızı hisseder miyim diye düşündüm. Sonra birden Ener'den uzaklaşıp Eylül'e dönerek sarı saçlarından tuttum. Bedenini aşağıya sürüklerken elleri, ellerime yapışıp saçlarını kurtarmaya çalıştı. Önümde diz çökmüş çığlık atıyordu. Yağız ve Ener'in bana engel olmasına izin vermeden diğer elimle yüzünü kavradım. Sadece ikimizin anlayacağı sözleri duyabilmesi için kulağına eğildim.

"Uydurduğun hikâyeleri haklı çıkarmak için istediğin gibi biri olabilirim. Ama unutma! Sonunda zarar gören tek kişi sen olursun."

Saçını bırakıp ayağımla bedenini ittirdim. Yere düşerken sesini kesmişti. Kollarımdan tutan Ener beni geriye sürüklerken Yağız, Eylül'ü kaldırıp uzaklaştırmaya başladı. Madem mağduru oynamaya devam edecekti, *canım arkadaşını* yalancı çıkarmayıp mağdur edebilirdim.

"Pis ellerini çek üzerimden!" Ener'e kükrediğimde beni kendine çevirip göğsüne yasladı.

"Koluna değen ellerime bu kadar kızarken dudağına değen tene ses çıkarmıyorsun."

Çıldırmak üzereydim. Ya benimle uğraşıp delirtmeye çalışıyorlardı ya da tam bir aptallardı!

"Senin ellerin hem bana hem Eylül'e dokunurken ses çıkarmadığım gibi!" diyerek yaptıklarını tekrar yüzüne vurdum.

Kollarımı bırakıp ince, uzun parmaklarını siyah saçlarına daldırdı. Bıkkın nefesini verdiği dudakları büzülürken konuşmaya başladı.

"Yaşananlara rağmen her zaman seni sevdim, senindim!" derken sesi yükseldi. "Sen de benimsin!"

Yüzüne geçirdiğim tokat tüm bahçede yankılanırken avucumun yandığını hissettim. "Hiçbir zaman senin olmadım! Olmayacağım."

Savrulan yüzü yavaş yavaş bana dönerken bakışlarındaki acı tenimi sardı. Dibime kadar girip koyu kahverengi gözlerini kısarak, "Benden başka kimseyle olamadığında haklı olduğumu göreceksin," diye fısıldadı.

Adımlarım geri geri giderken nefesinden uzaklaşıp oksijene kavuştum. Benden ayırmadığı gözlerini süzerken gülümseyerek cevap verdim.

"Senin dışında herkesle olabileceğimi gördüğünde haksız çıkmanı keyifle izleyeceğim."

Onu arkamda bırakarak yürümeye başladığım sırada Deniz'i biraz ileride gördüm. Bizi izlerken konuştuklarımızı duymamış gibiydi. Yanına gidip belinden sarıldım. Tereddüt etmeden kolları bedenimi sardığında kokusunu içime çektim.

BÖLÜM 6

GERÇEKLERİN ACISI

"Kapanmayacak yaralara..."

Emeli Sandé – *Read All About It*

Beş yıl önce

Koyu kahverengi gözleri, sert bakışlarıyla korku salan, sevdiklerini korumaya dair derin içgüdüsü olup bu yolda herkesi harcamaya hazır olan Ener Demir, "Benim sana ihtiyacım var," demişti.

Yavaş adımlarla arkamı dönüp yüzüne bakmaya çalışırken, bu cümle zihnimde tekrar ve tekrar yankılanıyordu. *Benim sana ihtiyacım var.*

Gözlerini benden kaçırıp ayaklarıma baktığında çekindiğini anladım. Birkaç adımda yanına yaklaşırken cevap veremeyecek kadar çaresiz kalmıştım. Söylediği cümlenin ne anlama geldiğini çözmeye çalışan zihnim ondan biraz daha ipucu bekliyordu.

"Korkuyorum."

Kulaklarıma inanamıyor, bu anı yaşıyor olmamıza hayret ediyordum. "Neden?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni kırmak istemiyorum."

İlk defa bu kadar açık olmasını değerlendirerek şaşkınlığımı bir kenara bıraktım. "Bu senin elinde. Söylediğin gibi bunu istemenle alakalı."

"Evet ama ya elimde olmazsa?"

"Seçimlerin senin elinde." Yüzleşmenin zamanı geldi diye düşünüp bana karşı duruşunu hatırlattım. "İnsanlara karşı davranışlarımızı kendimiz seçeriz."

"Bu beni kötü biri mi yapar?"

"Seni sen yapan şey, başkalarının senin hakkında düşündükleri değil. Nasıl biri olduğunu," dedim durup elimi kalbine götürerek, "burada, derinlerde bir yerde sen biliyorsun."

"Babam hep kötü biri olduğumu söyler."

Kalbinden parmaklarıma akan yoğun acıyı hissettiğimde sarsıldım. Tereddütle yüzünü inceledim.

"Anlatmak ister misin?" Sorunlarını merak ederek bencillik yapıyor oluşuma kızdım.

"Herkes bizi bekliyor. Gitmemiz lazım," dedi.

Bakışları beni bulduğunda gözlerinin derinliklerinde öfke ve acıyı aynı anda gördüm. İçinde yaşadığı acıları dışarıya saçarak azaltmaya çalıştığını ama faydası olmadığını anladım.

Yanımdan geçmesine izin verirken peşinden onu takip ettim. Servislerin olduğu bahçeye çıkarken herkesin bizi beklediğini gördüm. Eylül ve Yağız durmadan, "Neredeydiniz, ne yaptınız?" sorularıyla bizi sıkıştırırken cevapsız kaldım.

İkimizin de yüzünün asık olması dikkatlerini çekmiş, Ener'in birkaç kere terslemesinden sonra sessiz kalmayı tercih etmişlerdi. Araçlara binip okulumuza dönerken kafamı cama yaslayıp bugün olanların ağırlığını düşündüm. Maçı kazanmanın sevincini yaşamaya çalışırken, Can'ın beni sıkıştırması, Ener'in kurtarması ve bir an bana karşı açılması derken çok yorulmuştum. Ama bugün,

ördüğü duvarlar arkasında yatan kaosun nedenini öğrenmeye kararlıydım.

Okula vardığımızda öğretmenlerimizin geri kalan derslerin maçtan dolayı işlenmeyeceğini söylemesiyle herkes dağılmaya başladı. Yağız'ın yanıma koştuğunu gördüm.

"Geçen gün acayip iyi bir film aldım. Acilen bana gelip izlememiz lazım."

Ener'le konuşabilmenin bir yolunu bulmalıydım. Yağız'ın filmiyle ilgilenmediğimi biliyordum. Yorgun olduğum bahanesine sığınacakken sağımdan gelen sesiyle irkildim.

"Siz filmi Eylül'le izleyin. Bizim Asel'le işimiz var."

Ener'in söyledikleri karşısında ağzı bir karış açılmış Yağız'la bakıştım. Kekeleyerek, "Tamam," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

Ener bir şey söylemeden ana yola doğru ilerlerken onu takip ettim. Gelen taksiyi el uzatıp durdururken, kapıyı açıp binmem için bekledi. Çekingen adımlarla otururken yola koyulduk.

Bizimkine benzeyen müstakil, bahçeli bir evin önünde durduk. O taksiciye ödeme yaparken ben çoktan inmiş evi inceliyordum. Tamamı kahverengi ve krem tonlarından oluşan, balkonundan ve her camından çiçekler sarkan bir evdi. Sol alt köşeden çatıya kadar yükselen sarmaşıkları gördüğümde bütün evi hapsedip yuttuğunu hayal ettim. Sarmaşıkların gücünden her zaman korkmuşumdur.

İçim ürperirken yanıma gelip, "Buradan," dedi.

Evin içine adım attığım an beyazın hâkimiyetiyle karşılaştım. Zemin, duvarlar, tavan, eşyalar... Görebildiğim her şey beyazdı. Pırıl pırıl ve temiz duran bu rengin akışına bitkiler eşlik ediyordu. Beyazın zarifliğini, yeşilin canlılığı tamamlıyordu.

"Annem teknik bitki ressamı," dediğinde ben evi izlerken onun da beni izlediğini gördüm. "Her yerde bitkiler ve çizimleri vardır. Tüm evi ele geçirdi." Annesinden bahsederken gözleri ışıldıyordu.

"İlk defa duyduğum bir meslek. Sürekli bitkileri mi çiziyor?"

"Dünya üzerinde görülen bitkileri birilerinin çizerek insanlara göstermesi gerekiyor. Genelde kitaplar ve dergiler için çizimler yapıyor ama bazen bir sergi veya bir proje için de özel işler yapıyor. Çizimlerle bitkiyi tanımak ve tanıtabilmek önemliymiş. Annemin cümleleri."

Onu dinlerken salondan bahçeye bağlanan bir odaya geçtiğimde bitkilerin arttığını ve ortadaki bir masada yüzlerce kâğıdın, kalemin olduğunu gördüm. Dokunmak için delirsem de ellerimi önümde birleştirip sadece izledim. Masada gördüğüm haritaya bakarken konuşmasına devam etti.

"Şu an bir bölge için özel harita hazırlıyor. O yol üzerindeki tüm bitkilerin çizimleri tamamlanarak kitaplaştırılacak."

Annesinin ilgi çekici mesleğiyle mest olurken ona döndüm. "Ya baban?"

Gözlerindeki ışıltı sönerken kızgın bakışlarını seyrettim. Pot mu kırdım diye düşünmeye başladım. Babası vefat etmiş olsa bugün kendisi bahsetmezdi. Arkasını dönüp salona geçerken onu takip ettim. Mutfağa gelirken burada da her şeyin beyaz olduğunu gördüm. Bitkiler olmasaydı insanı delirteceğinden emindim.

Dolaptan bardak çıkarırken, "Ne içersin?" diye sordu.

"Sade kahve."

Okulda herkesi tersleyen sert duruşundan sonra onu mutfakta görmek tuhaf geldi. Bakışlarımı ondan ayırmak istemesem de aylardır benimle uğraşan bu çocuğun ilgimi çektiğini ve yelkenleri kolayca indirebileceğimi biliyordum. Ondan uzaklaşmak adına salona ilerleyip koltuğa oturdum.

Bir süre sonra elinde iki kupa kahveyle gelip birini bana uzattı. Avuçlarımın yanmasını umursamadan bardağa sarıldım. Karşıma oturup bardağını sehpaya bıraktı. Bacak bacak üstüne atıp geriye yaslanarak beni süzmeye koyuldu. Konuyu uzatmak istemediğim için bugünkü konuşmamızı geriye sarıp başlamaya karar verdim.

"'Babam hep kötü biri olduğumu söyler' derken ne kast ettin?" Zihnimi ona açmış, dinlemeye hazırdım. Ellerini dizlerine koyarken derin bir nefes aldı. Konuşmaya başladığında yere bakıyordu.

"Babam ile aram hiçbir zaman iyi olmadı. Küçüklüğümden beri sert ve kızgın tavırlarıyla beni hep kendinden uzaklaştırdı. Hayatta kalabilmek için sert tavrın gerekli olduğunu söyleyip beni kendisi gibi yapmaya çalıştı."

Sesi kırılıp fısıltıya dönüşürken devam etti.

"Annem her zaman bana daha sıcak davranan kişi olmuştur. Tabii babamın sert tavırlarından sadece ben değil, annem de mağdurdu." Duyduğum son kelimeyle babasının annesine şiddet uygulama olasılığını düşündüm. Zihnimi okumuş gibi cevapladı.

"İkimize de fiziksel bir şiddeti hiç olmadı. Ama psikolojik şiddeti peşimizi bırakmadı."

Kahvesinden bir yudum alırken ona eşlik ettim. Dilim yanmıştı ama belli etmemeye çalıştım.

"Onun gibi biri olmak en başında sorun değildi. Sert davranışlarına zamanla alışmış, normal olduğunu düşünmeye başlamıştım. Her zaman onun gibi biri olacağımı söylerken haklıydı. Okuldaki davranışlarım, arkadaşlarımla iletişimim hep sert oldu."

Gözleri gözlerimi bulduğunda konuşmak için ağzını açıp bir şey diyemedi. Anlatabilmesi için teşvik edici bir bakış gönderdim. Gözlerim anlayışla ışıldarken öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı.

"Çocukken çevrendeki insanların davranışları bilinçaltına yerleşiyor. Çoğu konuyu bilmediğin için aileni, arkadaşlarını taklit ediyorsun. Ben de babamı taklit ederek büyüdüm." Sesi kırılgandı. "Bazen kim olduğunu seçemiyorsun. İyi ya da kötü, sadece dönüşüyorsun." Derin bir nefes aldı.

"Annem zarar gördükten sonra babam gibi olmak problem haline geldi. Sevdiklerimi korumam gerektiği duygusu beni o kadar çok sardı ki herkesten uzaklaştım. Herkesi de sevdiklerimden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzaklaştırmaya çalıştım. Bunun mümkün olmadığını bilmeme rağmen çabaladım."

Ener Demir, karşımda oturmuş kendisini anlatıyordu. Sesi o kadar kırılgan çıkıyordu ki bana karşı bu kadar net oluşunun şaşkınlığını üstümden atamadan acısını hissedip üzülüyordum.

"Yeni insanlar beni hep tedirgin etti. Okula geldiğin ilk gün Yağız ve Eylül'ün sana yaklaşacağını bildiğim için kızgındım. Düşündüğüm gibi olunca da sana karşı öfkem artmaya başladı. Seni tanımak, sana yaklaşmak bile istemezken bir kedi gibi sürekli yanımızda beliriyordun."

Söylediklerine kalbimin kırıldığını hissettim. Bana karşı sert tavırlarının kıskançlıktan olduğunu düşünüp umursamazken, onun içinde böyle bir öfke olduğunu öğrenmek beni sarstı. Bozulduğumu fark edince açıklamaya başladı.

"Konuşmanı, gülüşünü izlerken senden nefret ettiğimi düşünüyordum. Arkadaşlarımın yanında eğlenmene dayanamıyordum. Fakat bir gün yanımızda seni göremeyince yokluğunun beni mutlu etmesi gerekirken farklı duygular hissettim."

Merakım artarken yerimde kımıldanıp heyecanımı yatıştırmaya çalıştım.

"Boşluğa düşmüş, çırpınıyordum. Varlığına bir anda alıştığımı ve gülümsemeni göremediğim günler seni özlediğimi fark ettim."

Bu sözlerin üzerine nefesimi tuttum.

"İçimdeki duygulara sinirlenip sana daha sert davranmaya başladım. Sen benden kaçıp başkalarına sığınırken, buna ben sebep olmuş olsam da yine sana kızdım. Ne yapsam öfkemden kurtulamıyordum. Sana yaklaşmaya çalışan insanları kıskanıp onlara da zarar verdiğimi gördüğümde kendime karşı dürüst olmaya karar verdim."

Kalp atışlarım hızlanırken nefesimi bıraktım. Bakışları bedenimi delip geçerken susmasını istiyordum. Ama susmadı.

"Sana karşı daha nazik olmaya çalışırken sen benden kaçmaya devam ettin. Herkese yakın olup bana mesafeli olmana tahammül edemiyordum. Bugün maçtan sonra seni tebrik ederken herkes gibi sarılmak istedim. İçimde kopan çığlıkları, tepkinin normal olduğuna ikna etmeye çalışırken yanıldığımı biliyordum. Soyunma odasına gelip sana her şeyi anlatmayı düşündüm."

Sonrasında olanları bildiğimi belli eder gibi ellerini havaya kaldırdı.

Bugüne kadarki en uzun konuşmamızı yaparken duyduklarıma inanamıyordum. Ener'in duygularını bu kadar açık ve net anlatması beni sarsmıştı. Ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bilemeyerek onu izlemeye devam ettim. Konuşmamı beklerken beni neden kırmak istemediğini söylediğini düşünüyordum. Sert davranışlarının bana zarar vereceğinden mi korkuyordu? Sevdiklerine karşı nazik olabiliyorsa beni neden kıracaktı?

Çekinerek derin bir nefes alıp sorumu ona yöneltim. "Baban, annene nasıl zarar verdi?"

Gözlerini benden kaçırıp kahvesinden bir yudum aldı. Dişlerini sıkığını gördüm. Ani bir şekilde ayağa kalkıp bahçeye çıkınca şaşkınlıkla oturduğum yerde kaldım. Duyduklarım ağır gelirken üstesinden nasıl geleceğimi tartıyordum. Bana karşı bu kadar açık olduğu bir fırsat geçmişti elime. Pes etmemeye kararlıydım. Peşinden bahçeye çıkıp arkası dönük bedenini izledim. Elleri cebinde kafasını gökyüzüne kaldırmış bulutları izliyordu. Arkasından sarılmak bir an aklımdan geçse de uzak kalmayı tercih ettim.

"Neden babana benzemek istemiyorsun?" Soruma kızacağını bilsem de şansımı denemek istedim.

"Neden beni kırmak istemiyorsun?" Cümlemi tamamlamaya fırsat vermeden yanıma geldi.

"Çünkü–" Yüzüme yaklaştığında nefesini tenimde hissettim. "babam, annemi aldattı."

Imagine Dragons – *Whatever It Takes*

Günümüz

Deniz'in evinin bahçesinde otururken ayaklarımı masaya kaldırmış, elimdeki motor anahtarıyla oynuyordum. Gözlerim gökyüzünde yavaş yavaş ilerleyen bulutları seyrediyordu. Deniz konuşmamız gereken şeyler olduğunu söylediğinde beraber eve gitmeyi teklif etsem de taksiyle gelmek istediğini belirtti. Anlayışla karşılayıp son günlerde yaşadıklarımı düşünmeye koyuldum.

Yağız'ın bugün beni Deniz'in kollarından ayırmasının nedeninin Ener olması sinirlerimi bozmuştu. Mesaj atıp dersi bitince bize gelmesini söylemiştim. İkili oynayıp arkadaşlığımıza zarar verecek bir hareket yapmasını istemiyordum. Deniz'le işlerin çok hızlı ilerlediğinin ve bundan korkmaya başladığının farkındaydım. Ama beni durduracak kişi Yağız değildi. Seçimlerimi kendim yapmam konusunda her zaman ısrarcı olurdum.

Deniz'in dudaklarımı bulan dudakları aklıma geldiğinde içim ürperdi. Karşılık vermemiş, minik öpücüğünün yaşattığı duygu karmaşasına odaklanmıştım. Çok kısa sürede bana karşı bu kadar ilgili davranması aklımı karıştırırken, önce kask sonra motorla gelmesinden ister istemez etkilenmiş, kendimi bir kez olsun akışa

bırakmak istemiştim. Hiç tanımadığım birine bu kadar yakın olmanın pişmanlığı dışında vicdanım rahattı.

Duyduğum teker sesleriyle yola baktığımda taksiden inen Deniz'i gördüm. Yanıma yaklaşırken suratı asıktı.

Sakin bir sesle, "İçeride konuşalım mı?" dedikten sonra kapıya yöneldi. Temiz havayı son kez içime çekip eve girdim. Oturmasına fırsat vermeden konuştum.

"Sorun ne?"

Sorduğum soruyla oturmaktan vazgeçip ellerini cebine koyarak karşımda dikildi.

"Beni kullanıyor musun?" dediğinde söylediğini anlamaya çalıştım. Kaşlarımı havaya kaldırarak şaşırdığımı belli ettim.

"Nasıl yani?"

"Evine her geldiğimde ya da dışarıda seni gördüğümde bana ters davranıyorsun." Kızgın sesine aldırış etmeden kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Ama okulda seni öpmeme izin veriyorsun. Arkadaşlarınla kavga edip eski sevgiline tokat attıktan sonra gelip bana sarılıyorsun."

Hayal kırıklığı her hücreme işlerken sinirlenmemek için çabaladım. İnsanlara güvenimi kaybedip en yakınımı bile sorguladığım bir dönemde, ansızın karşıma çıkarken ona güvenebileceğimi düşünmeme lanetler okudum.

"Sevgilisi, en yakın arkadaşıyla yatarken ruhu duymamış, kalbi yerle bir edilirken sesi çıkmamış bir kızın başka birinin duygularını kullanabileceğini düşünmek adice."

Sesim buruk çıkarken ellerini saçlarından geçirdi. Diliyle dudaklarını yalayıp konuşmaya başladı.

"Her şey çok hızlı oluyor."

"Haklısın," derken yanına yaklaştım.

"Bunun suçlusu sensin! Her gün evimde biten, elinde bir gün kaskla, bir gün motorla gelen sensin." Parmağını göğsüne

saplarken konuşmaya devam ettim. "Okulda Ener'le kavga edip, sonra beni öpen sensin."

Elimdeki anahtarı koltuğa fırlattım. Sırtımı ona dönüp kapıya yöneldiğim sırada kolumdan tutup beni kendine çevirdi.

"Biliyorum," dedi bakışları yüzümü ele geçirirken, "ama nedeni bilmiyorum."

"Sebebini bilmediğin şeyler yapma o zaman!" Sinirlerim altüst olmuş, sesimi yükseltmeye başlamıştım.

"Eğer duygularınız yoksa insanları kandırmaktan vazgeçin! Hareketlerinizin açıklaması yoksa yapmayın! Anladın mı?" Ellerimi göğsüne koyup geriye itirirken bağırdım. "Yeter artık!"

Kapının kulpunu kavramıştım ki kapıyı itmesiyle hareketsiz kalıp derin bir nefes aldım. Sol kolu kapının üstündeyken ona dönmedim. Beni kendine çevirip iki kolunun arasına aldığında gözlerimi kaçırdım.

"Seni ilk gördüğümde çapkın ve meraklı biriydim. Asıldığım diğer kızlar gibi uğraşmayı seviyor, sınıfın sana olan tavrını anlamaya çalışıyordum."

Söyledikleriyle kalbim sızlarken bir eli çenemi bulup kafamı kaldırdı. Gözlerine bakmaya zorlarken devam etti.

"Diğer bir yanım ise sana gerçekten ilgi duyuyor. Güçlü duran tavırlarının arkasında kalbi kırılmış bir kız olduğunu bilip yanında olmayı istiyor. Neden, bilmiyorum ama istiyorum işte! Kendimi bunun için çabalarken buluyorum."

Boğazım düğümlenirken konuşamayacağımı düşünüp yutkundum. Ağzımı açtığımda kelimeler zar zor döküldü.

"Belki gerçekten kötü biriyim. Belki sana zarar vereceğim. Beni tanımadan bu kadar yaklaşman tehlikeli."

"Evet, seni tanımıyorum. Ama kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Herkesin tamamen haklı olup senin haksız olman imkânsız. Onların da hatası olduğuna eminim."

"Bilemezsin," dedim.

"Sen de beni tanımıyorsun."

"Yaptığın imalatdan önce tanımaya hazırdım."

Çaresiz bakan gözlerini izledim. "Ya şimdi?"

"Hayır."

Geriye çekilip benden uzaklaştığında arkamı dönüp kapıdan çıktım. Eve giden yolu nasıl geçtiğimi bilmeyerek kendimi içeri attım. Aptal bir sarışının birkaç hareketine inanıp saçma şeyler düşündüğüme inanamıyordum. Neden bana ulaşmaya çalıştığını bilmiyorken yanıma yaklaşmasına, dudaklarıma değmesine izin verdiğime inanamıyordum.

Hızlı adımlarla merdivenlere yönelirken mutfaktan gelen sesi duyduğumda Yağız'ın konuşmak için geldiğini anladım.

"Asel," diyen sesine dönüp, "Efendim?" dedim.

"Neredeydin?" O kadar kızgındım ki, hiç kimseyle uğraşmak istemiyordum.

"Sana ne!" dediğimde bozulduğunu fark ettim. Dibine kadar girip kendimi kontrol etmeye çalıştım. "İkili mi oynuyorsun?"

Gözleri kocaman olurken cevap vermesini beklemedim. "Ya Ener görseydi derken ne demek istedin? Benim ne yaptığımın Ener'i ilgilendirmediğini bilirken nasıl Deniz'le arama girersin?"

Kekeleyerek konuşmaya başladığında hırsımdan delice bir şey yapmamak için kendimi tutuyordum.

"Yani bence Ener sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor ve geçen gün yumruklaştıkları için sizi görürse olay çıkar diye şey ettim."

Açıklaması, yaptığından daha kötüyken üzerimdeki ceketi çıkarıp yere fırlattım.

"En büyük acıları yaşatanlar, en çok sevdiklerin oluyor. Bunu nasıl tecrübe ettiğimi en iyi sen biliyorsun."

Üzerine yürüyüp tehdit eden bakışlarımı ona yönelttim. "Sana verdiğim değeri bile bile canımı yakarsan..." Cümlemin devamını getiremedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Canımı ne kadar yakarsa yaksın bir şey yapmayacağımı biliyordum. Kalbimde bir yer edinmeyi başaran insanlara zarar veremediğimi, benim kalbimi yerden yere vurduklarında bile sessiz kalıp köşemde ağlamayı seçtiğimi biliyordum. Yağız beni öldürse sesimin çıkmayacağını biliyordum. Boş tehditler savurmak yerine odama yürüdüm. Üzerimdeki tişörtü yere fırlatıp pantolonumu çıkardım.

"Asel, beni yanlış anladın." Odama dalan Yağız'a döndüm. İç çamaşırlı halimi görüp kapıyı geri kapadı.

"Özür dilerim. Asel, çok özür dilerim!" diye kekeledi.

"Kapa çeneni!"

Sesini kestiği için şükredip duşa girdim. Deniz'in öpücüğü, Eylül'le kavgamız, Ener'e attığım tokat, Deniz ve Yağız'la kavga edişim derken her şey çok ağır geldi. Sıcak suyun bedenimi uyuşturmasına izin verdim. Kafama masaj yaparken hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Duştan çıktığımda üstüme hızlıca bir gecelik geçirip yatağa uzandım. Kapı tıklama sesini duyduğumda "Efendim?" dedim.

"Girebilir miyim?" Yağız'ın hâlâ gitmemiş olmasına şaşırmamıştım. İnatçılığı sayesinde her işin üstesinden gelmeyi başarıyordu.

"Gir." Sakinleşmeme rağmen rol yaparak sert olmaya çalıştım.

Odaya girdiğinde duruşumu bozmamış kollarım kafamın altında uzanarak tavanı izliyordum.

"Özür dilerim."

"Anladık, tamam," dedim sakince.

Yatağın yanına gelip gözlerini bana dikti. Dakikalarca beni o şekilde izledikten sonra dayanamayıp gözlerimi ona çevirdim. Göz göze geldiğimizde tebessüm etti. O, amacına ulaşmanın verdiği keyfi sürerken ben kızgındım.

"Ne var?"

"Seni kıracak bir şeyi hiçbir zaman yapmayacağımı biliyorsun." Bakışlarım tekrar tavana dönerken konuşmaya devam etti. "Sadece seni korumaya çalışıyordum."

Öfkemi kusmak için ona döndüğümde benden önce davranıp konuştu. "Hem Ener'den hem Deniz'den. İkisinin de sana zarar vermesini istemiyorum." Sesi fısıltıya dönüştü. "Hiç kimsenin sana zarar vermesini istemiyorum."

"Beni korumana ihtiyacım yok. İhtiyacım olduğu zaman yanımda olmalıydın." Geçmişi hatırlatan cümlem üzerine kırıldığını biliyordum.

"O zaman da seni kıracak hiçbir şey yapmadım. Senin yanında olmaya çalıştım. Kapılarını bana kapatan sendin."

"En yakınım dediğim iki kişinin ihanetine uğrayınca, üçüncüsüne gerek olmadığını düşündüm."

"Sana hiçbir şey yapmamıştım!" diye bağırdı. Yataktan kalkıp karşısına dikildim.

"Canımı yakan insanlarla görüşüyordun. Beni mahvettiklerini bildiğin halde onların yanındaydın. Hâlâ da görüşüyorsun."

"Sadece olanları anlamaya çalışıyordum. Hepiniz en yakınımken hanginizin sözüne inanmam gerektiğini bilmiyordum. Bu durumun arasında sıkışmışken, siz birbirinize zarar verirken beni de harcıyordunuz!"

"Şimdi karar verdin mi hangimizin sözüne inanman gerektiğine?"

"Hayır." Kafasını önüne eğip bakışlarını benden kaçırdı.

"Eylül'ün ne işler çevirdiğini çözemedim. Ener'e defalarca sormama rağmen hep aynı hikâyeyi anlattı ama öyle olmadığını biliyorum. Eylül'ün timsah gözyaşlarından sıkılırken Ener'den hep bir ipucu almaya çalıştım."

Ciğerlerime yeteri kadar oksijen alamadığımı fark edip sakinleşmek için çabaladım. Derin derin nefes almaya, öfkemi kontrol etmeye, sinir krizi geçirmemeye çalışıyordum.

"Ben sana bir ipucu vereyim. Ener benim elimi tutup beni sevdiğini söylerken Eylül'le yattı. Bunu kendisi itiraf etti. Eylül'ün böyle bir şeyi uydurması için bir sebebi yok. Ener'in böyle bir yalana ortak olacak sebebi yok. Anladın mı?" Ellerimi duvara yaslayıp derin nefesler almaya devam ettim.

"Haklısın. Aylar boyunca bunun dışında bir şey öğrenemedim."

"Çünkü yok!"

Fısıltıyla konuştu. "Kendimi farklı bir şeyler olabileceğine inandırmak istedim."

Boğazım düğümlenirken gözyaşlarım akmaya başlamıştı. Ellerimi duvardan çekip sırtımı yasladım. Yağız'a acıyla bakarken, "Ben de," dedim. Yavaş yavaş yere çökerken titriyordum.

Ben de duyduklarımın hata olduğunu, her şeyin yalan olduğunu düşünmüştüm. Aklımda onlarca senaryo kurmuş, inanmamıştım. Sadece tek bir kelimeyi çaresizce beklerken kıvranmış, acı çekmiştim. Delik deşik olan kalbimi onaracak tek bir cümleye sarılıp ayakta kalmak istemiştim. "Yapmadım," demesini beklemiştim. Yalan bile olsa inanmaya hazır bir şekilde ağzından çıkacak bir kelimenin beni bu acıdan kurtarmasını dilemiştim.

Düşüncelerime hıçkırıklarım eşlik ederken Yağız yanıma gelip bana sarıldı. Fısıldayarak, "Ben de," dediğimde tutuşunu sertleştirdi.

"Şşşşş... Nefes al." Komutuyla ağlamayı kesip nefes almaya çalışsam da başaramıyordum. Göğsüm sıkışmış, boğazım düğümlenmişti. Çaresizce yukarıya kaldırdığım başım oksijen arıyordu. Yağız'ın yanımdan kalkıp perdeleri çekerek camları açtığını, beni yanında sürüklediğinde fark ettim. Bedenime sarılan kollarına tutunup ayakta durmaya çalıştım. Yüzüme vuran serin rüzgâra sarılıp sakinleşmeye çalıştım.

"Şşş... Yanındayım." Saçlarıma değen, dudaklarından çıkan nefesi hissediyordum. Benim bir hatam olmadığını, yaşanan şeyleri

kaderin bir parçası olarak kabul etmeye karar verdiğimi düşünüp sakinleşmeye çalıştım. Kendime her zaman söylediğim sözleri içimden defalarca tekrar edip zihnime kazıdım. Aldatılan tarafın ben olduğumu düşünmek yerine kendilerini aldattıklarını, her şeyin geçmişte kaldığını, kendi yoluma bakmam gerektiğini, beni kimsenin yıkmasına izin vermeyeceğime dair sözümü hatırladım.

Nefes alıp verişim düzene girerken ağlamayı bırakmış, burnumu çekiyordum.

"Daha iyi misin?" Yağız'ın elini sıkarak cevap verdim. Gözlerimi kapatıp sadece oksijene odaklandım. Titreyen bedenim sakinleştiğinde Yağız'dan uzaklaşıp yatağa uzandım.

"Uyumak istiyorum."

"Yanındayım canım, uyu," diyerek saçlarımı okşadığında zar zor çıkan sesimi duyduğunu anladım. Tüm düşüncelerimi geride bırakıp uykuya daldım.

Gözlerimi açtığımda gün ışığı bedenimi kaplıyordu. Yağız'ın yanımda olmadığını fark ettim. Sızlayan vücuduma aldırmadan lavaboya gidip aynanın karşısına geçtim. Yüzümün ve gözlerimin şiştiğini gördüğümde şaşırmadım. Saçlarımı tarayıp kendime çekidüzen verdim. Ellerim suyla buluşurken üşüdüğümü hissedip camları kapadım. Komodinin üzerindeki telefonumdan saate baktığımda on iki saattir uyuduğumu anladım. Kendime kızıp dolabıma yönelirken duyduğum çığlık sesiyle irkildim.

Ne dediğini anlayamadığım sesin Umay Abla'dan geldiğini biliyordum. Korku bedenimi sararken üstümdekilere aldırmadan hızla odadan çıkıp merdivenden indim.

"Umay Abla!"

Mutfaktan gelen seslere yöneldiğimde onları gördüm. Umay Abla, Yağız ve Deniz'in arasında durmuş, ikisine de kızgın bakışlar atıyordu.

Bugüne iyi başlayıp geride bırakmayı düşündüğüm olayların, gözümü açar açmaz karşımda durmasına kızmamam gerekiyordu. Hepsi bana dönmüş tepkimi beklerken Deniz'in gözleri siyah, mini geceliğimin içindeki bedenimi izliyordu.

Hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp salona geçtiğimde peşimden geldiklerini hissettim. İkisine de döndüğümde kızgın bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı.

"Sorun ne?"

Yağız hemen öne atlayıp konuştu. "Bu ördek kafa kendini ne sanıyor bilmiyorum ama seninle arkadaşlığımı tartışacak biri değil."

"Eğer bir daha ördek kafa dersen suratını dağıtırım!"

Yağız bir adımda Deniz'in dibine girip omuzlarından itiirken bağırdı.

"Dene bakalım, ördek kafa!"

Deniz'in yumruğu havaya kalkarken bağırdım. "Yeter!"

İkisi de dururken, "Deniz, evine git," dedim.

Yağız zafer dolu bir gülümsemeyle bakarken, Deniz'in kırıldığını gözlerinden görebiliyordum. Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp kapıya yöneldiğinde Yağız'ı omuzlarından ittirip koltuğa yapıştırdım.

"Neler oluyor?"

"Sarı kafa sabah gelmiş seni görmek istediğini söyledi. Dün biz tartışırken ağladığını görmüş, bana hesap soruyordu."

Ellerimi saçlarımın arasına gömüp sehpaya otururken dirseklerimi bacaklarıma yasladım. Sadece huzur ve sakinlik isterken sürekli bağıran ve tehdit eden sesler duymak beni yormuştu.

"O kim oluyor da seninle arkadaşlığıma laf edip beni tehdit ediyor? Neymiş efendim seni nasıl üzermişim, karşımda onu bulurmuşum falan."

Yağız nefes almadan konuşurken sesimi çıkarmıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geleli iki gün olmamış gibi bir de bana geçmişin hesabını soruyor. Ona her şeyi anlattığına inanamıyorum Asel!"

"Kes sesini! Hiçbir şey anlattığım yok!"

"Aldatma olayını biliyor." Başım ağrımaya başlamıştı.

"Bütün okulun bildiklerini ondan saklamama gerek yok."

Yavaşça ayağa kalkıp mutfağa yöneldim. Umay Abla'nın endişeli bakışlarını dindirmek için ona sarıldım. Konuyu değiştirmek istercesine konuştu. "Kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Teşekkür ederim. Kahve içeceğim." Kolları bedenimden ayrılırken tezgâha döndü. Onu durdurup, "Ben hazırlarım," dedim.

Yağız'ın peşimden gelmesini umursamadan kahvemi alıp bahçeye yöneldim. Çıplak ayaklarım çimleri bulurken rahatladım. Yüzümü güneşe dönüp sıcaklığıyla mayıştım. Kahvemden bir yudum alırken Yağız'ın hamağa uzandığını gördüm.

"Deniz'le aranda ne var?" Zihnimdeki düşünceler beni yormuyormuş gibi çevremdeki insanların sorgulamaları bitmiyordu.

"Bilmiyorum çilli. Gerçekten yoruldum." Bedenimi puflara bıraktığımda güneşin bedenimi ısıtmasına izin verdim.

"O zaman sen biraz kafanı dinle, ben de eve geçeyim." Anlayışı için minnettar bakışlarımı gönderdim. Yanıma gelip yanağımı öperken konuştum.

"Gece benimle kaldığın için teşekkür ederim."

"Sen yeter ki iste! Her zaman." Kahveme uzanıp içmek istedi. Elimden bardağı alırken dudaklarını yapıştırıp höpürdettiğinde, "Yağız!" diye çığlık attım.

"Şekeri eksikti, onu ekledim." Göz kırparken gülüyordu.

"Senden nefret ediyorum!" Elleri saçlarımı bulurken bağırdı. "Bana âşıksın, güzelim!"

"Yürü git!"

Kahkaha atarak salona ilerlediğinde gülümsüyordum. Umay Abla'yla cilveleştiğini duyduğumda gözlerimi devirdim. Son

sorduğu soruyla beni baş başa bıraktığında başımı gökyüzüne çevirdim.

Deniz'le tanıştığımız günden beri olanları tekrar tekrar zihnimde canlandırdım. Göz göze geldiğimiz andan beri bana olan ilgisini hissetmiştim. Gerçekliğinden emin olmasam da cümleleri kalbime işlemişti. Beni etkilemeyi başarmıştı. Son söylediklerini düşünürken ona hak verdim. Dengesiz davranışlarımdan kendince bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Kahvemi çimlere bırakırken hızla kalkıp odama yöneldim. Deri, siyah bir pantolon ile aynı renk büstiyeri üstüme geçirip topuklu ayakkabılarımı giydim. Saçlarımı tepeden toplayıp koyu bir makyaj yaptıktan sonra aynanın karşısında kendimi süzdüm. Görünüşümden tatmin olduğumda yan eve gitmek üzere odamdan çıktım.

Kapıyı çaldığımda evde olmasını dileyerek bekledim. Karşımda Deniz'i değil de tanımadığım bir kadını gördüğümde fısıldadım.

"Deniz için gelmiştim." Sanki tanışıyormuşuz gibi gülümseyerek, "Buyur kızım, odasında," deyip beni içeri aldı. Ağzımda geveleğim bir teşekkürle üst kata çıktım.

Kapısının önüne geldiğimde derin bir nefes alıp son kez üstümü başımı düzeltttim. İsminin yazılı olduğu kapıyı hafifçe tıklattım.

"Gel," diyen sesini duyunca kapıyı aralayıp içeri girdim. Yatağında uzanmış tavanı izlerken gözleri beni buldu. Şaşkınlığını saklamayarak hızla ayağa kalkıp karşıma dikildi.

Minik bir tebessümle el salladım. "Merhaba."

"Hoş geldin."

Adımlarım pencereye yönelirken önce perdeyi sonra camı açtım. Kendi odamı izleyip onun gözlerinden bakmaya çalıştım.

"Beni buradan mı izliyorsun?"

Cevap vermeyince arkamı dönüp kalçamı cama yasladım. Deniz'in bedenini baştan aşağıya süzdüm. Siyah dar paça

pantolonunun üstünde beyaz bir tişört ve kot ceket vardı. Havaya diktiği saçlarını incelediğim sırada konuştu.

"Bağırma seslerini duyunca ister istemez baktım. Özür dilerim."

Sürekli özür dilenmesinden sıkılmıştım. "Yağız'la neden tartıştın?"

"Seni üzdüğünü görünce o an yanına gelmek istesem de tartışmamızı düşünüp sana zaman tanımak istedim. Nasıl olduğunu görmek için de sabah uğradım."

"Ve kavga etmeyi seçtiniz." Beni merak etmesi hoşuma giderken midemde uçan kelebekleri tek tek öldürmeye çalışıyordum.

"Sana zarar vermelerine rağmen yanında olmalarına, üzmeye devam etmelerine dayanamıyorum." Yanıma yaklaşıp karşımda dikildi. Kokusunu derinden hissettiğimde beni her şekilde etkilediğini fark ettim. "Gözyaşlarını görmeye dayanamıyorum." Aramızda mesafe bırakmayıp ilerlemeye devam etti. "İçindeki acıyı çekip almak istiyorum. Gözyaşlarının sebebi olan herkesi yok etmek istiyorum." Bir eli yüzümü buldu. "Bana ne yaptığını bilmiyorum. Sadece seni düşünüp durduğumu biliyorum."

Sözleri kalbimi delip geçiyordu. Yakınlığının verdiği telaşla avuçlarım terlemeye başladı. Bedeni de sözleri de şu an bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Birbirimizi tanımak için bir şansa daha ihtiyacım var."

Her şeyin çok hızlı ilerlediğini konuşurken yine aynı noktaya gelmiştik.

"Sen de hissediyor musun?" derken neyi kastettiğini biliyordum. Aramızdaki çekime karşı koyamıyordum.

Sesimin çıkmayacağını anladığımda gözlerimi kapatıp onayladım. Kolunu belime dolayıp bedenimi göğsüne yasladığında nefesimi tuttum.

Fısıltıyla konuşurken nefesi yüzüme değdi. "Tek bir şans."

Cevabımı ona sarılarak vermeyi seçtim. Kollarımı boynuna dolayıp yüzümü gömdüm. Belimi saran elleri sırtımı okşadığında kokusunu içime çektim.

Derken güldüğünü duydum. Beni tutup yüzüme bakarak, "Sen beni mi kokluyorsun?" diye sordu.

"Hayır," deyip yaptığımı inkâr ettiğimde daha çok güldü. "Sen de haklısın, kokuma karşı koymak çok zor."

Eski halimize geri dönmemize sevinsem de yumruğumu koluna geçirdim. Sahte bir acıyla yüzünü buruşturup kolunu tutarak inledi.

"Böyle yumruk atmayı nereden öğrendiniz, Asel Hanım?"

Göz kırparken gülümsedim. Ondan uzaklaşıp odasında gezinmeye başladım. "Kick boks yapıyorum."

"Ciddi olamazsın!" Sesi yükselirken heyecanlandığını gördüm. "Spor yaptığını düşünüyordum ama kick boks hiç aklıma gelmemişti."

Bedenimi süzmeye başladığında, "Gözlerini oymamı istemiyorsan bakışlarını çek!" dedim.

Özür dilercesine ellerini havaya kaldırdı. "Şu an bile bu kadar seksi dururken boks dersinde nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım."

"Galiba gözlerinle beraber çeneni de mahvedeceğim."

"İzlemek isterim," dediğinde onu anlamayarak kaşlarımı kaldırdım.

"Boks yaparken," diye ekledi. Elime aldığım Batman figürünü incelerken bugün Mert'le çalışmamız olduğunu hatırlayıp ona döndüm.

"Bu akşam benimle gelirsen izleyebilirsin." Odadan çıkmak için yöneldiğim sırada, "Kaçta?" dedi.

"Beşte kapının önünde ol."

Onu arkamda bırakarak hızlıca eve yöneldim. Midemden gelen sesleri susturmak için bir şeyler hazırladım. Beşe kadar vaktim olduğunu düşünüp dizi izlerken tıkındım.

Üç bölümdür neredeyse sürekli ağlayan kızı izlerken sinirlenmiştim. Acaba ağlarken ben de bu kadar çirkin mi gözüküyorum diye düşünüp bir daha yanımda biri varken ağlamamaya karar verdim.

Sinirle diziyi kapatıp tabakları mutfağa bıraktım. Üst kata çıkıp eşyalarımı hazırladıktan sonra kaskımı aldım. Kapıdan çıkınca evin yolunda Deniz'i gördüm. Elinde kaskıyla bekliyordu. Geçen günden sonra cesaretine hayran kaldım.

Yanına yaklaşırken, "Emin misin?" deyip kaskına bakarak göz kırptım.

"Tabii ki!" Coşkulu sesine hayret ettim. Bozuntuya vermeden çantamı boynumdan geçirip motoruma bindim. Arkama yerleşirken sesi çıkmıyordu. Bu sefer onu tedirgin etmemek için daha sakin sürdüm.

Salonun önüne geldiğimizde yüz ifadesini merak ederek ona baktım. Ben çoktan kaskımı çıkarmış saçlarımı düzeltmişken o kaskını yeni çıkarıyordu. Kaskını çıkarıp bana gülümserken geçen günün ardından çok daha iyi olduğunu görünce içim rahatladı. Bana göz kırparak yanıma yaklaştı.

Saçlarını bilerek düzeltmediğini fark ettiğimde anlamamış gibi yaparak arkamı dönüp salona ilerledim. Bileklerimden tutup beni kendine çevirdiğinde, "İlk kural," dedi.

Ellerim ellerini bulup saçına yönlendirdi. "Böyle. Sen yapmalısın." Kelimelerin üstüne basa basa konuşmuştum.

"Senin yapman daha çok hoşuma gidiyor."

"Biliyorum." Ellerim saçlarını okşadığında cilveleşmeye bayıldığını belli etti.

Arkamı dönüp salona girdiğimde peşimden geliyordu. İkimizin gözleri de etrafı incelerken ben Mert'i bulmaya çalışıyordum. Biraz ileride biriyle çalıştığını gördüğümde o tarafa ilerledim. Arkamdan gelen Deniz, kolunu belime doladığında dönüp ona baktım.

"Ne yapıyorsun?"

"Etraftaki erkeklere benimle geldiğini belli ediyorum."

Saçmalıyordu. "Buraya yüzlerce kez tek geldim. Çek kolunu."

Dediğimi duymamış gibi etrafına bakmaya başladı. Umursamayıp yoluma devam ederken Mert'e geldiğimi haber verecektim. Arkası dönük biriyle çalışırken Mert'in gözleri beni bulduğunda karşısındakini durdurup yanıma yaklaştı.

"Hoş geldin, güzellik!" derken eli belimde olan Deniz'i süzüyordu.

"Dersimiz vardı?" Başkasıyla çalışıyor olmasının nedenini sorguladım.

"Yeni öğrencinin tecrübesini deniyordum. Ders programı sonra hazırlanacak." İşlerinin kısa süreceğini anladığımda kafamla onayladım. Soyunma odasına gideceğim sırada hareket edemedim.

Deniz'in tutuşu sertleşirken gözlerimin yanılmadığını anladım. Mert'in arkasından bize doğru yürüyen yeni öğrenci Ener Demir'di.

BÖLÜM 7

AŞKIN GAZABI

"Gözyaşlarımla ıslanan sayfalara..."

Adele – *Set Fire To The Rain*

Günümüz

Hayatımı, bir hız treninin en ön koltuğunda oturuyormuş gibi yaşıyordum. Çığlıklarım saniyeleri kovalarken treni ne durdurabiliyor ne de sona ulaşabiliyordum. Düşmemek için belime sarılan duygularıma sığınıyordum. Boşlukta uçup tepetaklak olurken bağırıyor ama sesimi kimseye duyuramıyordum.

Ener Demir, gözlerimin içine bakarken kalbim, ondan ne kadar nefret ettiğini söylüyordu. Yağız'ın bir gün olacağını bildiğim ihanetiyle bu kadar erken karşılaşmayı beklemezken, onunla hesaplaşmamı sonraya sakladım.

Yaralarımı açan kişi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Selam!" dediğinde, Deniz'in bana, mümkün olabileceğini hayal edemediğim bir şekilde daha fazla sokulduğunu hissettim.

Mert, tepkimizi anlamaya çalışırken Deniz ona dönüp konuşmaya başladı. "O zaman sıkı bir ders programı olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ener'in gülümsemesi silinirken Deniz devam etti. "Bana atmaya çalıştığı yumrukları düşünürsek işiniz zor."

Geçen hafta koridorda ettikleri kavgadan bahsedince bir tanesini daha kaldıramayacağımı bilerek Deniz'in kolundan sıyrılıp soyunma odalarına yöneldim. Arkamdan, "Kolay gelsin!" dediğini duydum. Kadın soyunma odasına gireceğim sırada peşimdeydi.

"Asel!"

Ona dönerek, "Efendim?" dedim.

"Neden beni beklemiyorsun?"

"Bir kavga daha istemiyorum." Bir yandan Ener'e karşı tavırlarının beni korumak için olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu, diğer yandan ise ona olan nefretimi tek başıma yaşamak istiyordum.

"Sadece hocana yardımcı oluyordum," derken sinsi gülümsemesi yüzüne yayıldı. Parmağımı ona savururken güldüm. "Sen çok fenasın!"

Odaya girip üstümü değiştirdikten sonra tekrar antrenman yerine döndüm. Deniz, Mert'e bir şeyler anlatırken Mert kahkaha atıyordu. Deniz'in iletişime geçtiği her insanla kısa sürede arkadaş olabilme yeteneği geçmişteki beni hatırlatıyordu. Sıcakkanlı ve konuşkan hallerimle dolaşmayı özlediğimi fark etmek canımı acıttı.

Yanlarına ulaştığımda ikisi de bana döndü. Sırıtarak beni izleyen Mert'e, "Bu kadar güldüğün şey ne?" dedim.

"Senin havalı hareketlerini anlatıp taklidini yapıyordu." Bakışlarım etrafı tararken Ener'in salonda olmadığını gördüm.

"Madem bu kadar havalıymışım, komik olan kısmı ne?" Ellerime sırayla bandajları sararken Deniz cevap verdi.

"Bana ters davrandığın kısımları biraz abartarak anlatmış olabilirim."

Meydan okuyan gözlerimle ona ilerleyip bakışlarımla yüzünü ele geçirdim. "O zaman bir ara Deniz'in ilk defa motora binme

anısını da dinleriz." Geri çekilip Mert'e göz kırptım. Deniz sessizleşirken ben keyifle yerime geçtim.

Mert'in karşıma geçmesiyle sıkı bir derse başladık. Yumruğum ve tekmelerim vücudunu bulurken düşündüğüm tek şey Ener'in neden salonda olduğuydu. Yaşananlardan sonra peşimi bırakması, yoluna devam etmesi gerekirken kendisiyle beraber beni de geçmişe sürüklüyordu. Yeterince canımı yakmamış gibi neden daha fazlası için çabalıyordu?

Yüzüme aldığım bir darbeyle hareketsiz kaldım. "Dikkatini vermiyorsun!"

Mert'in imalı sesi mi, yüzüme geçirdiği yumruk mu daha sertti bilmiyordum. "Emin misin?"

Sağ kolumu havaya savurmuş gibi yapıp hızımı kullanarak sol yumruğumu yüzüne geçirdim. Bir anda toparlanacağımı tahmin edememesinin keyfini çıkardım. Şaşkınlığından faydalanırken sağ bacağımı havaya kaldırıp gövdesine tekme attım.

"Devam et! Durma!"

Kendine gelmesi için süre tanırken Deniz'e göz kırptım. Tüm dişlerini görebildiğim gülümsemeler gönderirken ne kadar eğlendiğini anladım. Tekrar Mert'e dönüp vuruşlarıma odaklanırken Deniz, heyecanlı sloganlar atarak kendinden geçiyordu.

Bir saat sonra pelte olmuş bedenimle baş başa kalıp sıcak bir duş aldıktan sonra Mert'in yanına gittim. Deniz, biraz ileride birileriyle sohbet ediyordu.

"Ener olayını başka bir zaman konuşacağız." Cevap vermek yerine kafasını salladığında bize yönelen Deniz'le ortada buluştum. "Hadi gidelim!"

Kolundan tutup dışarı sürüklerken, "Saçlarını neden kurutmadın? Hasta olacaksın!" dedi.

"Sen sorasın diye."

Kaskımı başıma geçirirken homurdanıyordu. İkimiz de motora yerleşirken hızla evin yolunu tuttum. Bahçe kapısının önüne park ederken benimle beraber yola inip konuşmaya başladı.

"Teşekkür ederim."

Ne için teşekkür ettiğini anlamasam da kafamı sallayıp, "Rica ederim," dedim. Sanki bir şey söyleyecek gibi ağzını açıp vazgeçtiğinde tebessüm ettim.

"Söyle, içinde kalmasın."

"Ener çalıştığın salonu nereden biliyordu?" Sorusuyla irkilirken cevabın Yağız olduğunu söylemedim.

"Bilmiyorum." Yalan söylemenin suçluluğuyla ellerimi cebime koydum.

"Anladım. Daha fazla üşüme. İyi geceler."

Evine doğru yürürken, "Sana da!" dedim.

Ener'i gördükten sonra belimi tutan elinin nasıl sertleştiğini, bedenime daha fazla yaklaşmaya çalıştığını hatırlayınca havayla beraber soğuyan davranışlarının nedenini çözmüştüm. Elimi cebime atıp telefonu aldım. Yağız'ı ararken bahçede yürümeye başladım. Tek çalışta açtı.

"Efendim, prenses?"

"Bu akşam yemeğe bize gel."

"Sağ ol nasıl olduğumu sorduğun için. Çok iyiyim. Sen?"

"Geliyor musun?"

"Olaylardan sonra annen ve babanın beni öldürmek istediğini düşünürsek emin değilim."

Ailemin fiziksel olarak hiçbir şey yapmayacağını biliyordu. "Sarhoş halde salonlarında horlayarak uyuyup uyandıktan sonra sağ çıktıysan endişelenecek bir şey yok."

"İçimi çok rahatlattın, Asel!"

"Geliyorsun!"

"Geliyorum!"

Telefonu kapattığımda çoktan eve girip mutfağa yönelmiştim. Umay Abla'yı selamlayıp ona kocaman sarılırken annem ile babamın nerede olduğunu sordum.

"Daha gelmediler, kuzum." Başımla onayladım.

"Bu akşam yemeğe Yağız gelecek. Bir tabak daha ekler misin?"

"Tabii ki. Saçlarını neden kurutmadın?"

Omuzlarımdaki saçlara dokunduğunda elini, elimin içine alıp öptüm. "Şimdi kurutmaya gidiyorum."

Odama çıktığımda ilk işim saçlarımı kurutmak oldu. Altıma geçirdiğim siyah bir pantolon ve büstiyerle rahatlarken yan odaya geçip kütüphaneye yöneldim. Şiir kitaplarının bulunduğu rafta parmaklarım dolaşırken Attilâ İlhan'ın bir kitabını diğer kitapların arasından çekip aldım. Daha önceden çizdiğim satırları tekrar okumak için karşıda duran pufa oturup sırtımı duvara yasladım. Parmaklarım yetmiş yedinci sayfadaki ezbere bildiğim satırları buldu. Boğazım düğümlenirken kalbime susmasını söyledim. Sekseninci sayfayı bulduğumda kâğıdın kırışmış olduğunu gördüm. Defalarca okunmuş, defalarca ıslanmış, defalarca kurumuştu. Ama bu sefer gözümden tek damla yaş akmadı. Ateşten bir gülümseme dudaklarıma yerleşti. Pufa tamamen uzanıp yatarken kitabı kapatıp göğsüme bastırdım. Tavana bakarken gülümsüyor, yanan ateşi söndürmek istiyordum. Hiçbir şey hissetmeden boşlukta süzülmeyi diliyordum.

"Asel, kızım!" Babamın sesiyle düşüncelerim bölündü. Yerimden kalkarken, "Buradayım," diye bağırdım. Elimdeki kitabı rafa yerleştirirken odaya girmişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Kitap okuyordum." Yanına yaklaşıp ona sarıldım. "Nasılsın?"

"Asıl sen nasılsın?" Geri çekilirken yüzüne baktım.

"İyiyim. Bu akşam yemeğe Yağız gelecek." Pat diye söylemiştim.

"Aranızın düzeldiğine hâlâ inanamıyorum. Emin misin?"

"Eminim baba," dedim.

"Sakın sen aranı düzelttin diye benim de iyi olmamı bekleme."

"Lütfen baba!" Arkasını dönüp koridorda ilerlerken peşine takıldım. "Zaten çok tedirgin. Çocuğa kötü davranıp kaçırma."

Merdivenlerden inerken cevap vermemişti. "Bir kez olsun affedemez misin?"

"Kızımın canını yakan hiç kimseyi affetmem." Üzgün bakışlarımı gönderdiğimde tebessüm etti. "Ama senin için tolere edebilirim."

Babamın kolu omzumda birlikte mutfağa girdik. Annem ve Umay Abla'nın akşam yemeği için hazırlık yaptığını gördüm. Annem beni görünce, "Nasılsın canım?" diye sordu.

"İyiyim, sen?" Masaya yönelip tabaklarda neler olduğunu kesiyordum.

"Aynı," derken şüpheci tavırlarıyla beni süzüyordu.

"Okul nasıl gidiyor?" Aslında yaşananlarla nasıl başa çıktığımı, ısrarla neden okul değiştirmediğimi, neden oraya tekrar döndüğümü soruyordu.

"Tahmin edemeyeceğin kadar güzel." Derin bir nefes verdiğimde tavrımı değiştirmeyeceğimi anlayarak konuyu değiştirdi.

"Deniz'le aran nasıl?" Annemin sorusuyla babama döndüm. Kaşlarını kaldırmış bana bakarken cevabımı sabırsızlıkla bekliyordu. Çalan kapı sesini duyunca, "Ben kapıya bakayım," diyerek mutfaktan koşar adım çıktım. Yağız'ı zamanlaması için öpmek istiyordum.

Kapıyı açtığımda karşımda gömlek ve ceketiyle duran arkadaşımı incelemeye başladım. Elinde çikolata gördüğümde kahkahalarımı tutamadım.

"Gerçekten çikolata mı aldın?"

"Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım diye."

Yüzündeki gerginlikle keyifleniyordum. Çalıştığım salonu Emre'ye söylemesinin bedelini ağır ödeyeceğinin farkında değildi. İntikamı için heyecanla beklerken onu içeri aldım.

"Beni istemeye gelmiş gibi duruyorsun."

Söylediğimi umursamayıp gömleğinin yakalarını düzeltiyordu. "Üstüm düzgün mü?"

"Düzgün. Hadi içeri geç!" Bu kadar abartmasına kızdım.

Onu takip ettim. Babamı gördüğünde elini uzatıp, "Merhaba Haldun Bey," dedi. Kulaklarım duyduklarına inanamazken Umay Abla'nın gülmesiyle gerçek olduğunu anladım. Babam ciddiyetini korurken içten içe onun da "bey" ifadesine şaşırdığını biliyordum.

Yağız ciddiyetini bozmayıp anneme dönerken, "Merhaba, Melda Hanım," dediğinde elimle kahkahamı tuttum. Ağzımdan çıkan homurdanma seslerine babam kızgın bakışlar gönderdiğinde susarım.

Annem, Yağız'ın elindeki çikolatayı alırken teşekkür etti. Herkes masaya yönelirken Umay Abla çorbaları kâselere doldurmaya başladı. Yağız ne yapacağını bilmeyen tedirgin bakışlarla masaya baktığında bunu daha önce yapmadığım için kendime kızdım.

Çorbamı yudumlarken duyduğum tek ses kaşık tıkırtılarıydı. Kâselerin dibini görmeye başladığımızda sessizliği bozan kişi babam oldu.

"Okul nasıl gidiyor Yağız?"

Ağzındaki lokmayı bitirirken cevapladı. "Gayet güzel, efendim."

"Bu efendim, bey lafları nereden çıktı? *Eskiden* sizli bizli konuşmazdık, amca derdin." Eskiden kelimesini bastırarak söylediğinde Yağız yutkunmuştu.

"Dediğin gibi *eskiden* hayatım. Artık böylesi daha iyi." Annemin sesi hâkimin tokmağı gibi masaya çarparken sessiz kaldık.

İkimiz de bugün ya da yarın ama bir gün bunun olacağını biliyorduk. Yaşadıklarımı en derinden hissetmiş, benimle beraber onlar da ihanete uğramıştı. Beraber geçirdiğimiz onca zaman ailem, arkadaşlarımı kendi evladları gibi görmüş; beni onlardan, onları benden ayırmamıştı. Aileler yakınlaşmış, beraber geçirilen onlarca hafta sonunu ve tatili geride bırakmıştık. Bunu bozan şeyin arkadaşlarımın yaşattıkları olunca tüm denge yıkılmış, ortalık karışmıştı. Benim acımı bir kenara bırakmışlar da kendi kızgınlıklarını unutamayacaklardı. Bu yüzden içlerindeki öfkeyi kusmalarına bir geceliğine izin vermeliydim.

"Her zamanki gibi tembel," derken sessizliği bozmuştum.

"Alttan derslerin var mı?" Babam sormuştu.

"Maalesef geçen dönemden kalan derslerim var. Bütünlemelerde de veremedim."

"Kaç tane?" O kadar acıkmıştım ki yemeğime odaklanmıştım.

"Üç tane."

"Yine iyiymiş. Asel sayenizde neredeyse geçen dönemi okumamış gibi."

Annemin sesiyle öksürük krizine girdim. Boğazıma kaçan bezelyeden kurtulmaya çalışıyordum. Umay Abla sırtıma vururken sakinleşmiş, Yağız'a bakmıştım. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Hiçbir zaman kızınızı ya da sizi üzecek bir şey yapmadım." Kendini savunurken çillerini izliyordum.

"Yaşananlar herkesi üzerken nerede, ne yapacağımı bilemeyerek çaresiz kaldım. Asel'in yanında olmak isterken beni uzaklaştıran kişi o oldu." Yağız'ın elini tuttuğumda bana döndü. Gözlerinin dolduğunu gördüm.

"Zaten onun yanında olman daha çok canını yakardı, uzak durman en mantıklısıydı." Annemin ölümcül sesi hiç değişmezken babam araya girdi.

"Tamam canım, yemeğimizi yiyelim," derken gülümsemeye çalışıyordu.

"Sahte gözyaşlarına tokum." Çatalı tabağına sertçe bırakırken masadan kalkıp mutfaktan çıktı.

Eğer anneniz avukat ve konu kızını savunmak ise sınır tanımazdı. Benimle ilgili tüm duyguları iç içe geçtiğinde onu tutacak hiç kimse yoktu.

"Afiyet olsun." Babam da masadan kalkıp annemin peşinden giderken Umay Abla Yağız'a yaklaşıp saçlarını okşadı.

"Anlayış göster," dediğinde Yağız bana bakıyordu.

"Hadi odama çıkalım," dedim.

Ayağa kalkıp mutfaktan çıkarken cevap verdi. "Hayır, başka bir yere gidiyoruz."

Onu takip ederek mutfaktan çıktım. Deri ceketimi alıp bahçeye ulaştım. Arabasının önünde beni bekliyordu. Üzgün suratına bakarken gülmeye başladım. Kaşları havaya kalkmış, şaşırmıştı.

"Komik olan ne?"

"Yüz ifaden."

"Resmen faciaydı! Faciaydı!" diye yakınarak şoför koltuğuna geçti. Yanına yerleşip yola koyulmasını bekledim.

"Gözlerin doldu! İnanamıyorum! Bu nasıl bir oyunculuktu?" Kızgın bir şekilde bakarken bağırdı.

"Salak mısın? Ne oyunculuğu? Ciddiydim." Ses tonundan gerçek olduğunu anladım.

"Ne seni, ne aileni üzecek bir şey yapmak istemedim. Benim için değerlisiniz. Biliyorum haklılar ama annenin ilk dakikadan bu kadar üstüme gelmesini beklemiyordum."

"Klasik Melda Carter." Arabayı hızla sürerken nereye gittiğimizi düşündüm.

"Bu tarz tavırlarını daha önce görmüştüm ama ilk defa bana karşı böyle olunca savunmasız kaldım."

"Böyle olacağını biliyordun." Fazla sakindim.

"Maalesef ki!" Sesi umutsuzdu. Boşluğa bakarken dik bakışlarla onu süzüyordum.

"Ne var?" derken sesini sert çıkarmaya çalışmıştı.

"Ener'e hangi salonda çalıştığımı neden söyledin?" Dönüp kalırken direksiyonu tutan elleri sıkılaştı. "Öğrenemeyeceğimi mi sandın? Sana ikili oynama demiştim!" Öfkemi hissetmesi için bağırıyordum.

"O yüzden beni bugün ailenle yemeğe çağırdın!" O da bağırırken çılgına döndüm.

"Jeton yeni düştü!"

"İnanamıyorum sana! Beni resmen oyuna getirdin." Küçük arabada çınlayan seslerimiz kulaklarımı deliyordu.

"Ener'i salonda antrenörümle konuşurken gördüğümde ben de böyle hissettim!"

Cevapsız kaldığında konuşmamayı seçtim. İkimiz de sessizce geçtiğimiz sokakları izliyorduk. Hava almak için camı biraz açtım. Rüzgâr yüzüme çarparken derin bir nefes aldım.

"Özür dilerim!" dediğini işittim. İnsanların sürekli hata yapıp özür dilemesinden sıkılmıştım. Suskunluğumu fark edip devam etti.

"Salonu ağzımdan kaçırdığımda önemsemedim. Oraya gideceğine ihtimal vermedim."

"Keşke gitmekle kalsaydı. Bir de kayıt olmuş, Mert'le çalışıyordu."

"Mert ne dedi peki?"

"Konuşamadık. Yanımda Deniz vardı."

"Deniz, Ener ve sen salonda!" Şaşkınlığını görmek için yüzüne bakmama bile gerek yoktu.

"Kapa çeneni!"

"Gerçekten özür dilerim Asel. Dersimi az önce ailenle yediğim yemekte aldım. Masada yaşanan gerginlikten sonra bir daha böyle bir hataya düşmeyeceğimden emin olabilirsin." Susması için kestirip attım.

"Tamam! Nereye gidiyoruz?"

"Çok özlediğini düşündüğüm bir yere."

Susup camdan dışarıyı seyretmeye başladım. Hiç kimseye güvenmemek insanı yalnızlığa sürükleyip aciz bırakıyordu. Şüpheyle yaşamamak isterken sürekli hayal kırıklığıyla karşılaşıyordum. Güvensizliğim, özgürlüğümü ele geçirmişti.

Araba sağ tarafta durduğunda bize doğru yaklaşan valeyi gördüm. Yakasındaki *SHINE* yazısını görünce gözlerimi devirdim. Yağız'a, "Ciddi misin?" der gibi bir bakış attım. Burayı özlemiş olabileceğimi söylemesine bozulmuştum.

Kapıyı açıp yola çıktığımda Yağız dibimde bitti. "İşte Shine!!"

"Bağırmayı kes!" Mekâna doğru ilerlemeye başlamıştım.

"Bütün gece ters mi davranacaksın?" Bebek sesiyle konuşurken bir ara çenesine sağlam bir yumruk atmayı zihnime not ettim.

"Yaptığını unutacağımı sanma."

"Özür–" Cümlesini tamamlamasına izin vermeden yüzünü avucumun içine aldım. Yağız şaşkınlık içinde hareketsiz kalırken çevremizdeki insanlar bizi izliyordu.

"Eğer benden bir daha özür dilersen dilini keserim!"

Elimi çekip suratına bakarken sesi çıkmadı. Konuşamayacağını anladığımda ben devam ettim.

"Bir hata için özür diliyorsan bu öylesine bir söz değil, bir daha yapmayacağının senedi olsun. Aynı hatalar için tekrar tekrar özür dilemenin bir değeri yok."

"Haklısın," derken sesi buruktu. Beni salak yerine koyup arkamdan iş çevirmesine ses çıkarmadığım halde bir de üzerine özür dilemesi sinirimi bozuyordu. Devam edebilmesi için elimle omzunu sıkarken kolunu uzattı. Kolumu, koluna geçirirken kapıdan içeri girdik.

Shine, hepimizin aynı üniversiteye kayıt yaptırdığı akşam, kutlama yapmak için geldiğimiz ve çok eğlendiğimiz bir mekândı. O günden beri yaşadığımız her mutluluğu ya da acıyı burada

yaşardık. Hatta üniversiteden arkadaşlarımızın da gelmeye başladığı, bizimle bütünleşmiş bir yerdi. Uzun süredir buraya gelmediğim için içimde minik kıpırtılar başlamıştı.

Müzik sesi bastığım yeri inletirken her yerde dans eden, içki içen insanlar vardı. Yoğun alkol kokusunu hissettiğimde ne kadar normal geldiğini fark ettim. Küçüklüğünden beri alkolün içinde büyüyen bir çocuk olarak kokusuna hem alışmış hem de delice bir nefret duymuştum. Bara ilerlerken tanıdık birileri var mı diye etrafı izlemeye başladım. Gözümü delip geçen ışıklar altında kimseyi seçemeyeceğimi anladım.

Bardaki sandalyelere yerleşirken Yağız'ın kolundan çıktım. O da karşıma otururken barmene seslendim.

"Bir su alabilir miyim?" Müzikten dolayı bağırmıştım.

"Ciddi olamazsın, Asel!" Yağız'a cevap vermeyince gözlerini devirdi. Barmene dönüp bira istedi.

"Bira içen birinin dönüp bana alkol kullanmadığım için göz devirmesi?" Kaşlarımı bilmiş bir tavırla havaya kaldırdım.

"Alkol konusunda seninle bilgi savaşına girmeyeceğim ama bence abartıyorsun."

"Ailelerin istemedikleri kötü arkadaş sen oluyorsun galiba?" Gülmeye başladığında cevabını tahmin ettim.

"Aksine ailenin seni alkol konusunda eğitmeye çalıştığını düşünürsek bence iyi arkadaş oluyorum."

Sesimi duyabilmesi için kulağına eğildim. "Bugünkü akşam yemeğinden sonra tekrar düşün."

Geriye yaslandığımda yüz ifadesi düştü. Birasından büyük bir yudum aldı. "Moralimi bunlarla bozamayacaksın. Bu gece güzel olacak."

Tek gözünü kırptığında kafasından neler geçtiğini biliyordum. Takılacağı güzel bir kız bulduktan sonra sabaha kadar dans edip

içecekti. İki gün yataktan kalkamazken sonunda yanıma gelip kızla yaşadıklarını saatlerce abartarak anlatacaktı. Tüm bu döngü yeni bir kız bulunca ya kadar devam edecekti.

O etrafı süzerken, "Bu işler için yaşlanmadın mı?" diye sordum.

"Ne?" diyerek çığlık attı. "Aksine yeni başlıyorum."

Kahkaha atarken onun izlediği yere baktım. Gözleri kızların üstünde gezerken ben de onu taklit ettim. Biraz ileride dans eden bir ikiliyi gördüğümde tanıdığımı anladım. Yağız'a eğilip, "Şuradakiler Azra ve Kuzey değil mi?" dedim.

Gösterdiğim yere bir süre baktıktan sonra kafasını salladı. Müzikle beraber dans ederken çok uyumlu gözüküyorlardı. Kuzey'in elleri Azra'nın belindeyken Azra, durmadan kalçalarını sallıyordu. Onu hiç bu kadar kıvrak ve heyecanlı görmemiştim. Sapık gibi gözükmemek için bakışlarımı onlardan uzaklaştırıp diğer insanlara bakındım.

Mekânın balkonunda duran localar en nefret ettiğim kısımdı. Beyaz saçları ve takım elbiseleriyle kız avlamak için localarda oturan amcalara tahammülüm yoktu. Hele ki onlarla takılan kızları yargılamak istemesem de onlardan hep uzak durmayı seçiyordum. Gözlerim orada dalga geçmek için bir amca ya da dede ararken yakinen tanıdığım o yüzde durdu. O da bana bakarken şaşırmamam gerektiğini düşündüm. Ener Demir ve Eylül Çatak yan yana bir locada oturuyordu.

Gözlerimi Ener'in gözlerinden ayırmadan Yağız'a eğilip dişlerimin arasından kulağına seslendim.

"Eğer Ener ve Eylül'ün bizimle aynı anda burada olmasıyla bir ilgin varsa cesedini gömmek için manzaralı bir yer biliyorum."

Benim baktığım yöne döndü. "Yemin ederim bir alakam yok." Bakışları bana dönerken devam etti. "Vallahi burada olacaklarını bilmiyordum."

Yeminler etmesine gülerken, "Tamam takım ol," dedim. Herkesin gelebileceği bir mekân kendi yerimmiş gibi davranamazdım. İç sesim onlara mutluluklar dilerken bir daha o tarafa bakmadım.

Yağız'ın elinden tutup ayağa kalktım. "Hadi dans edelim!"

"Saçmalama kızım! Kısmetlerimi kaçırıyorsun!"

Söylediklerine rağmen ayağa kalkıp pistin ortasına geldi. Beraber dans etmeye başlarken heyecanlanmıştım. Tüm canlanan duygularımı müziğin akışına bırakırken Yağız'la dans ettim. Saçlarım etrafımda dalgalanırken Yağız'ın çirkin dansına kahkaha atıyordum.

DJ beklediğimden iyi çıkmıştı. Tüm bedenim terlemiş, yorulmaya başlamıştım. Ellerimi tutup beni etrafında çeviren Yağız'a durması için gülerek yalvardım. Eski halimden eser kalmadığını söyleyip benimle dalga geçmesine rağmen onu ortada bırakıp bara ilerledim. O kadar yorulmuştum ki barmenden bir su daha isteyip soluklandım.

Yağız dans edecek bir kız bulduğunda bana kaş göz yaptı. Yüzü her zamanki gibi şekilden şekle girerken ona alkışlarımı gönderdim. O dans ederken ben de tuvalete giden yolu elimle açıyordum. Terli bedenlerden uzaklaşırken müzik sesi azalmaya başlamıştı. Tuvalete giden yolun sonunda bir ses ilgimi çekti.

"Bırak beni diyorum!" Kızın sesi tanıdık geldi ama kim olduğunu kestiremedim. Adımlarım yavaş yavaş o tarafa yönelirken, "Benden uzak dur!" diye bağırdı.

Sesin Azra'ya ait olduğunu anladığımda yürüyüşümü hızlandırıp arka kapıya yöneldim. Azra'nın duvara yaslanmış bedenine yapışmış bir adam gördüm. Elleri kızın her yerinde gezerken Azra, bedenini kurtarmaya çalışıyordu. Yaşadığım şokla hareketsiz kaldığım sırada Azra'nın gözleri beni buldu. Bakışlarındaki çaresizlik tüm bedenimi ele geçirirken yardım etmek istedim.

Adamı omzundan tutup tek bir hareketle kendime çevirirken şaşkınlığından faydalandım. Yüzüne geçirdiğim bir yumrukla kafası geriye giderken çok etkilenmediğini anladım. Saniyeler içinde vücudunu süzdüğümde kaslı kollarını görünce irkildim.

"Sen de mi partiye katılmak istiyorsun?" diyen sesini duyduğumda kusacaktım. Azra'nın arkamda duruşunu umursamadan adama bir yumruk daha savurdum. Beni durdurup elimi avucunun içine aldığında diğer yumruğumu kullanmaya çalıştım. Onda da tuttuğunda ne kadar güçlü olduğunu hissettim.

Bana sırıtarak baktığı sırada kollarım çaresiz kalmıştı. "Benim için sorun yok. İki kişi de olur."

Bakışları bedenimi süzerken gücümü toparlamaya çalışıyordum. Sakin bir şekilde dursam da zihnimde fırtınalar kopuyordu. İçimden ona kafa atmak geçse de adama tekrar bakınca kendi kafamın yarılacağından korktum. Tatlı bir gülümsemeyle adama yaklaştım. Nefesim yüzüne vururken konuştum.

"Bence ben tek başıma da sana yeterim."

Söylediğimden etkilenmiş gibi yüzümü süzerken, bakışlarını dudaklarına yönelttim. O aramızdaki mesafeyi kapatırken geri çekilip tüm gücümle bacak arasına dizimi geçirdim. Ellerimi bırakırken acı içinde bağıran sesiyle keyiflendim. O iki büklüm olurken sağ kolumu burnuna geçirdim. Yüzünden kanlar akarken Azra'nın bağırdığını duydum.

"Asel, dur!"

Kendisini taciz eden bu adam için bana dur demesine anlam veremeyerek sol yumruğumu adamın çenesine geçirdim. Gövdesine attığım tekmeyle sırt üstü yere düştü. Ben ayakkabımın topuğunu göğsüne bastırırken adam bağırıyordu. Azra, yanıma gelip koluma yapışırken adama bir tekme daha atmayı düşünüyordum.

"Asel, tamam. Yeter!" Gözlerimiz buluştuğunda korktuğunu gördüm. Başımı tamam der gibi sallarken acı içinde kıvrılan adamdan uzaklaşıp Azra'nın kolunu tuttum. Onu yanımda sürüklerken dans pistine doğru ilerledim.

Kulağına doğru bağırıp, "Nerede oturuyorsunuz?" dedim. Biraz ileride Kuzey'in olduğu yeri gösterirken titriyordu. "Tamam. Kendine gel!" Kızan sesimi duyduğunda toparlanmaya çalıştı.

Kuzey'in yanına ulaştığımızda şaşkınlık içinde bize bakıyordu. Oturduğu tabureden kalkıp yanımıza koştuğunda kükredi. "Ne yaptın Azra'ya?"

Yüzümdeki gülümseme büyürken delirmemek için kendimi tutuyordum. Sınıfın kötü kızı yine ne yapmıştı? Ukala bakışlarımı gözlerine kilitledim.

"Ne yapmamı istersin?"

Ne dediğimi anlamaya çalışırken gözleri kısılmıştı. Azra, Kuzey'in koluna yapışıp, "Hiçbir şey yapmadı!" dedi. Neye inanacağını bilemeyerek beni süzdüğünde sabrım için kendimi alkışladım. Sırtımı onlara dönüp Yağız'la oturduğumuz yere girdim. Barmene olanları söyleyip güvenliğe haber vermesini istedim. Yağız'ın sesini duyduğumda ona yöneldim.

"Neredeydin?"

"Lavabodaydım. Eve gidelim mi?" Sarhoş halleri beni keyiflendirmişti.

"Şaka mı yapıyorsun? Daha yeni geldik!" Kemiklerim cevap olarak sızlarken her hücremin ağrıdığını hissettim.

"Yarın okula gideceğiz! Bu kadarı yeterli!" Ayağa kalkıp onu da peşimden sürüklerken, "Dur!" diye bağırıyordu. "Sarışının numarasını alıp geliyorum!"

Kapının önüne çıktığımda terli bedenim üşümüştü. Ceketime sarılıp valeden arabayı istedim. Onu beklerken kulağıma fısıldayan sesle irkildim.

"Dans etmeni özlemişim." Sese doğru döndüğümde Ener'le göz göze geldim.

"Tabii benimle etmeni tercih ederdim." Bakışları yüzümü ele geçirirken otuz iki diş gülümseyip önüme döndüm. Bir adımda karşına dikilirken yoldan geçen arabaları izliyordum.

"Tercihlerini çok önceden yaptın." Yağız ve valenin hızlı olmasını dilerken yerimde kıpırdandım.

"Ve en başından beri ilk ve tek tercihim sendin!"

"Bir ara yedeklere alındığımı çabuk unutuyorsun." Göz kırptığımda ifadesiz bir şekilde beni izliyordu.

"Yanından ayrılmayan sarışın nerede?" Konuyu değiştirmesinin hayranlığıyla cevapladım.

"Bu kadar merak ediyorsan arayıp sorabilirsin." Bir adım atarken kolumdan tuttu.

"Ondan uzak dur!" Kulağıma fısıldayan sesi kızgın çıkıyordu.

"Asıl sen benden uzak dur!" Yüzüne bile bakmamıştım.

"Yapamam!" dediğinde kolumu elinden kurtardım.

Valeden anahtarı alıp arabaya yürürken Yağız'ın kapının önünde bizi izlediğini gördüm. Ben şoför koltuğuna geçerken yürümeyi akıl ederek yan koltuğa geçip oturdu. Ener'in bakışlarını umursamadan yola koyulduğumda Yağız konuştu.

"Az önce gördüklerim gerçek miydi? Yoksa sarhoş muyum?"

"Sarhoşsun," derken gülümsüyordum.

BÖLÜM 8

CANAVARIN VİCDANI

"Kabul edilemeyen özürlere..."

Gnash – *I hate u, I love u* ft. Olivia O'brien

Günümüz

Okulun bahçesinde yürürken çevremdeki insanları inceleyip Deniz'i bulmaya çalışıyordum. Kapıdan girip koridorda ilerlerken dersimin olduğu sınıfın karşısında Azra ile Kuzey'i gördüm. Onlar bana dönerken bakışlarımı kaçırıp amfiden içeri girdim. Dün Shine'da yaşadıklarımızdan sonra kendilerinden uzak durmam daha iyi olacaktı.

Tüm sınıf kendi halinde takılırken gözlerim arka sıralarda oturan Deniz'i buldu. Üniversitede geçtiğimiz iki sene boyunca her zaman oturduğum sıranın arkasında oturuyordu. Sınıf arkadaşlarıma yerimi hatırlatmak istercesine tekrardan aynı sıraya oturmaya karar verdim. Tek farkla bu sefer Süper Dörtlü'nün aksine tek başıma olacaktım. Deniz'in bakışları bana dönerken göz kırptım. Önündeki sıraya ulaştığımda resmen bağırmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Günaydın, balım!" Gözlerim şaşkınlıkla açılırken gülmeye başladı.

"Günaydın, sarı kafa!" Sırama yerleştiğimde arkadan kulağıma fısıldadı.

"Özledin mi beni?"

Ayaklarımı önümdeki masaya kaldırıp uzattım. Kafamı onun sırasına yasladığımda tepeden beni izliyordu.

"Hem de nasıl!" derken tüm alaycılığımı kullandım.

Biraz daha eğilip bana yaklaştığında yüzünü tersten görüyordum. Mavi gözlerini bana yaklaştırırken konuştu.

"Dün akşam ışığın yanmıyordu. Neredeydin?"

Tüm dişlerimi sergileyerek güldüm. "Ben kimseye hesap vermem."

Benim gibi gülerken hiç bozulmamıştı. "En çok da bu özgür tavrını seviyorum."

Yanımıza birinin geldiğini umursamayarak Deniz'i izliyordum. Kime ait olduğunu bilmediğim kişiden yükselen sesi duyduğumda gözlerimi devirdim. Deniz dönüp ona bakınca ben de mecburen baktım.

"Asel, biraz konuşabilir miyiz?"

Kuzey'in bakışlarındaki utancı görmenin hazzını yaşadım. "Evet, dinliyorum."

"Dışarı çıkabilir miyiz? Daha sakin bir yere."

"Ne söyleyeceğinin umurumda olmadığını düşünürsek hayır."

Başka bir yerde konuşmak istiyor diye rahatımı bozacak değildim. Derdi neyse herkesin duyma riskini göze alabilirdi.

Ellerini cebine sokup tedirginlikle ayaklarını izlemeye başladı. Dudaklarını yalarken bakışları bana döndü. "Ben teşekkür etmek istedim."

Yüzüm ifadesiz bir haldeyken samimiyetini anlamaya çalışıyordum. "Dün gece, Azra'yla olanlar için," diye devam etti.

"Kötü bir şey yapmadığım için mi?" Söylediklerini alaya aldığım için bozulmuştu. Sevgilisini adamın elinden kurtardıktan sonra teşekkür etmek yerine, "Ne yaptın?" demenin pişmanlığını yaşıyordu.

"O şekilde tepki verdiğim için özür dilerim."

Geçen dönem yanıma gelip aynı sırada bana söylediği kelimeyi düşündüm. Tüylerim diken diken olurken hislerimi belli etmemeye çalıştım.

"Özür dileyecek bir şey yok. Sonuçta ben bir canavarım, değil mi?"

Gözleri açılırken nefesini tuttuğunu hissettim. Konuşurken kekeliyordu. "Ben hiçbir zaman senin kötü biri olduğunu düşünme–"

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden ayağa kalkıp karşısına dikildim. O bir adım gerilerken herkes bizi izliyordu.

"Sakın! Sakın, o aptal cümleni tamamlama!"

Tedirginlikle beni izlerken konuyu tekrar başa döndürdü. "Azra'ya yardım etmeyebilirdin. Bizden intikam alabilirdin. Tekrar hem Azra hem kendi adıma teşekkür ederim."

Ben vicdanının sızladığını bilirken o, intikamımı aldığımın farkında bile değildi. Gülümsemem artarken delirmişim gibi beni izliyordu. Yanından geçip kapıya ilerlerken cevap verdim.

"En büyük intikamın vicdan azabı olduğunu unutuyorsun!"

Hepsinin kendi vicdanlarında boğulmasını dilerken merdivenlerden indim. Elinde iki kahveyle kantinden gelen Azra beni görünce, "Asel," diye seslendi.

Yanından geçip cevap vermeyince tekrar seslendi. Sırtım ona dönük bir şekilde durunca, "Teşekkür ederim," dedi.

Yüzümü ona çevirip utanan gözlerine baktım. "Kendini bu kadar önemseme. Kim olursa olsun aynısını yapardım."

Onu sözlerimin verdiği şaşkınlık içinde bırakarak merdivenlerden inmeye devam ettim. Arka bahçeye çıkan kapıya ulaştığımda

BELONGS TO KAMUS TEAM

arabadan inen öğretmenimizi gördüm. İlk gün beni bütün dersin sonunda görmek istediğini söyleyen öğretim görevlisiydi.

"Derse gelmiyor musun?" diye sordu beni görünce.

"İkinci derse gelirim." Kestirip attığımda cevabını beklemeden arka taraftaki ağaçlık bölgeye yöneldim. Okul binasının dibindeki banklara oturdum. Dizlerimi kendime çekip kollarımı bacaklarıma doladım. Çenemi dizime koyarken gözlerimi kapadım.

Geçen dönem Kuzey'in sırama gelip bana söylediği sözü zihnimde tekrarladım.

Canavar.

Canavar.

Canavar.

Ben yaşananları anlamaya çalışırken herkesin bana karşı bir günde değişen tavırlarını, bakışlarını unutamıyordum. Bir böcekmişim gibi benden iğrenerek baktıklarında içimin nasıl acıdığını, nasıl çaresiz kaldığımı hâlâ hissediyordum.

Azra'ya, "Kim olursa olsun aynısını yapardım," derkenki ciddi yetimi tarttım. Azra yerine Eylül olsa aynısını yapar mıydım diye düşünmeden edemedim.

"Sen canavar değilsin."

Yanımda birinin olduğunun farkına bile varmamıştım. Tedirgin gözlerim Ener'e dönerken neden beni rahat bırakmadığını düşünüyordum. Cevap vermek yerine kafamı önüme çevirip ağaçları izlemeye devam ettim. Yaşananlar beni o kadar çok yormuştu ki karşılarında dimdik durmayı isterken kendimi sürekli cevapsız ve kaçarken buluyordum.

"Sen tanıdığım en dürüst ve en iyi insansın." Yanıma oturdu.

İç sesim Ener'e, "Siktir git!" diye bağırırken sustum. Dürüstlüğün bir işe yaramadığını yaşananlardan görebiliyordum.

Acıyan tüm hücrelerime rağmen gözyaşlarımı tutabileceğimi anladığımda uzun süredir zihnimi kemiren soruyu sordum.

"Neden?" Sesim titremediği için kendimle gurur duydum. Sessizliğini korurken kollarımı çözüp ayaklarımı serbest bıraktım.

"Neden?" Sorumu tekrarladığımda derin bir nefes aldı. İçimdeki tüm öfkeyi kusmak, bağırmak istiyordum. Neden bana bunları yaşatmışlardı? Neden canımı yakmışlardı? Neden?

Sessiz kaldığında pes edip ayağa kalktım. Yürümeye başladığım sırada koluma yapıştı.

"Haklıydın," dedi en sonunda.

Yanlış anladığımı düşünerek ona baktım. Yere bakan kafasını kaldırıp gözlerimi buldu.

"Sen haklıydın."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Gözleri kısılırken bu cevabı beklemediğini anladım. "Haklı olduğumu zaten biliyorum."

Sesim yükselirken konuşmaya devam ettim. "Sorun zaten bu! Haklı olmak istemiyorum." Bağırdığımda irkilmişti. "Bunları yaşamış olmak istemiyorum! Görmüyor musun? Çektiğim acıyı görmüyor musun?" Tüm öfkemi kusarken duramıyordum. "Canımı sebepsiz yere yaktığınızı görmüyor musunuz? Sen haklıydın demenin, özür dilemenin bir faydası olmadığını görmüyor musunuz?"

Ellerimi saçlarımdan geçirirken nefes aldım. Ağlamamak için kendimi tutarken boğazımda oluşan düğümü yok etmek için çabalıyordum. Ener'e döndüğümde gözünden bir damla yaş aktığını gördüm.

"Sen–" cümlemi devam ettiremedim. Yüzüne bakıp gördüğüm şeye inanmaya çalışıyordum. Ener Demir'in ağladığına ilk defa şahit olmuştum.

"Böyle olsun istememiştim," dedi buruk bir sesle yere bakarak.

Beni her gördüğünde rahatsız olduğunu, suçluluk duygusunun ağır geldiğini biliyordum.

"Artık çok geç!" derken dimdik bir şekilde arkamı dönüp okula yöneldim. Tuvalete gidip yüzüme soğuk suyu vurdum. Boynumu,

ensemi, hatta kendimi durduramayıp saçlarımı bile soğuk suyla buluşturduğumda biraz kendime geldim.

Vicdan, varlığıyla tedirgin ederken yokluğuyla ağır gelirdi. En savunmasız anınızda içinizde yükselip tüm bedeninizi ele geçirirdi. Çaresizce geçmişe dönüp vicdanınızı sızlatan anı yok etmek isteseniz de o asla durmaz, daha da acımasızlaşırdı. Her şeyin yoluna girdiğini düşündüğünüz o küçük anlarda bile bir şekilde ortaya çıkıp nefesinizi keserdi. Elinizden hiçbir şey gelmezken acının azalması için her şeyi göze alabileceğinizi bilirdiniz.

Ener Demir de vicdanının sızısından kurtulamazken ağlamayı bile göze almış, içindeki ağırlıktan kurtulmak için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını göstermişti. Sonsuza dek onu, o acıda hapsetmenin keyfini yaşamak için kaçmak yerine savaşan duygularımı açığa çıkarıp kendimi hazırladım.

Çıkıp amfiye yöneldim. Ara verdiklerini görünce sınıfa girdim. En önde oturan kızın bana gülümsemesiyle yanına yaklaştım. Sınıf birincimiz, "Selam!" derken ilk gün verdiğim notları bana uzatıyordu. Elinden alıp kaba davrandığım o günü düşünerek, "Teşekkür ederim," dedim.

Samimiyetinden faydalanıp konuşmaya devam ettim. "Öğretmenin ismi neydi?"

"Mehmet Baycu."

"Anladım." Oturduğum yere bakarken Deniz'in orada olmadığını gördüm. Tekrar kıza dönüp, "Deniz'i gördün mü?" dedim.

"Eylül'le beraber dışarı çıktılar."

Zihnimde yükselen isimle beraber başıma ağrılar girmişti. Bozuntuya vermeyip, "Tamam," derken yerime yöneldim.

Deniz'in sırasına otururken beynimi susturmaya çalıştım. Sonuçta ikisi sınıf arkadaşıydı. İstedikleri gibi konuşabilirlerdi. Yanlış bir şey düşünmemem, duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemem gerekiyordu.

Umurumda değilmiş gibi yaparken Mehmet Baytu amfiden içeri girdi. Ara bitmişti ve derse başlayacaktı. Yağız, dün geceden sonra okula gelmemişti. Keşke yanımda olsaydı diye düşünmeden edemedim.

İşlediği derse odaklanmak için tüm çabamı harcarken, Mehmet Hoca beni izliyordu. Ben de ona bakarken konuştuklarını duymuyordum. Birden susmuştu. Tüm sınıf bana baktığında bir şey söylediğini anladım.

"Efendim?" diye sordum.

"Kafka'nın babasıyla ilişkisi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Benim düşüncelerimin bir önemi yok. Kafka'nın babası hakkında hissettiği her şeyi *Babaya Mektup* kitabında görebiliyoruz."

"Peki, okudun mu?" derken sesi gür çıkmıştı.

"Evet," dedim. Kestirip atmaya çalışıyordum.

"O zaman soruyu farklı bir şekilde sorayım. Kafka'nın babası hakkında yazdıklarını okurken ne düşündün?" Benden dolu dolu bir cevap beklediğini anladığımda susması için istediğini verdim.

"Kafka'nın babası çok acımasız bir adam. Katı kurallarının çocuklarını nasıl etkilediğini bilmeyen biri. Gücüyle çevresindeki herkesi ezerken, oğlunu kendisi gibi olmadığı için sürekli suçlamış olan berbat bir baba. Bunu söylemem aslında saygısızlık. Çünkü tüm bunlara rağmen Kafka, babasına hayran bir adamdı. Mektuplarında babasının ona karşı yapmış olduğu tüm davranışlara rağmen ona saygısından bahsediyor. Hatta ona istediğini veremediği için utanç duyuyor. Kafka, babası hakkında böyle düşünürken benim hadsiz düşüncelerime gerek yok."

"Peki, Kafka'nın babasına bu kadar öfkeliyken kendisi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Saygı kavramı herkes için farklı. Dönemin sosyal yapısının gereklilikleri, babasıyla arasındaki monarşi onu bu şekilde

yönlendirmiş. Daha güçlü, özgüvenli olup babasının karşısında durmasını isterdim. Ama Kafka, utangaç ve inatçı olmayı seçmiş.'

"Teşekkür ederiz," derken sınıfa dönüp devam etti. "Düşüncelerini söylemek isteyen başka biri var mı?" En önde kalkan bir ele bakıp söz hakkı verdi.

Onları dinlemeyi kesmiş aklımın bir köşesinde duran Deniz ve Eylül olayını düşünüyordum. İçim içime sığmazken kendimi umurumda olmadığına ikna etmeye çalışıyordum. Yaklaşık beş dakika sonra, daha fazla dayanamayacağımı anlayıp ayağa kalktım. Tüm sınıf beni izlerken kapıdan çıkıp gittim. Arkamdan bağıran Mehmet Hoca'nın ne dediğini duymadım bile.

Koridorda ilerlerken nerede olacaklarını tahmin etmeye çalışıyordum. Önce kantine inip sonra bahçeye geçmeye karar verdim. Merdivenlerden sakin adımlarla inerken kantinin camından bakıp, içeride kimse olmadığını gördüm. İç sesim sınıftaki kızın yanlış görmüş olmasını diliyordu.

Koridoru seri adımlarla geçip bahçe kapısına yöneldim. Gözlerimle tüm bahçeyi tararken Deniz'in arabasını gördüm. Hâlâ okulda olduğuna göre buradaydı. Biraz daha bakındığımda ilerde konuşan iki sarışın gördüm. Yanlarına ilerlerken sessizdim.

Bir arabanın arkasında kızgın bir şekilde konuşan Deniz ve sessizliğini koruyan Eylül'le karşılaştığımda hayal kırıklığı tüm hücrelerimden içeri sızdı.

"Sana demiştim."

Duyduğum sesle arkamı dönerken Ener Demir'le göz göze geldim.

Imagine Dragons – *Radioactive*

Dört yıl önce

Müzik son ses çalarken etrafta dans edenleri izliyordum. Sınıf arkadaşımız Betül'ün doğum günü partisindeydik. Tüm sınıfı davet etmiş, hatta gelmeye zorlamıştı. Hafta sonunu farklı değerlendirmek isterken onu kırmamak için gelmiştik.

Koltukta yayılmış karnımı ovuştururken çok fazla yediğim için kendime kızıyordum. İki tabak mantıyı gömmüş, üstüne dondurma yemiştim. Karşıdan hızla gelen Yağız, alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Biraz daha yersen seni koltuktan kaldırmak için vinç getirtmek zorunda kalacağız."

"Dalga geçme benimle!" Gülümsemesine eşlik etmeden duramadım.

"Dedim be kızım o kadar çok yeme diye! Bir kere de söz dinlesen ya." Doğum gününe gelmeden önce hep beraber meşhur bir mantıcıya gitmiştik ve ben kendimi kaybetmiştim.

"Ne yapayım? Mantı harikaydı!" diye cevap verdim.

"Ben bu sorunu çözerim." Yanıma yaklaşıp karnımı ovuşturan elimi çekti. Kafasını karnıma gömüp nefesini göbeğime veriyordu.

Tenime değen kısımlar yanarken çığlık atmaya başladım. "Ener, ten, dur!"

İki eliyle beni gıdıklamaya başladığında kahkaha atıyordum. Gülmekten cevap veremiyor, ellerimle onu uzaklaştırmaya çalışıyordum. Başarısız olduğum sırada Yağız'ın saçına yapışan bir el gördüm. Yağız hareketsiz kalırken biraz sakinleştim.

"Sevgilimden uzak dur!"

Ener'in kahverengi gözlerine baktığımda bana göz kırptı. Geçen sene beni eve götürdüğü gün her şeyi anlattıktan sonra çoğu şey değişmişti. Hareketleri düzelirken birbirimizi daha iyi tanımaya başlamış, hatta bir ilişkiye doğru sürüklenmiştik. Aylardır onunla olduğumu düşünürsek halimden çok memnundum.

Ener, Yağız'ı göbeğimden kaldırırken gülmüyordu. Yağız bir suçlu gibi ellerini havaya kaldırırken konuştu. "Tamam, bırak. Yemedik sevgilini."

"Bana öyle gelmedi."

Ener onu bırakınca elleriyle saçlarını düzeltti, gömleğinin yakalarını havaya kaldırıp karizmatik bir bakış attı ve, "Bana aşık olduğunu biliyorum, güzelim," dedi. "Kararını değiştirmek için geç kalmış değilsin."

Ener küfredince Yağız hızlı adımlarla doğum günü kızının yanına gitti. İkisinin bu hallerine gülerken göbeğimi tutuyordum. Ener, koltukta yanıma otururken elindeki sodayı bana uzattı.

"İç bakalım," dediğinde, "Kusmak istiyorum," diye cevap verdim.

"Önce biraz soda iç, sonra yürüyüş yaparsın. Bir şeyin kalmaz."

Sözünü dinleyip elindeki sodayı aldım. Birkaç yudum içtikten sonra beni izlemekten vazgeçti. Kolunu omzuma atıp kendine çekti. İkimiz de partide dans edenleri seyrederken ben sodamı içiyordum.

Yağız, doğum günü kızını dans etmeye ikna etmişti. İkisi çılgınlar gibi dans ederken Yağız resmen şov yapıyordu. Bu kadar iyi

dans edip kendini geliştirmek istememesine inanamıyordum. Bertil, ona uyum sağlamaya çalışırken çok eğleniyor gibi gözüküyordu.

Bir anda aklıma gelince sordum. "Eylül nerede kaldı?"

"Bilmiyorum," dedi.

Elim cebimdeki telefona giderken ne zamandır yanımızda olmadığını düşünüyordum. Mantıcıdan çıktıktan sonra bir işi olduğunu söylemişti. Partiye bizden sonra geleceğini eklemişti. Nerede olduğunu merak edip aramak aklımdan geçse de daha yarım saat olmuştu. Rahatsız etmek istemeyip sodama odaklandım.

"Son zamanlarda bir değişik davranıyor, farkında mısın?" diyen Ener'e baktım. Eylül'ü kastettiğini anladığımda cevap verdim.

"Evet. Aşırı mutlu ve neşeli ama bizden sakladığı şey ne? Çok merak ediyorum."

"Yakında kokusu çıkar."

Ener, cevap vermeme fırsat vermeden yüzüme yaklaştı. Burnuma bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip gülümsedi. Her gülümsediğinde midemde uçuşan kelebeklerden haberdar değildi. Yüzünü incelerken gözlerinin koyu renginde kayboluyordum. Bana bakışları içime işledi.

"Ay! Kusuyorum galiba!"

Yağız'ın sesiyle Ener gözlerini devirdi. "Vıcık vıcık ilişkinizi izlemek zorunda mıyız?"

Öğüren sesler çıkarmaya başladığında susması için ölümcül bakışlarımı gönderdim. Ener'den öğrendiğim bu bakışlar tamamen onu taklit etmeye yönelikti. Yağız, ikimizi de umursamadan yanımıza yaklaşıp elimden tutarak beni ayağa kaldırdı.

"Birilerinin dans edip göbeğinden kurtulması lazım."

Kolunu bana geçirirken Ener'e gülümsedim. O da bana el sallarken Yağız'la dans etmek için ortaya geçtik. Dans etmeyi son bir senedir ondan öğrenmiştim. Onun kadar iyi olamasam da beni yönlendirmesiyle uyum sağlıyordum. Beni kendi etrafında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

döndürdükten sonra bedenine çekti. "Sakın yüzüme geğirme!" diye kulağıma fısıldadığında kahkaha attım.

"Kes sesini!" derken kahkaha atmaya devam ediyordum. Her dansa kaldırdığı kızın kulağına neler fısıldıyor da eğlendiriyordu bilmiyorum ama bana gelince her zaman en aptallarını seçiyordu.

On beş dakika daha dans ettikten sonra gerçekten midemin biraz daha rahatladığını hissettim. Vücudum özgürlüğe kavuşmuş gibi sakinleşirken terlemiş ve yorulmuştum. Yağız, beni kendisine çekip tekrar konuştu.

"Ener'in bizi nasıl izlediğinden haberin yok. Galiba o da bana âşık."

Söylediğine gülerken cevap vermek yerine Ener'e bakmaya çalıştım. Koltukta oturmuş bizi izlerken gözlerinin parladığını gördüm. Bana göz kırptıktan sonra ayağa kalkıp yanımıza doğru gelmeye başladı.

"Ve Ener Demir, Yağız Öztürk'ü dansa kaldırmaya geliyor!"

Yağız'ın omzuna bir yumruk geçirdiğimde gülmeye devam etti. Ben de ona gülerken Ener çoktan yanımıza ulaşmıştı. Bana bakıp elini uzattığında Yağız, ellerini üstümden çekip beni resmen Ener'in kollarına attı.

Ellerimi Ener'in omuzlarına koyarken onun da elleri belimi buldu. Şarkı yavaşlarken gözlerimi ondan alamıyordum. Dik ve sert duruşuyla yaşından büyük gösteriyordu. Olgun davranışlarını tamamlayan yüz hatlarını incelemek hobim haline gelmişti. Kusursuz burnu, belirgin çenesi ve koyu kahverengi gözleri ona ayrı bir hava katıyordu.

Şarkının ritmine uygun bir şekilde süzülürken fazlasıyla uyumlu olduğumuzu düşündüm. Yağız kadar iyi dans ediyor ve beni çok iyi yönlendiriyordu. Ayaklarına basmamak için çabalarken benden ayırmadığı gözleri altında ezildiğimi hissettim. Bakışları öyle tutkuluydu ki nefesimi tutmuştum.

"Biliyorsun değil mi?" diye sordu. Ne kastettiğini anlamaya çalıştım. Sonra yüzüme yakınlaşarak sözlerini sürdürdü. "Kimin kollarında olursan ol, gün sonunda döneceğin yer burası."

Beni kendine yaklaştırdığında bahsettiği yerin onun yanı olduğunu anladım. Gülümseyerek, "O kadar emin olma," dedim.

"Gözlerin bana böyle baktığı sürece kalbinde sadece ben olduğumdan emin olacağım."

"Peki, ben senin kalbinde sadece benim olduğunu nasıl bileceğim?"

"Senin için her şeyi yapabileceğimi gördüğünde anlayacaksın."

Söylediklerini sindirmeye çalışırken dans etmeyi bırakmış, birbirimizi izliyorduk. Ener'in sevgisinden her zaman emindim. Sevdikleri için her şeyi yapabileceğini annesine olan tutkusundan biliyordum. Son bir senedir yanımda olurken kalbimi ona emanet etmiş, ellerine bırakmıştım. O kalbe iyi bakacağını biliyordum.

"Acilen konuşmamız lazım." Bu güzel anı bozan kişiye döndüğümde yanımızda duran Eylül'le göz göze geldim.

Yüzünde hem tedirgin hem de heyecanlı bir ifade vardı. Yağız da yanımıza geldiğinde Ener beni kendine daha çok çekmiş, bir kolunu belime sabitlemişti. Kafamı göğsüne yaslarken Ener konuştu.

"Söyle bakalım," dediğinde Eylül coşkuyla, "Başka bir yere geçelim!" dedi.

Yağız, "Ne oluyor be?" diye bağırırken Eylül onu kolundan tutup sürükledi.

Ener'le beraber birbirimize sarılarak peşlerinden yürüdük. Müzikten uzaklaşıp bahçeye çıktığımızda kulaklarımın huzura kavuştuğunu düşündüm. Havuzun arka tarafındaki puflara doğru yürürken onları takip ettik. Yağız ve Eylül birer pufa yerleşirken ben ve Ener duruşumuzu bozmadan şezlonga oturduk.

"Yapışık ikizler gibi gezmeye devam mı edeceksiniz?"

Yağız'ın sesi bize ulaştığında cevap vermedik. Eylül'ün yüzünün düştüğünü gördüğümde konunun dönüp dolaşıp Ener'e bana geldiğinden rahatsız olduğunu düşündüm. Heyecanını paylaşmak adına büyük bir neşeyle ona bakıp konuştum.

"Hadi anlat! Seni bu kadar heyecanlandıran şeyi merak ediyorum."

Tedirgin gözlerle bizi izlerken söylediğim cümleyle kendine gelmişti. "Bir süredir görüştüğüm biri var." Pat diye söylemişti.

Ben şaşırmazken Yağız ağzını açarak, "Nasıl yani?" diye sordu.

Bir süredir değişen tavırlarından sonra bu tarz bir şeyin gelmesini bekliyordum. Görüştüğü biri olduğunu ve kendisini kaptırdığını fark etmiştim. Onun söylemesini beklerken sonunda bu an geldiği için mutlu oldum.

Eylül tek tek hepimizin gözlerine baktıktan sonra bakışlarını Ener'de sabitledi. Söylediği cümleyi beklemiyor olacaktım ki irkildim. Ener'in belimi sıkan elini hissettiğimde onun da şaşırdığını anladım.

"Ben birine âşık oldum."

BÖLÜM 9

ŞARABIN SIZISI

"Çiçek açabilen tüm kaktüslere..."

Shaed – *Trampoline*

Günümüz

Eve geldiğimden beri salondaki koltuğa oturmuş, babamın şarap koleksiyonunu izliyordum. Odanın bir duvarını boydan boya kaplamış vitrinin içinde sıra sıra özel şaraplar duruyordu. Hepsinin ayrı bir anlamı ve değeri olması onları daha çekici kılıyordu. İçlerinden birini alıp içsem babam ne yapar diye düşündüm. Damarlarımda hissettiğim heyecan, ağır hareketlerle ayağa kalkmamı sağladı. Ulaşılmaza ulaşmak istemenin şehvetini hissediyordum.

Evde kimsenin olmadığını bilmek duygularımı daha da coşturuyordu. Camdan şişelere tek tek dokunmaya başladım. Parmaklarım âdeta şişelerle dans ediyordu. Etiketlerde yazan isimleri okurken çoğu insanın aksine hepsini ne kadar iyi bildiğimi düşündüm.

KAKTÜS TEAM

Üzüm çeşitlerini okudum. *Chardonnay, Riesling, Sauvignon Blanc*... Kırmızı şarapların etiketlerine göz gezdirdim. *Pinot Noir, Cabernet Sauvignon, Shiraz, Syrah*...

Parmaklarım bir şarap şişesine geldiğinde şaşırarak durdu.

61 Bordeaux. Tüm dünyanın konuştuğu altın değerindeki şarap.

Şişeyi elime alıp şaşkınlıkla baktım. Babam aklını kaçırmış olabilir miydi! Fransa'nın Bordeaux bölgesinden ismini alan bu şarap, yıllardır dünyanın en iyi ve en pahalı şarapları arasındaydı. Bulunduğu bölge 1999'dan bu yana UNESCO korumasındaydı. Bir müzayedede bu bölgeye ait bir şişe tam yüz elli bin dolara satılmıştı.

Şişeyi ellerimin arasında büyük bir güç kaynağı gibi tutarken babamı bundan sonra ciddiye alıp anlattıklarını daha iyi dinlemeye karar verdim. Şarap koleksiyonu hakkında övünmeyi ve susmayı hiç bilmezdi. Haklıymış!

Koleksiyonun yanında duran dolaplardan bardakları es geçip elime ilk geçen tirbuşonu aldım. İkisiyle beraber bahçeye yöneldim. Çıplak ayaklarım çimlere kavuşunca esen rüzgârın tenime değmemesi beni üzdü. Şişeyi çimlere bırakıp üzerimdeki pantolon ve tişörtten kurtuldum. İç çamaşırlarımla kalırken saçlarımı açtım. Tenime değen rüzgâr ve uçuşan saçlarımın ritmini sevdim.

Şarap şişesini tekrardan elime alıp biraz ileride yere oturdum. İçimde kopan fırtınalara rağmen her adımım sakindi. Bacağımın arasına koyduğum şişeyi sabitleyip tirbuşonu mantara geçirdim. Biraz baskı ve zorlamayla mantarı yerinden çıkardığımda içimden kendime övgüler yağdırdım. Şarabımı dinlenmesi için özgür bırakırken burnumu şişenin ağzına yaklaştırıp içime kokusunu çektim. O an Cemal Süreya'nın dizeleri zihnimi doldurdu:

Saat on ikiden sonra,
bütün içkiler,
şaraptır.[2]

Yalnızlığın ve çaresizliğin ağırlığıyla içmediğim şaraba rağmen hislerimin sarhoş olduğunu biliyordum. Fakat kime güveneceğimi bilmiyordum. Bahçede onları izlerkenki sakin halimi hâlâ koruyordum. Deniz ve Eylül'ün konuşması gözümün önünden gitmezken kulaklarımı Ener'in sesi delip geçiyordu.

Sana demiştim.

Bir ihaneti daha kaldıramayacağımı biliyordum. Deniz'e erken güvendiğimi biliyordum. Kalbimde yer edinmeyi başardığı bölge çığlık atıyordu. İhanet etmediğini söylüyordu. Ona inanmak isterken şüpheyle yaşamaktansa Deniz'le hiçbir şey yaşamamayı diliyordum.

Şişeyi kaldırırken ne kadar ağır olduğunu görmezden geldim. Dudaklarım şarapla buluşurken dilime değen tat eşsizdi. Şişeyi yere indirirken dilimi damağıma götürüp şarabı hissetmeye çalıştım. Kafamı gökyüzüne kaldırıp yağmur yağmasını diledim. Bulutları olması gerektiği yerde göremeyince hayal kırıklığı yaşadım. Karanlık, gökyüzünü ele geçirirken yıldızların parlaklığını seyrettim.

İçimdeki karanlığın farkı ise ışık saçan yıldızları yoktu.

Şaraptan kaçıncı yudumumu aldığımı bilmiyordum ki bir süredir içeriden gelen zil sesinin kesildiğini duydum. Deniz sürekli arayıp mesaj atarken masadaki titreşim, geceye eşlik eden tek şeydi.

Artık o da yoktu. Diğer herkesin olmadığı gibi.

Şişeyi yarıladığımda hafiften mayışmaya başlamıştım.

Asel Carter, alkol almazdı.

"Şarabı diğer alkollerle bir tutamazsın!"

Annemin diktatör sesi zihnimdeydi.

Asel Carter, şarap içmezdi.

Şişeyi yanıma bırakıp çimlere uzandım. Üşümeye başlamıştım. Yine de gökyüzünü seyretmeye devam ettim. Tek tek yıldızları

saymaya başladım. Kaçırdığım yıldızlar için tekrar saydım. Tekrar ve tekrar...

Ama her şeye rağmen onu düşünmeden edemedim. Deniz Azaklı oyun mu oynuyordu? Eylül'le alakası neydi? Göz göze geldiğimiz o an neden şaşırmıştı? Ener'i es geçip motoruma yönelirken ismimi neden haykırmıştı? Neden tüm klasik cümleleri söylemişti?

Göründüğü gibi değil. Yanlış anlıyorsun.

Son kez arkama bakmak gibi bir hata yaptığımda Eylül'ün gözlerini unutamıyordum. Yüzündeki gülümseme hafızamdan silinmiyordu.

Çevremdeki tüm erkeklerin bir şekilde Eylül'ün yanında olması canımı çok yakıyordu.

Rüzgârla beraber esen kokuya eşlik eden nefes seslerini duyduğumda irkilmedim. O, olduğunu anlamıştım. Kokusunu her zaman tanıyacaktım.

Sesim çıkmıyordu. O da sessizdi. Ayaklarımın ucuna kadar gelmiş, tam oradan beni izliyordu. Onun gölgesi gibi duruyordum. Ellerimi başımın altına alıp duruşumu sabitlerken kokusuna rağmen varlığını umursamamaya çalıştım.

Buraya nasıl geldiğini, nereden girdiğini düşünmedim. Yalnızlığımın keyfini çıkarmama izin vermediği için ona kızdım. Durduğu yerde beni saatlerce izleyebileceğini fark ettiğimde konuşmaya başladım. "Neden?"

Yavaşça ayağa kalktım. Tam karşısına dikilmiştim. Kafamı biraz kaldırdığımda karanlık gökyüzüne meydan okuyan mavi gözlerine baktım.

Elleri yüzüme yaklaşıp parmakları çenemde dolaşırken ben gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Dudakları aralanırken kelimelerini soğuk geceye bıraktı:

"Geleceğe hapsolmuş bir adam, geçmişte mutluluğu arayan bir kıza ulaşmaya çalışıyor."

Sözlerini tartıp karşılık verdim. "Ya kız geçmişten kurtulacak ya da adam geçmişe dokunmaya çalışacak."

"Çünkü her şeye ve herkese rağmen o kıza ulaşacak."

Geçmişten kopamadığımı yüzüme vururken bana ulaşabilmek için benimle beraber geçmişe sürüklendiğini söylemesine bozulmuştum. Kaşlarım daha fazla çatılırken bugün Eylül'le konuşmasının nedeninin geçmişime ulaşıp beni oradan kurtarmak için olduğunu ima etmesi kalbimi acıttı.

İkimiz de sessizliğe yemin etmişken benden bir adım uzaklaşıp üzerindeki tişörtü çıkardı. Geniş omuzlarını ve kaslı bedenini sergiledi. Yanıma tekrardan yaklaşıp tişörtünü kafamdan geçirdi. Önce bir kolumu, sonra diğer kolumu tişörtün içine sokarken ona hiç yardımcı olmadım.

Parmakları kollarımı okşarken buz gibi olmuş bedenimin aksine sıcacık tenini hissettim. Kendimi kollarına bırakırken elleri sırtımı buldu. Kafam göğsünde, sonsuza dek bu pozisyonda, bu boşlukta kalmayı diledim.

Vücudum titremeye başladığında tüm soğuğa rağmen şarabın etkisiyle içim yanıyordu. Bunun farkında olmayan Deniz, ölü bir bedenmişim gibi beni kucağına aldı. İçeri girdikten sonra merdivenleri tırmandı. Ellerim kucağımdaydı, ona sarılmadım.

Odama girdiğinde beni yatağa bıraktı. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. Yatağın sol tarafı çöktü. Yanıma uzanmıştı. Nefes seslerimiz geceye karıştı. Bedenini bana döndürüp çenesini omzuma koydu. Sol kolunu belime sararken nefesi boynuma vuruyordu.

Beynimde ayaklanan askerlerin sesi yetmiyormuş gibi, tüm ev inleten başka bir sesle uyandım. Yatakta tek başıma olduğumu görünce Deniz'in girtiğini anladım.

"İnanamıyorum!" Babamın kükreyen sesi beynimi delip geçmişti.

Neler olduğunu merak etsem de yatakta kalmayı tercih ettim. Yastığı kafama bastırıp ağrıdan kurtulmaya çalışırken başarısız oldum.

"Asel!"

Babam ciddiydi.

Hiç olmadığı kadar.

Yavaş adımlarla yataktan kalkıp kendime çekidüzen vermeden merdivenlerden indim. Tek gözüm kapalı, diğeri yarı açık vaziyette, salonda dikilmiş beni bekleyen annem ile babama bakmaya çalıştım.

Babamın ne ara yanıma geldiğini sorguladığım sırada o kükreyiverdi: "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sadece uyumak istiyorum," derken sesim boğuk çıkmıştı.

"Ben de birazcık saygı istiyorum!" Elindeki şişeyi yüzüme uzattığında dün gece yarım bıraktığım şarabı gördüm.

"Gerçekten özür dilemek isterdim ama tadı aklıma geldikçe pişman olmuyorum."

"Tabii milyon dolarlık şarabı içtikten sonra bir ömür tadını unutamazsın!"

"Sen içtin mi?"

Anlamayınca tekrar sordum. "Tadına baktın mı yani?"

"Hayır," diye yanıt verdi babam.

Ellerimi davetkâr bir şekilde kaldırıp içmesini bekledim. Tüm sinirine rağmen dediğimi yapacaktı. Arkasını dönüp koleksiyonuna yaklaşırken onu takip ettim. Bir bardak alıp şarabı

doldurduktan sonra gözlerime son kez baktı. Bardak, dudaklarıyla buluşurken gülümsedim.

"Sayemde dünyanın en değerli şaraplarından birini içtin," dedim.

Sözlerime mi şarabın güzelliğine mi daha çok şaşırdığını çözemedim.

"Ben açmasaydım sonsuza dek o vitrinde durup anlamını yitirecekti."

Ağzını açıp bir şey söylemek isterken onu durdurdum.

"Artık arkadaşlarına sadece bu şarabı 'haiz olmakla' değil, içip keyif yapabileceğini de göstererek hava atabilirsin."

Onu kilit noktasından vurmuştum. Elindeki bardağa uzanıp kalan şarabı içerken arkamı döndüm. Annem beni gülümseyerek izliyordu. Ona göz kırpıp odama çıkan merdivenleri tırmandım.

Kendimi tekrar yatağa atıp gözlerimi kapadım. Tüm çabalarım sonuçsuz kaldı. Başımın ağrısı yüzünden tekrar uyuyamadım. Gözlerim kapalı derin derin nefes alıp verirken sessizliği dinledim.

Saatler geçmişti ki kapıdan birinin girdiğini duyduğumda gözlerimi açtım. Umay Abla elinde bir bardak suyla içeri girdi.

"Uykucu prenses," dedi.

Yanıma yaklaşıp başucuma geldi. Elindeki ilacı alıp ağzıma attıktan sonra suyu içtim.

"Günaydın," dedim buruk bir sesle.

"Gün ayalı çok oldu," diyerek güldü.

"Aşağıda seni bekleyen bir sürpriz var. Bence hemen inmelisin," diye devam etti.

Umay Abla odadan çıktıktan sonra merakıma yenik düşerek hızla ayağa kalktım. Sıcak bir duştan sonra altıma bir tayt,

üstüme de bir kapüşonlu geçirdim. Ya havalar gittikçe soğuyordu ya da ben normalden daha fazla üşüyordum.

Aşağıya indiğimde sürprizi aramaya koyuldum. Salonda ve holde bir şey göremeyince mutfağa yöneldim. Tezgâhın üzerinde karşılaştığım şeyle şok oldum. Umay Abla, gülümseyerek beni izlerken gördüklerimin gerçek olduğunu anlamam için doğrulamasını bekliyordum.

Mutfağın her yerinde minik minik kaktüsler vardı. Onlarca kaktüse bakarken anlam vermeye çalıştım. Hepsini nereye koyacağımızı düşünerek şimdiden endişelenmeye başlamıştım.

Bir tanesine uzanıp elime aldığımda, "Bunlar–" dedim. Kelimeler anlamsız kalırken hepsini tek tek incelemeye çalıştım.

Umay Abla, "Tam tamına yüz taneler," dedi.

Birbirinden farklı ve güzel kaktüslere bakarken önümde duran not kâğıdını fark ettim. Yavaş yavaş açıp okudum.

"*Tüm dikenlerine rağmen sana ulaşacağım.*"

– Aptal Sarışın

Deniz Azaklı, kalbimde bir yer edindiğini fark edip orayı deşmeye çalışıyordu. Dün gece yaşananlardan sonra böyle bir inceliği yapmasına hayran kalmıştım.

Kafamdaki tüm soru işaretlerine rağmen birine güvenmek istediğimi biliyordum. Herkesi sorgulayan korku dolu bakışlarımın sona erip birine gözüm kapalı kendimi bırakmak istiyordum. Kurban Deniz Azaklı olurken dilediğim tek şey pişman olmamaktı.

Umay Abla'nın sesiyle düşüncelerim bölündü. "Şunları mutfağımdan alıp götürür müsün? Her yerdeler ve iş yapamıyorum. Şaka gibi!"

Söylenmeye başladığında tam bir huysuzdu. Ona gülümseyerek hemen işe koyuldum. Bana uzattığı bir tepsiyi alıp tüm

kaktüsleri önce oraya dizip sonra odama taşıdım. Eğer Umay Abla yardım etmeseydi bu kadar çok kaktüsle başa çıkamazdım.

Odamın her yerinde kaktüsleri görünce bir an daraldığımı hissettim. Neredeyse tamamı beyaz olan alanın her köşesinde kaktüs vardı. Hatta banyomu bile ele geçirmişlerdi.

Hiçbirini atmaya kıyamayacağımı fark ettim. Yatağıma oturup komodindeki kaktüsleri izledim. İçlerinden biri dikkatimi çekti. Üzerinde pembe bir çiçek vardı. Etrafıma bakınca sadece onda çiçek olduğunu fark ettim. Hepsi dikenliyken o tek başına kalmıştı. Elime alıp çiçeğe bakarken toprağında bir kâğıt daha gördüm. Kaktüsü yerine geri bırakırken notu açıp okudum.

"*Ve sen bir gün tüm dikenlerine rağmen çiçek açacaksın.*"

Gözlerim dolduğunda dünkü şarabın etkisi yüzünden olduğunu söyleyerek iç sesimi susturdum. Bir anda ortaya çıkıp benim için bu kadar çabalamasına dayanamıyordum. Uzun bir süreden sonra, farklı biri benim için bir şeyler yapıyordu. Tüm öfkeme, nefretime ve geçmişime rağmen bana ulaşmaya çalışıyordu. Dikenlerim kalbine batarken, çiçek açacağım umuduna tutunuyordu.

Yüzümden akan bir damla yaşı hissettiğimde ne ara bu kadar pamuk olduğumu düşünerek kendime kızdım. İki tane kaktüse düşecek kız değilim derken, kalbim iki değil yüz tane diyerek Deniz'i savundu. Bana ihanet edenin kendi kalbim olması işkence gibiydi.

Tekrar ayağa kalkıp salak salak gülerek kaktüslerin dikenlerine dokundum. Canımın yanmasını umursamadım. Deniz'in dün gece söyledikleri aklıma doluştu.

Aslında onunla yaşadığım ve yaşayabileceğimiz şeyleri engelleyen kişi bendim. Geçmişe takılıp orada aramaya çalıştığım mutluluk hem beni hem geleceğimi zehirliyordu. Deniz'e hak verirken ruhumu çok iyi anladığını görüyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun söylediklerini düşünüp odamdan çıkarak yan odaya gittim. Kapıyı açtığımda kaktüs olmayan, sakin bir yer bulduğum için nefes aldım. Bir kısmını buraya taşımam gerektiğini aklıma not ettim.

Masanın yanına gidip sandalyeye oturdum. Bulduğum ilk kâğıdı elime alıp bir not yazdım.

"*Eğer bir gün kalbimin dikenleri arasında çiçek açarsa o, sana aittir.*"

Kâğıdı masanın solunda bırakıp odama geri döndüm. Saçlarımı tepeden toplarken gözlerimin kızarıklığından kurtulamayacağımı gördüm. Kendime çekidüzen verdikten sonra ayağıma spor ayakkabılarımı geçirip bahçeye çıktım. Deniz'e inceliği için teşekkür etmek istiyordum.

Bahçelerine geçtiğimde havlamaya başlayan bir golden köpeği görmemle şaşırdım. Deniz'in ilk gün bahsettiği Paşa olduğunu anladım. Bacaklarım etrafında dolanırken sevgi bekliyordu. İstediğini vermek için dizlerimin üstüne eğilip kafasını ellerimin arasına aldım.

"Sen ne kadar yakışıklı bir şeysin," derken ellerimi yalamaya başladı.

O kadar iriydi ki patileriyle üzerime çıkmaya çalışırken geri düştüm. Üzerimdeyken benimle oynamaya çalışıyordu. Tüylerini karıştırıp kahkaha atarken enerjisinin tatlılığına odaklandım.

"Baban gibi ne yılışık bir şey çıktın."

Yüzümü yalarken bana hak verdiğini anladım. Üzerimden kalkması için çaresizce beklerken Deniz'in sesini duydum.

"Babası gibi doğru tercihler yapıyor."

Paşa onun sesini duyunca koşarak yanına gitmişti. Deniz başını okşarken, "Aferin, oğlum," dedi. "Ama biraz daha saygılı olmasın. İkimiz de aynı kıza âşık olalım istemem."

Yerimden kalkarken üzerimi temizliyordum. Deniz'in cümlesiyle sarsılsam da duymamış gibi yaparak çimlerden kurtulmaya çalıştım.

"Paşa nereden çıktı?" dedim.

"Daha önce veterinerdeydi. Bir tedaviden geçiyordu. Dün geldi."

"Şimdi iyi mi?"

"Enerjisine bakacak olursak hiç olmadığı kadar."

Paşa ikimizin arasında koşturarak kendince oyun oynuyordu. Beni daha fazla yalamasını istemediğim için adımlarım eve yöneldi.

"İçeriye davet etmeyi unuttum. Lütfen gel."

Deniz'in arkasından içeri girerken üzerine kapatılan kapı Paşa'nın zoruna gitmişti. Havlayıp dururken gülümsüyordum.

"Tam bir çocuk," dedi.

"Çok tatlı bir çocuk ama." Bana içten bir gülümseme gönderirken iyice salak oluyordum. Biraz nefes almak isteyerek, "Ellerimi nerede yıkayabilirim?" diye sordum.

"Merdivenlerin ilerisinde sağda ilk kapı."

Sözünü dinleyip ona arkamı dönerek lavaboya yöneldim. Aynaya baktığımda yüzümde aptal bir gülümseme gördüm. Yanaklarıma vurup kendime gelmeye çalıştım. Gözlerimin içi hâlâ gülerken küfürler ettim. Ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra rahatlamıştım. Salona gittiğimde onu göremedim. Mutfaktan gelen sesleri takip ettim. Yükselen kahve kokusuyla kendimden geçerken kahvaltı yapmadığımı hatırladım.

"Erkencisin," dedi. Saatime bakarken alayla gülümsedim.

"Saatin dört buçuk olduğunu düşünürsek epey erken."

"Dün geceden sonra daha geç kalkmanı beklerdim."

Gülümsemem solarken tezgâha yaslanmış tepkilerimi süzüyordu. Bakışlarım ayaklarımı bulurken mahcup bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedim.

Teşekkür etmiştim.

Gerçekten...

Yapmıştım bunu!

"Hem dün gece hem de sabahki kaktüsler için," diye ekledim.

"Sevdin mi?"

Kaktüslerden bahsediyordu.

"Dikenleri biraz can yakıcı."

Kendimden bahsediyordum.

"Yakında hepsi çiçek açacak."

Sözleri kalbimi yaralarken bana karşı bu kadar umutlu olması kötüydü. Tezgâha dönüp öten makineyi susturdu. Kahveyi kupalara koyup salona ilerledi. Peşinden gittim. Bir kupayı masaya bırakıp diğeriyle koltuğa yerleşti. Onu taklit ettim.

"Yüz tane kaktüs alırken aklından ne geçiyordu? Ölecekler biliyorsun değil mi?" Kahvemden bir yudum aldım.

"Hayır. Ölmeyecekler."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"İçinde hepsine yetecek kadar sevgin olduğunu biliyorum."

İçtiğim kahve boğazımda kalırken gülüyordu. "Boşa çabalıyorsun. Benden başka biri yaratmaya çalışıyorsun. İmkânsız."

"Senin eskiden nasıl biri olduğunu tahmin edebiliyorum. İçindeki gerçek kızı görüyorum. İstediğin kadar oyunculuk yap. Bir gün masken düşecek."

"Nedenmiş?"

"Yorulacaksın."

Cevap vermedim. Sadece gözlerine baktım. Haklı olduğunu düşünürken beni bu kadar kolay okuması sinirimi bozdu. Koltuktan kalkıp yanıma oturdu. Elimdeki bardağı alıp masaya bıraktı. Bakışları yüzümü bulurken çekinmeden dibime kadar sokuldu.

"Ve maskeni düşürdüğün gün yanında olacağım."

Dudaklarıma bir buse kondurdu. Geri çekilip gözlerime baktı.

"Karanlığı öldürdüğünde gökkuşağı doğacak."

Avuç içlerimi yanaklarına yaslayıp parmaklarımı gezdirdim. Yüzünü okşarken gözlerini kapadı. Ona eşlik edip gözlerimi kapatırken dudaklarını buldum. Öpücükleriyle zihnim boşalırken kalbim hızlanmıştı. Ellerimi saçlarının arasından geçirip anın tadını çıkardım.

KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üç yıl önce

En iyi arkadaşım, Eylül Çatak âşık olmuştu. Hem de âşık olmaması gereken birine...

Doğum günü partisinde âşık olduğu kişiyi söyleyemeyeceğinden bahsettiğinde şaşırmıştık. Bizimle tanıştırabileceği biri olduğunu düşünüyorduk. Aksine o sadece âşık olduğunu ve bunun platonik olarak kaldığını söyledi. Karşısındaki çocuğun onu sevip sevmediğinden emin olmadığını, bu yüzden sürekli onun olduğu mekânlara gidip arkadaşlarının arasına girmeye çalışarak uzaktan sevdiğini açıkladı.

Başta bu konuyla çok fazla ilgilenmesem de son zamanlarda dikkatimi çok çekiyordu. İlk etapta bunun geçici bir şey olduğunu düşünmüştüm. Çünkü Eylül Çatak, uçan kuşa âşık olurdu. İki gün sonra başka bir kuşa... Üç gün sonra...

Hep aynı senaryoyu izlerdik. Ama bu sefer senaryo devam etmiş, kendini tekrarlamamıştı. Artık onun ciddi olduğunu biliyordum. Bazı zamanlar oturup bir duvarı uzun uzun izlediğini görüyordum. Bazense kahkaha atarken gözlerinde acıyı görüyordum. Kalbini birileri kırarken yardımcı olmamıza izin vermiyor, bizden

daha çok uzaklaşıyordu. Her defasında onun yanında olup destek olmaya çalışırken daha uzağa kaçıyordu.

Ener ve Yağız bu duruma ilgisizken gözlerimin önündeki yıkılışı görüp göremediklerini anlamıyordum. Son zamanlarda her şey tuhaftı ve yine erkekler bunu fark etmeyip kadınların içi içini yiyordu.

Bu sene üniversiteye hazırlanma yılımızdı. Hepimiz eski lükslerimizden uzaklaşmış, derslerimize daha fazla odaklanmıştık. Sürekli ders çalışıyorduk. Ener ve Eylül bu konuda biraz daha rahatlardı. Özel bir üniversiteye girmek istedikleri için paranın açamayacağı hiçbir kapı olmadığını düşünüyorlardı. Aksine ben ve Yağız özel bir lisede okuduktan sonra devlet üniversitesine gitmek istiyorduk.

Eylül ve Ener'in en büyük hayali edebiyat okumaktı. Yağız ile ben aynı heyecanı paylaşmıyorduk. Çünkü ben matematik okumak isterken Yağız işletme tercih edeceğini söylüyordu. Bir yandan farklı bölümler ve farklı üniversitelerin bizi ayıracağını bilmek üzüyordu. Sınav stresi yetmiyormuş gibi bir de bu stresle uğraşıyordum.

Ener Demir'in son iki yıldır hayatımda ciddi bir yeri vardı. Onunla her gün görüştüğümüz okul duvarlarından ayrılıp farklı yerlere gitmek ikimizi de tedirgin ediyordu. O aynı üniversite ve aynı bölümde okumayı kafasına koymuştu. Eğer edebiyat istemezsem benimle beraber matematik okuyacağını söyleyip beni sinirlendiriyordu. Hayallerimiz ve hayatlarımız arasında sıkışıp kalmış, çaresizce geleceğin ne getireceğini bekliyorduk.

Önümdeki test kitabını kapatıp su içmek için mutfağa indim. Bugün Eylül bize gelecekti ve ders çalışacaktık. Tabii o gelmeden önce çalışmaya başlamış, çoktan iki yüz tane matematik sorusu çözmüştüm.

Umay Abla'yı ikimiz için kurabiye hazırlarken gördüm. Fırından çıkan tepsiyi tezgâha koyuyordu. Yanına yaklaşıp bir tanesine

uzandığımda elim yandı. Elimdeki kurabiyeyi tepsiye geri fırlatırken inledim.

"Kurabiye canavarı!" diye bağıran Umay Abla'ya cevap vermedim. Elimi soğuk suyun altında tutarken acının geçmesini bekledim. O sırada annem içeri girdi.

"Hâlâ kurabiye peşinde misin, Asel?"

Annem yine kilolarım ve sivilcelerim hakkında atıp tutmaya başlayacaktı. "Ne kadar kilo aldığının farkında mısın?"

"Sabahtan akşama kadar ders çalışıp yemek yediğimi düşünürsek kilo almam çok normal. Hem sadece on sekiz yaşındayım!"

Her zamanki savunmamla kükrediğimde hazır cevaplarından birini verdi. "Bu yüzden diyorum ya! Sadece on sekiz yaşındasın ve bu kiloda olmamalısın!"

Bu kadının avukat olmasından nefret ediyordum.

"Başarılı olmak istemenle gurur duyuyorum. Ama kendine fiziksel ya da ruhsal bir zarar vereceğine sınava girmemeni yeğlerim. İstersen özel bir okula sıfır bursla gidebilirsin. Devlet okulu diye tutturmak zorunda değilsin. En az devlet okulları kadar çok iyi eğitim veren özel okullar var."

O konuşmaya devam edip her zamanki nutuklarını atarken arkamı dönmüş odama yürümeye başlamıştım. Susmak bilmiyorken kapı zili sözünü kesti.

Gelenin kim olduğunu bilerek koşar adım kapıya yöneldim. Karşımda duran Eylül'ü gördüğümde şok oldum. Aynı manzarayı annemin de görmemesi için sessizliğimi korudum. Gözleri kıpkırmızı ve yaşlıydı. Bana bakıp sarıldığında gözyaşlarının omzuma aktığını hissettim.

Bedenine daha çok sarılıp onu yaşadığı şeyden korumaya çalışırken yetersiz kaldığımı anladım. Onu arkama alıp gizli gizli odama sürüklerken annem mutfak kapısından bizi izliyordu. Görmemesi için Eylül'ün tam önüne geçip anneme bir elimle sus işareti yaptım.

Odama çıktığında Eylül'ü sandalyeye oturtup, "Ne oldu sana?" dedim.

Çenesinden kan aktığını fark ettiğimde dudağındaki yaranın tekrar kanadığını gördüm. Gözünün altındaki kızarıklık da koyulaşmaya başlıyordu.

Hızla banyoya yönelip nemli bir pamukla karşısına geçtim. Gözyaşları akmaya devam ederken yüzündeki kanı temizlemeye çalıştım.

Okula son birkaç aydır morluklarla geliyordu. Beden eğitimi derslerinde birkaç kez görünce sormuştum. Merdivenden düştüm, kapıya çarptım gibi yalanları artık sıkmaya başlamıştı. Birinin canını yaktığını biliyordum. Onu sıkıştırmak istemiyordum ama yüzünden akan gözyaşları kanla buluştuğunda son noktaya gelmiştim.

"Kim yaptı bunu?"

"Ne zamandan beri yapıyor?"

"Neden izin veriyorsun?"

Derin bir nefes aldım.

"Baban mı?"

"Annen mi?"

"Abin mi?"

"Neden?"

Ara ara sessiz kalırken sorularımdan birine cevap vermesini diliyordum. Hepsine kafasını sallarken daha çok ağlıyordu.

"O çocuk mu?" derken tereddüt ettim.

Hıçkırarak ağlamaya başlayıp sesi yükseldiğinde cevabımı almıştım. Ona sarılıp sadece sustum. Omzunda ağlarken ben de ağlamaya başladım. Kalbindeki acı benim kalbime sızarken yanıyordum. Onu öldüren bu acıyı içinden çekip almak istiyordum. Durmasını, devam etmemesini haykırmak istiyordum.

Eylül, her anımda yanımda olan, beni kollayan, hata yaptığım zaman bile beni herkese karşı savunan tek insandı. Onun

dostluğu tüm hücrelerimi sarmışken onun için bir şey yapamamak beni üzüyordu.

Sesi kısılıp ağlaması durduğunda, "Duş almak ister misin?" dedim. Tereddütle beni izliyordu. "Ben yardım ederim sana. Gel!" derken elinden tutup onu banyoya sürükledim. Üstünü çıkarıp iç çamaşırlarıyla kalırken ben de sıcak suyu ayarlamıştım. O bedenini suyun altına sokarken ona elimden geldiğince yardımcı oldum.

Duştan çıktığında temiz iç çamaşırlar verip giyinmesini bekledim. O kadar yavaştı ki uyuşmuş gibiydi. Üzerine en çok sevdiği kazağımı geçirmeme rağmen fark etmemişti.

Yatağa oturduğunda, "Hadi biraz uyu, sonra konuşuruz," dedim.

Başını yastığa koyup üzerine yorganı çektiğimde çok savunmasız görünüyordu. Kanadı kırılmış bir kuş gibi bana bakarken neredeyse yine ağlayacaktım.

Gözyaşlarımı görmemesi için odadan çıktım. Hızla yan odaya gidip kapıyı arkamdan kapadım. Bedenimi yasladığım kapının dibine oturup tuttuğum gözyaşlarını serbest bıraktım. Onu bu şekilde görmek beni yıkmıştı.

Ne ara görüşmeye başlamışlardı? Ne ara bu konuma gelmiş, bu kadar ilerlemişlerdi? Ben nasıl fark etmemiştim? Sorular zihnimi kurcalarken derin nefesler aldım.

Dakikalar birbirini kovalarken odadan çıkıp kendime çekidüzen verdim. Odama dönüp baktığımda Eylül hâlâ uyuyordu. Titreşen bir telefon sesini duyduğumda benim olmadığını biliyordum. Yavaşça Eylül'ün montuna uzanıp cebinden telefonunu çıkardım.

"Kahverengi" ismiyle kayıtlı birinden gelen mesajı okudum. **"Özür dilerim."**

Mesajın, Eylül'ün canını yakan kişiden geldiğini anlayınca içim öfkeyle doldu. Sessizce dışarı çıkıp merdivenlere oturdum. Şifresini bilmediğim için telefonun tuş kilidini açamadım.

Kilit ekranına düşen mesajlar dışında diğer bilgilere ulaşamıyordum. Gelen mesajları tek tek okudum.

"Özür dilerim."

"Çok pişmanım.""

"Kendimi bir an kaybettim."

"Bir daha olmayacak."

"Söz veriyorum, Eylül."

"Bir anlık bir şeydi."

"Seni seviyorum.

"Özür dilerim."

"Seni çok seviyorum."

Bildiğim tüm küfürleri savururken kızgınlığım artıyordu. Aptal gibi kızı mahvedip sonra özür dilemesine tahammül edemedim. Eylül'le konuşup bu çocuğu hayatından çıkarması için her şeyi yapacaktım. Onu bu kaostan kurtarıp eski haline döndürecektim.

Cebimde titreşen telefonumla yerimde zıpladım. Eylül'ün telefonuna gizli gizli bakmanın heyecanıyla korktum. Kendi telefonumu cebimden çıkarıp gelen mesajı okudum. Ener'den gelmişti:

"***Özledim. Geleyim mi?***"

Sevgilimi ne kadar çok özlediğimi fark edip hemen cevap verdim. "**Gel.**"

Eylül'ün telefonunu aldığım yere bırakırken yaşadıklarımızı düşünüp kahroluyordum. Hayatlarımız o kadar iç içeydi ki her anımızı beraber yaşıyor ve hissediyorduk. Onu kuran şey beni parçalıyordu.

Mutfağa yöneldim. Ener gelinceye kadar Umay Abla'yla vakit geçirdim. Yarım saat sonra çalan zili duyduğumda tekrar basmaması için kapıya koştum. Eylül'ün uyanmasını istemiyordum.

Kapıda otuz iki diş gülümseyerek bana bakıyordu. Yüzümü görünce şaşırdı. Bana sarılıp alnıma bir öpücük kondururken, "Ne oldu?" dedi.

Evde çok ses çıkarmamak için kapıyı kapatıp onu bahçeye sürükledim. Endişeli bakışlarla bana bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum. Salıncağa otururken beni göğsüne çekti. Bir kolu belimdeyken başımı göğsünden kaldırıp yüzüne bakınaya çalıştım.

"Eylül çok kötü bir halde." Sesim buruk çıkmıştı.

Kaşları çatılırken anlamaya çalışıyordu.

"Galiba ona birisi şiddet uyguluyor," dediğimde belimdeki elini sıkarak canımı yaktı.

Kafamı aşağıya indirip önüme baktım. Yanında olmak beni rahatlıyordu. Onun her şeyin üstesinden geleceğini ve hepimizin bunu atlatacağını biliyordum. Boşta kalan elini tutup ondan güç almak istedim. Bakışlarım yolu izlerken iki elimle eline tutundum.

Elinde farklı bir şey hissettiğimde bakışlarımı oraya yönlendirdim. Ener Demir'in elinde dün görmediğim birkaç taze yara vardı.

BÖLÜM 10

ÖPÜCÜĞÜN ANLAMI

"İnanmak istediğimiz yalanlara..."

Lord Huron – *The Night We Met*

Üç yıl önce

"Eline ne oldu?" diye sordum tedirginlik içinde.

"Bir şey yok." Elini kaçırıp benden uzaklaştırdı.

Eylül'ün yaşadıklarıyla her şey üst üste gelmiyormuş gibi, bu konuyu da kestirip atmaya çalışınca artık daha fazla dayanamadım.

"Sakladığın şey ne?" Ondan uzaklaşarak cevap bekledim. "Eylül'le ilgili bir şeyler mi biliyorsun?"

"Son zamanlardaki hareketleri benim de dikkatimi çekmeye başlamıştı. Ama onunla ilgili bir şey bilmiyorum. Hep beraber bu konuyu çözeriz."

"Peki, elin nasıl bu hale geldi?" Parmaklarını saçlarının arasından geçirip derin bir nefes verdi.

"Dün beden dersinden sonra dokuzuncu sınıftan birinin bir şey dediğini duydum. Bugün de karşılaşınca biraz tartıştık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim, ne söyledi?" Yaptığı hareketle kızmıştım.

"Boş ver." Gözlerini benden kaçırıyordu.

"Yalan mı söylüyorsun?" Şaşkın bakışları beni bulurken sinirlendiğini anladım. "O zaman olayı doğru düzgün anlat."

Dibime kadar girip yüzüme doğru kızarak konuştu. "Dün yeni öğrencilerden biri beden dersinden sonra senin hakkında hoşuma gitmeyen bir yorum yaptı. Bugün de bir daha senin hakkında konuşamayacağından emin oldum."

"İnsanlar her zaman birileri hakkında konuşur. Ergenlik dönemi bitti sanıyordum."

"Her kavga ettiğimde konu ergenliğe mi gelecek?"

"Önüne gelen kişilere istediğin gibi şiddet uygulayamazsın. Bu hareketinden artık vazgeç."

Ayağa kalkıp eve yürüyordum ki arkamdan bağırdığını duydum. "Asel!"

"Ne var?" Bıkkınlıkla ona döndüm.

"Özür dilemeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü vücudun hakkında konuşuyordu."

Söylediği şeye sinirle gülmemek için kendimi tuttum. On dört yaşında bir ergenin kurduğu cümleyi ciddiye alıp gerçekten onu dövmüş müydü?

"Ona da kızamıyorum. Konuşacak daha iyi bir konu bulamazdı." Göz kırpıp arkamı döndüm.

Evin kapısının önüne geldiğimde koluma yapışıp beni kendine çevirdi. Bakışlarının sertliği altında ezilirken bir adım geriye gitmeye çalıştım. Bedenim kapıya çarptığında kaçacak yerim yoktu.

"Aldığın nefes bile konuşulacak en mükemmel konu." Parmakları şakaklarımın üstüne gelince biraz bastırdı. "Ama unutma! Sadece ben konuşabilirim senin hakkında."

Ellerimle göğsünden ittirdiğimde biraz uzaklaştı. "Sen de unutma!" Parmağımı sallayarak karşılık verdim. "Benim sahibim değilsin!"

Kızgın bakışlarım üstündeyken zile basmak yerine kapıya yavaşça tıkladım. "Öyle demek istemedim," dedi.

"Ama öyle düşünüyorsun!"

Umay Abla kapıyı açarken içeri girip kapıyı Ener'in suratına kapadım.

Bir erkek bir kadınla beraber ilişkiye başladığında sahiplenme duygusu nereden çıkıyordu bilmiyorum. Ben onun olmadığım gibi, o da benim değildi. Kendi düşünceleri, kendi kalbi, kendi zihni, kendi ruhu vardı. Bunların hepsine sevgili olduk diye nasıl sahip olmaya çalışabilirdim? Özgürlük sınırlarını geçip karşımdakini nasıl rahatsız edebilirdim? Birbirimizi seviyor olmamız bizi daha çok özgür kılmalıyken boyna dolanan bir zincir ne kadar gereksizdi!

Ener kıskançlık konusunda çığır açmıştı. Beni haddinden fazla sahiplenip olay çıkarıyordu. Zaman zaman ben de onu kıskanıyordum. Fakat uçan kuştan bile kıskanmak çılgıncaydı. Bunun çok sevmekle bir ilgisi yoktu. Bunun kendine olan özgüven eksikliğiyle ilgisi vardı. Bu sorunu çözemediği sürece de mutsuz olan tek kişi o olacaktı.

Merdivenleri tırmanıp Eylül'e bakmaya gittiğimde Ener'e olan kızgınlığımı atmaya çalışıyordum. Odama girdiğimde Eylül'ün uyanmış olduğunu gördüm. Elindeki telefona bakıp bir şeyler yazıyordu. Yanına yaklaştığımda yüzünde bir gülümsemeyle, "Selam," dedi.

"Sen iyi misin?" Yanına otururken ona dönmüş hareketlerini izliyordum. Biraz daha telefonuna baktıktan sonra cevap verdi.

"Evet. İyiyim."

"Emin misin, bir tanem?" Önüne gelen saçlarını arkaya atıp yüzünü ortaya çıkardım. Yaralarını hatırlamış gibi yüzü buruşurken bakışlarını benden kaçırdı. Tekrardan, "Evet," dediğinde sakin kalmaya çalışıyordum.

"Bunu sana kim yaptı?"

Yüzünde bir gülümsemeyle konuştu. "Özür dilemiş, bir daha yapmayacak. Mesajlarını gördüğüm sırada beni aradı. Tüm sorunu çözdük."

Saçımı başımı yolup çığlık atmak istiyordum. İçimdeki öfke gözlerimden çıkarken nasıl hâlâ bu şekilde düşünebildiğine anlam veremiyordum. Eylül, tüm sarışınlığına rağmen aptal olmayan bir kızdı. Aşk ise böyle bir aptallığın parçası olacak kadar güçsüz bir duygu değildi.

"Kim yaptı dedim?" Sesim biraz sert çıkmıştı.

"O."

Bir anda ayağa fırlayıp bağırmaya başladım.

"O kim? Lanet olasıca ismini bile söylemediğin, telefonuna "Kahverengi" diye kaydettiğin kişi kim? Neden bizden saklıyorsun? Ne zaman görüşmeye başladın? Ne zaman seni dövecek hale geldi? Ne zam–"

Gözyaşları akmaya başladığında sustum. Bu kız ne zamandan beri bu haldeydi ve ben nasıl bu kadar kör olabilmiştim?

"Seni bir şeyle tehdit mi ediyor? O yüzden mi ona katlanıyorsun?" Âdeta fısıldamıştım. Az önce kükreyen kızdan eser yoktu.

"Hayır, sadece o, fazla seviyor. Bazen beni kıskanıyor ve ileriye gidebiliyor. Ama çoğu zaman özür dileyip hatasını telefi ediyor. Sadece bu aralar böyle oldu. Yoksa sürekli böyle biri değil."

"İnsanların değişmeyeceğini her zaman sen söylerdin. Bugün sana böyle yapan birinin yarın değişebileceğini nasıl düşünürsün?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakışlarından beni ciddiye almadığını fark ettim. Önüne diz çöküp yere oturdum. Ellerimi Eylül'ün dizlerine koyup resmen yalvardım.

"Lütfen vazgeç. Lütfen vazgeç ondan. Vazgeçmediğin sürece seni yaralayacak. Hiçbir şey senden değerli değil. Gözyaşlarının akmasına sebep olan herkesten uzak dur. Kim olursa olsun!"

Tekrar ağlarken burnunu çekiyordu. "Ona gerçekten âşığım. Beni zorla tutmuyor."

Sözlerine inanırken titredim. "Tamam, olabilir. Hiç âşık olmamamız gereken birine kapılabiliriz. Ayrılığı çok acıtır ama biz varız. Ener var. Yağız var. Ben varım. Ailen var. Yanında olursak her şeyin üstesinden gelebilirsin."

Gözyaşlarımı bıraktığımda beraber ağlıyorduk. Onu bu kadar aciz ve savunmasız görmek beni kahrediyordu. Dilim damağıma yapışmışken sadece ikna olmasını istiyordum.

"Yapamam. Onsuz yapamam," dedi.

Sözleri ruhumu yakarken ayağa kalktım. Camı açıp nefes alabilmek için çabaladım. Burnumu çekerken gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyordum. Kendime geldiğimde gülümsemeye başladım.

"Tamam. Tanıştır beni o zaman onunla," dedim.

Şaşırmış gözlerle bana bakarken kekeledi. "Ama–"

"Ama falan yok. Beni ona götürüyorsun ve bu ne yaparsa yapsın aşkından ölürüm dediğin kişiyle tanışıyorum."

Tekrar ağzını açtığında gözlerinden vereceği cevabı anlamıştım. "İtiraz yok!" diye kükrediğimde "Tamam," demek zorunda kaldı.

O sabah bitkin haldeydim. Psikolojik olarak fazla yorulmuştum. Eylül'le konuşmamız bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Ailesine haber vermeyi düşünürken çekindim. Kendi aileme ya da bir öğretmenime söylemeyi düşünürken Eylül'ün beni hiç affetmeyeceği ihtimalini aklımdan çıkaramadım.

Dün akşam bizde kalmak yerine aceleyle eve gitmişti. Bir süre daha konuşmuş, keyfini yerine getirmiştim. Çok daha iyi olduğunu anladığımda onu rahat bırakmıştım.

Bugün okula gelmeyecekti ama benim gitmem gerekiyordu. Matematik dersinde çok önemli bir konu anlatılacaktı.

Okulun bahçesinde yürürken başım âdeta çatlıyordu. Ellerimi şakaklarıma bastırıp acıyı azaltmaya çalıştım ama fayda etmedi.

"Hey! İyi misin?"

Karşımda duran Yağız'a gülümsedim. "İdare eder. Sen?"

"Berbat!"

Gözlerimi devirdiğimde konuşmasına devam etmesini bekledim. "Sınavdan nefret ediyorum. Bazen üniversite okumasam mı diye düşünüyorum."

Ona bakıp göz kırptım. "Beraber kaçıp gitsek mi buralardan?"

"İşte benim kızım!"

Koluma yapışırken "Hadi gidelim buralardan!" diye bağırdı.

"Saçmalama." Hareketlerindeki ciddiyete gülüyordum. "Gidemeyiz."

"Gidebiliriz. Herkesi arkamızda bırakıp mutlu mesut bir hayat yaşarız." Gözlerindeki umudu gördüğümde ciddi olduğunu anladım.

Tekrar, "Saçmalama!" derken Ener'in sesini duydum.

"Nereye gidiyorsunuz? Hem de bensiz!" Her yerden çıkmayı ne zaman bırakacaktı bilmiyorum ama peşimi bırakmayacağı kesindi.

Yağız'a dönüp "Görüyor musun?" der gibi ellerimi kaldırdım. "Bir yere gitmemiz mümkün değil."

"Haklısın." Çantasını düzeltirken yanaklarını sıkıntıyla şişirmişti. Ener, dibime kadar gelirken bana sarılan bedenine karşılık verdim. Yanağıma gelecek bir öpücüğü hissettiğimde ondan uzaklaştım.

"Küs müsün, prenses?"

Bakışlarımı ondan kaçırıp dersin olduğu sınıfa doğru yöneldim. İkisi de yanıma gelirken Ener, konuşmaya devam etti. "Abartıyorsun."

"Abartmıyorum. Kızgınım."

"Kızgınlığın geçinceye kadar beklemek zorundayım."

Başımı yukarı aşağı sallarken Yağız cırladı. "Yine mi küstünüz? Bu sefer ne oldu?"

Ener, "Dünkü çocuğu yumrukladım diye böyle yapıyor," dedi.

Ani bir hareketle kafamı Yağız'a çevirip ağzımı açtım. "Sen–" derken şaşkındım. "Sen biliyor muydun?"

Keyifle sırıtarak yumruklarını havaya savurdu. "Bir iki tane de ben geçirmiş olabilirim." Öfkeli bakışlarım onu süzerken yüzü düştü. "Ne var ya?"

"Bak, orada masum masum duruyor." Koridorun sonunda duran birini gösterdiğinde benim gibi öfkeli olan bir çocuğu gördüm. Yanağı şişmiş ve kızarmıştı. Sol gözünün altında bir yara bandı vardı. Dudağının da şiş ve kabuk bağladığını görünce sinirlerim tepeme çıktı.

"Sizden nefret ediyorum!"

Onları geride bırakarak koşar adım sınıfa girdim. Peşimden gelirken bir şeyler demişlerdi ama duymadım. Sınıf arkadaşımız Betül'ü gördüğümde yanına oturdum. "Burada oturmamın bir sakıncası var mı?" dedim.

Her zaman arkadaş grubumla oturduğumu biliyordu. Şaşıran yüz ifadesini görmezden gelip umutla baktım. "Hayır," diye yanıt verdi sonunda.

Bakışları sınıf kapısına yönelirken oraya bakmadım. Ener ve Yağız'ın geldiğini biliyordum. Yanıma gelip bir şey demelerini ve beni daha çok sinirlendirmelerini istemiyordum. Hemen arkalarından öğretmenimiz geldiğinde rahat bir nefes aldım. Derse odaklanıp zihnimi kurcalayan her şeyden uzaklaştım.

Öğle arası kantine ilerlerken Yağız ve Ener'in söylediği hiçbir şeyi umursamamış, başımdan gitmeleri için neredeyse kavga etmiştim. Erkeklik egolarının, kadınları nasıl bir duruma düşürdüklerinin farkında olmayacak kadar sığ düşünüp, "Oldu, yaptık işte, bitti," diyerek yollarına devam etmeye çalışıyorlardı. Aynı hatayı tekrar tekrar yapıp hiçbir şey olmamış gibi davranarak daha çok zarar verdiklerini görmüyorlardı. Hatalarını bir kez olsun anlamaları için ikisinden de uzak duracaktım.

Tostumu ve çayımı aldıktan sonra bir masaya oturup yemeye koyuldum. Eve gidince çalışacağım konuların ve çözeceğim testlerin planlamasını zihnimde yapıyordum. Son senenin pişmanlığını aylar sonra yaşamamak için uğraşıyordum.

"Ben geldim!"

Bu çığlıkla irkildim. Karşımda duran Eylül'e sadece ben değil herkes bakıyordu. Yüzündeki yaralara rağmen geldiğine inanamıyordum.

"Sen hani gelmeyecektin?" diye fısıldadım.

"Neden gelmeyecekmişim?" Karşıma oturdu. Elimdeki yarım kalan tostu kapıp ısırmaya başladı.

"İyi misin?" Dün hiçbir şey yaşanmamış gibi rahat davranıyordu.

"Evet." Ağzı doluyken konuştu. Sessizce onu izlemeye koyuldum. Gözlerinin içi durgunken yüzü gülüyordu. Samimiyetsiz davranışlarıyla beni mi, kendisini mi kandırmaya çalışıyordu emin değildim. Fakat ikimizin de inanmadığı çok belliydi.

Bir anda konuştuğunda söylediği kelimeyle kalakaldım. Doğruları mı yoksa gerçekleri mi söylüyordu anlamadım. Tereddütle ona bakarken cümleyi tekrarladı ve samimi gelmek istiyormuş gibi ellerimi tutup bana güven vermek için uğraştı.

"Ayrıldım."

Two Feet – *I Feel Like I'm Drowning*

Günümüz

İntikam kelimesinin sözlük anlamını düşünüyordum.

Eğer intikam almak isterseniz ruhunuzu yaralayan kötülüğün aynısını ya da bir benzerini sizi yaralayan kişi veya kişilere yapmanız gerekiyordu. Yapılan kötülüğe kötülükle cevap vermeliydiniz. Acınızın azalacağını düşünüp hırsla kötülüğü yaymaya uğraşmalıydınız. Hedefinize ulaştığınızda karşınızdaki kişi veya kişiler de acı çekecek ve siz de böylece intikamınızı alacaktınız. Fakat tam rahatlayıp huzura kavuştuğunuzu düşündüğünüz an beklenmedik bir şey olacaktı. İçinizde bir nokta zamansız ve şiddetle sızlayacaktı. İlk gün ruhunuzu yaralayan acının aynısı olduğunu fark ettiğiniz an her şeye geç kalacaktınız. Kötülüğün sizi ele geçirdiğini ve bir faydası olmadığını gördüğünüzde tüm bu intikam işlerinin zırvalık olduğunu bilecektiniz.

Kalbimi ve zihnimi kötülükten boşalttığımda bana yapılan tüm kötülüklerden intikam almak yerine hiçbirini umursamamayı seçtim. Affettim ama unutmadım. Geçtiğimiz tüm aylar boyunca acımı hatırlatan insanlardan uzak durup hayatıma odaklandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Okul başladığından beri zaman çok hızlı geçiyordu. Neredeyse üç ayı geride bırakırken vizeler bitmiş, ilk sınavlardan kurtulmuştuk. Derslere gitmediğimi ve çok çalışmadığımı düşünürsek gayet iyi notlar almıştım. Zaten okul birincisi olmak gibi bir hedefim yoktu. Finallere biraz daha fazla çalışmam yeterli olacaktı.

Deniz'in bana kaktüsleri hediye ettiği günden beri sürekli yan yanaydık. Neredeyse her spora gittiğimde o da orada oluyor ya da benimle geliyordu. Dövüş sanatlarıyla çok ilgilenmediği için ağırlık çalışıyordu. Bir an yanından ayrılırsam uçup gidecekmişim gibi sürekli bahane sunup beraber zaman geçirmek için fırsat kolluyordu. Hatta ona motor kullanmayı öğretmeye başlamıştım. Fazlasıyla yol almış, şehir içinde rahatça sürebilecek hale gelmişti.

Aslında bu durumdan ben de şikâyetçi değildim. Sınıf arkadaşlarımın devam eden tavırlarının yanında Yağız dışında arkadaşım yok gibiydi. Deniz'le birbirimize iyi geliyor, birlikte iyi vakit geçiriyorduk. Tek sıkıntı: Ben onun sevgisinden eminken kendime güvenemiyordum.

Ayaklarımı masaya uzatmış, koltukta otururken elimdeki telefona bakıyordum. Sınavlardan sonra bir hafta tatilimiz vardı. Beş gündür evde sıkılırken Azra, bu akşam evinde bir parti düzenleyeceğine dair sınıf grubuna mesaj atmıştı. Gitmeyi düşünmüyorken bana özelden yazıp partiye gelmem için ısrar etmişti. Tavırlarında bana yaklaşmaya çalışan bir hal olması içimi rahatlatmak yerine daha çok sıkıyordu.

Telefonun zil sesi odayı inlettiğinde Deniz'in aradığını gördüm. Birkaç kez daha çalmasını bekleyip açtım. Konuşmak yerine sessizce bekledim.

"Balım?"

Sesini duyduğumda kalbim teklemişti. Ne kadar sevgime güvenmiyorum deyip kendimi kandırmaya çalışsam da derinlerde

bir yerde ondan hoşlandığımı ve bu duyguyu bastırmak için elimden geleni ardıma koymadığımı biliyordum.

"Efendim?" dediğimde sesinin neşelendiğini duydum.

"Sesini duyunca seni ne kadar özlediğimi daha iyi anladım."

Bunu duyunca keyiflenmiştim. Yine de ters davranmayı seçtim. "Abartma! Sesimi duymadığın tek bir gün bile yok."

"Bu her dakika özlemediğim anlamına gelmiyor."

"Söyle, ne oldu yine?" derken etkilenmemiş gibi yapıyordum.

"Akşam partiye gidiyor muyuz?"

"Ben gitmiyorum."

"O zaman gitmiyoruz."

"Ben gitmiyorum dedim, sen gidebilirsin."

"Sen gitmiyorsan ben de gitmiyorum."

Sustuğumda konuşmaya devam etti. "Akşam ne yapıyoruz?"

Bütün gün tavanı izlediğimi düşünürsek ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu.

"Bilmiyorum," dedim.

"O zaman partiye gidiyoruz."

"Hayır, gitmiyoruz!" Kızmıştım.

"Kapıyı açsana."

Telefonu suratına kapatıp koltuğa fırlattım. Oturduğum yerde yayılıp bedenimi geriye yaslarken gözlerimi kapadım. Kapı tıklama sesini duyduğumda hareketsiz kaldım. Annem ve babam iş arkadaşlarıyla yemeğe çıkmıştı. Umay Abla da izindeydi.

Kapı zili çaldığında sihirli güçlerim olsa diye diledim. Zil susmayınca Deniz'in elini düğmeden çekmediğini anladım. Evde kimsenin olmamasına kızarak kapıya yöneldim. Sinirle kapıyı açıp konuştum.

"Zile basan parmağına dikkat et! Bir sabah uyandığında bedeninle bağlantısı olmayabilir."

Kahkaha atarken bana yaklaşıp yanağımdan öptü. Ona arkamı dönüp salona geçerek aynı şekilde tekrar oturdum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu sabah telefonumu neden açmadın?" dediğinde başımı çevirip gözlerine baktım.

"Her sabah beni aramayı kesmelisin!"

"Güne sesini duymadan başlamak istemiyorum."

Bu sözüne uyuz olduğum sırada gelip yanıma oturdu. Yerimde doğrulup dikleşerek ona döndüm ve ciddi bir ifadeyle söze girdim.

"Daha önce hiç sevgilin olmadı mı?"

Kulaklarımı delen kahkahasıyla daha da ciddileştim. Çünkü büyük acıları gizlemek için büyük kahkahalar atmayı en iyi ben bilirdim.

Cevap beklediğimi fark edince gülmeyi kesip suratıma baktı. "Neden böyle bir şey sordun?" dedi.

"Soruya soruyla cevap verilmesinden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Tabii, oldu." Tereddüt ederken bakışları değişmişti.

Gözlerini kaçırıp yüzünü çevirdiğinde ellerimle çenesini tutup bana bakmasını sağladım. "Kimlermiş? Anlat bakalım," dedim.

"Ya-ni..." Kekelemeye başladığında güldüm.

"Daha önce sevgilin olmadı mı!" diye cırladım.

"Yani şu an sevgili olduğumuzu kabul ediyorsun?" Sinsi bakışlarla beni süzüyordu.

"Konuyu saptırmaya çalışma! Daha önce sevgilin olmadı. O yüzden böyle davranıyorsun."

Ona gülerken bacaklarımı yukarı çekip kollarımla sardım. Tüm yakınlığımıza rağmen sevgili olmadığımızı söyleyip onunla uğraşıyordum. O da her fırsatta "sevgilim" diyerek beni kızdırıyordu.

"Fazla romantik olmak suç mu?"

"İlk sevgilinin adı neydi?" dedim.

Bu konunun peşini bırakmayacağımı biliyordu ama yine de deniyordu. Yüzünü buruşturarak geriye yaslanıp itiraf etti.

"Her zaman takıldığım birileri oldu ama gerçekten bir sevgilim hiç olmadı."

"Neden?"

"Ergenliğimi çapkınlık yaparak geçirdim. Kızlar hep peşimden koştu. Bir tanesiyle takılmak yerine hepsiyle konuşmak daha cazip geldi."

"Şu an değişen şey ne?" Bakışları kararırken gözlerimi mavi gözlerinden alamadım. Morali çok bozulmuş, durulmuştu.

"Tanıştığım bir kız sayesinde her şey değişti," derken fısıldadı.

Ona bakıp yüzünü kendime çevirdim. Elim yanağındayken konuştum. "Neler oldu?"

Anlatmadığı bir şeyler olduğunu biliyordum. Cevap vermeyip yüzümü incelemeye başladı. Ellerini saçlarımın arasından geçirdi. Yüzüme düşen tutamlarla oynarken sessizdi. Onu zorlamak istemediğim için sustum. Bir süre sonra o konuştu.

"Bir gün bir kız yine ilgimi çekmek için çabalıyordu. Tabii kızlar da benim ilgimi çekiyordu ama âşık olamıyordum. Sadece eğleniyordum. Çevremde o kadar çok kişi vardı ki dikkatimi hiçbir zaman tek bir kişi çekmiyordu. Ta ki–" derken sustu.

Onu yüreklendirmek ister gibi bakışlarımla destekledim. Saçlarımla oynayan eli durdu. "Birinin kendisine zarar verdiğini fark edene dek."

Dediğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatılmıştı. Boğazını temizleyen minik bir öksürük bırakıp devam etti. "Birilerinin sadece dikkatimi çekmek için böyle bir şey yapmasının altında ezildim. Kendisine zarar vermesi yetmiyormuş gibi diğer hareketleri de beni çok etkiledi. Ondan sonra kızlardan biraz daha uzak durmaya çalıştım. Çapkınlığı bir kenara bırakıp gerçekten dikkatimi çeken, beni etkileyecek birini aradım." Gülümseyerek gözlerime baktı. "Ve seni buldum!"

Ben de gülümseyerek karşılık verdim. Yaşadıklarını düşünerek üstüne gitmedim. Anlayışlı bir tavırla kafamı göğsüne koydum.

Bulduğum her fırsatta ona kızarken, her defasında da yanında duruyordum. Dengesiz tavırlarımın bir gün onu kaçırmamasını diledim.

"Bu akşam ne yapıyoruz?" diyerek konuştuğumda saçlarımı okşuyordu.

"Aklında bir şeyler var mı?" Konuyu değiştirmemden memnun olmuştu.

"Bilmiyorum. Film izleyebiliriz?"

"Geçen günkü film hakkında düşündüklerinden sonra emin değilim." Bacağını hafifçe yumruklayıp sırtımı dikleştirerek ondan uzaklaştım.

"Asıl senin düşüncelerinden sonra film sektörü yerle bir olurdu. Resmen o adamın yakışıklı olmadığını söyledin."

"Bir oyuncunun yakışıklılığına göre filmi değerlendiremezsin!"

Tebessümüne eşlik ettim. "Çoktan değerlendirdim, çünkü çok yakışıklıydı."

Kaşlarını çatarken burnumu sıktı. "Benim kadar değildi."

"Bir kere sen sarışınsın!" Cırladığımda inanamayarak bana baktı.

"Yani?"

"Sarışınlar yakışıklı olmaz. Tatlı olur," dedim.

"Bu da nereden çıktı?" Ya rolünü çok iyi oynuyordu ya da gerçekten bozulmuştu. Omuz silkip cevap vermedim.

"Yani beni yakışıklı değil, tatlı buluyorsun! Öyle mi?"

Yüz ifadesine gülerken başımı evet anlamında salladım. Karnımı gıdıklamaya çalışırken, "Sakın!" diye bağırdım. Ama elleri çoktan bedenimi bulmuştu. Bir yandan kahkaha atıyor, diğer yandan ondan uzaklaşmaya çalışıyordum.

"Yakışıklı olduğumu söyle."

"Yakışıklı falan değilsin. Tam bir zorbasın!"

"Bana bayılıyorsun." Elleri hâlâ üstümdeyken gülüyordum.

"Ne demezsin!" dediğimde daha çok gıdıklamaya başladı. Nefes nefese, "Tamam!" diye çığlık attım. Yorulmuştum. "Çok yakışıklısın."

Ellerini üzerimden çekerken gülmemi durdurmaya çalıştım. Ondan uzaklaşıp yavaş yavaş ayağa kalktım. Oturduğu yerde ukala bir şekilde beni izliyordu.

"Ama tatlı bir yakışıklılık!" dediğimde arkama bakmadan koştum.

Peşimden gelirken üst kata çıkmaya başladım. Odama girip kapıyı kapattım. Tam kilitleyecektim ki kapıyı açarak biraz araladı. Ne kadar bastırsam da benden daha güçlüydü.

Kapıdan uzaklaşıp banyoya koştum. Banyo kapısını açmak üzereyken belimden tutup beni durdurdu. Kahkahalarım kesildi.

"Yakaladım seni."

Sesindeki sinsiliği duymuştum. Yavaşça ona döndüğümde beni bırakıp üzerime yürüdü. Sırtım banyo kapısına değdiğinde durdum.

"Demek tatlı bir yakışıklıyım."

"Hı hı," derken dudaklarımı bastırıp gülmemeye çalışıyordum.

"Bu çocuğu çok kızdırdın."

Onun da gülümsediğini görüyordum. Ellerimle göğsünden ittirdiğimde geriye doğru sendeledi. Bakışlarımı gözlerinden ayırmayıp üzerine yürümeye devam ettim. Geri geri giderken yatağıma çarpıp üstüne düştü.

Gülümsemek yerine üzerine doğru eğildim. Gözlerindeki tutku dolu bakışları hafızama kazıdım. Çenesinden tutup kafasını kaldırırken dudaklarını izliyordum. Fısıltıyla konuştum.

"O zaman bana sarışınların da yakışıklı olabileceğini gösteren bir film açma zamanın geldi."

Göz kırpıp ondan uzaklaşırken yatakta kalakaldı. Kapıdan çıkıp aşağıya indim. Yüzümdeki gülümsemeyi saklarken televizyona

yaklaştım. İkimiz de film izlerken bir şeyler atıştırmayı sevmiyorduk. O yüzden doğrudan film açmaya koyuldum. Yanıma gelip, "Bana bırak," dedi.

Koltuğa yerleşirken onu süzüyordum. Bana olan bakışlarındaki heyecanın beni delirttiğini, beraberken ne kadar çok eğlendiğimizi ve yan yana olmaya fazlasıyla alıştığımızı düşündüm. Kısa sürede çok vakit geçirmiştik. Tüm benliğime iyi gelmişti. İçimde bir yerlerde geçmiş aklıma geliyor ve hep tereddüt ediyordum. Tereddütlerim yaşadığımız her olayda dengesiz tavırlarımdan hissediliyordu. Deniz'in buna daha fazla ne kadar dayanacağını bilmiyordum ama hareketlerime dikkat etmek için çabalayacağıma dair kendime söz verdim.

Yanıma otururken televizyonu ayarlayıp interneti bağladığını gördüm. Bir film seçip başlattığında izlemeye koyulduk.

Gözlerimi açtığımda uyuyakaldığımı anladım. Tutulmuş bedenimi hareket ettirirken Deniz'in göğsünden kalkmaya çalıştım. Televizyonda jeneriğin sonu hareketsiz dururken filmin çoktan bittiğini gördüm.

Sağıma döndüğümde Deniz de uyuyordu. Ağzı açık bir şekilde nefes alıyordu. Duruşuna gülümseyip solumdaki telefona uzandım. Saat altı buçuk olmuştu. Havanın kararmış olduğunu görünce yavaşça ayağa kalkmaya çalıştım. Belimi saran kolundan ayrılmaya çalışırken hareketlenip bana daha çok sarıldı.

"Nereye?"

Onu uyandırdığım için üzüldüm. Geri yaslanırken yüzünü boynuma gömüp kulağına eğildim. "Partiye."

Gözleri açılıp yerinden doğrulurken kolları hâlâ belimdeydi. "Gerçekten mi?"

"Bu kadar hızlı kalkacağını düşünmemiştim. Gitmeyi çok mu istiyorsun?"

"Evet," derken kafasını sallıyordu. İsteği karşısında şaşırırken onu kırmak istemedim.

"O zaman ben hazırlanayım da gidelim."

"Evet!" diye bağırırken kazandığı zaferi kutluyordu.

"Üstünü değiştirip geleceksen bahçe kapısını açık bırak," deyip odama yöneldim.

Spor bir şeyler mi giysem yoksa şık mı olsam diye düşünürken Azra aklıma gelince şık giyinmeye karar verdim. Onun evinde olan her partinin devasa büyüklükte ve abartılı olduğunu hatırlıyordum. Biricik sınıf arkadaşım beni bu partiye davet ettiyse hakkını vermeliydim.

Dolabımı açtığımda bordo elbisem bana göz kırptı. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp üstüme geçirdiğimde aynada kendime baktım. Saten elbisenin önü sade bir şekilde inerken arka kısmı açıktı. İnce ipler, çapraz şeritlerle bağlanıyordu. Bu kadar zarif bir elbisenin altında aynı renkte ince topuklu bir ayakkabı giydim.

Saçlarımı topuz yapıp makyajımı tamamlarken çantamı ve kabanımı alıp odadan çıktım. Merdivenleri inerken burnuma gelen kokuyla sırıttım. Deniz yine parfümünü sıkarak bütün evi etkisi altına almıştı. Salonda otururken beni görünce ayaklandı. Yaklaşık bir saatin geçtiğini düşünürsek o da üstünü değiştirip gelmişti. Siyah bir pantolonun üstüne sade bir gömlek giymişti. Hem şık hem spor dururken tarzına bayıldığımı düşündüm.

Islık çalmaya başladığında gülümsedim. "Partiye gitmek istemeyen kıza bak sen!"

Yanıma gelip elimden tutarak beni etrafımda döndürdü. Belimi saran koluyla beni kendine çekerken burun buruna geldik. "Emin miyiz?" derken onu anlamaya çalışıyordum.

"Neyden?" Yüzü bu kadar yakınken düşünemiyordum.

"Partiye gideceğimizden?" Elleri sırtımda dolaşırken elbisem yüzünden tereddüt ettiğini hissettim. Geri çekilip kollarından

kurtuldum. Ona arkamı dönüp kapıya yöneldim. Sırtımın tüm manzarasını izlemesi için meydan okurken cevabımı vermiştim.

Arabasına bindiğimizde titremeye başlamıştım. Deniz'e belli etmemeye çalışsam da artık kış gelmişti ve hava buz gibiydi. Kabanıma daha çok sarılırken klimanın sıcaklığını artırdım.

"Üşüyor musun?"

"Ha-yır." Dişlerim birbirine vurmuştu.

"Arka koltukta kabanım var. Bacaklarını ört istersen." Söylediğini dinlemeyip, "Üşümüyorum," dedim. Eğer bu elbiseyi giymeyi seçtiysem sonuçlarına katlanmalıydım.

Deniz, tüm yolculuğu klima ayarıyla oynamakla geçirirken ben çoktan ısınmış, kendime gelmiştim. Arabayı evin önüne park ettiğinde dışarıya çıkmak istemedim. Camdan dışarıyı süzerken partinin çoktan başladığını gördüm. Kapım açıldığında gülümseyen mavi gözlerle karşılaştım. Yavaşça dışarı çıkarken kabanını bana uzatıyordu.

"Hayır, iyiyim," dediğimde, "İnatçısın!" diyerek gülümsedi.

Bana uzattığı koluna girdim ve öylece eve yürüdük. İçeri girmemizle etrafa göz gezdirmeye başladım. Uzaktan bize el sallayan Azra'yı gördüğümde farkında değilmiş gibi yaparak işime devam ettim. Koşarak yanımıza gelip dibimizde bittiğinde artık kaçacak yerim yoktu.

"Gelmişsin!" derken çok mutluydu. Ona gülümseyip kafa sallarken kabanlarımızı alarak bir kadına uzattı. Deniz'e de dönüp, "Hoş geldin!" dedi.

Bizi alana doğru yollarken Azra başkalarıyla selamlaşmaya başladı. Yeşil elbisesinin üstündeki parıltılı taşları görünce kendimi tebrik ettim. Elbisem parti için fazla değil, tam yerindeydi.

Deniz'e ve bana bakan gözleri görmezden gelip bir koltuğa yan yana yerleştik. Yüzüne baktığımda çok mutlu olduğunu gördüm. Üç ay sonra okul dışında kol kola, ilk defa arkadaşlarımızın

yanındaydık. Deniz'in benimle olduğunu herkese göstermek istediğini bilip onu sürekli reddediyordum. Artık zamanı gelmişti.

"Bize içecek bir şeyler almayacak mısın?" dediğimde gözleri sadece bendeydi. Bakışları her hücremi süzerken cevap verdi.

"Seni tek başına bırakabileceğimi sanmıyorum."

Söylediğine gülerek konuştum. "Bana bir kola."

Bedenime daha da yakınlaştı. "Şarap içen kıza ne oldu?"

"İnsanların içinde alkol almak gibi bir hataya düşmem." Göz kırptığımda etkilenmiş gibi yaptı.

"Çok doğru bir karar," derken ayaklanıp mutfağa yöneldi.

Arkasından onu izlerken uzun boyunun ve geniş omuzlarının etkileyici olduğunu düşündüm. Herkesin içinde duruşuyla dikkat çekiyordu.

Gözlerim ortamı taradı. Bazı insanları tanırken bazılarını ilk defa görüyordum. Bakışlarım tanıdık bir yüzde durduğunda gözlerimi çekmedim. Ener ve Yağız köşede sohbet ediyordu. Ener'in gözleri üzerimden ayrılmazken, Yağız da dönerek bana baktı. Yüzüne bir gülümseme yerleşirken tebessüm ettim. Yağız yanıma gelmeye başladığında bakışlarımı ona odakladım. Ener'in hâlâ bana baktığını bilerek o tarafa asla dönmedim.

Islık sesini tüm müziğe rağmen duydum. Yağız, elini bana uzattığında karşılık verdim.

"Tam bir afetsin!" derken beni ayağa kaldırıp etrafımda döndürmeye başladı. Tekrar ıslık çalınca kulağına eğilip, "Bu kadar şov yeter!" diye tısladım. "Her şeyi abartmak zorunda mısın?"

Beni uzaklaştırıp şaşırmış yüz ifadesine bakmam için zorladı. "Asıl şovu sen yapmışsın! Ben sadece biraz renk katıyorum."

Cümlesine gülerken ellerini belime koyup müziğin ritmine göre dans etmeye başladı. Eşlik edip kendimi müziğe bırakırken onunla dans etmeyi özlediğimi fark ettim.

"Özlemişim bunu."

"Ben de bir tanem," dedi.

Geçmişte yaşadığımız eğlenceli anları tekrardan yaşamanın mümkün olduğunu bilmek beni sarstı. Duygusallaşarak konuştum.

"Aslında her şey ne kadar aynı."

Kafasını sallarken cevapladı. "Seninle her şey aynı güzellikte."

Bana yaklaşıp yanağımdan öptü. Ona gülümserken konuşmaya devam etti. "Tabii çoğu şey aynı ama bazı farklarla."

Bakışlarının döndüğü tarafa kafamı çevirdim. Deniz bizi izleyerek yanımıza geliyordu. Yağız'a dönüp kızdırmaya çalıştım.

"En sevdiğin insan geliyor."

Yüzümdeki gülümseme artarken kolumu sıktı. "Sakın onun yanında da böyle konuşma," dediğinde kahkaha attım.

"Sevgilim?"

Deniz'in sesiyle ikimiz de hareketsiz kalırken gülümsemem silindi. Yağız'ın ağzı açılırken kelimeler boğazında takıldı.

"Sevgilim derken?" dedi.

Yağız'dan uzaklaşıp Deniz'in elindeki bardağa uzandım. Kolunu bedenime sararken ben de beline sarıldım. Yağız bize hayal kırıklığı içinde bakıyordu.

"Evet," dediğimde ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Ne ara oldu bu?"

Tepkisinin bir olay yaratmasını istemediğim için tebessümle cevapladım. "Sonra konuşuruz, canım."

Yüzüme son kez kızgınlıkla bakıp yanımızdan çekip gitti. Yağız en başından beri Deniz'i sevmediğini, onda hoşlanmadığı bir şeyler olduğunu söyleyip duruyordu. O yüzden ona Deniz'le aramda olanlardan bahsetmeyip es geçiyordum. Bir anda böyle bir şeyle karşılaşınca büyük ihtimalle kandırılmış gibi hissetmişti.

Deniz'le beraber aynı yere tekrar oturduğumuzda onun da kola aldığını gördüm. Bakışlarımı takip ettiğinde açıkladı. "Araba süreceğim."

Ona gülümserken, "Seni yalnız bırakmamak konusunda haklıymışım," dedi. Çantamdaki telefon titreştiğinde umursamadım.

"Kesinlikle." Göz kırptığımda gülüyordu.

"İstersen telefonuna bak."

Çantamın sürekli titreşmesinden rahatsız olduğunu gördüm. Yüzümde mahcup bir ifadeyle telefonumu alıp Çilli'den gelen mesajları görünce göz devirdim.

"NE?"

"Ciddi misin sen?"

"Ne zaman oldu bu?"

"Sevgilim derken?"

"Sürekli kavga edip çocuğu terslerken ona *âşık* mı oldun?"

"Olamaz!"

"Kandırma kendini!"

"DELİRECEĞİM!!"

"ŞAKA OLDUĞUNU SÖYLE."

"ASEL!"

Deniz'in mesajları görünce kırılabileceğini düşünerek telefonuma bakmıyor olması için dualar ettim. Saygı gösterip etrafı izlediğini fark ettiğimde içim bir nebze rahatlamıştı.

Bakışlarımla Yağız'ın yüzünü ararken bir köşede elinde telefonuyla bizi izlerken yakaladım. Gözlerinin içine bakıp meydan okurken telefon ellerimde tekrar titreşti.

"Bana cevap ver!"

"Mesajları okuduğunu görebiliyorum."

Yağız'ın yüzüne bakıp tüm dişlerimi gösterdiğim bir gülümseme gönderirken telefonu çantama koymak için hazırlanıyordum.

"Sakın yapma!"

Son mesajını görmezden gelip telefonu sessize alarak derinlere gömdüm. Tekrar ona bakmak yerine Deniz'e dönüp yanağına bir öpücük kondurdum.

"Beraber olmamıza kızgın değil mi?" dediğinde her şeyin farkındaydı.

"En başından beri beni sadece tek bir kişiyle gördü. Yanımda farklı birinin olmasına alışamıyor."

"Ve olanlardan sonra aynısını tekrar yaşamanı istemiyor."

Anlayışla kafamı salladım. "Alışmak zorunda," dedim.

Gözlerinin içi gülerken hoşuna gittiğini anladım. Hareketli bir parça hızla başladığında dayanamayıp elinden çekiştirerek ayağa kalktım.

"Göster kendini, Deniz Azaklı!"

Meydan okumamın karşısında kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

"Rakibim bile olamazsın."

"Pişman olacaksın!"

İkimiz de geri adım atmadan dans etmeye koyulduk. Başta hareketlerimiz sarsakça olurken müziğin ritmini anlamaya çalışıyorduk. Bedenim durmadan hareket ederken gülüyordum. Elleri ellerimdeyken ayaklarıyla âdeta şov yapmaya başladı. Gözlerimi açarak şaşkınlıkla onu izliyordum. Beklediğimden daha iyi çıkmış, vücudunu çok iyi kontrol edip dansçı edasıyla havalara girmişti.

Şaşkınlığımdan faydalanıp beni kendisine çekti. Vücuduma kollarını sararken müziğin ritmine kaptırmıştık kendimizi. "Hayal kırıklığı mı görüyorum?"

"Beklemiyordum." Biraz daha kendime gelmiştim. Bedenim onunla süzülürken uyumumuza bayıldım.

"Bir dönem dans kursuna gitmiştim. Sen?"

Ellerimi omuzlarından çekip kollarımı boynuna doladım. "Çilli, öğretti."

"Daha iyisini öğretebilirim." Çapkın bir ifadeyle göz kırptı.

"Aman sakın duymasın!" derken gülmeye başladım.

Dakikalarca dans ettikten sonra yorulmuştum. Kokusu ile bakışlarının etkisi altında hareket etmek çok zordu. Beni istediği yöne çevirirken anın tadını çıkarıyordum.

Yüksek topukların kurbanı olmuştum; ayaklarım artık isyan ediyordu. Birkaç kez sendelediğimde beni kendine yaklaştırıp duruşumu sabitledi.

"Yoruldun mu?" dediğinde kafamı sallamakla yetindim.

Hızlı dans etmekten o da nefes nefese kalmış ve terlemişti. Buna rağmen boynundan yükselen kokuyu hâlâ alabiliyordum. Etrafımızdaki herkes delice dans ederken biz durulmuş birbirimizi seyrediyorduk. Bedenlerimiz yavaşça kımıldarken dans etmekten ziyade sarılıyor gibiydik. Bakışlarım yüzünü dakikalarca izledi. O da bana bakarken gözlerini bulup tek bir kelime ettim.

"Yakışıklısın."

Sarı saçları, mavi gözleriyle dikkat çekiyordu. Pürüzsüz cildi ve kemikli suratı onu çekici kılıyordu. Güldüğünde çıkan tek gamzesiyle her kızı elde edebilecek bir havası vardı. Gerçekten yakışıklı olduğunu biliyordum.

Ciddi olduğumu anladığında bana yaklaştı. Onu taklit ederek nefesinin dudaklarıma vurmasına izin verdim. Ellerimi saçlarından geçirdiğimde onay almış gibi dudaklarıma yapıştı. Gözlerimiz kapanırken titredim. Kalbim hızlanmış ayakta durabilmek için ona daha çok tutunmuştum. Öpüşmemiz derinleşirken saçlarını çekiştirdim. Boğazından çıkan sesi duyduğumda durdum.

Geri çekilip yüzüme bakarken nefes almaya çalışıyorduk. İkimiz de tek kelime konuşmuyor sadece birbirimize bakıyorduk. Anı bozarak konuştum.

"Lavaboya gitmem gerek."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden kollarından çıkıp çantamı alarak üst kattaki lavabolara yöneldim. Topuklularla dikkatli yürürken düşmemek için çabalıyordum. Az önce yaşananlar her

zamankinden daha çok etkilemişti beni. Bedenim alev alırken acilen suya kavuşmalıydım.

Merdivenlerin başında uzun süredir görmediğim kişiyle bakıştım. Varlığını yok sayarak yanından geçmeye çalıştım. Koluma yapışıp beni durdurduğunda iğrenç ellerinin bana değmesi midemi bulandırdı.

Kolumu ondan kurtarıp umursamaz bir tavırla yüzüne baktım. Artık ona karşı öfke bile duymuyor, en ufak bir hisse kapılıp onu önemliymiş gibi hissettirmek istemiyordum.

"Bakıyorum da her şeyi çabuk unuttun."

Anılar zihnime doluşurken merdivenlerden aşağıya baktım. O da bakışlarımı takip edip kaşlarını çattı.

"Ben hiçbir şeyi unutmam. Bunu en iyi sen bilirsin, Eylül."

Sessiz kalmasından faydalanıp üzerine yürüdüm. Adımları gerilirken bedeni duvara çarptı. Titrediğini açık açık görüyordum.

"Korkman gereken kişi ben değilim, sensin."

Ağzını açıp konuşmaya yeltendiğinde iki parmağımı dudaklarına götürüp onu susturdum.

"O gün, 'Uydurduğun hikâyeleri haklı çıkarmak için istediğin gibi biri olabilirim,' demiştim."

Tekrar merdivenlerden aşağıya bakıp Eylül'e döndüm. Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım. Gözleri açılırken ne düşündüğümü çok iyi biliyordu.

"İstediğin gibi biri olayım mı?"

Kafasını sağa sola sallarken gözünden bir damla yaş aktığını gördüm. Çenesinden tutup sıktım.

"O zaman benden ve bana ait olan her şeyden uzak duracaksın." Ondan uzaklaşıp elimi temizler gibi birbirine vurdum. Onu tiksintiyle süzerek, "Hareketlerine dikkat et!" diye ekledim.

Onu orada bırakarak koridorun sonundaki lavaboya yöneldim. Kapıyı kapatıp ellerimi soğuk suyla buluşturduğumda rahatladım.

Deniz'le aramızdaki etkileşim yetmiyormuş gibi, Eylül'le uğraşmak iyice strese sokmuştu. Boynumu ve ensemi de suyla ıslattığımda klozetin kapağına oturup sağ ayağımı sol bacağımın üstüne attım. Ayakkabımı çıkarıp ayağıma masaj yaparken sessizlik ve sakinlikle huzur buldum. Diğer ayağım için de aynısını yaparken kapının açılmasıyla kafamı kaldırdım.

"Yavaş! Kapı tıklama diye bir adap var!"

Kükrediğimde karşımda gördüğüm kişinin Ener olmasını beklemiyordum. İçeri girip kapıyı kapattığında kızdım.

"Çık dışarı!"

Sözümü dinlemek yerine sırtını geriye yaslayıp kapıyı kilitledi. Hareketiyle tedirgin olurken duruşumu bozmayıp sakin kalmaya çalıştım.

Önüme gelip diz çökerken şaşkınlıkla onu izliyordum. Ayak bileğimden tutup bacağımı kendine çekti. Parmaklarını ayağımın üstünde gezdirerek masaj yapmaya başladı.

"Yapma," dediğimde sesim fısıltıyla çıktı. Beni umursamayarak devam ederken avuç içi topuğumu ovuyordu. Sinirlenip ayağımı elinden kurtarmak isteyince durdu.

Topuklu ayakkabımı ayağıma geçirip nihayet özgürlüğe kavuştum. Ellerini dizlerine koyarken kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

"Bir gün biriyle olacağını biliyordum. Ama bunu izlemek..."

Susması için hırsla ayağa kalkıp lavabodan çıkmaya çalıştım. Önüme duvar olurken beni engelledi.

"Bedenin onun kolları arasındaydı."

Kollarını kaldırıp belime sararak beni kendine çekti.

"Dudakların onun dudaklarında."

Deniz'le dans ettiğimizi, hatta öpüştüğümüzü görmüş olmalıydı. Yüzündeki acıyı görmek beni mutlu etmeliyken şaşırtmıştı. Gözlerinin kızardığını gördüğümde fazla içtiğini anladım.

"Sarhoşsun. Çekil!"

Elimle gövdesinden ittirirken elimi tutup dudaklarına götürdü. Avuç içimi öpüp konuştu.

"Bu elleri tutuyor. Bu elleri öpüyor."

Elimi ondan kurtarmak isterken daha çok tutup beni hapsetti. "Bırak beni."

"Bırakamam."

Sesindeki çaresizliği duyduğumda konuşamadım. Beni hâlâ sevdiğini derinlerde bir yerde hissediyordum. Ama en büyük sevgi bile yaptığı hataları telafi edemezdi.

"Lütfen."

Yüzünü bana yakınlaştırdığında kafamı çevirdim. Aynadaki görüntümüze baktığımda bir kolu belimde bir eli elime yapışmış duruyorduk. Yüzünü yavaşça boynuma götürdü. Suratı tenimle buluştuğunda fısıldadı.

"Lütfen."

Derin nefesler alırken hareketsizce aynadan kendimi izliyordum. Sanki başka bir zamanda başka birileri bu anı yaşıyormuş ve ben izleyici gibiydim. Kırılan iki kalbin savaşını görüyordum. Duyguları birbiri için yanıp tutuşurken hayat onlara engel oluyordu. Çaresizlik, hortum olmuş kalplerinin etrafında dönüyordu.

"Bırakma beni! Lütfen," diyerek susmuyor, sürekli bunu fısıldıyordu.

Onu nasıl sevdiğimi en iyi kendisi biliyordu. Onun için neleri göze aldığımı, en büyük fedakârlıkları yaptığımı herkesle beraber görmüştü. Bana yaşattıklarından sonra yıkımımı en ön koltuktan seyretmişti. Olaylardan sonra aylar geçse de gözümdeki yaşlar hiç durmadan akmıştı. En ufak olayda bile kırılıp dökülen birine dönüşmüştüm. Güçlü kalabilmek için kendimle savaşmış, duygularımı silahım yapmıştım. Ve şimdi, gözyaşlarımla kalbime damla damla ördüğüm duvarı yıkmasına izin vermeyecektim.

Gözyaşları tenime değerken vücudunun titrediğini hissettim. Zihnim şaşkınken bedenim hareketsizdi. Tuttuğu elimi bıraktıktan sonra çenesini tutup kafasını kaldırdım. Gözlerime bakarken acısını gördüm.

Gözünden sessizce akan yaşlar elimi buluyor, hapsediyordu. Ondan uzaklaşmayı düşünürken tutuşumu yanlış anladı.

"Seni seviyorum."

Sesindeki kırılganlık tüm hücrelerime işlemişti. Onu bu kadar çaresiz ve acı içinde görmek bana kendimi hatırlattı.

Bu yarayı, bu sızıyı yakından tanıyordum. Hiçbir ilacın geçiremeyeceğini, asla kabuk bağlamayacağını biliyordum. Tüm tedavileri deneyip olumsuz sonuç alacaktı. Kanadıkça kanayacak, onu tüketecekti. Öleceğini sanacaktı... ama ölmeyecekti. Ölmek isteyecekti. Başaramayacaktı. Acısını dindirmek, kanamayı durdurmak için yarasına bastıran biriyle karşılaşacaktı. İyileştiğini sanıp hayatına bir şekilde devam edecekti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı tekrar.

Dudakları yavaş yavaş dudaklarıma yönelirken geri adım atmaya çalıştım. Belimdeki kolu bana engel olup kendine daha çok yaslarken kaçamadım.

Teni tenimi bulduğunda ağzımın içindeki nefesini hissediyordum. Susuz, nefessiz kalmış gibi beni içine çekiyordu. Dudakları, dudaklarımı ele geçirirken yüzümden akan yaşın sahibini düşününce zihnimdeki öfke büyüdü.

Ona değil, bana aitti.

BÖLÜM 11

ÇARESİZLİĞİN SANCISI

"Susmak bilmeyen vicdanın sesine..."

Adele – *Million Years Ago*

Günümüz

Gözyaşlarım akarken canım acıyordu. Ener'in dudaklarına karşılık vermemiş, hareketsiz duruyordum. Ağladığımı fark ettiğinde geri çekilip parmaklarını yüzüme götürdü. Akan yaşlarımı silerken kıpırdayamadım. Ne onu durdurabildim ne de sesimi çıkarabildim.

Aklıma gelen mavi gözlerle daha çok ağlamaya başladım. Vicdanım susmuyor, aksine bağırıyordu. İhanetin acısını bilirken aynısını başkasına yaşattığıma inanamıyordum. Çaresizce yaşananları geri almak istiyordum.

"İyi misin?"

Kafamı kaldırıp gözlerini bulduğumda telaşla bana baktığını gördüm. Kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çalışırken boğazımdaki düğüm engel oldu.

"Sen–" diye hıçkırdım, "nasıl–"

Kendi yaşattığı acının aynısını başkasına yaşatmama sebep olmuştu. Bana dokunarak, beni öperek kendisine benzememi sağlamıştı. Her zaman onlar gibi olmayacağımı söylerken farkımız kalmamıştı.

"Sen beni nasıl öpersin?"

Ellerini bedenimden çektiğinde bir adım geriye giderek ondan uzaklaştım. Tiksinerek yüzümü buruşturduğumda şaşırmış gibiydi. "Sen beni nasıl bu hale düşürebilirsin?"

Öfkem artarken titremeye başladım. "Sen kendini ne sanıyorsun?"

Ağzını açtığında konuşmasına izin vermedim. "Deniz'le birlikte olduğumu bilerek nasıl bana yaklaşırsın?"

Elimden ağlamak dışında hiçbir şey gelmezken haykırdım. "O kadar iğrençsin ki! Senden tiksiniyorum!"

Kilidi açmaya çalışırken bedenini kapıdan uzaklaştırıp yolumdan çekildi. Lavabodan çıkmadan önce son kez konuştum. "Midemi bulandırıyorsun!"

Koridora yöneldiğimde durup yaşlarımı sildim. Ağlamamaya çalıştım. Herkesin içine o şekilde çıkamazdım. Aynı olayları tekrardan yaşayamazdım.

Akan makyajımı yok etmek istercesine yüzümü temizledim. Sakin adımlarla merdivenden inerken müzik sesi artmaya başladı. Dikkat çekmemeye çalışarak kafam aşağıda kapıya yöneldim. Birinin bana seslendiğini duyduğumda arkama bakmadım.

Yola çıktığımda buralarda taksi bulamayacağımı biliyordum. Yağız'ı aramak aklıma gelirken vazgeçip caddeye yürümeye karar verdim. Ayağımdaki ayakkabıları çıkarırken kaldırıma akan yaşları gördüm.

"Asel!"

Deniz'in sesini duyduğumda dondum kaldım. Kılım kıpırdamazken önümdeki arabanın camından yansıyan bedenine baktım.

"Nereye gidiyorsun?"

BELONGS TO KAMUS TEAM

Sorusunu es geçip yürümeye başladım. Taşlar ayağıma batarken ayakkabılarım elimdeydi. Diğer elimle gözyaşlarımı temizlemeye çalıştım ama fayda etmedi.

Deniz, kolumu yapışıp beni kendine çevirdiğinde yüzüne bakamadım. Utancımdan kıvranırken kokusunu duymak bile daha çok ağlamama sebep oldu.

"Ne oldu sana? Neden ağlıyorsun?"

Hıçkırıklarım kesilmiyordu, konuşamadım. "Biri bir şey mi yaptı?"

Söylediğiyle çığlık atmak, her şeyi parçalamak istiyordum. İçimdeki öfke dinmiyor, çaresizlik bütün bedenimi sarıyordu.

Arkamı dönüp gitmeye çalışınca beni kendine çekip elini çeneme koydu. Kafamı kaldırıp yüzüne bakmam için zorladığında gözlerimi kapadım. Mavi gözlerindeki acıyı görmeye dayanamayacaktım. Eğer o gözler benim yaramın aynısını alırsa kendimi asla affedemeyecektim.

"Bana bak," dediğinde gözlerimi daha sıkı kapatıp elinden kurtulmaya çalıştım.

"Beni rahat bırak."

Sesim o kadar kırgındı ki ne söylediğimi ben bile zar zor anlamıştım. Tepkime şaşırırken kolumu ondan kurtarıp koşmaya başladım. Caddeye çıktığımda gördüğüm ilk taksiye atlayıp eve gittim. Yolculuk boyunca ağlamış, bir an susmamıştım. Taksici benim için endişelense de onu tersledim.

Arabadan inip bahçede yürürken bacağıma bir şey değmesiyle irkildim. Ayaklarıma baktığımda Paşa'yı gördüm. Üzüldüğümü görüp o da endişelenmişti. Elimi yalayıp dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Eğilip kafasını okşadığımda onu bile hak etmediğimi düşünüp yıkıldım.

Eve girip doğruca mutfağa yöneldim. Ağlamaktan yorulmuş ve tükenmiştim. Bir bardak alıp tezgâhın üzerindeki sürahiden su

doldurdum. Mutfağın camındaki yansımadan kendime bakarken o kadar sakindim ki neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum.

Suyu içmeye başladığımda boğazımdaki yumruğu yok etmek istercesine yutkundum. Gözyaşlarım durmuş, yerini öfke almıştı. Burnumu çekerken bardağı tezgâha koymuş sıkıyordum.

Yansımamdan gözlerimi alamazken öpüşmeyi düşündüm. Boş elim dudaklarıma yöneldi. Parmaklarım üstünde dolaştı. Ener'in dokunuşundan tiksinmek dışında hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Ellerinin üstümde olduğu her an midem bulanmıştı.

Karşımda ağlayarak kurduğu cümlelere inanamamıştım. Ondan böyle bir hareket beklemezken hazırlıksız yakalanmıştım. Şaşkınlığımdan faydalandığında tepki veremediğim için kendime kızdım.

Deniz'i düşününce dilimi ısırdım. Ağzıma kan tadı gelinceye kadar durmadım. Öfkemi kendimden çıkararak ceza vermek istiyordum. Fakat yapacağım her şeyin faydasız olduğunu bilerek çaresizliğin kollarına teslim oldum.

Göğsümdeki hortum tüm bedenime yayılırken hareket etmiyor, mutfağın ortasında dikilmeye devam ediyordum. Önümdeki tezgâha yaslanırken tuttuğum bardak ayakta durmamı sağlıyordu. Mavi gözler zihnimde canlanırken yansımamda bir damla yaşın aktığını gördüm. Baktığım cam çatladığında elimdeki bardağı fırlattığımı fark ettim.

Sakinliği bir kenara bırakmış, öfkemi kontrol edememiştim. Bir an rahatladığımı hissedince kendimi durduramadım. Elime aldığım sürahiyi de cama fırlattım.

Daha iyi hissettim.

Devam ettim.

Tezgâhın üzerinde gördüğüm her şeyi savurdum.

Arkamdaki dolaplara dönüp içinde ne varsa çıkarıp yere indirdim. Bir yandan ağlarken diğer yandan elimin değdiği her şeyi öldürdüm. En sevdiğim takımı tuzla buz ettim. Bardaklardan,

tabaklardan kurtuldum. Mermer zemine çarpan sesleri duydukça tatmin oldum.

Canımın yandığını hissettiğimde bile durmadım.

Dolap kapaklarına bulaşan kanın nereden geldiğini sorgulamadım. Boğazım acıdığında bağırmayı kestim. İsmimi söyleyen sesleri duymak bile durmam için yetmedi. Kollarımı tutan bir çift el beni kendine çevirdi. Babamla göz göze geldiğimde ayaklarımı kesen camları hissetmedim.

"Asel!" diyen sesi beni kendime getirdi.

"Geçti canım, geçti." Kolları bedenimi sararken ona teslim oldum. Hareket etmezken gözyaşlarım geceliğine aktı. Fısıldadı. "Geçti canım."

Acaba kızının yaşadığı ihanetin benzerini başkasına yaşattığını duyunca da bu şekilde sarılabilecek miydi?

Kendimden tiksinerek ondan uzaklaştım. Bakışları telaşla beni süzerken bu hallerime ne kadar alıştığını gördüm. Sorunlu, öfkeli, dengesiz kızına...

Mutfak kapısında bekleyen annemle bakıştım. Gözlerinde telaş yerine yaptığımdan utanan bir hâl vardı. Güçsüzlüğüm, duygularıma teslim oluşum onun için hayal kırıklığıydı.

Kırılan parçalar ayaklarıma batarken mutfaktan çıktım. Merdivene bir adım atmıştım ki odamın her yerini ele geçiren kaktüsleri hatırlayıp yönümü değiştirdim. Salondaki koltuğa kendimi bırakıp gözlerimi kapadım.

Kapı zili çaldığında umursamadım.

Deniz evimize girdiğinde umursamadım.

Salonda karşımda dikildiğinde umursamadım.

Kokusunu umursamadım.

Bakışlarını umursamadım.

Gözlerimi açmadım. Asla ona bakmadım. Derin nefesler alırken sessizliği dinledim. Elime değen elini görmezden geldim.

Yanımda değilmiş gibi davrandım. Vicdanım susmayıp zihnimin her yerinde sesini yükseltirken ona teslim oldum.

Avuçlarıma batan cam kırıklarını çıkardı.

Ener'in öptüğü avuçlarıma...

Ayaklarıma batan cam kırıklarını çıkardı.

Ener'in dokunduğu ayaklarıma...

Gözyaşlarımı silen parmaklarını hissettiğimde durması için kafamı çevirdim. Anlayışla elini geri çekti. Kanayan ellerimi ve ayaklarımı sardı. Durması için yalvarmak istedim. Suçluluk duygusu kemiklerimi sızlatıyordu, bana iyi davranmasını hak etmiyordum.

Yanımdan kalktığını kokusu uzaklaştığında anladım. Annemle konuştuğunu duydum. Ne olduğunu sorarken annem bilmediğini ama bir travma geçirdiğimi söyledi. Ener ve Eylül olayından beri böyle olduğumdan bahsetti.

Onu çok iyi duyduğumu bilmesine rağmen susmadı. Beni kendime getirmek için damarıma basıp üstüme geliyordu. Oyununa kanmayıp gözlerim kapalı, sessiz kaldım.

Konuşmaları bittiğinde Deniz'in kokusu tekrar burnuma geldi. Uyuşmuş, uykuya dalmak üzereydim. Bacaklarımın altına kolları değerken beni kucaklamaya çalışıyordu. Ağırlığım onu etkilemiyormuş gibi yürümeye başladı.

Uyku sersemi gözlerimi araladığımda odamı gördüm. Beni yatağıma bırakıp üzerimi örttü. Topuzumu açarken kibardı. Ellerini saçlarımdan geçirip okşadığında uykuya dalmadan önce fısıldadım.

"Özür dilerim."

Ve yine ona benzedim.

Uyandığımda şişmiş ve yanmış gözlerimi açamıyordum. Yatakta dönerken her hücrem sızlıyordu. Tavana bakmaya çalışıp ellerimi yüzüme götürdüm. Bandajla sarılı olduklarını görünce

BELONGS TO KAMUS TEAM

durdum. Avuçlarımdaki acıyı hissedince kalbimin acısı da başladı. Dün yaşananlar aklıma gelince midem bulandı. Hiçbir şey yaşanmamış olmayı dileyerek derin nefesler verdim.

Ağzımın içindeki metalik tat yetmezmiş gibi dilim damağım kurumuştu. Kafamı komodine çevirip su ararken hiç beklemediğim bir şeyle karşılaştım. Yavaş yavaş yerimde doğrulup yatakta oturdum. Kaktüslerin arasında bana gülümseyen sarı güller vardı.

Demeti elime alıp kucağıma koyarken güllerin güzelliğiyle mest olmuştum. Burnumu uzatıp kokladığımda ciğerlerim huzurla doldu. Parmaklarımı çiçek yapraklarıyla buluşturdum. Sapların arasında beyaz bir not görünce çıkarıp açtım. Kendi el yazımla karşılaşınca şaşırdım.

Eğer bir gün kalbimin dikenleri arasında çiçek açarsa o, sana aittir.

Deniz için yazdığım bu cümle canımı yakarken gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Çiçeğin anlamını ve notu düşünürken kâğıdı çevirdiğimde arkasında başka bir yazı gördüm. Benim yazmadığım ama tanıdığım o el yazısıydı.

Peki benim kalbim seninle bir çiçek bahçesine dönüştüyse?

Yaşlarım hızlanırken elimdeki not ve güller ıslanıyordu. Bütün hataları ben yapmış olmama rağmen hâlâ böyle şeylerle karşılaşmayı hak etmeyecek ama mutlu olacak kadar çirkin biriydim. İhanetimle utanırken sarışın bir adamın sarı gülleri beni daha çok mahcup ediyordu.

Kafamı kaldırıp yatak başına yaslarken hıçkırdım. Ona ne anlatacağımı düşünürken asla yalan söylemeyeceğimi biliyordum.

Geri dönüşü olmayan hatalar yapıldığında vicdanın sızısı yetmiyormuş gibi acı da vicdanla dost oluyor, zihni ve bedeni etkisi altına alıyordu. Bir çıkış yolu ararken tüm kapıların kapalı olduğunu biliyordum. Her zili tek tek çalıp, kapıları yumruklasam biri açar mı diye düşündüm.

Odamın kapısının açılmasıyla bakışlarımı o tarafa çevirdim. Deniz'in içeri girdiğini görünce hareketsiz kaldım. Dün gece yaşananlardan sonra ilk defa göz göze gelmiştik. Bana gülümserken o kadar tatlıydı ki yüzünü ellerimin arasına alıp bırakmamak istiyordum.

Yatağımın ayakucuna gelip önce elimdeki güllere, sonra tekrar bana baktı. Dün geceden kalan makyajımın tüm suratıma dağıldığını ve saçlarımın karışık olduğunu düşününce utandım. Bakışlarımı ondan kaçırıp gülleri seyrederken yatağın üstüne çıkıp bana yaklaştı. Çenemi kaldırıp gözlerimi gözleriyle hizaladı.

"Peki, benim kalbim seninle bir çiçek bahçesine dönüştüyse?"

Yazdığı notu onun sesinden duyarken etkilendim. Kaşlarını kaldırıp cevap bekledi. Sesim çıkmazken konuştu.

"O kalp çoktan senin olmuştur."

Gözyaşlarım tekrar akmaya başlarken ağladığım için kendimden nefret ediyordum. Ayakta dimdik, sert duruşumla herkese meydan okurken sulu göz olmaya dayanamıyordum. Kendime sinirlenip daha çok ağlarken asıl gücün ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Neden bu kadar çok ağlıyorsun?" dediğinde titredim.

"Herkesin içinde öpüşmemiz ağır mı geldi? İlişkimiz sorun mu oluyor–" Konuşmasına izin vermeyip parmaklarımı dudağına bastırdım.

Ağzımdan kelimeleri çıkarabilmek için çabaladım. "Ben özür dilerim."

Gözleri nedenini sorgularken yutkundum. "Senin sevgini hak etmiyorum."

Elimi çektiğimde, "Eğer dün akşam yaşadıklarımız ya da diğer her şey ağır geldiyse biraz ara verip arkadaşlığımıza devam edebiliriz," dedi.

Hiçbir şeyden haberdar olmayıp hatayı kendisinde ararken güllerin nedenini anladım. Aramızda yaşananları sorun ettiğimi düşünerek çözüm yolu bulmaya çalışıyordu. Ben ona ihanet ederek zarar verirken o bana güvenerek kendisini eleştiriyordu.

Ellerimi tutup sararken dikkatli davranıyordu. Ben onun canını yakmışken o canımı yakmak istemiyordu. "Sana şimdi bir şarkı açacağım, olur mu?"

Kafamı onaylarcasına sallarken telefonunu çıkarmasına izin vermedim. Komodinin üzerinden telefonumu alıp ona uzattım. Açtığı parçayı kaydetmek istiyordum. Arama motoruna bir şeyler yazıp ilk çıkan videoya tıkladı. Telefon ikimizin ortasında durup şarkı başlarken ismini gördüm. Aviva, *Princesses Don't Cry.*

Şarkı bir süre çaldıktan sonra nakarata geldi. Sözleri hissetmek için gözlerimi kapadım.

A princess doesn't cry
(Bir prenses ağlamaz)
Over monsters in the night
(Geceleri canavarlar için ağlamaz)

Gözyaşlarım akarken hepsini yakalamak ister gibi parmaklarıyla tuttu. Şefkati tüm kalbimi sardı. Davranışlarıyla ona sevgim artarken bir yandan mahcup oldum.

Şarkıyı, telefonuma gelen bildirim sesi böldüğünde ikimizin de bakışları ekrana yöneldi. Ne yazdığını tersten okuyamamıştım. Deniz'in gözleri bana döndüğünde ağzını açıp bir şey demek için çabalarken konuşamadı. Şaşkınlıkla yüzümü inceleyip telefonumu yatakta bırakarak ayağa kalktı.

O, hızla odadan çıkarken yataktan kalktım. Yere bastığım an ayaklarım acıdı. Yürüyemeyeceğimi fark ettiğimde arkasından ismini haykırdım. Çelik kapının çarpma sesini duyduğumda geri

dönmeyeceğini anladım. Yatağa tekrar çökerek telefona baktım. Şarkı çalmaya devam ederken gelen mesajı açtım.

Ener Demir: "Sarhoştum."

Tek kelimesi, tek dokunuşuyla her şeyi mahvetme gücüne sahipti. Geçmişimi katlettiği yetmiyormuş gibi geleceğime de göz koymuştu. Ona karşı nefretim büyürken saçlarımı çekerek çığlık attım.

Şarkı "Ağlama" diye devam ederken ben ağladım. Güllere sarılıp uzandım. Telefonu yanıma koyup şarkının defalarca çalmasına izin verdim.

Tenime değen ellerle gözlerimi açtım. Ağlarken uyuyakalmıştım. Şarkı artık çalmazken güller hâlâ kollarımın arasındaydı. Umay Abla'nın bedeni görüş açıma girerken yanıma gelip saçlarımı okşadı. "Kalk bir tanem. Su iç."

Gülleri koynumdan alıp kenara kaldırırken su içmem için yardımcı oldu. Mayışmış bir şekilde onu süzüyordum. "Kendine gelmelisin. Bir duş al."

Onu onaylarken artık ağlayacak gücüm kalmadığından emindim. Acımı en kızgın şekilde yaşamıştım. Artık ayağa kalkma vaktiydi. Saate bakıp öğleden sonra olduğunu gördüm. Sargılı ellerimi ve ayaklarımı süzerken düşünceliydim.

"Duştan sonra sana bir krem vereceğim. Onu sürersen yarına bir şeyin kalmaz. Çok derin değiller."

Ayağa kalkıp banyoya yürürken tabanlarım sızlıyordu. Umay Abla'ya dönüp konuştum. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, prensesim," dedi. Son kelimesiyle sarsılırken işime devam ettim.

Duştan çıktığımda rahatlamıştım. Yatağın üstündeki kremi yaralarıma sürdükten sonra tekrar sardım. Minik sızılar dışında bir

şey hissetmiyordum. Gözlerime damla sıkıp yüzümü toparlamaya çalışmıştım.

Yatağın ucuna oturmuş, karşımdaki aynadan kendimi izliyordum. Deniz'in gidişini düşündükçe içim parçalanıyordu. "Sarhoştum" mesajını görünce acaba ne düşünmüştü? Her şeyden habersizdi ve zihninde Ener'le aramda yaşananları nasıl hayal ediyordu bilemiyordum.

Kendimi suçlayıp sürekli kızarken elime telefonumu aldım. Arama motoruna "Bebe Rexha - I'm a Mess" diye yazdım. Şarkıyı dinlerken linkini Deniz'e gönderdim. Şarkının nakaratındaki cümleye takılmıştım. Sözler haklıydı. Ben onun sevgisi için bir hataydım.

Telefonu arka cebime atıp ayaklarıma kalın çoraplar giydim. Üzerime kalın bir kapüşonlu geçirdikten sonra yavaş yavaş merdivenlerden inip bahçeye geçtim. Cebimdeki telefona uzanıp Deniz'e gönderdiğim şarkıyı defalarca dinlemek için açtım. Hava çok soğuk olmasına rağmen temiz havayı içime çektim. Üşümeye başlayan bedenimi görmezden gelip dakikalarca orada oturdum.

Bahçe camını tıklayan bir ses duyduğumda arkamı döndüm. Yağız, camdan bana bakıyordu. Gökyüzü kararmış, akşam olmuştu. Yanına gidip içeri geçtiğimde konuştu. "Kızım sen manyak mısın? Hava resmen eksi on derece!"

"Abartma," dememe rağmen odaya girince ne kadar çok üşüdüğümü anladım. Isınmak için kollarımla bedenimi sardım.

"Ellerine ne oldu?" Bir şey de gözünden kaçsa şaşardım. Salona geçip koltuğa yerleşirken yandaki battaniyeyi açıp üzerime serdim.

Endişeli gözlerle bana bakarken tekrarladı. "Asel, ellerine ne oldu?"

"Dün öfkeyle bir iki şey parçaladım. Bir şey yok."

Yanıma oturup ellerimi tuttu. "Bakayım."

Ona izin verirken sargıları açıp yaralarıma baktı. Küçük çizikler dışında çok bir şey olmadığını görünce sargıları tekrar takmasına izin vermedim. "Gördün mü, sadece biraz çizildi."

"Ayakların?" dediğinde göz devirdim. "Yürürken halini gördüm, Asel! Konuş!"

"Onlar biraz daha kötü ama iyileşir. Tamam mı?"

Ellerimi battaniyenin altına sokup ısınırken yüzümü avucunun içine alıp konuştu. "Kendine zarar vermemelisin. Bu sağlıklı değil."

"Önemli bir şey yok." Konuyu kapatması için çabalıyordum. "Şımarık bir kızın şımarık hareketleri. Boş ver."

"Neye kızdın da böyle bir şey yaptın?"

"Her şeyi sorgulayacak mısın?" Sıkılmıştım.

"Evet, mesela dün geceden başlayabilirim!"

Öfkeli gözlerini gördüm. "Dünden beri mesajlarıma neden cevap vermiyorsun?"

Ağzımı açtığım sırada beni susturup devam etti. "Dur! Daha bitmedi!" derken kızgındı.

"Ne ara Deniz'le sevgili oldunuz? Benim neden haberim yok? Çocukla dans edip herkesin içinde deliler gibi öpüşürken aklından ne geçiyordu? Herkesin durup sizi izlediğine yemin edebilirim!"

Onun gibi kızgın bir şekilde bakarken konuştum. "Saçmalama! Her şeyi olduğu gibi bunu da abartıyorsun!"

"Abartmıyorum! Halinizi keşke dışarıdan görseydiniz! Ve ikiniz de partiden bir anda kayboldunuz? Yoksa onunla–"

Susması için o kadar sert baktım ki etkili oldu. Sesini kesip düşünceli bir şekilde ayaklarımı süzdü. Birkaç dakika geçmişti ki yine konuşup beni delirtti.

"Sana zorla bir şey mi yapmaya çalıştı? Neye öfkelendin? Canını mı yaktı?"

Herkesin başkasını suçlayıp beni eleştirmemesinden sıkılmıştım. Ben hatalar yaparken mavi gözler benim için çabalıyordu. Üstüne suçlu damgası yiyordu.

"Canımı kim yaktı gerçekten bilmek ister misin?"

Gözleri yüzümü süzerken tepkimi anlamaya çalışıyordu. "O hiç yanından ayrılmadığın, çok sevdiğin arkadaşın beni lavaboda sıkıştırıp öptü!"

Şaşkınlıkla gerilirken benden uzaklaşmaması için dibine girdim. "Deniz'le öpüştükten beş dakika sonra dudaklarımda başka biri vardı! Ne kadar iğrenç olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Nefretle geri yaslandım. "Kendimden tiksiniyorum!"

"Ener, seni mi öptü?"

"Algılama sorunun mu var?"

"Şaşkınım. Peki, sen ne yaptın?"

Kollarımla bedenimi sararken olabildiğince küçülüp yok olmaya çalıştım. "Ağladım."

Fısıldarken gözyaşlarımın tekrar akmaması için çabaladım. "Sadece ağladım."

Yaklaşıp bana sarıldı. Kolları bedenimi sararken saçlarımı öptü. "Ener'i yaptıkları yüzünden asla affetmeyeceksin, değil mi?"

"Çoktan affettim," dediğimde gözümden bir damla yaş aktı. "Kendim için affettim." Sesim boğuk çıkmıştı. Geri çekilip beni kendisine çevirdi. Ağladığımı görünce şaşırdı.

"Peki, niye bu kadar çok ağlıyorsun? Hâlâ onu mu seviyorsun?"

Kafamı sağa sola sallarken konuşamadım. Gözyaşlarım daha çok aktı.

"Sen Deniz'i aldattığını mı düşünüyorsun?" Sorusuna sessizce, "Evet," dedim.

"Siz gerçekten sevgilisiniz! Ben–" konuşurken kekeliyordu. "Ben ne diyeceğimi bilemiyorum." Beni kendine çekip

sarmaladığında gözyaşlarım tişörtünü ıslatıyordu. Göğsümde kocaman bir ağırlık vardı.

"Ben özür dilerim. Deniz ve seni en başından beri ciddiye almadım. Özür dilerim bir tanem." Saçlarımı okşayıp beni yatıştırmaya çalıştı. Bir süre daha o şekilde kaldıktan sonra gözyaşlarım durmuş, sadece burnumu çekiyordum. Beni kendine çevirip ciddi bir şekilde konuşmaya başladı.

"Çok büyük şeyler yaşadın Asel! Senin yerinde başkası olsa bu kadar güçlü duramazdı. Her şeye rağmen ayakta kaldın. Hatta başka birine tutulmuşsun! Kimsenin mutluluğunu elinden almasına izin verme. Benim bile."

Onu onaylarken devam etti. "Yaşadığın şeyin aynısını başkasına yaşatmanın acısını yaşıyorsun, biliyorum ama sen bunu bilerek yapmadın. Kendini suçlama!"

"Engel olabilirdim. Onu ittirebilirdim. Bir şeyler yapabilirdim. Ama o–" Konuşamıyordum.

"Ne dedi sana? Bir şey mi söyledi?"

"Çok sarhoştu ve 'Beni bırakma, seni seviyorum,' gibi bir şeyler geveledi. Onu görmeliydin. Daha önce hiç o kadar tükenmiş görmemiştim." Burnumu çektim. "Ben çok şaşırdım. Tavırlarıyla ne yapacağımı bilemedim. Kalakaldım."

"Parti boyunca sizi izledi. Dans etmeye başlattığınızda o kadar çok içiyordu ki beni dinlemedi. Öpüştüğünüzde işler daha çok karıştı. Onu durdurmalıydım. İçmesine engel olmalıydım."

"Ener neden böyle davranıyor? Neden hayatına devam etmiyor?"

"Bilmiyorum, bir tanem. Yaptıklarından çok pişman. Sürekli seni konuşuyor, seni düşünüyor, seni anlatıyor. Galiba hâlâ seni seviyor. Tek derdi bu."

Söyledikleri umurumda değildi. Düşündüğüm tek şey Deniz'di. "Bana da kendine de zarar veriyor. Her şeyi mahvediyor."

"Deniz'e söyledin mi?" dediğinde yorulmuş, tükenmiştim. Eve geldikten sonra yaşananları tek tek anlattım. Ener'in aptal mesajına kadar her şeyi söyledim.

"Bu çocuk gerçekten her şeyi mahvediyor. Onunla konuşacağım," dedi.

"Sakın! Sakın konuşma! O işi ben halledeceğim," dedim.

Ters tepki verip parladı. "Saçmalama! Seni daha fazla yıpratır."

"Bana artık zarar veremez."

"Ya Deniz?"

"Bilmiyorum. Ne yapacağımı, nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama çabalayacağım. Aylardır benim için yapmadığı şey kalmadı. Sıra bende."

"Bu çocuğa gerçekten güveniyor musun?"

"Evet."

"Gerçekten seviyor musun?"

"Bilmiyorum."

İkimiz de sessizliği dinlerken çıt çıkarmadan oturduk. Dakikalar birbirini kovalarken çaresizce düşünüp durdum.

Yağız aniden ayağa fırladığında irkildim. "O zaman *best friend* gecesi yapalım."

"Gerçekten canım hiçbir şey istemiyor." Sadece kendimle konuşup düşünmeliydim.

"Öf! Saçmalama! Film izleyebiliriz. Eski günlerdeki gibi *playstation* oynayabiliriz." Kafamı sağa sola salladım.

"Maske yapalım? Bak şu an çok fedakârım. Bana makyaj yapmana bile izin verebilirim."

Söylediği şeyle gülümsedim. "Bu da nereden çıktı?"

Konu ilgimi çekerken onu süzüyordum. Omuz silkip konuştu. "İzlediğim dizilerde kızlar, erkeklere bu tarz şeyler yapıp eğleniyordu. Ne bileyim işte."

Hareketlerine kahkaha atmaya başladım. O kadar salaktı ki bu çocuk olmadan geçirdiğim her ay için tekrar üzüldüm. "Sen cidden delisin! Sana makyaj yaptığımı hayal edemiyorum."

"Ben de!" derken tedirgindi. Kabul etme ihtimalime karşı korkuyordu. Buna daha çok gülerken ayağa kalktım. "Yokluğumda beni diğer kızlarla karıştırmışsın. Makyajlı haline tahammül edemem."

Mutfağa doğru yavaş yavaş yürürken konuşmaya devam ettim. "Playstation televizyonun altındaki çekmecede. Güzel bir maç aç, abur cubur alıp geliyorum."

Arkamdan, "Oh!" derken içi rahatlamıştı. Mutfak kapısının önüne geldiğimde titredim. Dün gece zihnimde canlanırken adım atamadım. Yerler ve tezgâh temizken karşımdaki cam hâlâ parçalanmış bir şekilde duruyordu. Kalbim gibi.

Umay Abla beni gördü. "Bir şey mi istedin, prensesim?"

Bana artık bu şekilde seslenmesini istemiyordum. O şarkıdan sonra bana kimsenin prenses demesini istemiyordum.

"Abur cubur alacaktım. Biraz da içecek."

"Tamam, sen otur. Ayakların acıyordur. Ben getiririm."

"Teşekkür ederim." Mutfağa girmediğim için teselli buldum. Yağız'ın yanına gidip oturduğumda ayaklarımı orta sehpaya koydum. Uzattığı konsolu aldım.

"Nesine oynuyoruz?" derken oyunu kurmaya çalışıyordu.

"Tabii ki hiçbir şeyine!"

"Neden?"

"Her zaman olduğu gibi yine kaybedeceksin."

Ona sinsi sinsi gülerken Umay Abla yanımıza geldi. Masayı cipsler, çikolatalar ve içeceklerle doldurduğunda bugün hiçbir şey yemediğimi hatırladım. Tepside duran sandviçi uzatıp bana göz kırptığında öpücüklerimi gönderdim.

"Hadi başlayalım!" Uzun süredir oyunu oynamamıştım ve çok heyecanlıydım.

"Kaybetmeye hazır ol!" dedi.

Umay Abla yanımızdan uzaklaşırken arkasından bağırdım. "Oyun bittiğinde peçete getirmeyi unutma Umay Abla! Çok ağlayacak!" Ben kahkaha atarken Yağız saçımı çekti. Onu umursamayıp maç başladığında ekrana odaklandım.

Yağız topu sürekli kaçırırken bağırdım. "Haksızlık yapıyorsun! Sürekli orta açıp aptal gibi oyuncuları oradan oraya koşturuyorsun. Doğru düzgün paslaş!"

"İstediğim gibi oynarım! Karışma!" Dilini dışarı çıkarırken tuşları kıracaktı.

"Buna oynamak denirse!"

Oyunun bitmesine saniyeler kalmışken son golümü atmak üzereydim. Kaleye yaklaşırken Yağız resmen ayağa kalkmış, yerinde duramıyordu. Ben de yavaşça ayaklanırken şut tuşuna bastım. Gol olurken çığlık attım.

"Goooool!"

Yağız yerine oturup konsolu fırlatırken kızgındı. "4-3! Bir golle kazandın. Çok sevinme!"

"Asıl sen sevinme! Oynamayı unutmuşum. 7-2 biten maçları hatırlatırım!"

"Senden nefret ediyorum!"

Yüzüne yaklaşıp burnunu sıkarak onu taklit ettim. "*Bana* âşıksın, *güzelim!*"

"Repliklerimi çalma! Topları çaldığın yetti." Söylediğine kahkaha attım. Yanına oturduğumda çok yorulduğumu fark ettim. "Yoruldum."

"Farkındayım," dedi.

"Erken mi uyusam acaba?"

"Bana yavaştan git mi diyorsun?"

Söylediğine güldüm. "Horlamayacaksan kal. Beraber uyuruz."

"Çektiğin videodan sonra sana güvenmiyorum. Ben yavaştan kaçayım. Sen de dinlen."

Yanıma gelip sarıldı. Yanağımdan öperken, "Seni seviyorum. Dikkat et kendine!" dedi.

"Seni seviyorum," dedim.

Yağız gittikten sonra odama geçtim. Yarın rahatça yürümek istiyordum. İşimi sağlama almak için sargılarımı açıp kremi tekrar sürüp sardım. Yatağa uzanırken yarın her şeyi çözüp tüm ihtimalleri göze almaya karar verdim. Göğsüme ağırlık çökerken düşündüğüm tek şey Deniz'le nasıl konuşacağımdı.

"Asel!"

Babamın sesini duydum. Aynanın karşısında kendimi izliyordum. O geceden sonra daha iyi görünüyordum.

"Uyan artık!" Odaya girdiğinde gülümsedim.

"Çoktan uyandım!" Yanıma gelip sarılarak saçlarımdan öptü.

"Erkencisin." Baştan aşağıya beni süzdü. "Ve toparlanmışsın."

Stresten avuçlarım terlerken bacaklarıma sürtüp temizlemeye çalıştım. "Bir türlü uyuyamadım. Ama çok iyi hissediyorum."

Ayaklarıma baktığında devam ettim. "Neredeyse iyileşmişler. Umay Abla'nın kremi iyi geldi. Sabah sargıları tamamen attım. Çorap giydim."

"Emin misin canım? Yine de sarsaydık keşke," derken endişeliydi.

"Hayır, hayır çok iyiyim." Neyi ispatlamaya çalışıyordum bilmiyorum ama bana inanmasını istedim.

"Peki, kalbin nasıl?" Söylediğiyle donup kaldım. Cevap vermediğimde devam etti. "Artık eskisi gibi konuşamıyoruz. Seni bu hale getiren şey ne?"

Ona sımsıkı sarılırken konuştum. "Sevdiğin birinin kalbini kırmak, kendi kalbinin kırılmasından daha ağırmış."

"Kim?" dedi

"Deniz."

"Durum çok mu kötü?"

"Bilmiyorum. Bugün yanına gidip gönlünü almaya çalışacağım. Tabii başarabilir miyim emin değilim."

"Başarabilirsin. İnanıyorum sana." Babam benim her şeyimdi. Yanağına teşekkür öpücüğü bırakıp geri çekildim.

"Hadi kahvaltıya!" dediğinde, "Sen in, birazdan geliyorum," diye yanıt verdim.

Aynada kendime son bir kez baktım. Taytım ve kapüşonlumla sade ama güzel duruyordum. Saçlarımı tepeden bağladım. Ayakkabılarımı giyerken canım biraz acısa da umursamadım. Komodinde solmak üzere duran güllere son kez bakıp kahvaltıya indim.

Kahvaltı boyunca annemle birbirimizi öldürmeden sohbetimizi bitirebilmiştik. Sürekli beni iğneleyip şımarıklığım hakkında söylenip durdu. En sevdiği takımlardan ve bardaklardan bahsederken bir an bile susmadı. Haklı olduğunu düşünüp sesimi çıkaramamak her şeyi daha kötü yaparken masadan kalktım.

Deniz'in evine yürürken aşırı stresliydim. Cümlelerimi hazırlamamıştım. Her şeyi olduğu gibi anlatmalıydım. Tepkisi ne olursa olsun yalan söyleyip işleri daha fazla karıştırmayacaktım. Kafamı gökyüzüne kaldırıp yanında ağlamak istemediğim için dualar ettim. Yaşlarımı tutabilirim diyerek kendi kendime motive olmaya çalıştım.

Zile bastığımda uzun süre kimse kapıyı açmadı. Tekrar basacakken karşımda Yeşim belirdi. Aşçıları olmanın yanında birkaç işle de ilgilenen bir kadındı. Annem işe alınmasını sağlamıştı. Yüzünde gülümsemeyle, "Merhaba!" dediğinde ben de gülümsedim.

"Merhaba. Deniz evde mi?"

"Ha-yır." Kekelemişti.

"Emin misin?"

"Evet," dedi. Gözlerini benden kaçırdığında yalan söylediğini biliyordum.

İçeri girip yanından geçerken şaşırdı. Merdivenleri tırmanırken çaresizce bağırdı. "Asel Hanım!"

Bana engel olmayacağını fark ettiğinde, "Rahatsız edilmek istemiyordu," dediğini duydum.

Deniz Azaklı yazan kapıyla bakıştığımda içeri girmekte zorlandım. Odasından gelen yüksek sesli müziği anlamaya çalıştım. Kapıyı tıkladığımda bir cevap gelmedi. Tekrar tıkladığımda şarkıdan başka hiçbir şey duyamadım.

Yavaşça kapıyı aralayıp içeriye baktım. Camın önünde geniş bir pufa oturmuş dışarıyı seyrediyordu. Bizim evi ve odamı net bir şekilde görebiliyordu. Müzik sesi kulaklarımı delerken beni duymadığını anladım. Yanına yaklaşıp arkasında dururken masanın üzerinde duran laptoptan müziği durdurdum. Bana dönüp endişeyle baktı.

Gözlerimiz kesiştiğinde şaşırmıştı. "Sen–" derken benden tiksinir gibiydi. "Sen hangi yüzle buraya geliyorsun?"

Vermiş olduğu tepkiyi asla beklemezken kusursuz yüzündeki morluğu gördüm. Onu incelerken sargılı eli dikkatimi çekti. Telaşla, "Sana ne oldu?" dedim.

"Seni ilgilendirmez." Ayağa kalkmış bana öfkeyle bakıyordu.

Çenesine uzandığımda gerileyip benden kaçtı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Beni terslediğinde hepsini hak ettiğimi biliyordum. "Ben–" Söyleyeceğim her şeyi unuturken konuşamadım.

"Hayır, anlamıyorum. En başında sana sormuştum beni kullanıyor musun diye. Hatırlıyor musun?"

Gözlerim dolarken cevapsız kaldım. Elini saçlarından geçirip bağırıyordu. "Ben çok net hatırlıyorum! O gün bana ne cevap vermiştin? Söylesene!"

Yüzüne bakamazken kafamı çevirdim. "Aldatılan biri olarak aldatmam demiştin! Kimsenin duygularıyla oynamam demiştin! Ama bana bak?"

Çenemden tutup beni yüzüne bakmaya zorladı. "Bana bak! Ne haldeyim?" dedi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım gözyaşlarım akarken.

"Ah! En azından biri özür diliyor. Diğeri pişkin pişkin her şeyi anlatırken–"

Cümlesiyle hareketsiz kaldım. "Diğeri derken?"

"Eski sevgilin. A! Pardon yeni sevgilin mi demeliyim? İnan bana ben de bilemiyorum! Kusura bakma!"

Sesindeki iğneleyici tavır beni yaralarken şaşırdım. Yüzündeki morluk ve elini düşündüm. Ener'le kavga etmiş olamazdı! "Sakın bana Ener'in yanına gittim deme!"

"Gittim! Mesajını gördükten sonra yanına gittim!" O kadar çok bağırıyordu ki korkuyordum. "Sarhoştum derken ne demek istediğini sordum! Sana ne yaptığını, canını nasıl yaktığını sordum!"

Odanın her yerine adım atıp deliler gibi yürüyordu. Başım dönerken ne yapacağımı bilemedim. "Bana ne dedi biliyor musun? Ben senin canının yandığı için kahrolurken bana ne dedi? Sizin seviştiğinizi söyledi! 'Her zaman olduğu gibi,' diye de ekledi."

Söylediğiyle başımdan aşağıya kaynar su dökülmüş gibi hissettim. Ağzım ve gözlerim aynı anda açılırken "Ne?" diye çığlık attım.

"Ne oldu, neden şaşırıyorsun? Yoksa sen de sarhoştun ve unuttun mu?"

Ellerimi çaresizce etrafa savururken cümle kuramadım. Mavi gözlerini saran acıyı ve öfkeyi görmek beni mahvetti. Bunun sebebi olan kişiyi öldürmek isterken bağırmaya başladım.

"Sen de ona inandın mı? Aylardır sürekli yan yanayken beni birazcık tanımadın mı? Asel yapmaz demedin mi?"

"Şakır şakır ağlarken yüzüme bile bakamıyordun. Özür dileyip dururken, sevgini hak etmiyorum diye şarkı gönderdin. Neden o zaman? Yapmadıysan, neden?"

"Ben–" Olayı nasıl anlatacağımı şaşırmıştım. Beynim dururken her şeyi olduğu gibi söyledim. "Ben lavaboya gittiğimde Ener beni sıkıştırdı. Yanından uzaklaşmak isterken engel oldu."

Yaşlarım akmaya başladığında hıçkırarak konuştum. "O ağlıyordu ve saçma sapan şeyler söylüyordu. Ben ne yapacağımı bilemezken bir anda beni öptü."

Deniz'in yüzündeki acı çoğalırken beni nefretle izliyordu. "Ondan tiksindiğimi söyleyip partiden ayrıldım. Ben–" Nefes almaya çalışırken boğuluyordum. Yüzündeki nefret tereddüde dönüşürken devam ettim.

"Ben çok korktum. Ona karşı hiçbir şey hissetmedim. Benden nefret etmenden korktum. Yüzündeki bu acıyı göreceğimi, benim yaşadığım o korkunç duyguları yaşayacağını bildiğim için yüzüne bakamadım."

Söylediklerimi beklemiyormuş gibi beni izledi. İkimiz de derin nefesler alırken kimse konuşmuyordu. Söylediklerime bir cevap vermesini bekliyordum. Bana inanmasını istiyordum.

Fısıltıyla konuştuğunda ne dediğini anlamamış gibi yüzünü inceliyordum. Hâlâ aynı noktada durmama kızar gibi bu sefer yüksek sesle konuştu.

"Çık dışarı!"

Kalbim yerle bir olurken ona itaat ettim. Gözyaşlarım durmazken kapıyı arkamdan kapatıp merdivenlere yöneldim.

Ona tüm duygularımdan bahsedemesem de olayın aslını anlattığım için rahatladım. Çabamın bu kadar olduğunu, mavi gözlere yalvarmayacağımı biliyordum. Bir yanım tüm hissettiklerimi önüne serip beni bırakmaması için çığlıklar atmayı düşünürken diğer yanım ise onsuz da olabileceğimi söylüyordu.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Bahçeye çıktığımda derin nefesler aldım. Yüzümdeki yaşlar kururken kararımı vermiştim. Hızla eve girdim. Anahtarları ve kaskımı aldım. Motoruma binip yola koyulurken nereye gideceğimi çok iyi biliyordum.

Salonun önüne geldiğimde motoru park edip öfkeyle içeri girdim. Ortam o kadar kalabalıktı ki Mert'i arayan gözlerim yorulmuştu. En arka tarafta biriyle çalışırken düşündüğüm isim olması için dua ettim.

Hızla yanlarına gidip ikisine de baktım. Yüzümde zafer kazanmış bir gülümsemeyle dururken bazılarının aksine şanslı günümde olduğumu düşünerek şükrettim.

Mert ve Ener, dönüp baktığında hâlâ gülümsüyordum. İkisi de şaşkınken Mert konuştu.

"Bugün antrenmanın yoktu."

Gözlerinin içine imayla baktım. "Hoş buldum Mert! Evet, antrenmanım yoktu. Ama sevgilimi görmeye gelemez miyim?"

Ener'e bakıp tüm dişlerimi göstererek gülümsedim. Ne yaptığımı anlamaya çalışırken Mert'in yüzündeki şaşkınlıkla daha çok keyiflendim.

"A! Geleceğimi söylemedi mi?" Platforma çıkıp yanlarına giderken Mert, "Hayır," dedi.

Yüzündeki ifadeye kahkaha atmamak için kendimi tutuyordum. "Oysa sana haber vermesini söylemiştim. Çok ayıp etmiş."

Rolümü anlayan Ener cevap verdi. "Kusura bakma, aklımdan çıkmış."

Daha da keyiflenirken yerde gördüğüm bandajları alıp elime sarmaya başladım. Mert'e, "Sen çok yorulmuşsun, biz devam ederiz," dedim.

"Eğitmen olmayanlar ders veremez Asel, kuralları biliyorsun." İçimden küfretmeme rağmen gülümsedim.

"Biliyorum. Zaten ders vermeyeceğim. Minik bir antrenman."

Ener, Mert'e yaklaşıp omzuna dokundu. "Sorun yok, Asel'le devam ederim," dedi.

Çevremdeki herkesi ele geçirmesi yetmiyormuş gibi Mert'le de iyi anlaştığını hissedince öfkem büyüdü. Ondan nefret ediyordum.

Mert, platformdan inerken Ener'in yüzünü inceledim. Dudağı ve kaşı patlamış, gözünün altı morarmıştı. Çenesinden boynuna doğru inen morluğu da görünce Deniz'le gurur duydum.

Ener, tam karşımda elleri havada dururken pozisyonumu aldım. Ağzımdan kelimeler döküldüğünde çok sakin çıkmıştı.

"Demek seviştik?"

Yüzündeki sinsi gülümsemeyi gördüğümde ona yaklaştım. Dişlerimin arasından konuştum.

"Hem de her zaman olduğu gibi?"

Tüm dişlerini göstererek gülmeye devam etti. Ukala sırıtışından kurtulmak için çenesine yumruğumu geçirdim.

Artık gülmüyordu.

BÖLÜM 12

SIRLARIN KIVILCIMI

"Kolay olmayan ayrılıklara..."

Bebe Rexha – *Last Hurrah*

Günümüz

Ener'in ağzından akan kanı gördüğümde tatmin oldum. Daha önce yapmadığım için kendime kızarken ismimi haykıran Mert'i umursamadım. Sol yumruğumu karnına geçirirken, Ener dişlerinde kanlarla gülüyordu. Karşılık vermiyor sadece vurmamı bekliyordu. Geri çekilip konuştum.

"Size hayatımdan uzak durun demiştim!"

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Mert önüme geçmişti.

Dişlerimin arasından, "Çekil!" dedim.

"Burası adam dövme yeri değil Asel! Kendine gel!"

"Çekil!" Yüzüme şaşkınlıkla bakıyordu.

"Çekil dedim!" diye bağırdığımda her an beni tutacakmış gibi tedirginlikle arkama geçti. Ener'le tekrar göz göze gelmiştik.

"Benden uzak duracaksınız!" Yüzüne yaklaştım. "Hayatımdan uzak duracaksınız!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arkamı dönüp gitmek üzereyken sesini duydum.

"Mümkün değil."

Mert'e bakıp gülümsedim. Dudaklarımı yalarken sakin görünmeye çalışıyordum. Ener'e dönüp yüzüne baktım. "Tekrar söyle."

Yorgunlukla, "Mümkün değil," dedi.

Sağ yumruğumu gözüne geçirdiğimde Mert öne atlayıp beni yakaladı. "Bırak beni!"

Bedenimi Ener'den uzaklaştırmaya çalışırken tüm salonun durup bizi izlediğini gördüm. "Bırak beni!" diye bağırırken, Ener konuştu. "Bırak onu, Mert!"

Mert, belime sarılıp beni daha sıkı tutarken bırakması için çabalıyordum. Ona bir şey yapamayacağımı düşünüyordu. Eğer biraz daha beni tutarsa yapacaklarımın sınırı yoktu.

Ener, yüzündeki kanı elinin tersiyle silerken dimdik durmaya çalışıyordu. Gözlerinde hâlâ pişkin bir sırıtma vardı. Beni gülümsemesiyle tahrik etmeyi başarıyordu. Deniz'e yaptığı şey için onu parçalamak isterken beni tutan eller öfkemi artırıyordu. Mert'in beni bırakmayacağını anladığımda sakin rolüme geri döndüm. Hareketsiz kalıp çırpınmayı bıraktım.

"Sana hep ne derdim, hatırlıyor musun?"

Ener konuştuğunda onunla ilgili hiçbir şeyi hatırlamak istemediğimi biliyordum. Yanımıza yaklaşıp beni Mert'in kollarından alıp kendi kollarına çekti. "Ne olursa olsun dönüp dolaşıp geleceğin yer burası."

Bacak arasına geçirdiğim tekmeyle nefesi kesilmişti. İki büklüm olurken ayağımla bedenini ittirip yere savurdum. "Tabii bir daha bana dokunduğunda kolların bedeninde olursa!"

"Asel, dur artık!" Mert tekrar kollarımı tutmaya kalkışınca dirseğimi yüzüne geçirdim. Ona döndüğümde burnunu tutup kıvranıyordu.

"Sana beni bırakmanı söyledim!"

Platformdan inip salondan çıkmak için kalabalığın içinden yürümeye başladım. Salon müdürü çoktan gelmiş birkaç hocayla beraber beni izliyordu. Orada olduklarını yok sayarak yanlarından geçtim. Motoruma atlayıp eve sürerken rüzgârla kendime geldim.

Eve vardığımda öfkem geçmemişti. Söylediklerini düşünüp daha çok sinirleniyordum.

Bahçede yürürken solda bir hareketlilik gördüm. Bakışlarım oraya yönelirken Deniz'in bahçede oturduğunu fark ettim. Eve gitmek yerine yanına yürüdüm. Beni görünce kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Tüm bedenimi incelerken gözleri ellerimde takıldı.

"Ne oldu sana?"

Yumuşak sesiyle konuşurken bana bir şeyler söylemiş olmasıyla mutlu oldum. Keyfim yerine gelirken konuştum.

"Biri değer verdiğim birini kırmış. Ben de onu kırdım." Göz kırptım.

Boş sandalyeye geçerken tam karşısına oturdum. Kaşları havaya kalkmış anlamaya çalışıyordu. Çenesindeki morluk içimi sızlatırken Ener'in yüzünü düşünüp gülümsedim.

"Komik olan ne?"

"Hiçbir şey," derken son zamanlarda yaşadıklarımı hatırlayıp daha çok güldüm.

"Neye gülüyorsun?" Yüzünde ciddi bir ifadeyle beni süzüyordu.

"Hayatımın bok gibi olmasına."

Ayağa kalkıp yanından uzaklaştım. Kendi bahçemize geçerken kahkaha atıyordum. Gözlerimde akacak yaş kalmadığında kahkahalarım yükselir, acılarımın üstünü örtmeye çalışırdı. Bu, duygularımın gardını alma şekliydi.

Eve girdiğimde odama çıktım. Ellerimdeki kanlı bandajdan kurtulup küveti sıcak suyla doldurdum. Kıyafetlerimi çıkarırken telefonumu yanıma alıp bedenimi suyla buluşturdum. Bir müzik açıp dinlerken Ener'e mesaj attım.

"Sarhoştum."

Okul koridorunda yürürken mutsuzdum. Tüm bedenim sızlıyor, ellerim acıyordu. Finaller yaklaşmadan önce son dersleri kaçırmamak için okula gitmeye mecburdum. Telefonum çalarken cebimden çıkarıp küfür ettim. Mert dünden beri defalarca aramış, mesaj atmıştı. Salonda yaşananlar hakkında konuşmak istiyordu. Yüzüne kapatıp telefonu uçak moduna alırken derin bir nefes verdim.

Sınıfa girdiğimde gözüm Deniz'i arıyordu. Dün bahçede konuştuktan sonra bir daha ikimizden de ses çıkamamıştı. Orta sıralarda tek başına oturduğunu gördüm. Gözlerimi ondan ayırmadan arka sıraya geçtim. Kokusu burnuma geldiğinde yokluğunun beni rahatsız ettiğini fark ettim.

Bana dönüp gözlerimin içine baktı. Ona gülümsediğimde önüne dönüp ayağa kalkarak ön sıralara oturdu. Mavi gözler canımı acıtırken onun hislerine saygı duydum. Üstüne gitmeyerek düşünmesine izin verip o istemediği sürece onu rahatsız etmeyecektim. Kalbime sabırlı olmasını söyleyip derse gelen hocaya odaklandım.

Ders bittiğinde başım ağrıyordu. Yemekhaneye gidip sıra beklemek yerine bir elma alıp bahçeye çıktım. Temiz havayı içime çekerken baş ağrımın geçmesi için dua ettim. Boş bir çardağa oturup ayaklarımı masaya uzattım. Güneşin tadını çıkarırken elmadan bir ısırık aldım.

Hayatım, kırlarda mutlulukla koşarken bir anda bataklığa düşmek gibiydi. İçimdeki tüm yaşama sevinci çamura bulanmıştı. Kötü duygular beni aşağıya çekerken yüzeyde kalabilmek için çırpınıp duruyordum. Oradan kurtulacağımı umarken daha çok dibe batıyor, kendimi yoruyordum. Tüm çabalarımın boşa gittiğini fark ettiğim bir gün gelecek, çırpınmayı bırakacaktım. Ve o gün sessizce derinlerde kaybolacaktım.

BELONGS TO KAMUS TEAM

"Selam!"

Düşüncelerimi bölen sese döndüğümde karşımda Yağız vardı. "Selam!" diye karşılık verdim.

Yüzünün asık ve keyifsiz olduğunu görünce devam ettim. "Ne oldu sana?"

Karşıma geçip otururken duruşumu değiştirmeden aynı şekilde onu izledim. "Dün ne yaptığını biliyorum."

Elmadan bir ısırık daha alırken cevapladım. "Ee yani?"

"Yaptığını doğru bulmuyorum."

"Şansa bak! Senin bu konu hakkındaki fikrinle ilgilenmiyorum."

Dirseklerini masaya koyarak bana yaklaşıp fısıldadı. "Sabah Ener'in yanına gittim. Yüzü tanınmayacak haldeydi."

Otuz iki diş gülümsemekle yetindim ve keyifle göz kırptım.

"Sen delisin!"

"Aynen. Herkes normal, ben deliyim!"

Ayaklarımı masanın üstünden indirip onu taklit ederek yüzüne yaklaştım. "Herkes özgürce hayatını yaşarken benim hayatıma burnunuzu sokamazsınız!"

Geri çekilip tekrar aynı pozisyonu aldım. Ağzını açıp konuşmak üzereyken onu durdurup devam ettim. "Ener'in yüzündeki yaralar birkaç güne geçer. Peki, benim kalbimdekiler?"

Sesi kesilirken sadece beni izledi. Umursamaz bir tavırla elmamı bitirmeye odaklanmıştım. Söylediklerimi düşünürmüş gibi bir hali vardı. Bir süre sonra konuşmaya başladığında sesi kırılgandı.

"Ben sadece bu hallerine alışkın değilim. Sen eskiden böyle değildin. Her zaman herkese karşı iyi oldun. Şu an karşımda hem kendine hem başkalarına karşı şiddet uygulayan biri var."

"Başıma gelen her şey fazla iyi niyetli olmaktan oldu. Artık herkese hak ettiği gibi davranıyorum. İyi davranılmasını istiyorsanız, iyi olun. Bu kadar basit."

Gözlerimi devirirken kalan elmayı çöp kutusuna fırlatmaya çalıştım. Basket olunca kendimi tebrik ettim.

"Diğerlerine karşı çok güçlü bir kız gibi duruyor olabilirsin. Ama ben seni tanıyorum, Asel. Gözlerindeki kırgınlığı, birine kötü bir söz söylerken yüzündeki tereddüdü görüyorum. Beni kandıramazsın."

"Kimseyi kandırdığım yok. Neyi görmek isterseniz onu görüyorsunuz."

Konuyu aniden değiştirip uzun süredir merak ettiğim soruyu sordum. "Ener'i bu kadar çok savunmanın altında ne var?"

Gözleri şaşkınlıkla açılırken, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Sen beni ne kadar iyi tanıyorsan ben de seni o kadar iyi tanıyorum Yağız! Karşıma her defasında geçip Ener'i savunacak ve bunun için tek bir neden bile sunmayacaksan haberin olsun! Yakında sana da hak ettiğin gibi davranmaya başlayacağım. İkili oyunlarla uğraşamam."

"Saçmalama! Tabii ki ikili oynamıyorum!"

"Göreceğiz."

İkimiz de etrafı izlerken karşı çardakta oturan kızlar dikkatimi çekti. Biri ağlarken diğeri ona destek oluyordu. Görebilmek adına oturduğum yerde kımıldanıp gözlerimi kısarak baktım. Ağlayan kız bizim sınıftan, diğeri de Azra'ydı. İkisi de gerçekten üzgün gözüküyordu. Benimle aynı yöne bakan Yağız'a döndüm.

"Ne olmuş bunlara? Haberin var mı?"

"Tam olarak bilmiyorum. Galiba Canan aldatılmış."

"Nasıl yani?"

"Yiğit'le sevgililerdi. Yiğit, geçen hafta üst sınıflardan başka bir kızla yatmış."

Söylediğine şaşırmıştım. Canan, üniversitenin ilk yılından beri Yiğit'ten hoşlanıyordu. Ne ara sevgili olmuşlardı bilmiyorum ama ayrılmaları kötü olmuştu.

"Üzücü."

"Rol yapma. Sen Canan'ı sevmezsin."

Canan, geçen dönem Eylül'le yaşanan tüm olaylar sırasında onun tarafında olmuş, beni bir kez olsun bile dinlememişti. Çığlıklarımı duymamış, beni kendilerinden uzaklaştırmışlardı. İkisi de benim için diğer insanlar kadar önemsizdi. Ama böyle bir durumla dalga geçmeyecektim.

"Beni bu yoldan anlamasını istemezdim ama kader."

"Haklısın."

"E! Onları boş ver. Deniz'le konuşabildin mi?"

"Ener'in söylediği şeyden sonra kendimi açıkladım. Kafasında neler dönüyor, bilmiyorum ama ona da hak veriyorum. Bir anda neye uğradığını şaşırdı. O yüzden üstüne gitmemeye çalışıyorum. Bana inanacağını umuyorum."

"Yavaş yavaş düzelir."

"Sabah beni görünce başka sıraya oturdu."

Yağız'ın kaşları çatılmıştı. "Çok kızgın o zaman."

"Bana mı daha çok kızgın, Ener'e mi bilemiyorum." Gökyüzünü süzerken kalbim, Deniz'in beni affetmeme ihtimalini düşünerek yanıyordu.

"Bence olayın üstüne gitmelisin."

"Nasıl yani?" Kaşlarımı çatmıştım.

"İlgi istiyor olabilir. Senin peşinden çok koştu, çabaladı. Bir kerelik aynısını yapmanı bekleyip senin sevgini gerçekten somut bir şekilde görmek istiyordur."

Söylediğini düşünürken Deniz'in karakteriyle örtüştürmeye çalıştım. "Sanmıyorum. Rahat bırakılmayı istiyor bence."

"Bu sensin Asel! Deniz böyle biri değil." Gülümsüyordum.

"Sen ne ara Deniz'i tanıdın da yorum yapıyorsun? Ayrıca ördek kafalıya ne oldu?"

"Hislerinin gerçek olduğunu gördüğümden beri sana saygı duyuyorum. O yüzden Deniz'le istediğinizi yapın, karışmıyorum."

Ona omuz silkip elimdeki telefona bakarken öğleden sonraki dersin on dakika sonra başlayacağını gördüm. Telefonu uçak modundan çıkarıp mesajları okumaya başladım. Mert'in üst üste gelen mesajları iyi değildi.

"Müdür, paran geri iade edilmeksizin kovulduğunu söyledi. Artık salona gelemeyeceksin. Ne yaparsam yapayım ikna edemedim."

Derin bir nefes alıp oflarken Yağız konuştu. "Ne oldu?"

Ayağa kalkarken cevapladım. "Salondan atıldım. Eski sevgilimi dövmekten." Otuz iki diş gülümsedim. "Hadi derse geç kalacağız."

Koridorda yürüyüp sınıfa ilerlerken önümüzde yürüyen sarı saçlar dikkatimi çekti. Eylül'ü süzerken sınıfın kapısında yavaşladım. Kıvırtarak Deniz'in yanına yürümüş, onunla konuşmaya başlamıştı. Deniz, kafasını kaldırıp tekrar önüne dönerken umursamamıştı. Zafer kazanmış gibi hissederken adımlarımı oraya yönlendirdim. Yağız koluma yapışıp, "Sakın olay çıkarma," dedi.

Ona gülümseyerek yoluma devam ettim. Eylül hâlâ Deniz'e bir şeyler anlatıyor ama Deniz ilgilenmiyordu. Yağız'ın taktiğini denemeye karar verdim. Kendimden ödün verip bir erkek için uğraşacağımı düşünmek değişik hissettiriyordu.

Yanlarına geldiğimde ikisi de bana döndü. Eylül'e uzaklaşması için bir el işareti yapıp, "Bir daha sevgilimle konuştuğunu görmeyeceğim," derken şaşkınlıkla yerinde durmaya devam etti.

"Sevgilim," demiştim!

Evet.

Uzaklaşması için üstüne yürüdüğümde geri adım attı. Sessizce giderken Deniz'e döndüm. Gözlerindeki gülümsemeyi yakalamıştım.

Sıranın kenarına basıp Deniz'in bedeni bacaklarımın arasında kalacak şekilde masaya oturdum. Ondan yüksekte kalırken kafasını kaldırıp bana baktı. Dudaklarına eğilip bir öpücük kondurdum. Sol bacağımı da üstünden geçirip yanına, sıraya oturdum.

Kulağıma doğru fısıldadı. "Dudakların son günlerde kararsız galiba."

"Benim dudaklarımın kararı hep belliydi." Yüzünü incelerken yakınında olmak heyecanlandırmıştı.

"Diğer dudakların da önüne geçemiyorsun."

"Bazen aksilikler oluyor." Göz kırptım.

Ellerime baktığında düşünceliydi. Kemiklerimin üstündeki kızarıklıkları ve yara izlerini inceliyordu. Telefonum titrediğinde bakışlarımı ondan çekip mesajı okudum.

"Çilli: Yavaş be kızım! Ayarın olsun."

Söylediğine gülerken sınıfa giren hocaya döndüm. İlk dakikalar derse odaklanmayı başarsam da Deniz, telefonuyla oynarken dikkatim dağılmıştı. Bakmak istemesem de sürekli bir şeyler yazıp yerinde duramaması ilgimi çekti.

Bir anda yerinden kalkıp sınıftan çıkarken herkes gibi ben de arkasından onu izledim. Bir işi olduğunu düşünerek umursamadım. Tekrar dersi dinlemeye koyuldum.

Ders bittiğinde sınıftan çıkıyordum. Yağız yanıma yaklaşırken koluna bir yumruk geçirip gülümsedim. "Dediğini yaptım. Beğendin mi?"

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. "Sana asla git sınıfın ortasında masaya çık, Deniz'i öp demedim. Ayarsızsın!"

İkimiz de gülerken devam etti. "Eylül'ün yüz ifadesini görmeliydin." Taklidini yaptığında kahkaha atmaya başladım.

Karnımı tutup gülerken çoktan otoparka gelmiştim. "Deniz, nereye gitti?"

Motoruma binerken, "Bilmiyorum," dedim. Kaskımı takıp, "Görüşürüz," diyerek yola koyuldum.

Sokağa geldiğimde yavaşlamış, nereye gideceğimi düşünüyordum. Kendi evim yerine Deniz'in evine gitmeye karar verip motoru oraya sürdüm. Kapılarında daha önce hiç görmediğim lüks arabaya baktım. Kaskımı çıkarırken plakayı inceliyordum.

Kapı açılma ve konuşma sesine döndüm. Bahçede Deniz, annesi ve bir adam duruyordu. Motordan yavaş yavaş inip kaskımı elime aldım. Saçlarımı düzeltttim. Hepsi beni incelerken ben de onları süzüyordum.

Karşımda takım elbisesi içinde aşırı şık duran adama baktım. Sarı saçları ve mavi gözleriyle Deniz'in kopyası gibiydi. Uzun zayıf bacakları, geniş omuzlarıyla kusursuz duruyordu. Yüzündeki kırışıklıklar onu fazlasıyla çekici kılarken Deniz'den daha yakışıklı olduğunu düşündüm.

Benzerlik karşısında tutulurken onun Deniz'in babası olduğunu anlamıştım. Deniz'in anlattığına göre annesiyle babası geçtiğimiz yaz boşanmış ve artık görüşmüyorlardı. Yanlarına ulaştığımda annesi Dilay Hanım konuşmaya başladı.

"Hoş geldin Asel!" deyince, "Hoş buldum!" diye karşılık verdim.

Hepimiz birbirimizin suratını izlerken gereksiz bir sessizlik olmuştu. Yanlış bir anda geldiğimi anlayarak bir adım gerileyip uzaklaşmaya çalıştım. Sessizliği bozan kişi Deniz'in babası oldu.

"Kimse bizi tanıştırmayacak galiba." Elini uzatmıştı.

"Ben Engin Azaklı," dedi. Yanağında gamzesi vardı.

Tebessüm ederken elimi uzatıp sıktım. "Ben de Asel Carter," dedim.

Elimdeki kaskı süzüyordu. "Demek oğlumun motor almasına sebep olan kız sensin."

Deniz'e ya da annesine beni kurtarmaları için bakarken ikisinin de suratı asıktı. "Galiba," dediğimde saçmalıyordum.

"Biz de çıkıyorduk. Bir sorun mu vardı?" Deniz konuştuğunda şükrettim.

"Hayır, hayır. Sadece, "Merhaba!" diyecektim. Size engel olmayayım. İyi akşamlar."

Arkamı dönüp gitmek üzereyken babasına baktım. "Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evin kapısından girdiğimde çoktan arabalarına binmiş, yola koyulmuşlardı. Şaşkınlıkla babasını ve olanları düşünürken Umay Abla'yı gördüm.

"Nasılsın, canım?" dedi.

"İyiyim, sen?" diyerek ona sarıldım.

"Ellerinin hesabını ver bakalım!" Kızgın bir şekilde bana bakıyordu.

Rolüme büründüm. "Ne olmuş?"

Ellerimi avuçlarına alıp yaraları gösterdi. "Banyodaki çöpte kanlı bandajları gördüm."

"Bir iki yumruk. Çok bir şey değil."

Konuyu aniden değiştirdim. "Deniz'in babası gelmiş. Biliyor muydun?"

"Hayır. Annenden veya Dilay Hanım'dan bir şey duymadım," dedi.

Eğer Umay Abla konudan habersizse her şey aniden olmuş demektir. Deniz'in telefonla oynayıp sınıftan koşar adım çıkmasının nedenini şimdi anlamıştım.

"Neyse ben odama çıkıyorum. Dinleneceğim." Merdivenlere koşarken devam ettim. "Sihirli kremin odamda mı hâlâ?"

"Evet, prensesim."

Ah! Yine prensesim demişti. Kafama takmamaya çalışarak odama yöneldim. Yatağıma uzanıp tavanı izledim. Deniz'in babası neden bir anda gelmişti? Ben yanlarına gidince neden kasılmışlardı? Tüm bunlara epey bir süre kafa yordum.

Yerimden kalkıp kuruyan sarı güllere baktım. Görüntüsünün güzelliğini seyrettim. Yanında duran kremden elimin üstüne sürüp bezlerle sardım. Üstümü değiştirip rahat bir şeyler giydim. Vakit öldürmek için yan odaya gidip yapboz yapmayı düşündüm.

Odaya girdiğimde her yerde olan kaktüsler dikkatimi çekti. Tek tek elime alıp incelerken bazılarının çiçek açtığını görünce

şaşırdım. Kimisi sarı, kimisi pembe çiçekler açmıştı. Kimisinin çiçekleri kapalı bir şekilde duruyordu. Görüntü karşısında mest olurken aklıma gelen fikirle harekete geçtim.

Koşarak mutfağa indim. Elime aldığım tepsiyle odaya tekrar çıkıp sadece çiçek açan kaktüsleri dizdim. Yaklaşık 10-15 tane kaktüsü dikkatli bir şekilde aşağıya götürdüm. Umay Abla beni seyrederken konuştu. "Ne yapıyorsun?"

"Kapıyı açsana Umay Abla." Tepsiyi sıkıca tutmuş, düşürmemeye çalışıyordum. Dediğimi yaparken kapıdan çıktım. "Teşekkür ederim."

Tepsiyle beraber Deniz'in evine yöneldim. Merdivenlerin başına elimdekini bırakıp kapıyı çaldım. Karşımda duran Yeşim'e derdimi anlatıp içeri girdim. Evde hiçbiri yokken Deniz'in odasına çıktım. Kokusunu içime çekerken onu kısa sürede ne kadar çok özlediğimi hissettim.

Tepsiyi yatağın üzerine bırakıp kaktüsleri nereye koyabileceğimi düşündüm. Birkaç tanesini komodinin üzerine yerleştirip birkaç tanesini masasına bırakıp. Funkolarla dolu olan vitrinden uzak durdum. Camın önüne, dolabın üstüne derken banyosuna bile kaktüs koymuştum. Görüntü karşısında gülümserken boş tepsiyi alıp odasından çıktım.

Yeşim'e, "Teşekkür ederim," deyip evime geçtim. Kendimi uykunun kollarına bırakmadan önce Deniz'e Karsu –İtiraf şarkısının linkini gönderdim.

Sabah erkenden kalkıp yürüyüşe çıkmıştım. Eve dönüp duş aldıktan sonra kahvaltımı yapıp okula doğru yola koyuldum. Kendimi enerjik hissediyordum ve keyfim yerindeydi. Motoru okulun bahçesine park ederken günümün güzel geçmesini diledim.

Sınıfa yönelirken Deniz'i göreceğim için heyecanlıydım. Gelen herkesi süzerken onun orada olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yağız'ı köşede Ener'le konuşurken görünce şaşırdım. O korkunç yüzüne rağmen sokağa çıkmıştı. Yaptığım şeyle gurur duyarken gerinerek yürüdüm. İkisi de beni izlerken Ener orada değilmiş gibi yanlarına gittim. Yağız'a selam verip sarılırken yanımda beni izliyordu.

Ener'in yüzüne bakarken Yağız'a, "Deniz nerede, gördün mü?" diye sordum.

Yağız, şaşırmış bir şekilde bana bakarken Ener gülümsemeye çalıştı. Yüzündeki yaralar acıtmış gibi gülümsemesi yarıda kaldığında tüm dişlerimi ona gösterdim.

"Bilmiyorum. Görmedim."

"Anladım." Onlara arkamı dönerek boş bir sıraya geçtim.

Derse gelen hocayı umursamayarak telefonuma döndüm. Dünkü mesajıma cevap vermeyen Deniz'e tekrar mesaj attım.

Asel: "Neredesin?"

Hemen cevap geldiğinde şaşırdım.

Deniz: "Bunu da şarkıyla sormanı beklerdim."

Söylediğine gülümserken tekrarladım.

Asel: "Neredesin?"

Deniz: "Beni mi merak ettin?"

Asel: "Soruya soruyla cevap verilmesinden nefret ediyorum."

Deniz: "Beni mi merak ettin?"

Gözlerimi devirdim.

Asel: "Evet."

Deniz: "Babamlayım."

Asel: "Neden gelmiş, neler oluyor?"

Deniz: "Sonra anlatırım."

Aramızdaki sorunu yok sayıp daha sonra konuşacağımızı söylemesiyle umutlandım. Tekrar derse odaklanmaya çalışırken eski mesajlarımıza bakıp vakit öldürdüm.

Hoca dersi bitirdiğinde lavaboya gittim. Yüzümü yıkadıktan sonra kantinin ve bahçenin çok kalabalık olduğunu düşünüp boş bir sınıf arayıp buldum. Kapıyı arkamdan kapatıp sıralardan birine oturdum. Ayaklarımı masaya kaldırırken arkamdaki masaya kafamı yaslayarak iyice yayıldım. Gözlerimi kapatıp biraz dinlenmeye çalıştım.

Sınıfın kapısı açıldığında umursamadım. Gözlerim kapalı bir şekilde durup biraz huzur diledim. Yanıma yaklaşan adım seslerine döndüm. Gözlerimi açtığımda karşımda Ener vardı.

Oflayarak konuştum. "Tahminen beni ne zaman yalnız bırakacaksınız? Tek istediğim biraz huzur."

Yanımdaki sıraya oturdu. Gözleri üzerimdeyken kafamı tavana çevirip ona bakmadım.

"Benim de tek istediğim biz."

"Herkesin her istediği olmuyor. Bak bana! Sayende hiçbir istediğime ulaşamıyorum."

"Hedeflerin yanlış. Bana ulaşmak istesen hep buradayım."

"Ama seni istemiyorum, Ener Demir. Artık bu fikre alışmalısın."

"Alışamam."

"Bana da kendine de zarar veriyorsun."

"Tek zarar gören benmişim gibi hissediyorum."

Ona döndüğümde sadece bana bakıyordu. Duruşu yorgundu. Yüzündeki yer yer morluklar ve kızarıklar çok çirkin duruyordu.

"Her hatanın bir bedeli var."

"Biliyorum."

Söylediğiyle gözlerine baktım. "Madem suçlusun, hataların var, neden beni rahat bırakmıyorsun? Madem beni rahat bırakmıyorsun, o zaman bilmediğim bir şey mi var?"

Sessiz kalırken gözlerini ellerine çevirdi. Konuşmak yerine biraz bekledi. Ağzından kelimeler döküldüğünde çaresizdi. "Her şey bildiğin gibi."

"O zaman sorun ne?" diye bağırdım öfkeyle.

"Sadece sensiz yapamıyorum. Yokluğunla baş edemiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Bu sefer de böyle konuşup yine beni öpeceksen şansın yok. Uzak dur benden."

"Sürekli bunu söylüyorsun. Gerçekten istiyor musun?

"Evet," dedim emin bir sesle.

"Tamam," dedi.

Yerinden kalkıp giderken ilk defa hissettiğim bir duyguyla ona seslendim. "Ener!"

İsmi ağzımdan dökülürken geçmiş bütün hücrelerimi ele geçirmişti. Kalbim sızlarken yutkundum. "Ne saklıyorsun benden?"

Yerinde durup yavaş yavaş arkasına döndü. Ellerini cebine koyarken bana baktı. Cevap vermediğinde ayaklarımı masadan indirip yerimden kalktım. Tekrar sordum.

"Sakladığın bir şey mi var?"

Fısıldarken sesini zar zor duyuyordum.

"Her şey senin için daha iyi oldu."

"Nasıl yani?"

"Benim için daha kötü."

BÖLÜM 13

YALANLARIN ISTIRABI

"Beklenmeyen pişmanlıklara..."

NF – *You're Special*

Üç yıl önce

Parmaklarım dişlerimin arasında etlerimi kemiriyordum. Yaşadığım stres tüm bedenimi ele geçirirken bir yanım yaptığım şeyin hata olduğunu biliyordu. Annem ve babama nasıl bir açıklama yapacağımı düşünüp işin içinden çıkamıyordum.

Bilgisayarın başında annem, babam ve Umay Abla'yla bekliyorduk. Babam arkamda bir ileri bir geri giderken ben ayakta ekranı izliyordum. Annem ile Umay Abla sakin olmamı söyleyip duruyordu.

"Ellerini ağzından çek Asel!" Annem kızmıştı.

"Sakin ol! Her şey istediğin gibi olacak." Umay Abla elinden geldiğince destek olmaya çalışıyordu.

Babam arkamdan yaklaşıp ellerini omuzuma koydu. "Tabii ki! Benim kızım matematik mühendisi olacak!"

KAKTÜS TEAM

Söylediğiyle içim ürpermiş, titremiştim. İşler asla yolunda gitmeyecekti. Artık daha da emindim.

Açılmayan ve sürekli donan üniversite tercih sonuç sistemi aniden yüklenince hareketsiz kaldım. Annem bağırırken ayağa kalkarak yazıyı okumaya çalıştı. Babam da eğilip görmek için uğraşıyordu.

"Ne?" Annemin çığlığı kulağımı delmişti. Hareket etmeden duruyordum. "Bu gördüğüm gerçek mi? Bir yanlışlık olmalı."

Dönüp yüzüme baktığında cevap veremedim. Omuzlarımdan tutup, "Asel?" dedi.

Sessizliğimi korurken babam önüme geçip konuştu. "Bu ne demek oluyor Asel?"

Annem bağırmaya başlamıştı. "Nasıl Edebiyat çıkabilir? Tercihleri beraber yapmıştık. En başta mühendislik vardı. Çok iyi hatırlıyorum. Anlamıyorum! Nasıl? Neden?"

Yerinde duramıyor, bir o yana bir bu yana giderken nefes almadan konuşuyordu. "Melda! Dur!"

Babam, anneme kızarken sessizliğimi bozdum. "Ben edebiyat okumak istiyorum."

"Buna ne zaman karar verdin?" Babam derin nefesler alıyordu.

"Hep kararım buydu."

"Sen bizi salak mı sanıyorsun? En başından beri tek hayalin matematik okumaktı! Ne ben ne de baban hayallerine karışmadık! İstediğini okuman için uğraştık, durduk! Aptal arkadaşların için o bölümü seçtin değil mi?"

"Onlara öyle deme!" Anneme sinirlenmiştim.

"Çok özür dilerim! Haklısın! Onlar aptal değil! İstedikleri bölümü okuyorlar. Benim kızım aptal!"

Cevap vermediğimde babam konuştu. "Kendine neden böyle bir kötülük yaptın? Arkadaşlıklar, ilişkiler gelip geçici! Ama eğitimin, hayallerin değil!"

Ağlamaya başladığımda geri çekilip onlardan uzaklaşmaya çalıştım. "Eğer bu bölümü istediğini söyleseydin saygı duyardık ama bu şekilde gizli iş çevirmen doğru değil."

Sonra annem devraldı. "Seni akıllı bir kız sanırdım. Duygularına yenik düşmeni asla beklemezdim."

Topuklu ayakkabısı ve kalem eteği içinde her zamanki avukat tavırlarıyla saçlarını savurup arkasını dönerek yürümeye başladı. Bunca yıl despotluğuna rağmen kendinden ödün vererek hayallerimin peşinden koşmam için çabalamıştı. Şu an yaşamış olduğu hayal kırıklığını anlayabiliyordum.

Karşımda hareketsiz duran babamın gözleri üzerimdeydi. "Üzgünüm! İlk defa senin yanında olamayacağım. Annen haklı, Asel. Bu yaptığın–"

Ellerini havaya kaldırıp kelimeleri bulamıyormuş gibi bir hareket yaparak gitti. Haklı olduklarını bilmek içimi acıtırken ağlamaya başladım. Onları hayal kırıklığına uğratmak canımı yakmıştı.

Yanıma gelen Umay Abla, konuşmak yerine sadece bana sarıldı. Ben de ona sarılırken daha çok ağladım. Yaptığımdan pişman değildim. Son üç yıldır arkadaşlarım her şeyim olmuştu. Onlardan ayrılmak istemiyordum. Edebiyat bölümünde de bir şekilde mutlu olacağımı, okumayı çok sevdiğimi biliyordum.

Telefonum çaldığında Umay Abla'dan uzaklaştım. Cebimden telefonu çıkararak ekrandaki isme baktım. Ener arıyordu. Ağlayarak açtığımda sesi endişeliydi.

"Asel..." Sesini duyunca hıçkırdım. "Asel! Bebeğim!"

"Annem çok kızdı," derken gözyaşlarımı sildim.

"Pişman mısın?"

Ağlamamı durdurmaya çalışıyordum. "Hayır, değilim."

"Neden ağlıyorsun o zaman?"

"Ailemi hayal kırıklığına uğrattığım için."

Gözyaşlarım tekrar dökülmeye başlarken zar zor konuştum. "Annemin gözlerindeki kırgınlığı, babamın şaşkınlığını görmen lazımdı."

"Bekle! Yanına geliyorum."

"Hayır, hayır gelme! Seni görmek isteyeceklerini sanmıyorum. Ben geleceğim."

"Tamam bebeğim, sokağın başından alırım seni."

"Tamam."

Telefonu kapattığımda Umay Abla kızgın bir şekilde bana bakıyordu. "Bence dışarı çıkmamalısın, prensesim."

"Hava almak istiyorum." Yukarıyı gösterdim. "Hem beni biraz görmeseler iyi olur."

Anlayışla kafasını salladığında odama koştum. Üstüme başıma çekidüzen verdikten sonra çantamı alarak sokağa çıktım. Biraz ileride Ener'i görünce gülümsedim. O kadar hızlı gelmişti ki benim için telaşlandığını biliyordum.

Hızla yanına gittiğimde açtığı kollarına atladım. Boynuna sarılırken kollarını belime doladı. Ayaklarımın ucundayken kokusunu içime çekip boynunu öptüm. Bir eliyle saçlarımı okşadı.

Geri çekilirken yüzündeki endişeyi gördüm. Yüzümü elleri arasına aldı. "İyi misin bir tanem?"

Kafamı sallarken gözlerim tekrar doldu. "Sakın bir daha ağlama." Burnumun ucunu öptü.

Ellerini yüzümden çekip ellerimi tuttu. "Seni çok güzel bir yere götüreceğim."

"Nereye?" derken arkasında duran motoru fark ettim. "Ya hayır, Ener! Kaç kere söyledim! Binmek istemiyorum bu yaratığa!"

"Hemen kızma! Bir kere dene."

"Denemeyeceğim! İki teker üstünde ölüme doğru sürerken arkanda oturmayacağım."

Ondan uzaklaşırken beni kendine daha çok çekti. "Güvenmiyor musun bana?"

"Tabii ki güvenmiyorum!"

On sekiz yaşına girdiği gün kursa yazılmıştı. Hem araba hem motor ehliyeti almıştı. Sadece birkaç aydır motor kullanırken kırk yıllık sürücü gibi caka satıyordu. Hele ki hızlı kullanmasına dayanamıyordum. İlk günden beri motora binmem için çok uğraşmıştı.

"Neden güvenmiyorsun?" Sesi kırgın çıkmıştı.

"İki teker üstünde dengede durma konusu beni tedirgin ediyor. Ayrıca tüm o arabalar eminim ki seni ezecek gibidir."

"Hiçbir şey olmaz."

"Üzgünüm! Kendim sürsem belki rahat hissederdim. Ama sana güvenmiyorum."

"Saçmalama Asel! Eylül de bindi. Yağız da! Kimseye bir şey olmadı."

Beni arkadaşlarımla kıyaslayınca motora tekrar bakıp düşündüm. Korkunç bir canavar gibi duruyordu. Arkada fazladan bir kask vardı. Benim için getirmişti.

"Tamam. Şöyle yapacağız. Sadece bir kerelik bineceğim ve sen çok yavaş süreceksin."

Gözleri ışıldayarak gülümsedi. Parmağımı kaldırıp uyardım. "Çok yavaş!"

"Tamam. Nasıl istersen!" Dudaklarıma öpücük kondururken kaska uzandı. Dikkatlice kafamdan geçirdiğinde nefes alamıyormuş gibi hissettim.

Kendimi sakinleştirmek için uğraşırken ona güvenmeye çalıştım. O da kaskını geçirmiş, çoktan oturmuştu. Bacağımı atıp arkasına oturmaya çalışırken dengemi kaybettim. Belinden tutup yerleşmeye çalıştım. Başarılı olduğumda derin bir nefes verdim. Çok yüksek olmadığını düşünerek rahatladım. Motoru

çalıştırdığında çıkan ses tüylerimi ürpertirken ona daha da sokuldum. İki kolumu da beline sarıp kafamı sırtına yasladım.

Tüm yol boyunca yavaş gittiği için huzurluydum. Hatta yolun yarısında kafamı sırtından çekip sadece ellerimle belini tutarak etrafı izlemeye başlamıştım. Ama hâlâ sağ sol yaparken düşecekmiş gibi hissediyordum. Bir tepeye çıkarken biraz daha hızlanmıştı. Artık yanımızda arabalar olmadığı için telaş yapmadım.

Tepenin sonundaki düzlükte motoru durduğunda yavaşça indim. O da inip kaskını çıkarırken bana baktı. Yanıma yaklaşıp kaskımı çıkardı. Saçlarımı düzelttim.

"Nasıldı?"

"Yani. İdare eder. Olmasa da olur."

Dişlerini göstererek güldüğünde arkamdan bana sarıldı. "Peki, burası nasıl?" Kafasını omzuma koydu.

Karşımdaki manzarayı gördüğümde şaşırdım. Tüm şehre tepeden bakıyordum. Her şey küçücük gözükürken ne kadar masum duruyordu.

"Çok güzel," diye fısıldarken karnımda duran ellerini tuttum.

"Motorla gezerken keşfettim. Aklıma direkt sen geldin," derken omzumu öptü.

Ona dönüp yüzüne baktım. "Hımm... Demek aklına ben geldim?"

Yüzünü yaklaştırınca ellerimi yanaklarına koydum. Yeni çıkan sakalları elime batıyordu. Gözlerimi kapatırken beni öpmesine izin verdim. Dudakları, dudaklarıma dokunduğunda parmak ucunda yükseldim. Nefesini ağzımda hissederken öpüşü yumuşacıktı.

Dudaklarının tadını daha çok almak istercesine dudaklarımı bastırdığımda kalçalarımdan tutarak beni havaya kaldırdı. Yüzümü geri çekerken bacaklarımı beline doladım. Beni sıkıca tutarak motora doğru ilerleyip koltuğuna oturttu.

Ellerini saçlarımın arasına geçirirken birbirimizi izliyorduk. Koyu kahverengi gözleri içime işlerken kusursuz yüzüne bakıyordum. Gittikçe daha yakışıklı olmasının haksızlık olduğunu düşünüyordum.

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Fazla yakışıklısın."

Gülümsemişti. "Sorun mu bu?"

"Eh! Biraz," dedim.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Bakışları yoğunlaşırken dudaklarımı öptü. Ellerim omuzlarındayken dokunuşları sert, öpüşü derindi.

Geri çekildiğinde kaşları çatıldı. "Seni hiç pişman etmeyeceğim."

"Biliyorum." Sesim zar zor çıkmıştı.

Çenemi tutup yüzüne bakmamı sağladı. "Söz veriyorum. Gerekirse senin için her şeyi yaparım. Yeter ki bu gözler bana pişmanlıkla bakmasın."

Cevap vermek yerine ceketinin yakalarından tutup onu kendime çektim. Dudaklarını bulduğumda hiç de kibar değildim.

Günümüz

"Ne demek istiyorsan açıkça söyle." Kızmaya başlamıştım.

"Onunla olmana dayanamıyorum."

Deniz'den bahsettiğini anladığımda sinirlendim. Yanından geçip giderken tekrar konuştu.

"Onu gerçekten seviyor musun?"

Bacaklarım hareketsiz kalırken ona döndüm. Gözlerinde acıyla bana bakıyordu. "Evet," diye fısıldadım.

Bir adımda yanıma gelip dibime girdi. "Yalan söylüyorsun."

Gözlerimi devirip arkamı döndüm. Sınıfın kapısını açıp koridora çıktığımda öfkeliydim. Saçmalayarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. O kadar bencildi ki kendi mutsuzluğunu bana da bulaştırmak istiyordu. Hiç kimseyi duygularımın gerçekliğine inandırmak zorunda değildim.

Derse girmek yerine eve gitmeye karar verdim. Eşyalarımı toplayıp otoparka yöneldim. Motorumun başında beklediğini görünce derin bir nefes aldım. Ener, sert bakışlarla beni izliyordu.

Yanına yürüdüğümde konuşmaya başladı. "Ona güvenmiyorum."

Cevap vermeyip koltuğa oturdum. Kaskımı takmaya çalışırken elimden aldı. "Sana diyorum!"

Sakin tavrımı koruyup gözlerinin içine baktım. "Yani?"

"Onunla görüşme."

"Hayatımdan uzak dur dediğimde ne anlıyorsun?"

"İstediğin kadar çabala, uzak durmayacağım."

"Peki, seni dinleyeceğimi sana düşündüren şey ne?"

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bana güven."

Söylediğine kahkaha attım. "Evet. Beni en yakın arkadaşımla aldatan eski sevgilime güvenmeliyim ama Deniz'e güvenmemeliyim." Tekrar güldüğümde sinirlenmişti.

"Zarar görmeni istemiyorum."

"Dedi en çok zarar veren adam."

Bana yaklaşıp yüzünü yüzüme hizaladı. "Sana zarar vermek istemedim."

Koltuktan indim. "Sana son bir şans veriyorum."

Üzerine yürürken parmağımı göğsüne bastırdım. Sırtı arkadaki arabaya çarptığında dibinde durdum. "Söylemek istediğin bir şey varsa şimdi söyle."

Bir süre yüzümü inceleyip sessiz kaldı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Elindeki kaskı alıp arkama döndüm. Motora bindiğimde sağa dönüp son kez ona baktım. "Tek yaptığın kendinden daha da çok nefret ettirmek."

O, herkesle olurken ondan sonra biriyle olabileceğim düşüncesini kaldıramıyordu. Yaptıklarından pişmanken mutsuzluk kuyusuna beni de çekip oraya hapsetmek istiyordu. Tüm yaz tek başıma yaşadıklarımla başa çıkmaya çalışırken sesi çıkmamıştı. Hayata döndüğümü gördüğünde tekrar beni o çukura göndermek için çabalıyordu. Ona izin vermeyip hayatımı özgürce yaşayacaktım.

Evime geldiğimde bahçede biraz oyalanıp Deniz'in yanına gitmeyi düşündüm ama evde olup olmadığını bilmediğim için tereddüt içindeydim.

Bizim bahçemize doğru gelen Paşa'yı gördüğümde keyiflendim. Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle dizlerimin üstüne çöküp ona sarıldım. Beni yere düşürdüğünde çimlere oturup ağzındaki oyuncağa baktım. Winnie the Pooh. Her yeri diş izleriyle doluydu.

Paşa, ellerimi yalamaya başladığında bakışlarım ona yöneldi. Yaralarımı yalıyordu. Babası gibi acımı dindirmek istiyordu. Kafasını tutup onu kendime çekerek sarıldım. Geri çekildiğimde dili dışarıda nefes alıp veriyordu.

Cebimdeki telefon titrediğinde gelen mesaja baktım.

Çilli: "Babamlar şehir dışına çıktı. Parti gecesi! Kesinlikle geliyorsun!"

Cevap olarak tamam yazarken kendi etrafında dönen Paşa'nın oyun oynamak istediğini anladım. Ayağa kalkıp elimdeki oyuncakla arka bahçeye koşturdum. O da benimle gelirken güldüm. Oyuncağı bahçenin köşesine fırlatırken havladı. Koşarak aldı. Ağzında oyuncakla bana geri geldiğinde tekrar uzağa fırlatıp koşmasını izledim.

Zihnimdeki tüm yorucu düşüncelerden kurtulmuş, Paşa'yla rahatlamıştım. Varlığı bile yeterken onunla biraz vakit geçirmek iyi geliyordu. Bir süre sonra o kadar yoruldum ki yere oturdum. Ayağa kalkmam için etrafımda dönmeye başladı.

"Çok yoruldum Paşa'm," dedim.

Havladığında gülümsedim. Hâlâ dönerken konuştum. "Hey! Başım dönüyor, Paşa!"

Ayaklarımı uzatıp yolunu kesmeye çalıştığımda üstünden atlayıp devam etti.

"Bakıyorum da çok iyi anlaşıyorsunuz."

Gelen sese kafamı çevirdiğimde arkamda Deniz'i gördüm. Hava karardığı için siluet gibi duruyordu. Bedenini evin duvarına yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmiş bizi izliyordu. Ne zamandır orada olduğunu düşünürken telaşlanmamaya çalıştım.

"Ben de her yerde Paşa'yı arıyordum."

Paşa, babasının yanına gidip ayaklarının dibinde sevgi beklerken Deniz, yanıma yürüyüp karşıma geçerek oturdu. Bacaklarımı bağdaş kurduğumda o da beni taklit etti. O, Paşa'yı severken ben şaşkınlıkla onu izliyordum.

Üzerinde takım elbise vardı. Pantolonu ve ceketi çok şıktı. Gömleğinin yakaları kravattan yeni kurtulmuşçasına dimdik duruyordu. Yapılı saçlarını elleriyle dağıtmış gibiydi. Çekici görüntüsü karşısında dilim tutulurken konuşmaya çalıştım.

"Babası Paşa'yı ihmal ederken ben ilgilenmek istedim," dedim.

"Teşekkür ederim," derken gözleri Paşa'dan ayrılıp bana döndü. Karanlıkta parlayan mavi gözlerinden gözlerimi alamadım.

"Böyle giyinmenin sebebi nedir?"

Sorduğum soruya gülümsedi. "Beğendin mi?"

Hiçbir zaman sorularımı kendi sorusunu sormadan cevaplamayacağını anladım. İlk defa görüyormuş gibi bedenini baştan aşağıya tekrar süzdüm.

"Çok hoş olmuşsun."

"Teşekkür ederim." Sinsi gülümsemesinin ona ne kadar yakıştığını düşündüm.

"Babam, şirkete çağırdı. Birkaç gündür işle ilgili bir şeyler var. Bu yüzden okula gelemedim."

"Babanın şirketi burada değildi ki?" Annesiyle babası boşandıktan sonra babası buradaki şirketleri devredip yurtdışına çıkarak orada yeni bir şirket kurmuştu.

"Tekrar geri dönmeye karar vermiş. Benim de ilgilenmemi istedi."

Anlayışla kafamı sallarken ona sataştım. "Edebiyat öğrencisi olup şirket işlerinden nasıl anlıyorsun?"

Paşa'nın kafasını okşuyordu. "Babam küçüklüğümden itibaren beni şirkete sürekli götürdü. Fazla meraklıydım. Her şeyi karıştırır,

medeydim. Hatta çoğu şeyi anlamaya başlamıştım. Şu an yine eksiklerim var ama idare ederim."

"Anladım."

Kafamı yimlere çevirip birkaç tanesini çekip kopardım. İkimiz de sessizdik. Deniz, oturduğu yerde kımıldanıp bana yaklaşırken o tarafa bakmadım. Bağdaş kurduğum dizlerime onun dizleri dokunduğunda eliyle çenemden tutup kafamı kaldırdı. Gözleri, gözlerimle buluştuğunda konuştu.

"Demek sevgilinim?"

Söylediğiyle hareketsiz kalırken nefesimi tuttum. Eylül'e söylediğim cümleyi önüme sererek sırıtıyordu. Onun gibi gülümseyip, "Evet, bir sorun mu var?" dedim.

Ellerini çenemden çekip beni izlemeye devam etti. "Bilmem. Sadece biraz zorbaca geldi."

Söylediğine kahkaha attığım sırada o da gülüyordu. "İstediklerimi zorla almak gibi bir huyum var. O yüzden güzellikle kabul et, yoksa işler karışır."

Ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. "Tamam patron!"

"Patron mu?" Gözlerimi devirirken artık gülmüyordum.

Elleri ellerimi bulurken yaralarıma dokunmaya başladı. "Özür dilerim," dedi.

"Ne için?"

"Ener, o şekilde konuşunca ve sen sürekli ağlayınca beni kızdırmak için yalan söyleyebileceğini düşünemedim. Seni dinlemeden o şekilde davranmam doğru değildi."

Ellerini sıkıca tutarken konuştum. "Saçmalama. Artık özür dilerim cümlesini ne başkasından duymak istiyorum ne de ben söylemek istiyorum. O yüzden söyleyeceklerimi bir özür olarak al."

Gözlerinin içine bakıp kendimden emin bir şekilde devam ettim. "Ener ve arkadaşlarının bana yaşattıkları kalbimin bir köşesinde yara olarak kaldı. Acısını hâlâ hissedebiliyorum. Bunu

unutmak imkânsız. Aynı acıyı başkasına yaşatmayı hiçbir zaman istemem, istemedim. Çok hatalıyım bu konuda. Gözlerindeki acıyı o gün gördüm. Beni sevdiğini biliyorum. Aynısını sana yaşatmayacağımdan emin ol. Söz veriyorum."

Gözümden bir damla yaş aktığında parmağıyla silmek için uzandı. Yüzümü temizlerken gülümsemeye çalıştım.

"Bu kibarca seni seviyorum mu demekti?"

Ona biraz daha yaklaşmaya çalıştım. Bacaklarımı kaldırıp bacaklarının üstüne koydum. Nefesini yüzümde hissettiğimde durdum.

"Benim o cümleyle hiçbir sorunum yok. Gerçekleri söylemekten çekinmem." Gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Seni seviyorum."

O da gözlerini ayırmadı. "Seni seviyorum."

Dudaklarımı dudaklarıyla buluşturduğumda gözlerimi kapadım. Dokunuşları nazikken elleri yüzümü buldu. Kollarımı boynuna dolarken kalçalarımdan tutup beni kucağına çekti. Bacaklarımı iki yana açıp kucağına oturdum.

Öpüşmemiz derinleşirken Paşa, havlamaya başladı. Geri çekilirken derin nefesler aldım. Alnımı, alnına dayadım.

"Oğlum biraz kıskanç," dediğinde ikimiz de güldük.

"Bugün Yağız'ın evinde bir parti var."

"Ve arkadaşı olarak gitmen gerekiyor."

Dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. "Beraber gidelim."

"Tabii ki seni oraya tek göndermeyeceğim."

Tebessüm ettim. "O zaman ben üstümü değiştirmeye gidiyorum."

Kucağından kalktım. Parmağımı tehdit eder gibi havaya kaldırdım. "Sen de üstünü değiştir. Sakın bu kadar yakışıklı olma!"

Ayağa kalkmış, pantolonundaki çimleri temizliyordu. "Söz veremem."

Yan yana yürümeye başladığımızda kaşlarımı kaldırdım. "Ya, öyle mi?"

"Sakın bana nispet yapma," dedi.

Evin ziline basıp sinsi bir gülümsemeyle elimi salladım. "Saat sekizde görüşürüz."

Odama çıktığımda dolabımdaki en şık elbiselere baktım. Siyah askısız bir elbiseyi dolaptan çıkardım. Üst kısmı dar gelirken etek kısımları boldu. Üstüme giydikten sonra solda duran derin yırtmacı gördüğümde gülümsedim.

Saçlarımı maşayla şekillendirdikten sonra tepede topuz yaptım. Dağınık görüntüsü hoşuma gitti. Koyu bir göz makyajı yaptıktan sonra siyah, zincirli bir çantayı omzuma geçirdim. Ayaklarıma siyah ince topukluları giydiğimde hazırdım.

Asel: "Hazırım."

Deniz: "Aşağıdayım."

Kapıdan çıktığımda arabasının yanında beni bekliyordu. Yavaş yavaş yanına ilerlediğimde gözleri parlıyordu. Ben de onu incelediğimde şaşırmadım. İkimiz de birbirimize nispet yaparcasına giyinmiştik.

Üzerinde başka bir takım elbise vardı. Siyah ceketinin kollarından siyah parlak şeritler geçiyordu. Pantolonu kendinden çizgili, gömleği siyahtı. Yakası açık ve dik duruyordu.

"Çok şanslıyım," dedi gülümseyerek.

Kolumu belinden geçirip dudağına öpücük kondurdum. "Fazla mı abarttık sanki?"

"Bayağı abarttık," dediğinde ikimiz de gülüyorduk.

Omuz silkip arabaya döndüğümde kapımı açıp oturmam için yardım etti. Arabaya bindiğim gibi klimayı açıp ısınmaya çalıştım.

Yağız'ın evinin önüne geldiğimizde gülümsedim. Uzun süredir buraya gelmemiştim. Arabadan inerken aklıma gelen tüm anılara engel olmaya çalıştım. Geçmiş, geride kalmıştı.

Kapıya ilerlerken Deniz'in kolundaydım. Zile bastıktan sonra bana baktı. Dudaklarımdan öpeceği sırada kapı açıldı. İçeriden gelen ışık gözümü acıtırken ikimiz de o tarafa döndük. Ener, karşımızda duruyordu.

Gözleri şaşkınlıkla açılırken tek kelime etmedi. Yüzü berbat bir haldeydi. Morlukları korkunç bir kahverengiye dönmüştü. Acınası bir şekilde onu incelerken okulda dedikleri aklıma geldi. İstemeden gerildim.

"Hoş geldiniz!"

Arkadan gelen Yağız, Ener'i çekiştirip geri çekti. Bizi incelerken şaşkınlıkla ağzını açtı.

"Hoş bulduk!" dediğimde Ener çoktan içeride kaybolmuş, Yağız eliyle ağzını kapatıyordu.

"Siz–" derken kekeliyordu.

"Siz neden böyle giyindiniz?"

Deniz'le aynı anda güldük. "Canımız böyle istedi," dedim.

"İçeri geçin, dışarısı soğuk," derken beni Deniz'in kollarından alıp kendine çekti.

"Partideki herkesi kendine âşık etmeye mi çalışıyorsun?"

Sırtını cimciklerken geri çekilmeye çalıştım. Deniz önden ilerleyip evi incelerken Yağız'la beraber onu izliyorduk.

"Sarı kafa siyahların içinde efsaneye dönüşmüş. Dikkat et, kapmasınlar elinden!"

"Sence buna cesaret edebilecek biri var mı?"

Kahkaha atarak kafasını iki yana salladı. Yağız'ın yanından ayrılıp Deniz'in yanına giderek koluna girdim.

"Evleri gerçekten çok iyiymiş," dediğinde onun gibi etrafı incelemeye başladım.

"Annesi çok zevklidir. Her şeyi için ince ince uğraşmış. Heykelleri görüyor musun?"

İleride köşede duran heykelleri gösterdiğimde, "Evet," dedi.

"Hepsi birbirinden değerli parçalar. Tek bir tanesinin fiyatını dü. şünemiyorum bile. Yağız'ın burada parti yapması çok riskli bence."

"En çok manzarasını merak ediyorum."

"Evi sonra iyice gezeriz. Önce bir şeyler içelim."

Kolunu belime doladığında mutfağı gösterdim. Yan yana yürürken herkesin bize baktığını görüyordum. Gayet sade giyinmişlerdi. Abartılı giyindiğimiz için bizimle dalga geçiyor olabilirlerdi ama umurumuzda değildi. En heyecanlı kısmı ise yüz ifadelerini izleyebilmekti.

Mutfakta müzik sesi daha yüksekti. İnsanların çoğu elinde bardaklarla buradaydı. Biz de birer içecek alıp orada kaldık.

"Herkes bizi izliyor." Kulağıma fısıldarken nefesi omuzlarıma değiyordu.

Köşede duran Azra ile Eylül'ü gördüğümde gülümsedim. "Hem de nasıl!"

Deniz, soluna dönüp onlara baktı. İkisinin de gözleri üzerimizden ayrılmıyordu. Deniz'in elini tutup çekiştirerek içeriye götürdüm. Boş bir koltuğa yan yana oturduk.

"Ne bu acele?" dediğinde, "Eylül'ün seninle derdi ne? Anlayabildin mi?" diye sordum.

Ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Bilmiyorum. Bana yaklaşmaya çalışıyor galiba."

"Yaklaşıyor mu?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Saçmalama! Umurumda bile değil."

Cümlesindeki samimiyeti anlamak için onu süzerken konuşmaya devam etti. "Ener'in seninle derdi neymiş?"

"Anlamıyorum. Senden uzak durmamı söyleyip duruyor." Omuz silktim.

"Onu neden ilgilendiriyor?"

"İşte ben de bunu söyleyip duruyorum. Onu ilgilendirmiyor. Kendi kararlarımı verip kendi yolumu çiziyorum."

Çenemden tutup yüzüme yaklaştı. Kokusuyla mest olurken mavi gözlerinin derinliğinde kayboldum.

"Seni rahatsız ediyor mu?"

Ciddiyetini görünce ben de ciddileşerek fısıldadım. "Sence bunu yapabilir mi?"

"Kendini koruyabileceğini biliyorum. Ama her şeyi bana anlatmanı istiyorum." Endişeli sesini duyduğumda gülümsedim.

"Tabii ki."

Yanağıma bir öpücük kondurup geri çekildi. Kolunu omzuma attığında göğsüne yaklaşıp içeceğimi yudumladım. İnsanlar dans ederken onları izleyip durdum.

Gözlerim Yağız'ı ararken biraz ileride Ener'le konuştuğunu gördüm. Ener, sinirle bir şeyler anlatıyordu. Yağız, Ener'in yumruk yaptığı elini tutup sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

Ener arkasını dönüp giderken Yağız, canı sıkılmış gibi ellerini saçlarından geçirdi. Derin bir nefes verip yanımıza doğru gelmeye başladı. Gülümseyip bozuntuya vermemeye çalışırken rolünü anladım. Başımıza dikildiğinde konuştu.

"Bu güzelliği almaya geldim."

Uzattığı elini tuttum. Yavaş yavaş ayağa kalktığımda Deniz'e dönüp baktım. Gözlerini kırpıp kafasını salladı. Ona arkamıza dönüp dans eden kişilerin yanına ilerledik. Müziğin ritmine göre hareket ederken Yağız'ın yüzü tekrar düşmüştü.

Sesimi duyabilmesi için yaklaşıp kulağına doğru bağırdım. "Sorun ne?"

Aynı şekilde cevapladı. "Bir sorun yok."

"Yüzünden anlayabiliyorum Çilli!"

Beni kendi etrafımda döndürüp tekrar kendine çekti. Eli belimdeyken konuştu. "Söylediğim gibi bir sorun yok."

"Ener mi sorun?"

Müziğin ritmi artarken o da bir yandan hızlanmaya başladı. "Her zamanki tavırları. Boş ver meraklı!"

Omuz silktiğimde cevabını almıştı. Aralarındaki konu beni ilgilendirmiyordu. Onu rahat bırakıp dans etmeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra yanımıza gelen Deniz, tek kelime etmeden beni Yağız'ın kollarından alıp kendi kollarına çekti. Yağız, yanımızdan uzaklaşırken Deniz gülümsüyordu.

"Dayanamadım," dediğinde ona hayran hayran bakıyordum.

"Gözlerin çok güzel."

İtirafıma ikimiz de şaşırırken devam ettim. "Deniz mavisi derler ama bence gökyüzünü andırıyor." Derin bir nefes verip, "Özgürlük gibi," diye ekledim.

Eğilip burnumun ucunu öptü. "Bana âşık mı oluyorsunuz acaba hanımefendi?"

"Biraz galiba," derken gülümsedim.

"Biraz mı?" Kırılmış yüz ifadesine daha çok güldüm.

"Çok az." Onunla uğraşmak hoşuma gidiyordu.

Dudaklarıma yaklaşıp öpmeye başladığında şaşırdım. Karşılık vermeme fırsat olmadan geri çekildi. "Emin misin?"

Kafamı yukarı aşağı sallarken tekrar öptü beni. Bu sefer biraz daha uzun öpüp tekrar geri çekildi. "Demek çok az?"

"Hı-hı" Konuşamıyordum.

Tekrar bana yaklaştığında onu durdurdum. "Tamam, çok az değil. Tamam," dedim.

Yüzüne bir gülümseme yerleşirken omzuna hafifçe vurdum. Ben de gülerken daha çok dans etmeye başladık. Şarkılar hareketlendikçe biz de hızlanıyorduk. Bir süre sonra onu durdurdum. Kulağına yaklaşıp konuştum.

"Gel, evi gezelim."

"Tamam, balım," deyince gülümsedim. Elinden tutarak onu merdivenlere yönlendirdim.

"Nereye gidiyoruz?" dediğinde durup yüzüne baktım.

"Harika bir şey göstereceğim sana." Sinsice gülümsüyordu.

"Sakın bir daha öyle bakma!" deyince ben de güldüm.

İki kat üste çıktığımızda koridorun sonuna ilerledim. Cam kapıdan gözüken balkona çıktık. Müzik sesi neredeyse kesilmişti. Onun yüz ifadesini görebilmek için arkamı dönüp baktım. Mest olmuş bir şekilde etrafı izlerken ağzı açık kalmıştı.

"Harika değil mi?"

"Bayıldım." Yanına yaklaşıp ona sarıldım. Ev, tüm şehri ve denizi gören bir konumdaydı. Şehrin ışıkları karanlıkta parlarken, gökyüzü yıldızlarla ışıl ışıldı.

"Ben de çok seviyorum. Bu balkon yüzünden lisede sürekli buraya gelmek isterdik. Ailesi bir şey demezdi ama bizim ailelerimiz çok kızardı. Bu balkonda piknik yaptığımızı bile hatırlıyorum."

Geri çekilip yüzüme baktı. "Çok özlüyorsun o zamanları, değil mi?" dedi.

Cevap vermek yerine kafamı salladığımda alnımı öptü. Rüzgâr esince ceketini çıkarıp omuzlarımı örttü. Birbirimize sarılıp ses çıkarmadan şehri seyrettik biraz. Manzaranın güzelliği karşısında kelimeler kifayetsizdi.

Bağrışma sesi duyduğumda Deniz'e baktım. Kaşlarını çattığında onun da sesleri duyduğunu anladım. Yüksek sesle çıkan erkek sesini tanıdığımı fark ettiğimde Deniz'in kollarından çıkıp içeriye girdim.

Deniz arkamda beni takip ederken sese yöneldim. Koridorun biraz ilerisinde Yağız'ın odasından geliyordu.

Ener, "Sana demiştim!" diye bağırıyordu.

Yağız'ın sesini duymama rağmen dediklerini anlamıyordum. Aralık olan kapıdan içeri baktığımda Ener, Yağız ve Eylül'ü gördüm.

Beni görmemeleri için bir adım geri çekilip dinlemeye başladım.

"Asel'e gerçekleri söyleyeceksiniz!" Yağız resmen kükrüyordu.

"Sen bu işe karışma!" Ener cevap vermişti.

"Söylesek ne olacak? Ne değişecek?" Eylül ağlayarak konuşuyordu.

"Asel suçluluk duygusundan ölürken nasıl saklayabildiniz? Hiç mi vicdanınız yok?"

Kimseden ses çıkmadığında titremeye başlamıştım. Yağız devam etti. "Siz söylemezseniz, ben söylerim!"

Ener, "Sakın!" diye bağırdığında bir adım geriledim. Korku tüm hücrelerimi sarmıştı.

"Bir suçu olmadığını bilmeli! Kendini yeterince mahvetti!"

Yağız'ın sesi yaklaşırken bir anda kapıyı açtı. Söylediğiyle donup kalırken cümlesini bitirdiğinde beni gördü.

"Söylediğiniz yalanları anlatacağım!"

BÖLÜM 14

KELİMELERİN KIRILGANLIĞI

"Duymak istemediğimiz gerçeklere..."

NF – *I Miss The Days*

Günümüz

Kollarımı göğsümde birleştirmiş, tedirginlikle geçmişimi izliyordum. Yağız'ın bir eli kapıda, diğer eli havada hareketsiz kalmıştı. Ener arkamda bekleyen Deniz'i izliyordu. Eylül'ün gözyaşları durmuştu. Kimseden ses çıkmıyordu.

Omzumdaki ceketi yavaşça elime alıp arkamı döndüğümde Yağız'ın kekeleyerek konuştuğunu duydum.

"A-Asel."

Elimdeki ceketi Deniz'e verirken adımlarım hızlandı. Arkama bakmadan merdivenleri indim. Kalabalık salonda kapıya ulaşabilmek için savaş verdim. Zihnimdeki sesler, artan müziğin sesiyle yarışa girmişti.

Dışarıya çıktığımda temiz havayı içime çekip ayakta durmaktan vazgeçmek isteyen bedenime direndim. Topuklu ayakkabılarla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

emin adımlar atarken nereye gideceğimi bilemedim. Birkaç kez ismimi haykıran geçmişi duyduğumda dayanamayıp sese döndüm.

Deniz hızlı adımlarla yanıma gelmişti. "Üşüyeceksin," derken ceketini giydirmeye çalıştı. Ona karşı koymadım.

Birkaç adım ötemde duran Yağız konuştu. "Sana her şeyi anlatacağım, Asel!"

Sessizliğimi korurken Eylül'ün çığlığını duydum. "Yağız!"

Eylül'ün, Yağız'ın söyleyeceği şeyden neden bu kadar çok korktuğunu merak ederken benim bilmediğim ve üçünün bildiği şeyin ancak canımı daha çok yakacağını hissettim.

Ener, iki adımda Yağız'ın yanına gelip koluna yapışırken sadece onları izledim. "Söylemeyi ben de düşündüm ama bir faydası olmayacak."

Karşımda kıvranmalarını keyifle seyrettim. Eylül ve Ener'in gözlerindeki korku, Yağız'ın endişesiyle birleşince konunun ne olduğunu bilmek istemediğime karar verdim.

"Bizim evde görüşürüz."

Ağzımdan çıkan üç kelimeyle hepsi şaşırırken arabaya dönüp Deniz'e baktım. Kilidi açtığında ön koltuğa oturup karşıyı izledim. Deniz de beni taklit edip klimayı açtı. Bacaklarım ısınmaya başladığında geriye yaslandım.

"Ne olduğunu neden sormadın?"

Deniz'in sesiyle irkildim. Yüzüne bakmak için soluma döndüğümde gözünü yoldan ayırıp kısa bir süreliğine beni izledi.

"Bilmek istemiyorum."

"Merak etmiyor musun?"

"Ediyorum." *Maalesef.*

"O zaman?" Yolu izliyordum.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Deştikçe iyi bir şey çıkmayacak."

Söylediğimi düşünürken sessiz kaldı. Endişeli sesinden yeni bir sorunun geleceğini biliyordum.

"Neden senin suçsuz olduğunu söyledi?"

Avuç içlerim terlerken tüm bedenim üşüyordu. "Bilmiyorum."

Geçmiş, kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Tutup çeksem daha çok kanayacak, deşsem daha çok acıyacaktı. Çaresizce acıdan kurtulmak istesem de bıçağı yerinden oynatmayacaktım. Kendime daha fazla zarar vermeyecektim.

"Ne yaptın, Asel?"

Araba evin önüne geldiğinde ona cevap vermedim. Kapıyı açıp bahçeye geçeceğim sırada sesini yükseltti.

"Aldatmadan fazlası var derken neyi kastettin?"

Onu duymazdan gelerek ayakkabılarımı çıkardım. Tüm soğuğa rağmen yürümeye devam ettim.

"Sana neden 'canavar' diyorlar?"

Sorusuyla donup kalırken yavaşça arkamı döndüm. Bahçe kapısında beni izliyordu. Yanına ilerleyip kelimeleri bulmaya çalıştığım sırada asfaltı yırtan lastik sesini duydum. Ne ara durduğunu anlamadığım arabadan hızla Yağız çıktı.

"Asel!" derken çoktan yanıma gelmişti.

"Neden kaçtın? Her şeyi orada anlatabilirdim."

Yağız'ın telaşlı yüzünü incelerken sakince konuştum. "Söyleyeceğin şeyi bilmek istemiyorum."

"Ne? Neden?" Şaşırmıştı. Elleri havada kaldı.

"İstemiyorum!" Her kelimeyi bastırarak söylemiştim.

Üşüyen ayaklarımı rahatlatmak için arkamı dönüp eve yürümeye başladım.

"Özür dilerim!"

Duymaktan nefret ettiğim iki kelimeyle yine karşılaşınca önce sendeledim. Sonra yoluma devam ettim.

"Haklıydın, Asel!"

Yüksek sesle konuştuğunda titremeye başladım. Ona dönerken parmağımı havaya kaldırıp tehdit edercesine bağırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sakın! Sakın Yağız!"

Dibime geldiğinde kükrüyordum. "Haklı olduğumu da haksız olduğunuzu da çok iyi biliyorum! Yeter artık! Yeter!"

Elimdeki ayakkabıları yere fırlattım. "Yoluma devam etmeye çalıştığımı görmüyor musunuz? Aylar sonra karşıma çıkıp neyi anlatacaksınız? Beni daha fazla nasıl mahvedebilirsiniz? Bırakın hayatımı yaşayayım!"

Gitgide daha da çok titrerken kekelemeden konuşmaya çalıştım. "Yoruldum! Bir ilişkim var. Yoluma devam etmeye çalışıyorum. Geçmişi deşip durmayın. Beni rahat bırakın artık!"

Akan gözyaşlarımı hissettiğimde kendimden nefret ettim. Bana sarılmak için kollarını uzattığında elimle göğsüne bastırıp bir adım geriledim.

"Bunu öğrenmen gerek Asel! Vicdanının rahat olmadığını biliyorum!"

Tüm soğuğa rağmen gözlerimden ateş çıkarken Yağız'ın gözlerine baktım. "Benim vicdanım çok rahat. Bir tek sizinki değil! Sonsuza dek de rahatlamayacak! İzin vermeyeceğim."

"O zaman beni neden konuşmak için çağırdın?" Yağız'ın gözleri dolmuş, karanlığın içinde parlıyordu.

"Onlara bana anlattığını söyleyeceksin."

"Nasıl?" Ellerini cebine koymuştu.

"Ne anlatacaksan anlattığını söyleyeceksen onlara. Gerçeği bildiğimi sanacaklar. Ama bilmeyeceğim." Deniz'in ceketine daha çok sarıldım.

"Gerçeği?" derken kaşlarını havaya kaldırdı.

"Kelimeler o kadar kırılgan ki neyin gerçek, neyin yalan olduğunu anlayamıyorum."

"Kanıtlarım var Asel! Yalan söylemiyorum!"

Arkamı dönüp evin zilini çaldım. Soğuktan hissetmediğim ayaklarımı izliyordum. "Git artık," dediğimde sesim yorgun çıkmıştı.

"Asel." İsmimi fısıldarken kapı açıldı. Yağız'ın gözlerinin içine baktım. "Lütfen, git."

Konuşmak için ağzını açtığında Deniz, kolundan tutup onu sürüklemeye başladı. Kapının önünde duran babama dönüp baktım. Endişeli gözleri beni bulurken kollarını açtı. Sıcacık bedenine sarıldım. Yağız'ın son kez ağlayarak bağıran sesini duydum.

"Sen canavar değilsin, Asel!"

Kelimeler kalbimi deşerken ağladım. Gerçek ile yalan iç içe geçerken kelimelerin anlamlarını sorgulamadım.

"Canavarsın."

Kelimeler acımasızdı.

"Özür dilerim."

Kelimeler kırılgandı.

"Haklıydın."

Kelimeler kırgındı.

İki yıl önce

Donan parmak uçlarımı ısıtmaya çalışırken eldivenlerin yetersiz geldiğini anladım. Verdiğim nefesin sıcaklığı, havanın soğukluğuyla birleşince çıkan dumanı izledim. Kafama çarpan sert bir şeyle çığlık attım. Arkamı döndüğümde yüzüme doğru gelen başka bir kartopundan kaçmaya çalıştım.

"Senden nefret ediyorum!" dedim mızıkçı gibi.

"Nereye saklandın sen?" Ener'e gülümsedim. Yanıma geldiğinde bana sarıldı.

"Yoruldum. Kaçtım ben de." Her yeri kar içinde kalan bedenine iyice sokuldum.

"Ya ayılar, kurtlar kapsa seni? Korkmuyor musun?" Dalga geçiyordu. Boynundaki atkıyı çekip onu boğmaya çalıştım.

"Senden korkmuyorken onlardan korkmak haksızlık olur."

Kahkaha atıp uzaklaştı. "Demek benden korkmuyorsunuz, Asel Hanım!"

Oyuncu kızgın bakışlarına gülerken onu izliyordum. Kaşlarını çatıp bir anda eğilerek bacaklarımdan tutup beni omzuna aldı. Çığlıklarım yankı yaparken gülüyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ener! Düşeceğim! Bırak beni!"

"Bu kurdu çok kızdırdın!" dediğinde kahkaha attım. Karda bata çıka yürürken zorlandığını biliyordum.

"İndir beni! Düşeceksin!"

Sırtını ve bacaklarını tersten izliyordum. "Bir kurtla dalga geçmemen gerektiğini öğrenmelisin."

"Kurt mu ayı mı?" Kıkırdayarak konuştum.

Sendelemiş gibi yapıp beni salladığında çığlık attım. "Ener!"

Söylenmekten vazgeçip anın tadını çıkardım. Kar kıyafetleri içinde hareket etmek çok zor ve yorucuydu. Her yerim kalın kıyafetlerle sarılıyken kar savaşı yapmak hiç de eğlenceli değildi. Dinlenmek için beni taşımasına izin verdim.

"Aman bir an yalnız kalmayın! Şu hallere bak!" Yağız'ın sesini duyduğumda yanlarına çoktan geldiğimizi anladım.

"İndir beni, Ener!"

Bacaklarımdan tutup beni yere indirdiğinde belimden sarılıp bırakmadı. Yüzüne baktığımda gözlerinde gülümsemeyle beni izliyordu. Dudaklarına yaklaşıp fısıldadım.

"Hazır mısın?"

Sorgulayan gözlerle beni izlemeye devam ettiğinde dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. Yağız'ın her zamanki iğrenme seslerini umursamadan kulağına yaklaştım.

"Çok hızlı olmalısın," dediğimde güldüğünü duydum. Geri çekildiğimde gözlerinde beni anladığına dair bir bakış vardı.

Aniden yere eğilip arkamı dönerek elimdeki karları Yağız'a fırlattım. Ener de bir kartopunu Eylül'ün kafasına fırlattığında şapkası yere düştü. Yağız'ın yüzü kar içinde kalırken toparlanmasına fırsat vermeden yerden aldığım karları top yapmakla uğraşmadan üstüne fırlattım.

Eylül'ün attığı kartopu omzuma çarptığında Yağız'a yaptığımın aynısını ona yapmaya başladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dur! Dur! Tamam! Ağzımın içi karla dolu! Dur Asel!" diye çığlıklar atıyordu.

Omzumdan biri ittirdiğinde sırt üstü yere düştüm. Karlar içine gömülürken tepeden beni izleyen Yağız'a bakıyordum.

"Hayır!" diye bağırmama rağmen üzerime kar atıp beni gömmeye çalıştı.

"Ener, yardım et!"

Eylül'ün yanından koşarak yanıma geldi. Yağız'ı ittirip yere devirdi. İkisi karlar içinde debelenirken yattığım yerden kalkmaya çalışıyordum. Kıyafetlerim buna izin vermezken küfürler ettim. Eylül'ün attığı toplar üstüme gelirken işim daha da zorlaşıyordu.

"Bittin sarı kafa!" Eylül'e tehdit eden parmağımı uzatmaya çalışsam da eldivenden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Ayağa kalkıp elime topladığım karları Eylül'e atmaya başladım. Şapkasını geri takmaya çalışırken fırsatı değerlendirip tüm saçlarını kara buladım.

"Ya Asel!" Haline gülerken saçlarına yapışan karla beyaz saçlı bir prensese dönüşmüştü.

Bağırma sesleri duyduğumuzda ikimiz de durup sol tarafa baktık. Ener ve Yağız birbirine yapışmış karın içinde yuvarlanıyorlardı. Hızlarını almış birbirlerini durduramazken kahkaha atmaya başladım. Eylül'le beraber karnımızı tutarak güldüğümüzde bizden hızla uzaklaştıklarını gördüm.

Peşlerinden koşmaya çalışırken kara batan ayağımla zorlanıyordum. Biraz ötemizde hâlâ yuvarlanırlarken onları takip ediyorduk. Bir düzlüğe geldiklerinde yavaşlamışlardı. Onlara yaklaştığımda dizlerimin üstüne çöküp bedenlerini tutmaya çalıştım. Bir an durur gibi oldular. Eylül aşağıya geçip yollarını kesti.

"Salak mısınız? Birbirinize sarılacağınıza elinizle durdursanıza kendinizi!" Eylül öfkeyle bağırırken Yağız bana bakarak konuştu.

"Bu adam bana âşık, diyorum sana. Sülük gibi yapıştı. Hareketlere bak!" Birbirlerinden ayrılmaya çalışırlarken Ener gülüyordu.

"Ne güzel işte romantik anlar yaşadınız!" dediğimde Yağız öğürmeye başladı.

"Uzun saçlı ve ince belli olanını tercih ederdim." Hepimiz kahkahalarla gülerken Ener ve Yağız bir yandan üstlerindeki karı temizliyorlardı.

"Ben çok üşüdüm ve yoruldum. Hadi içeri geçelim," dedim. Cevap olarak yürümeye başladıklarında Yağız gelip bana sarıldı. Ener de Eylül'e sarıldığında Yağız kulağıma eğilip fısıldadı.

"Bu adam bana çok âşık, Asel. Sen de bana çok âşıksın! Bence bir an önce onu bırak!"

"Şşş! Duymasın! Ben de aslında sana âşığım. Ama kalbi kırılmasın diye takılıyorum işte." Onun alaycı sesini taklit etmiştim.

Ciddi bir tavırla konuştu. "Tamam o zaman, şimdi sakince bekleyelim. Azıcık mutlu olsun. Sonra bana dönersin."

"Tamam aşkım," dediğimde sinsice gülmeye başladı. Kahkahalarımızı otelin lobisine bıraktığımızda yankı yapan sesimizle herkes bize baktı. Ellerimle ağzımı kapatıp gülüşümü bastırmaya çalıştım.

"Ben çok acıktım, restorana gideceğim." Hepimiz Eylül'e döndük.

"Ben de çok acıktım," dedim.

"Hadi hep beraber gidelim o zaman."

Yağız tekrar bana sarılırken restorana ilerledik. İçerisi çok kalabalık değildi. Cam kenarında oturan kalabalık grubun ailelerimiz olduğunu görünce gülümsedim. Yağız'ın kolunu ittirip koşarak yanlarına gittim. Hepsi dönüp bize bakarken konuştum.

"Baba, Yağız ve Eylül'ü görmeliydin. Ener'le kara buladık resmen! Harikaydı!" Heyecanla olayları anlatmaya başlamıştım.

Yağız, annesinin yanağını öperken konuştu. "Tabii Ener'i kara nasıl gömdüğümü anlatmayı unutuyorsun!"

"Ener'le Yağız birbirine sarılmış yokuş aşağı yuvarlandılar. Asel'le ben durdurmasak şehre kadar inerlerdi." Eylül'le söylediğine gülerken beşlik çaktık. Hepsi tebessüm ederken babam konuştu. "İnşallah hasta olmazsınız."

"Biz de yemek yiyelim. Ondan sonra ısınmaya çıkarız."

Masaya el sallayıp açık büfeye yöneldim. Üniversitedeki ilk yarıyılda ailelerimizle tatile çıkmıştık. Aylar önce edebiyat fakültesine başladığımda ortalık çok karışmıştı. Annem ve babam başlarda arkadaşlarıma tepkiliyken, benim mutlu olduğumu görünce kızmaktan vazgeçmişlerdi.

Eldivenlerimi çıkarıp cebime yerleştirdim. Tabağıma mercimek çorbası doldururken çıkan buharla ısınmaya çalıştım. Yanına bir sebze tabağı hazırlayıp annemlerin yanındaki boş masaya geçtim. Diğerlerinin de gelmesini bekledim.

"Ekmek almayı unutmuşsun." Ener yanıma otururken fazladan ekmek getirmişti.

"Teşekkür ederim." Tepsisinden bir dilim alıp yemeye koyuldum.

"Akşam ne yapıyoruz?" Eylül sorduğunda hepimiz baktık.

"Bence şöminenin yanında film gecesi yapalım." Yağız'ın fikrine Ener de katıldı.

"Kesinlikle! Uzun süre soğuk görmek istemiyorum."

Sesi çatallı çıktığında ona döndüm. "Hasta mı oluyorsun sen?"

"Yok, iyiyim," dedi. Ateşine bakmak için ellerimi yüzüne götürdüğümde geri çekildi. Yanan tenini düşündüm.

"Ay pardon! Ellerim çok soğuk değil mi?"

"Problem değil." Göz kırptı.

"Hem anlamadım zaten." Omuz silkip çorbamı içmeye devam ettim.

Yemeklerimiz bittiğinde herkes odasına dağıldı. Eylül'le ben en büyük odadaydık. Sağ tarafta neredeyse dört kişilik yuvarlak bir yatak duruyordu. Karşıdaki camlar boydan boya, tüm manzarayı sergiliyordu. Sol tarafta bir şömine, önünde puf yastıklar ve üstünde televizyon vardı. Taştan duvarlar otantik bir havaya sahipti.

Yağız ve Ener ayrı odalarda kalıyordu. Ener'in odası karşımızda, Yağız'ınki sağımızdaydı. Onların odası bizimkinden daha küçük olduğu için söylenip durmuşlardı. Çift kişilik başka oda kalmadığı için bizim odamızı kapmaya çalışmışlardı.

Sıcak bir duş alıp kıyafetlerimi değiştirdim. Oda sıcaktı. Yine de üzerime hem kazak hem hırka geçirdim. Eylül de hazırlanırken bir çay yapıp camın önündeki sandalyeye oturup manzarayı seyrettim.

Kar taneleri gökyüzünden yavaş yavaş düşerken rüzgârla savrulmalarını izledim. Çayımdan bir yudum alırken huzurun kollarına teslim oldum.

Kapımız çaldığında Eylül banyoda hazırlanıyordu. Koşarak kapıyı açtım. Karşımda babam ile annemi görünce gülümsedim. "Biz yakınlardaki ünlü bir şarapçıya tadım yapmaya gideceğiz. Siz de gelecek misiniz?"

Gözlerimi devirdim. "Şarap aşkınla insanları da peşinden sürükleme baba!"

Koridorun sağından gelen sese baktım. "Hayır! Biz çok memnunuz. Ben de merak ediyorum." Yağız'ın babası söylemişti.

"O zaman size iyi eğlenceler! Biz film izleyeceğiz," dedim.

"Tamam canım." Babam alnıma bir öpücük kondurduğunda ona sarıldım. Annem, "Dikkat edin!" dediğinde yanağından öptüm. Sıkıca sarıldım. "Hadi gidin!"

El sallayarak uzaklaştıklarında kapıyı kapatıp içeri geçtim. Çayımı tekrardan alıp yerime yerleşirken Eylül'ün telefonuna gelen mesaj sesleriyle huylanmaya başladım. Ayağa kalkıp masaya

yöneldim. Telefonuna üst üste mesaj gelirken içeriği gizliydi. Ne yazdığı gizliydi ama gönderenin "Kahve" olduğunu gördüm.

Gözlerimi devirip telefonu elime aldım. Birkaç şifreyi girmeyi çalıştığım sırada Eylül banyodan çıktı. Tepki vermeden telefonu yerine koydum. Bakışları beni bulduğunda kaşlarını çattı.

"Telefonumu mu karıştırıyorsun?"

Bedenini süzerken kahverengi kazağını görüp sinirlendim. "Kahve kim?"

"Yani telefonumu karıştırıyordun!" Sesinin kızgın çıkması umurumda değildi.

"Kahverengi'yle bağlantısı var mı? Anlamayayım diye mi böyle yaptın?"

"Sana ondan ayrıldığımı söylemiştim!" Telefonunu masadan alıp arkasını döndü. Ekranını incelerken onu sıkıştırdım.

"Neden gizli gizli konuşup mesajlaşıyorsun? Gizem hoşuna mı gidiyor?"

Telefonu cebine atıp konuştu. "Hiçbir şeyi gizlice yaptığım yok! Sadece biraz özel alan istiyorum."

Söylediğinde haklılık payı olduğunu düşünüp geriledim. "Tamam, haklısın."

Sürekli hep beraberdik. Birbirimizin her şeyini biliyorduk. İnsanın bazen yalnız kalıp bazı duygularını kendisine saklamak istemesi normaldi.

Kollarını göğsünde birleştirirken yanına gidip sarıldım. "Tamam, özür dilerim," dedim.

O da bana sarıldığında aramızda sorun kalmadığını biliyordum. Kapı çaldığında koşarak açmaya gittim. Yağız ve Ener didişirken bir anda durdular.

Onlara gülümsedim. "Ne yapıyorsunuz siz?"

"Yakışıklılığımı kıskanıyor. Alt tarafı film izleyeceğiz. Yanımda tipsiz kalmamak için nasıl süslenmiş baksana."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yağız, Ener'i gösterirken onu inceledim. Siyah boğazlı kazağı, siyah pantolonu ve botlarıyla çok yakışıklıydı. Saçlarını havaya kaldırmış, sakalları hafiften çıkmıştı. Gözlerimi ondan alamazken Ener'in sesini duydum.

"Her zamanki halim oğlum! Süslenen sensin. Saçına jöle mi sürdün, bakayım?"

Yağız, Ener'in eline vurdu. "Çek elini saçımdan!"

Ben hâlâ Ener'i süzüyordum. "Bütün gece böyle birbirinizi yiyecekseniz ben gelmiyorum."

Yağız mızmızlanırken cevap vermedim. "Kızın dibi düştü! Senden nefret ediyorum Ener Demir!"

Yanımdan geçerek hızla içeri girdiğinde, Ener belimden tutarak beni kendine çekti. Bedenlerimiz birbirine değerken parmak ucunda yükselip yanağından öptüm. O da yanağımdan öperken kulağıma fısıldadı.

"Çok güzelsin."

"Cidden Yağız haklı! Yeter ama!" Eylül'ün bağırmasıyla birbirimizden uzaklaşıp içeriye geçtik. Yağız'a göz kırptığımda aynı şekilde karşılık verdi.

Ener, "Marketten aldıklarımızı unuttuk!" dedi.

"Unutmadık! Sen unuttun!" Yağız, rolüne devam ediyordu.

Ener, odasına dönerken ben de Yağız'ın sağına oturdum. "Gerçekten bu beceriksize daha ne kadar dayanacaksın?"

"Hiç sorma! Poşetleri bile getirememiş." Gözlerimi devirdim. Kulağına doğru yaklaştım. "Ayrıca sen daha yakışıklısın. Saçların çok iyi olmuş," dedim.

"Senin güzelliğinin yanında biz hiçbir şeyiz güzelim."

Ona gülümsediğimde kolunu omzuma atıp sarıldı. Eylül de, Yağız'ın soluna otururken Ener'i bekledik. Ellerindeki poşetleri getirip önümüze bıraktı. Film açmak için televizyonu ayarlarken biz de poşetleri boşaltmaya koyulduk.

Ener'in bir korku filmi açtığını görünce gülümsedim. Yağız'ın çok korktuğunu ama asla belli etmediğini biliyordum. Ener, bana bakıp güldüğünde Eylül'e baktım. O da tebessüm ederken göz kırptı. Yağız, hepimize ölümcül bakışlar atıp sessiz kaldı.

Ener yanıma oturduğunda içeceğini ona uzattım. Cips paketlerini gösterip birini seçmesi için bekledim. "Yemeyeceğim," dedi.

Film izlerken bir şeyler yemeyi sevmiyordu. Yağız ve Eylül cips yemeye başlarken, Ener kolunu omzuma attı. Filmi izlemeye başladık.

Filmin yarısına geldiğimizde kusmak üzereydim. Korku filminden çok kaos doluydu. Adamın elindeki bıçakla herkesi kesmesini izlemiştik. Yüzümü buruşturup Ener'e daha çok sokuldum.

Kadın yavaş adımlarla boş evde ilerlerken içimden, "Gitme!" dedim. Gideceğini bilmeme rağmen bir filmde istisna olmasını bekledim. Kadın bir anda çığlık attığında yerimde zıpladım. Adamdan kaçarken küfür ettim.

Yağız, sakince oturuyordu. Hiç sesi çıkmadan, gözünü kırpmadan filme odaklanmıştı. Şaşkınlıkla onu izlerken ekrana baktım. Adam, kadının göğsünü yarıp kalbine bakarken çıkan seslerden tiksindim. Tüm organları görünürken bıçakla kalbi kesmeye başladığında bayılacaktım.

Bakışlarımı kaçırdığımda yanımdan gelen öğürme sesiyle ayaklandım. Kimin kustuğuna bakmak için oraya döndüğümde Yağız olduğunu gördüm.

Ener, kahkaha atarken ona elimle sus işareti yapıyordum. Eylül söylenmeye başlamıştı. "Odamıza kustuğuna inanamıyorum. İğrençsin Yağız!"

Kalkıp lavaboya koştu. Ağzını çalkalayıp yüzünü yıkarken yanına gittim. "İyi misin?"

Cevap vermek yerine işine devam etti. Bir şişeye çarpıp yere düşürdü. Alıp geri koyarken konuştu. "Lavabonun üstünde resmen yer yok. Bu kadar malzemeyle ben de güzel olurum tabii!"

"Bence üstünü değiştir. Ne kadar yıkasan da kusmuk kokacaksın."

"Sağ ol desteğin için!"

Ona gülerken odadan çıkıp kendi odasına gitti. Eylül arkasından küfrederken Ener, resepsiyonu arayıp yardımcı olmalarını istedi. Bir adam her yeri temizledikten sonra koku dağılsın diye üşümemize rağmen camı açtık. Soğuk hava içeriyi doldururken şöminenin yanında otururduk.

"Çocuk haklı, ben bile kusacaktım. İğrençti."

"Bu Yağız'la dalga geçmeyeceğimiz anlamına gelmiyor."

Eylül'ün söylediğine güldüm. "Bence de!"

Kapı çaldığında Eylül koşarak açtı. Yağız, yeni üstüyle içeri girdi.

"Yakışıklı da geldi!" dedi Ener.

"İyi ki bu adamla aynı odada kalmadım. Düşünebiliyor musunuz?" Gözlerini kısarak Ener'e kızgın bakışlar atıyordu.

"Ne korkak çıktın!" Eylül, Yağız'a takılırken Yağız parmağını salladı. "Sakın!"

Eylül gülmeye devam ederken Yağız tekrarladı. "Sakın! Zararlı sen çıkarsın!"

Eylül daha çok gülerken yanımıza gelmeye çalıştı. Yağız peşinden koşarken Eylül puflardan atlayıp tekrar yatağın olduğu tarafa koştu. Kaçacak yeri kalmadığından yatağın ucuna çaresizce otururdu. Yağız yanına yaklaşıp karnına dokunduğunda Eylül kahkaha atmaya başladı. Gıdıklandığı yere daha çok bastırırken Eylül yatakta uzanmış gülüyordu. Ener'le şöminenin başında onları izlerken biz de gülümsedik.

"Yeter! Dur Yağız!" Eylül kahkahaları arasından konuşuyordu. Yağız'ın ellerini uzaklaştırmaya çalışsa da başarısızdı.

"Bu kadar yeter!" Ener gülerek seslendiğinde Yağız geri çekildi.

"Yarın sabah erkenden kalkıp hocayla beraber kayak yapacağız. Erken yatalım," dedi.

"Haklı! Hadi herkes odalarına." Ayağa kalkıp Yağız'ı ve Ener'i kovalamaya çalıştım. Yerdeki poşetleri toplayıp koridora çıktılar.

"Dudakların Ener'in pis tenine değmeden önce bana değebilir canım."

Yağız yanıma yaklaşıp yanağını uzattı. Öptüğümde bayılıyormuş gibi yaptı. Aynısını Eylül'e yaptığı sırada Ener'e dönüp dudaklarına uzandım.

"Bu resmen attan inip eşeğe binmektir," diyen Yağız'ı umursamadım.

Ener, Eylül'ü de öptükten sonra odalarına girdiler. İkisine de gülerken Eylül'le içeri girdik.

"Ne gündü ama!" dedi Eylül.

"Hiç sorma! Bittim resmen! Bütün kemiklerim sızlıyor."

Odanın camını sıkıca kapatırken üzerime pijamalarımı geçirip yatağa uzandım. Eylül, banyoda bir şeylerle uğraşıyordu. Uykuya dalmak üzereyken yanıma yattığını hissettim.

Esen rüzgâr bedenimi titretirken karanlığa gözlerimi açtım. Üstüne yattığım kolum uyuşmuştu. Komodinin üzerindeki telefonuma baktığımda saat bir buçuktu. Rüzgârın nedenini anlamak istercesine kımıldadım. Cam kapalıyken solumda kalan oda kapısının aralık olduğunu gördüm. Koridordan gelen ışık odaya süzülüyordu. Eylül'ü yatakta göremeyince ayağa kalktım.

Banyoya yönelirken odanın kapısını kapamaya karar verdim. Kapının kulpunu tutarken karşı odanın da kapısının açık olduğunu gördüm. Komodinin üstündeki oda kartını alıp arkamdaki kapıyı kapatarak koridora çıktım. Ener'in odasına yavaşça ilerlerken aralık kapıdan içeriye baktım.

Ener yatağındaydı ama yanında başka biri daha vardı.

Eylül yatağın ortasında oturmuş, Ener'in kazağını üstünden çıkarıyordu.

BÖLÜM 15

GECENİN DANSI

"Kaderin kederine..."

Lady Gaga - *Bad Romance*

İki yıl önce

Karşımdaki görüntüyü anlamaya çalışırken zihnimden geçen onlarca düşünceye hâkim olamıyordum. Aradan birini seçip resme oturtturmaya çalışırken can çekiştim. Hareketsizce dururken Ener yatağa uzandı. Gözleri neredeyse kapalıydı. Eylül elindeki kazağı bir kenara fırlatırken beni görünce yüksek sesle konuştu.

"Asel!"

Sol elim bedenimin yanında cansız bir şekilde dururken sağ elim kapının kulpunu sıkıyordu.

"Ne oluyor?"

Eylül, yataktan inip banyoya koştu. "Ener, ateşler içinde."

Söylediğiyle resim kafama otururken şaşkınlığı bir kenara bırakıp yatağın yanına hızla ilerledim. Ener'in önce alnına sonra boynuna koyduğum elim yanarken ateşini hissedince korktum.

"Bir tanem," diye seslendim. "Duyuyor musun beni?"

Ener inleyerek beni duyduğunu belli etti. Elinde ıslak havluyla gelen Eylül, "Ben annemlere haber vermeye gidiyorum!" dedi.

Elime aldığım soğuk havluyu Ener'in alnına yerleştirdim. Hareketimle titrerken elini kaldırıp beni durdurmaya çalıştı.

"Hayır, sakın," dedim.

Solda gördüğüm valize ilerleyip içini karıştırmaya başladım. Alt taraflarda bulduğum beyaz bir tişörtü banyoda soğuk suyla ıslatıp, sıktıktan sonra tekrar yatağın yanına gittim. Ener'in alnına koyduğum havluyu yatağın üstünde gördüğümde telaşlandım.

Havluyu ters çevirip tekrar alnına koyarken getirdiğim tişörtü boynuna ve göğsüne doğru yerleştirdim. Elimi yanağına koyup konuştum.

"Sakın uyuma, canım."

Havale geçirmesinden korkarken odanın kapısından giren Zeynep Abla'yla bakıştım. Gözlerindeki endişeyi gördüğümde evladı için yapamayacağı hiçbir şey olmadığını biliyordum. Yanıma gelip Ener'e bakarak, "Oğlum, iyi misin?" diye sordu.

Ener gözlerini açmaya çalışırken ağzından çıkan tek şey inildiydi. Zeynep Abla'ya döndüm. "Üstünüze bir şeyler alın, ben başında bekliyorum."

Kafasını sallarken tekrar odasına döndü. Annem ile babam içeri girerken, "Ne oldu?" dedi.

"Hastaneye gitmemiz lazım. Ener'in çok ateşi var."

Eylül içeri girip montumu bana uzattı. Hızlıca giyerken şapkamı ve atkımı da kafamdan geçirdim. Annemle babam odalarına dönerken Eylül'e sordum. "Yağız, nerede?"

"Uyandırdım, gelecek hemen."

Yerdeki kazağı alıp Ener'i giydirmeye çalışırken Eylül bir yandan yardım etti. Ben Ener'in bedenini tutarken Eylül kazağı geçirdi.

"Ben devamını hallederim, tişörtü tekrar ıslatır mısın?" dedim.

Eylül elindeki tişörtü alıp banyoya yönelirken Ener'in kabanını alıp üzerine geçirmeye çalıştım. O kadar ağır olmasına rağmen korkudan güçlenmiştim. Sağımdan gelen sesle Yağız içeri girdi.

"Yardım et!"

Ener'i hazırladığımızda babam ve Yağız, Ener'i kollarından tutup arabaya taşıdı. Zeynep Abla'nın koluna girip yanında ilerlerken, Eylül ve annem arkadan geliyordu. İki ayrı arabaya yerleşip hastaneye doğru yola çıktık.

Sırtımı yasladığım duvarda, kollarımı göğsümde birleştirmiş hareketsizce duruyordum. Sedyenin üzerinde siyah kazağı ve pantolonuyla yatan Ener'i izliyordum. Zeynep Abla yanına oturmuş, oğlunun saçlarını okşuyordu. Kafamı sağa çevirip Eylül'e baktım. Gözleri beni bulduğunda konuştum.

"Odasında ne işin vardı?"

Yutkundu. "Bir şeyler konuşmamız gerekiyordu."

Ne konuşabileceklerini düşünürken kaşlarımı kaldırdım. "Yani–" derken telaşlıydı.

Yağız'dan gelen sese döndüm. "Söyle gitsin, Eylül."

İtiraz etmek ister gibi hareketlenince Yağız bakışlarıyla onu durdurdu. "Sana sürpriz hazırlayacaktık. Aslında Ener hazırlayacaktı. Yıl dönümünüz için bir şeyler yapmak istiyordu. Sen uyurken Yağız ve ben Ener'in odasında buluşacaktık."

"Ben uyuyakalmışım," dedi Yağız omuz silkerek.

"Ener'i odada baygın görünce telaşlandım. Sonra ateşi olduğunu anladım. O sırada sen geldin zaten."

"Anladım." Fısıldamıştım.

Hastanenin mide bulandıran kokusu içinde yavaşça ilerleyip Ener'in yanına ulaştım. Zeynep Abla'ya, "Ben başında dururum," dedim. Anlayışla kafasını sallayıp kalktığında yerine yerleştim. Ener'in sıcak ellerini ellerime alırken kolundaki serumu inceledim. Uyurken huzurlu duran yüzüne baktığımda içim sızladı.

Ener, tanıştığımız ilk günden beri tüm ters hareketlerine rağmen beni her zaman korurdu. Düşmezdi. Yıkılmazdı. Hasta olmazdı. Sadece koruyucu meleğim gibi yanımdaydı. O kadar güçlüydü ki onun kırılabileceğini, incinebileceğini hiç düşünmemiştim. Onun savunmasız duruşu asla alışkın olmadığım bir duyguydu. Karşımda hareketsizce yatarken başına daha kötü bir şey gelmediği, sadece ateşlendiği için şükrettim. Böyle zamanlarda en kötüsünü hayal edip kendime acı çektirmeyi seviyordum.

Yokluğunu düşündüğümde içimde oluşan boşluğu hissedebiliyordum. Boşluğun yerine dolan korkunun beni nasıl telaşlandırdığını biliyordum. Bugüne kadar hiç ayrılmayarak bir ilişki rekoru kırmıştık. Çünkü beni hiçbir zaman bırakmamıştı. Gitmek istediğim zaman bile hep arkamdaydı. Bana alan tanıdığını, her şeyin bittiğini düşündüğüm anlarda bile beni uzaktan izlediğini biliyordum. Eğer bir gün gerçekten ayrılırsak beni hâlâ uzaktan izleyeceğinden, her zaman seveceğinden emindim. Ama yine de o boşluğun korkuyla dolmasına engel olamıyordum. Her an yanımda olsun istiyordum.

Şimdi elini sıkıca sararken teninin verdiği hissi asla unutamayacağımı fark ettim. Kalbimi defalarca kırsa bile her zaman onu seveceğimi düşündüm. İlk aşkım, ilk sevgilimdi. Beraber büyüyor, beraber adım atıyorduk. Geriye döndüğümde adımlarıma bakarken onu hep yanımda görecektim. Ayrılmaz bir parçam olacaktı. Hayatımdan çıktığını düşündüğüm zamanlar bile hayatıma çoktan derin izler bıraktığını bilecektim.

Tuttuğum eli hareketlendiğinde daldığım düşüncelerden uyandım. Ener, gözlerini açmıştı. Çoktan uyanmış, beni izliyor gibi görünüyordu. Yüzünde çapkın bir ifade vardı.

"Ölmüşüm gibi bakıyorsun," diye fısıldadığında gülümsedim.

"Ölsen ne yaparım diye düşünüp kendi kendime eziyet ediyordum."

"Öldüğümde bile benden kurtulamazsın." Kolunu kaldırıp omzumdan tutarak beni kendine çekti. Alnıma bir öpücük kondurup göğsüne yaslanmamı sağladı. "Kalbini ele geçirdiğimi biliyorum." Saçlarımdan öperken hastane kokusuna meydan okuyan kokusunu içime çektim.

"Çok korktum." Sesim zar zor çıkmıştı. Tekrar saçlarımı öptüğünde adım seslerine baktım. Yanımıza geldiklerinde yattığım yerden kalkıp oturmaya devam ettim. Zeynep Abla, Ener'in yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"İyi misin, canım?"

"Alt tarafı ateşim çıktı anne. Biraz abartmıyor musunuz?" Kafasının üstündeki serumu gösterip göz devirdi.

"Bu adam kendisini süper kahraman falan sanıyor galiba." Yağız gülerek konuştu. Zeynep Abla'nın yanına gelip onu geri çekerek Ener'in burnunun dibine kadar girdi.

"Ateşler içinde ölüyordun. Sevgilin neredeyse bana kalıyordu," diye fısıldadı.

Ener, yumruğunu Yağız'ın koluna geçirirken Yağız bana dönüp göz kırptı. Yanıma gelip beni yerimden kaldırarak kolunu belime sardı. Ener'in de duyacağı şekilde konuştu. "Üzgünüm tatlım, bu sefer de kurtulamadık."

"Hasta yatağında uğraşma bari." Sahte bir kızgınlıkla gülümsedim. O sırada Eylül de Ener'e yaklaşıp, "Geçmiş olsun," dedi.

Annem ile babam da aynısını yaptığında Ener, "Teşekkürler," diye karşılık verdi. Ayaklanmaya çalıştığında Zeynep Abla onu azarladı. Benim yanımda annesinden azar yemenin mahcubiyeti içinde kolundaki serumla oynamaya başladı.

Yarım saat sonra içeri giren doktor, serumun bittiğini görünce çıkabileceğimizi söyledi. Reçeteye birkaç ilaç yazıp hepsi bitinceye kadar kullanması gerektiğinden bahsetti. Eve gitmek istediğimizi

söylediğimizde ise en azından birkaç gün uzun yolculuk yapmamamızı tavsiye etti.

Otele döndüğümüzde yürüyebilecek halde olmasına rağmen, Yağız dalga geçerek kolundan tutmaya çalıştı. Ener ise kızıp geri çekildi. Odasına vardığımızda herkes etrafını sarmıştı.

"Bu gece yanında kalacağım." Zeynep Abla ilaçları komodine koyuyordu.

"Abartma anne!" Ener'in sesi yüksek çıkmıştı. "İyi olduğundan emin olmak istiyorum," dediğinde, "İyiyim!" diyerek tersledi annesini.

Babam konuyu değiştirmek istercesine Ener'e yaklaştı. "Biz odamıza geçiyoruz. Tekrardan geçmiş olsun, oğlum."

Babam sevdiklerime hep sıcak yaklaşırdı. Eylül'e kızım, Yağız'a oğlum dediğini sıkça duysam da Ener'e her oğlum dediğinde kalbim bir başka atıyordu.

Annem ile babam odadan çıktığında Yağız konuştu. "Bu kadar dalga yeter. Geçmiş olsun kardeşim." Yağız, Ener'e yaklaşıp yanağından öpmeye çalıştığında Ener'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Çilli!" diye bağırdığında Eylül ile ben kahkaha atmaya başladık. Yağız'ın tükürük seslerini biz bile duymuştuk.

Yağız uzaklaşırken Ener bağırıyordu. "Resmen yanağımı yaladın hayvan herif!" O kazağıyla yanağını sildiği sırada Yağız ciddiyetini bozmadan konuştu. "Kendine dikkat et."

Yavaşça yanımıza yaklaşıp Eylül'ü kibarca öptü. Bana doğru uzanmadan önce Ener'e baktı. Yanağıma yumuşak bir öpücük bıraktığında eli belimdeydi. Kulağıma fısıldadı. "Bir dahaki sefere!" dedi.

Zeynep Abla gülümsüyordu. "Uğraşmayın birbirinizle!"

Yağız hem Eylül'ün elinden hem benim elimden tutup Ener'e, "İyi geceler, kardeşim," dedi.

Bizi kapıya sürüklerken Ener'e öpücük gönderip boştaki elimle Zeynep Abla'ya el salladım.

"Bunlar son günlerin, ölümün benim elimden olacak!" Ener'in sözleri kulağımıza ulaştığında çoktan koridora çıkıp kapıyı kapamıştık.

Yağız, "İyi geceler fıstıklar!" deyip bizi odamıza postaladı.

Yorucu gecenin ardından uykum kaçmıştı. Zeynep Abla'nın Ener'in yanında kalacağını bildiğimden odamda kalıp uyumaya çalışacaktım. Eylül'e dönüp, "Teşekkür ederim," dedim. "Sen olmasaydın hasta olduğunu bile söylemez, ateşler içinde sabaha kadar yatardı."

Yanıma yaklaşıp bana sarıldı. "Sadece şans. Zaten yanına gidecektik."

"Uyuyacak mısın?" Kollarını benden ayırdığında sormuştum.

"Evet, çok yorgunum."

"Tamam, iyi geceler."

O üzerindekilerden kurtulup yatağına uzanırken ben lavaboya gidip kendime çekidüzen verdim. Sıcak suyla üşüyen ellerimi ısıtıp tekrar içeri geçtim. Eylül uyurken kendime bir kahve yapıp kulaklığımı takarak müzik dinlemeye başladım. Yirmi dakika geçmişti ki telefonum titreşti.

Ener: "Yanıma gel."

Mesaja gülümserken yerimden kalkıp elimdeki bardağı masaya bıraktım. Üstüme bir hırka geçirip odadan yavaşça çıktım. Kapısına tıkladığımda hemen açıp beni içeri çekti. Sırtımı kapadığı kapıya yaslayıp üzerime eğildi.

"Hep yanımda ol."

Gözlerinin içinde kaybolurken ağzından çıkan kelimelere odaklanmaya çalıştım. Yorgun yüzünü incelerken söylediğiyle kalbim tekledi. Parmak ucunda yükselip sağ elimi boynuna doladım. Elim ensesinde gezinirken yanağından öptüm.

"Hep yanındayım."

Kollarını belime sarıp beni iyice kendine çekti. Burnunun ucu saçlarımda dolaşıp kokumu içine çekerken boynuna sarıldım. "Çok özledim seni," dediğinde geri çekilip yüzüne baktım.

"Oysaki yarım saat önce yan yanaydık." Gülümsedim.

Elimden tutup yatağına yürüdü. Sırtını yatağın başlığına dayayıp oturdu. Beni kucağına çektiğinde bacaklarımı açıp oturdum. Kollarıyla belimi sardığında alnımı alnına yasladım.

"Her dakika özlüyorum. Hep yanımda ol istiyorum." Dudakları yüzümde gezinirken fısıldıyordu.

"Zihnimdesin."

Yanağımdan öptü.

"Kalbimdesin."

Alnımdan öptü.

"Hayallerimdesin."

Burnumdan öptü.

"Hücrelerimdesin."

Gözlerimin içine baktı.

"Her yerdesin."

Dudağımdan öptü.

KAKTÜS TEAM

Halsey – *Nightmare*

Günümüz

Eğer vücudunuza sert bir vuruş alırsanız anın etkisiyle acıyı hissetmezsiniz. Yarayı gördüğünüz an o görüntü sizi telaşlandırır. İşte o zaman acı, beyninizi ele geçirir. Ama konu kalbiniz olduğunda durum aynı değil. Duygularınıza aldığınız sert bir darbenin acısını ilk saniyeden itibaren hissedersiniz. Hatta acı o kadar yoğun olur ki sadece hasar alan yer değil, tüm bedeniniz acı içinde kıvranır.

En sevdiklerim tarafından kalbime aldığım ağır darbeler sonucu tüm bedenim acı içinde. Yine de ayakta durmayı başarıp sınıfın kapısından içeri giriyorum. Cebimdeki telefon titrediğinde çıkarıp ekrana bakıyorum.

"Canavarsın."

Tek bir mesajla aldığım darbenin farkında bile değilim. Adım atmaya devam ederken mesajın sahibini arayan gözlerim en ortada onu buluyor. Gözlerindeki nefrete karşın dudaklarındaki gülümsemeye anlam veremiyorum. Sırama yerleşirken önümdeki boş kâğıda bakıyorum. Arkasını çevirdiğimde karşımda aynı kelime bu sefer büyük harflerle beliriyor.

"CANAVAR!"

Aldığım darbe büyürken kaşlarımı çatıyorum. Sınıf karanlığa bürünüp insanlar sıklaşırken ayağa kalkıp kaçmaya çalışıyorum. Kapıdan çıkıp koridorda koşarken önümü Kuzey kesiyor.

"Canavar."

Elimle ittirip yoldan çekilmesini isterken bedeni kayboluyor. Bacaklarımı hızlandırıp koşuyorum. Arkamdan gelen seslere kulaklarımı tıkıyorum. Karşımda Yağız'ı gördüğümde bana yardım etmesi için duruyorum. Ellerimi ona uzatmak isterken ağzından çıkan kelimeyle kımıldayamıyorum.

"Canavar."

Aldığım darbeyle bir adım gerilerken elim havada kalıyor. Sağıma dönerken bir bedene çarpıyorum. Karşımda duran Eylül omuzlarımdan ittirip bağırıyor.

"Canavarsın!"

Gözyaşlarım akmaya başladığında kalbimden akan kanlar tüm bedenimi ele geçirmeye başlıyor. Acıyı değil, yalnızlığı daha çok hissederken çaresizce sevdiğim adamı arıyorum. Bana seslenen sesi uzaklardan gelirken ona doğru koşuyorum. Ener Demir, her yarımı sarar, beni bu acıdan kurtarırdı. Hızlı adımlarla yanına ulaştığımda boynuna atlıyorum. Kollarım boynunu sardığında onun bana sarılmadığını hissediyorum. Kollarımdan tutup beni itiyor. Ağzını açtığı anda elimle kapatıyorum. Duymak istemiyorum.

Bileğimden tutup elimi kenara çekiyor. Dudakları avuçlarımın içini bulup öpüyor. Gözleri hayal kırıklığıyla bana bakıyor.

"Canavar."

Tüm koridor sesimle inlerken bağırıyorum. Gözyaşlarım yarışa girmiş gibi peş peşe hızla akarken yere çöküyorum. Bileklerimi bırakırken ellerimi koridorun sert zeminine bastırıyorum. Yerden destek alsam da bedenim yıkılıyor. Büzülüp küçülürken gözyaşlarım akmaya devam ediyor. Kollarımla kendimi sarıp korumaya çalışmak faydasız oluyor.

Omzuma değen eli umursamıyorum. Arkamı dönmüyorum. Hiçbir sesi duymak istemiyorum. Karşıma geçen ayakları görüyorum. Dizlerinin üstüne çöküp ellerini uzatıyor. Ellerini tutup beni kaldırmasına izin veriyorum. Ayağa kalkarken mavi gözleri görüyorum. Sarı saçlarına bakıyorum. Gülümsediğinde gamzesi ortaya çıkıyor.

İki elimden de tuttuğunda bana destek olan gözlerindeki gülümseme içimi rahatlatıyor. Beni kendine çekip kollarıyla sarıp sarmalıyor. Çenemi omzuna yaslayıp kokusunu içime çekiyorum.

Sıcaklığına alışıyorum. Kollarım yavaşça havalanıp sırtını buluyor. Ellerim orada dolaşırken ona iyice sarılıyorum. Gözyaşlarımın kurumasıyla yerini bir tebessüm alıyor. Beni geri çekip mavi gözlerine bakmamı sağlıyor. Gökkuşağının mavisini görüyorum.

Gülümsemesi yavaşça soluyor. Kaşları kızgınlıkla birleşiyor. Ellerimi bırakıp bir adım geri çekiliyor. Benden uzaklaşmasını istemiyorum. Bir adım atıp ona ulaşmak isteyince bir adım daha atıp geriliyor. Kaçmasına dayanamıyorum. Yerimde dururken aramızdaki mesafeye bakıyorum. Kulağıma dolan sesi anlamaya çalışmak istercesine yüzüne baktığımda tekrarlıyor:

"Canavarsın."

Çığlık atarak yatağımda doğrulduğumda gözlerimden yaşlar akıyordu. Titreyen elimi ağzıma götürüp sesimi bastırmaya çalışsam da karşımda gördüğüm annem, yanımda oturan babam beni duyduklarını anlamama yetti. Kendimi tutmak yerine daha çok ağlamaya başladım. Babam beni kendine çekip kollarını bedenime sardı.

"Tamam canım, kâbus gördün." Göğsüm sertçe inip kalkarken ciğerlerime hava çekmeye çalışıyordum. Bağırmaktan yırtılan boğazımı tutup acının dinmesi için çabaladım. Gözyaşlarım babamın omzunu bulurken o konuşmaya devam etti. "Kâbustu bir tanem."

Aynı şeyleri tekrarlarken öbür yanıma oturan annemi hissettim. Beni babamın kollarının arasından alıp çektiğinde hıçkırıklarım arttı. O kadar uzun süredir bana sarılmıyordu ki bunun acısıyla daha çok parçalandım. Kalbim sızlarken zihnimde unutamadığım rüyadan kurtulamadım. Annemin kokusunu içime çekmeye çalıştım. Ona sığınmak istedim. Beni bırakmasını istemedim. Benden kaçmaması için ona daha sıkı sarıldım. Beni anladığını hissettim.

"Yanındayım canım, her zaman."

Dakikalar birbirini kovalarken zihnim, kalbim, her hücrem acı içindeydi. Kafamın içinde bağıran sesleri susturamıyordum. Annem sırtımı okşarken kulağıma fısıldayıp duruyordu. "Sen canavar değilsin, bir tanem."

Başımı kaldırıp baktığımda elleriyle yüzümü tutup gözlerimin içine bakarak, "Sen canavar değilsin, bebeğim," dedi.

Kafamı sallayıp ona inandığımı göstermek istedim. Annem hiçbir zaman benimle yakınlık kurmamış, despotça tavrını hep korumuştu. Benimle yakın olduğu, duygularını açtığı zamanlar o kadar nadirdi ki her biri benim için çok değerli ve anlamlıydı. Ona en çok bu zamanlarda inanırdım.

Ellerini yüzümden çekip alnıma bir öpücük kondurdu. Yanımdan uzaklaşıp kapının ucuna vardığında eski haline döndüğünü biliyordum. "İlaçlarını almadığın için böyle olduysan bugün doktorunu arayıp bir randevu isteyeceğim."

Gözlerimi devirip cevap vermediğimde kapıyı arkasından kapatıp çıktı. Utanan gözlerimle çarşafıma bakarken babam çenemi tutup gözlerine bakmam için zorladı. "Özür dilerim ama annen haklı. İlaçlarını almıyor musun?"

"Aptal bir rüyanın ilaçlarla ilgisi olmadığını neden anlamıyorsunuz?"

"Almadın değil mi?"

"Uzun süredir almıyorum baba. Bugüne kadar fark etmediniz. Çünkü konunun ilaçlarla ilgisi yok." Derin bir nefes verip kendime gelmeye çalıştım.

"Ne zamandır almıyorsun?"

"Bunun bir önemi yok."

Konunun kapanması için ayağa kalkıp ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ama susmadı. "İlaçlarını içmelisin."

Kızgınlıkla döndüm. "Sen hiç rüya görmüyor musun? Kâbus görmüyor musun?"

Cevap vermeyip önüne döndüğünde devam ettim. "İnsan dediğin rüya görür, kâbus görür, ağlar, kızar, güler. İğrenç ilaçlarınızın beni aptallaştırmasına izin vermeyeceğim."

Banyoya doğru yürürken kapının önünde durup son kez ona baktım. "Saçma bir kâbusla baş edemeyecek değilim!"

İçeri geçip kapıyı sertçe kapadım. Kilidini çevirip sırtımı kapıya dayadım. Gözyaşlarım akmaya başladığında elimle ağzımı kapatıp ses çıkmaması için çabaladım. Babamın ayak seslerini duyduğumda kapıyı açıp gitmesini bekledim. Duyduğum kapı kapanma sesiyle kendimi yere bıraktım.

Tüm olaylar yaşandıktan sonra kâbuslar görmeye ve hepsinden bağırarak uyanmaya başlamıştım. Gözyaşlarım delicesine akarken çoğunlukla nefesim daralıyor, kendime gelemiyordum. Beni bir doktora götürüp bedenimi, zihnimi uyuşturan ilaçlar verdiklerinde kendimi iyi hissetmiştim. Her şeyin böyle daha güzel olduğunu düşünürken kendimi aynada boş gözlerle izlediğim bir gün gittikçe aptal hissetmeye başladım. İlaçlarımı içmeyi bıraktığım son birkaç aydır hiç kimse bir şey fark etmemişti. Okulun ilk günü gördüğüm kâbus dışında hiç görmemiştim. İyi olduğumu düşünerek, kendimi motive ederek ilaçların yokluğunu telafi etmeye çalışıyordum. Dün akşamki olaylardan sonra bugün böyle bir kâbus görmeyi beklemiyordum. Hazırlıksız yakalanmıştım; canım çok yanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her zaman gördüğüm kâbusun beni ilk defa bu denli sarsmasının sebebi aklıma gelince titreyip inlemeye başladım. Sığındığım mavi gözlerin ağzından çıkan acı dolu kelime beni parçaladı. Deniz, tutunduğum dal, giderse düştüğüm çukurdan bu sefer hiçbir ilacın beni çıkaramayacağını biliyordum.

Zorla ayağa kalkıp bedenimi duşa sürükledim. Sıcak suyun altında tüm kötü düşüncelerden uzaklaşıp arınmaya çalıştım. Adımımı dışarı atıp havluya sarıldığımda ağlamaktan değil, üşümekten titrediğimi biliyordum. Hızlı hızlı kıyafetlerimi giyip ıslak saçlarımla yatağa uzandım. Yorgan tüm bedenimi sararken camdan dışarıyı izledim. Gün yeni doğarken gecenin dansı bitiyor, gündüzün dansı başlıyordu.

Canımı yakabilecek herkes çoktan yakmış, beni parçalamıştı. Kimisini affetmiş kimisini içimdeki cehenneme gömmüştüm. Deniz öyle değildi. Ellerimden tutup bana çıkış yolunu göstermişti. Karanlığın içinde beni uzun bir yolda yürütüp aydınlığa kavuşturmuştu. Gözlerim onunla yeniden açılırken elimi bırakıp gitmesini istemiyordum. Onlar gibi canımı yakmasını istemiyordum.

Arkadaşlar, dostlar, sevgililer her zaman olurdu ama birinin sizi kurtardığına inanıyorsanız o kişi hepsinden fazlasıdır. Beni geçmişimden kurtaran, geleceğime ışık tutan Deniz'di.

Yataktan kalkıp aynanın karşısına oturdum. Şişen gözlerimi ve acıyan boğazımı umursamadım. Telefonumdan açtığım bir müzik eşliğinde saçlarımı kuruttuktan sonra düzleştirmeye başladım. Neredeyse belime kadar geldikleri için işim uzun sürmüştü. Görüntü hoşuma gidince sade ama gözlerimi ortaya çıkaran bir makyaj yaptım. Dolabıma dönüp dar paça, deri pantolonumu ve yünlü bir kazağımı üstüme geçirdim. Ayağıma giydiğim topuklu bot ve deri ceket kıyafetimi tamamladı. Kendimi daha iyi hissederken aynaya yaklaşıp gülümsedim.

İyiydim.

İyi olmak zorundaydım.

Mutfağa hızla girip coşkuyla bağırdım. "Günaydın!"

Hepsi bana dönerken anlamsız bir şekilde bakıp cevap vermediler. Bir zeytin alıp ağzıma attım. "Sana da günaydın, Asel!" deyip annemin taklidini yapmaya çalıştım. Bana kızarak baktığında Umay Abla'ya döndüm. "Günaydın, prensesim." Babama baktım. "Sana da günaydın, bir tanem."

Gülerek ağzıma bir zeytin daha attığımda annem konuştu. "Kendi kendine konuştuğuna göre doktorundan gerçekten randevu alma zamanın gelmiş."

"Aylardır yanına bile gitmiyorum. Beni unutmuştur."

"Unutulacak bir vaka olduğunu sanmıyorum." Sinsice gülümsedi.

"Bu hayatta sevgili ve arkadaş ihanetinden, sınıf arkadaşlarımın zorbalığından daha önemli konular olduğuna eminim." Onu taklit eden gülümsememle yanına yaklaştım. "Mesela asla açmadığın, saç diplerini parçalayan bu topuzun gibi," dedim.

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et!" Annemle dalga geçemezdiniz. Bu yüzden yapmalıydınız.

"Ya da sürekli çattığın kaşların." Arkamı dönüp mutfaktan çıkarken babam beni uyarırcasına ismimi söyledi. Kapıdan çıkıp koşar adım yan eve gittim. Zile bastığımda yerimde zıplıyor, üşümeme engel olmaya çalışıyordum. Saçlarımı bozacağı için bere takmayacak kadar aptal olmam ise gerçekten harikaydı.

Kapı açıldığında karşımda beliren mavi gözlere odaklandım. Bakışlarımla onlara tutundum. Gözlerimin, mavilerini bırakmasına izin vermedim. Derinlerde gördüğüm gülümsemeyle kendime gelip yüzünü incelemeye başladım. İlk konuşan o oldu.

"Bana âşık mı oldun güzelim?" diye sordu dudağını kıvırarak.

Bir adım atıp dibine kadar girdiğimde beni görebilmek için kafasını eğmek zorunda kaldı. Topuklu ayakkabılarıma

rağmen hâlâ benden uzundu. Parmak ucunda durup dudaklarından öptüm.

Geri çekildiğimde yanıt verdim. "Sence?"

Belimden tutup beni kendine çekti. Ellerini saçlarımın arasından geçirip burnumun ucundan öptü. "Çok âşıksın prensesim ama benim sana âşık olduğum kadar değil."

Dudakları bana uzanırken arkadan gelen ayak sesleriyle durduk. Deniz, kolunu belime sarıp beni yanına alarak sese döndü.

"Günaydın."

Engin Azaklı'nın takım elbisesi içinde duruşunu hayran hayran izlerken cevap vermeye çalıştım. "Günaydın."

Onu hiç çekinmeden tepeden tırnağa süzdükten sonra, bu kadar yakışıklı ve havalı durmasını itici buldum. Fazla uğraşılmış, doğallıktan uzak bir yakışıklılıktı. İlk gördüğümde daha doğal olduğunu hatırlıyordum. Tüm yapaylığına rağmen her kadının etkileneceği bir adamdı.

Belimi sıkan ele döndüğümde benden bir cevap bekliyormuş gibiydi. Kendime gelip, "Efendim?" dedim.

"Bir gün ailenle de tanışmak isterim demiştim." Babasının söylediğini kaçırdığımı anladım.

"Ah kusura bakmayın! Bir an düşüncelere daldım. Tabii ki!"

Deniz mahcubiyetimi anlayıp konuyu değiştirdi. "Biz çıkıyoruz baba. Görüşürüz!"

"İyi günler."

Deniz, beni yanında sürüklerken gülmeye başladı. Arabasına yaklaştığımızda neredeyse kahkaha atıyordu. Kızgınlıkla kendimi ondan kurtarıp yüzüne baktım.

"Neye gülüyorsun?"

Arabanın sürücü tarafına geçip kapıyı açarken konuştu. "Babamın da rakibim olacağını hiç düşünmemiştim."

Söylediğiyle kaşlarımı çatarken, "Ne?" dedim.

Onu taklit edip yanına otururken arabayı çalıştırdı. "Ağzından akan suları temizlemene yardımcı olayım." Dudaklarımın kenarlarına dokunduğunda ne ima ettiğini anlayıp gülümsedim.

"Ya saçmalama! Sadece biraz 'fazla' bir adam."

"Tabii, tabii, öyledir," derken gülümsüyordu.

"Yani her anlamda fazla. Giydiği kıyafetler, saçı, parfümü... Her şeyi çok fazla."

"İnsan etkileniyor tabii ister istemez. Sen de haklısın." Söylediğine sinsice gülüp konuyu lehime çevirmeye kadar verdim.

"Senden daha yakışıklı olmasına bozuldun mu yoksa?" Ciddi tavrımı koruyordum.

Gözünü yoldan ayırıp abartılı bir şaşkınlıkla bana baktı. "Ne? Babam benden daha yakışıklı mı?"

"Hı-hı," derken kafamı sallayıp gülüyordum.

"Güzelim, ben babamdan sonraki sürümüm. Daha gelişmişim. Üst model olduğumu düşünürsek babamın yakışıklılığı biraz eskidi. Ben daha iyiyim."

Söylediğine kahkaha attım. Yüzüne yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Biliyorum, balım."

Geri çekildiğimde konuştu. "Sen bana balım mı dedin?"

"O sarı saçlarla bal olan sensin, ben değilim."

"Sana ilk kez balım dediğim günü hatırlıyor musun?"

Anılar zihnime dolarken, "Evet," dedim.

Arabayı okulun otoparkına park ettiğinde sessizdi. Ona eşlik edip indiğimde yanıma gelip ellerimden tuttu. Beni arabaya yaslayıp fısıldadı.

"'Dikkatli ol, ırmağın sonu cehennem ateşine akıyor,' demiştin." Kafamı sallamakla yetindim. "Senin cehenneminin bu kadar güzel olduğunu kim bilebilirdi ki?" Söylediğine gülümsediğimde cevap beklemeden konuştu. "İyi misin?"

Gözlerindeki endişeli ifadeyi gördüğümde içini rahatlatmak istedim. Dün gece yaşananları kastettiğini biliyordum. Güçlü bir sesle, "İyiyim," dedim.

"Sana neden canavar diyorlardı ve şu an neden öyle olmadığını soruyorlar bilmiyorum. Ama ben senin kalbini görebiliyorum. Canavar olabileceğini düşünmüyorum. Eğer gerçekleri öğrenmek istersen her zaman elinden tutup yanında olacağım. Öğrenmek istemezsen de elinden tutup yanında olacağım."

Alnımdan öpüp geri çekildi. "Ne olursa olsun bu eli bırakmıyorum. Sen beni bırakmadığın sürece."

Dudaklarına uzanıp bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Gülümsemesi gözlerine tekrar yerleşirken, sağ elimi sıkıca tutup beni yanında sürükledi. Beraber okulun koridorunda yürürken verdiği güvenin bu kadar saf olması beni etkiledi. Sınıfın kapısından girerken elimi daha da sıkıp varlığını hissettirdi.

Ener ve Eylül yan yana oturmuş konuşuyorlardı. Bizi gördüklerinde tepkimi ölçmek için uzun uzun baktılar. Varlıklarını yok sayıp sıranıza otururken benim gerçekleri bildiğimi düşünüyorlardı. Onlara kızmamı, saldırmamı, öfke kusmamı bekliyorlarken ben onları umursamayıp sırama oturmuştum. İliklerine kadar şaşırdıklarını ve hayal kırıklığına uğradıklarını biliyordum. Çünkü mahvolsam bile hep onların yanında olmamı istiyorlardı. O kadar bencillerdi ki yeni hayatımı yaşamamı istemiyor, sürekli onlara dönmemi bekliyorlardı. Bu sefer onların yanında değil, sıkıca tuttuğum ellerin arasında olmam zorlarına gidiyordu.

Orta sıraların en arkasında oturan Yağız'a döndüğümde bana bakıyordu. İlk defa Ener'in yanında değil, tek başınaydı. Öğrendiği şey her neyse onun için bile ağır olduğunu anladım.

Göz kırpıp Yağız'a selam verdikten sonra önüme döndüm. Derse gelen profesöre odaklanıp anlattıklarını dinlemeye

koyuldum. Bir kâğıda aldığım birkaç not dışında her şeyi zihnime kazımıştım. Bir buçuk saatin sonunda kâğıdı ve kalemi çantama geri tıkarken dersi bitiren profesörü arkasından izledim. Bugün tek saat dersimiz vardı ve final sorularına çalıştırdığı için ders erken bitmişti. Deniz'e dönüp, "Bugün ne yapalım?" diye sordum.

"Sinemaya gidelim mi?"

"Olur, hatta güzel bir yemek de yiyelim."

Ayağa kalkıp birkaç adım inmişken yanımda beliren Yağız'ı gördüm. Yanağımdan öptüğünde Deniz'in bakışları sertleşti. Yağız konuştuğunda ona odaklandım.

"Nasılsın?"

"Fazla iyiyim çilli, sen nasılsın? Gerçeklerle yaşamak ağır geliyor mu?"

Ellerini yanaklarıma götürüp bana biraz daha yaklaştı. "Özür dilerim prensesim, sana inanmadığım her saniye için özür dilerim. O kadar üzgünüm ki bütün gece uyuyamadım. Sana anlatmak isteyerek bencillik yaptığımı fark ettim. Çok haklısın çok. Hayatını yaşa ve umursama. Sen hiçbir zaman kötü olmadın."

Kafamı sallamakla yetindiğimde alnımdan öpüp geri çekildi. Deniz elimden tutup Yağız'a ölümcül bakışlar atarken Yağız, bir adım geride kaldı. Sınıfta neredeyse hiç kimse kalmamışken kapıya doğru ilerledik. Soldan gelen iki kişiye baktığımda Eylül ve Ener'i görüp göz devirdim. Hayatımdan çıkamadıkları gibi aptal bir sınıftan bile çıkmayı beceremiyorlardı.

Onları umursamadan adımlarımı hızlandırıp Deniz'le el ele kapıya yöneldim. Arkamdan ismimi bağıran bir ses duyduğumda ürperdim.

"Asel!"

Sesi duymamış gibi yapıp bir adım daha attım ki bu sefer daha da yüksek sesle bağırdı.

"Asel!"

Yerimde durup derin bir nefes aldım. Deniz'in eli beni sıkıca tutarken arkamı dönmek istemedim. Eylül'ün sesine cevap vermek istemedim. Adımı onun ağzından duymaktan nefret ettiğimi düşündüm.

"Derdin ne senin?" Yağız öfkeyle sorduğunda yavaş yavaş onlara döndüm. "Asel'i rahat bırak."

"Ne oldu? Bir an benim yanımda, bir an Asel'in yanında, bir orada, bir burada ikili oynamaktan sıkıldın mı, Yağız?"

Oklarını bana değil, Yağız'a çevirdiğinde sinirlendim. "Her zaman benim yanımdaydı. Senin yanında olduğunu sandığın anlarda bile."

Bu sözlerimle Yağız rahatlarken Eylül sinirlenmişti. "Gerçekleri öğrendiğini sanıyorsun ama unutma, bu canavar olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Söylediğiyle kahkaha atmaya başladığımda hiç kimsenin bu tepkiyi beklemediğini biliyordum. Daha fazla gülerken kendimi durdurmaya çalışıp konuştum. "Buna gerçekten inanıyor musun? Aramızdaki tek canavar sensin ve hepiniz masum olduğumu biliyorsunuz!"

Deniz'in elini bırakmayıp bir adım ilerledim. "Umurumda bile değilsiniz! Ne haliniz varsa görün!"

Arkamı dönüp kapıdan çıkacakken Eylül'ün sesini tekrar duydum.

"Hâlâ Ener'i sevdiğini tüm dünya biliyor." Hafifçe güldü. "Ama merak ettiğim şey şu: Deniz mi seni kullanıyor, yoksa sen mi Deniz'i kullanıyorsun?"

BÖLÜM 16

ACININ FISILTISI

"Hayatımı değiştiren kelimelere..."

Karsu – *Reloading My Mind*

Günümüz

Deniz, mümkünmüş gibi tuttuğu elimi daha fazla sıkarken ona eşlik edip sese döndüm. Eylül'ün yüzündeki gülümsemeyi bir yumrukla silmeyi hayal edip keyiflendim. Gülümsemem artarken tüm dişlerimin gözüktüğüne emindim.

"Daha önce hiç sevilmemiş gibi kötüsün."

Cümlem gökten inen bir yıldırım gibi aramıza düşerken yüzündeki gülümseme kaybolduğunda yumruktan daha güçlü bir söz söylediğimi anladım. Cevap vermesini beklemeden devam ettim.

"En kötüler bile bir gün sevilir. Ama sen..." Yüzümde tiksintiyle onu baştan aşağıya süzdüm. "Hiç sevilmeyecek kadar iğrençsin."

Sağ eli havaya kalkıp yüzümle buluşmak üzereyken sol elimle onu engelledim. Canının çok yandığını biliyordum. Sevilmek, bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

havada onu yaşatan tek duyguydu. Havada kalan elini yumruk yaptığında tuttuğum bileğinden bastırarak elini aşağıya indirdim. Burnumun dibine kadar girdiğimde Deniz'in elini çoktan bırakmıştım, tekrar tutabilmek için.

"İnsanlar yanında seni sevdiği için değil, acıdığı için duruyor. Sevilmenin nasıl bir duygu olduğunu bilmezken Deniz'le aramdakini anlaman mümkün değil."

Bileğini bırakıp arkamı döndüm. Deniz'in gözlerinin içi gülerken elinden tutup sınıftan çıktım. Arkamda bir enkaz bırakmak hoşuma gitmişti. Hızlı adımlarla arabaya ilerlerken yolun ortasında durup Deniz'in dudağına yapıştım. Aynı tutkuyla bana karşılık verdiğinde durmak için kendimi zorladım.

"Eğer canımı yakacak tek bir şey yaparsan seni öldürürüm."

Gözleri şaşkınlıkla açılırken cevap vermeye yeltendi. Parmağımı dudaklarına bastırıp onu sustururken devam ettim. "Eğer duygularımla oynarsan seni mahvederim. Eğer beni yarı yolda bırakırsan–"

Parmağımı dudaklarından çekip konuştu. "Beni öldürmen için silahı kendi ellerimle sana veririm."

Parmak ucunda yükselerek yüzüne yaklaştım. Gözlerinin içine tehdit edercesine odaklandım. "Aferin."

Dudağına bir öpücük kondurup geri çekildim. Elini bırakıp arabanın sürücü tarafına geçtim. Bana fırlattığı anahtarı havada tutup koltuğa yerleştim. Deniz Azaklı, motordan ne kadar anlamıyorsa arabadan o kadar iyi anlıyordu. Emniyet kemerimi takarken ona döndüm. Gözlerimle kemerini takmasını işaret ettiğimde omuz silkti.

"İhtiyacın olacak."

Kaşları havaya kalkarken kemerine uzanıp taktı. Arabayı park yerinden hızla çıkarırken yolların boş olmasını diledim.

Hemen hemen boş olan yolda arabanın hızını artırıp sınırları zorlarken Deniz'in mutsuz olduğunu biliyordum. Gülümseyip ona döndüğümde yüzünde her an kusacakmış gibi bir ifade gördüm.

"Eğer hızdan korkuyorsan böyle bir araba almamalısın, Deniz Azaklı."

Titreyen sesini duydum. "Hızdan değil, senin hızından korkuyorum."

"Bunu itiraf etmen ne hoş."

Dikkatimi yola verip hızı kontrol etmeye çalıştım. "Çocuklarımız olmadan ölmek istemiyorum."

Ağzından çıkanlara inanamayıp ani bir frenle arabanın hızını düşürdüm. "Ne dedin sen?"

"Yaşım ölmek için daha erken diyorum!"

"Hayır hayır! Öyle demedin!"

Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "'Çocuklarımız olmadan ölmek istemiyorum,' dedim."

"Çocuklarımız..." Kelimeyi beynimde tartıyormuş gibi yaptım.

"Korkma Asel! Şaka yaptım sadece." Şaşkınlığım onu rahatsız etmişti.

O, söylediğini toparlamaya çalışırken ben ciddi bir şekilde düşündüm: Deniz Azaklı'yla evlenebileceğimi, çocuklarımızın olabileceğini. Evlilik her zaman benden uzak gibi gelirken onunla aynı evde yaşadığımızı, beraber yemek yaptığımızı, evin içinde Deniz'in peşinden koşan minik kopyasını hayal edebildim.

Düşüncelerim altında ezilirken yüzüme bir gülümseme yerleşti. Onunla çok mutlu olacağımı hissediyordum. Hatta çok iyi biliyordum. Sevgisinin hayatım boyunca bana yeteceğini görebiliyordum.

"Aslında olabilir," dediğimde şaşırma sırası ondaydı. Gözlerinin açıldığını gördüğümde kıkırdadım.

"Ciddi misin sen?"

"Ne oldu Deniz Bey, yoksa benimle evlenmek planların arasında değil mi? Yoksa beni kullanıp bir köşeye mi atacaksın?" Gülümsemem solup ciddileşirken devam ettim. "Sen cevap vermeden söyleyeyim, eğer beni yarı yolda bırakırsan neler olacağını biliyorsun."

Kahkaha atmaya başladı. "Şu an evlilikle mi tehdit ediliyorum?"

"Hı-hı."

"Hayatımda aldığım en güzel tehdit! Seninle evlenmek benim için bir onur Asel Carter!"

"Biliyorum."

Arabayı eski hızına yavaş yavaş döndürürken mırıldandığını duydum. "Anlamadım?" Söylediğini algılayabilmek için gözlerine baktım. "Yok bir şey."

"Bir daha söyle."

"Asel Azaklı." Fısıldamıştı.

Çığlık attığımda kulaklarını parmaklarıyla kapattı. Öfkeyle bağırdım. "İğrenç soy ismini alacağımı sakın düşünme. İnanamıyorum sana!"

Başka bir tepki bekliyormuş gibi gülerek ellerini kulaklarından çekti. "Sadece nasıl durduğuna bakmak istedim. Ayrıca soyadım hakkında böyle konuşman çok kırıcı."

"Üzgünüm ama gerçekler can yakıcı olabiliyor. Carter gibi bir soyadım varken Azaklı mı? Yok, almayayım."

"O zaman ben senin soyadını alırım."

"Benimle evlenmek için hevesli olduğunu bu kadar belli etme."

Kahkaha attığında manzarayı kaçırmamak için bir an bile olsa dönüp yüzünü inceledim. Yanağındaki gamze derinleşirken Deniz'e vurulduğumu bir kez daha anladım. Sığındığımı düşündüğüm bir limandan fazlasıydı. Bir daha başkasını delicesine sevebileceğimi düşünmediğim kalbimi ona çoktan kaptırmıştım.

Anlık bir dürtüyle beni bıraktığını düşündüm. Korku tüm hücrelerime işlerken avuçlarım terlemeye başladı. Direksiyonu tutan ellerimi sıkarken kalbim sızladı. Varlığının verdiği huzurun kaybolma ihtimalini düşünmek bile istemiyordum. Benim bir parçam olmuştu. Yaralarımın üstüne gelmişti. Onları pansuman etmek ya da söküp almak yerine çiçekler açmasını sağlamıştı. Beni tüm yaralarıma rağmen sevmiş, kendimi de öyle sevmeme yardım etmişti.

Alışveriş merkezinin otoparkına doğru sürerken çattığım kaşlarımı düzeltip gamzelerini düşündüm. Keyfim yerine gelirken bulduğum ilk yere arabayı park edip hızla indim. Anahtarı Deniz'e attığımda tutamadı. Yere düşme sesini duyduğumda gülümsedim.

"Beceriksiz sarışın."

Yerden kalktığında anahtarı cebine attı. "Duyamadım, Asel Hanım?" Yanıma yaklaştı.

"Hangi filme gidelim diyorum?"

"Vizyonda ne var?"

"Bilmem ki!"

"Harika!"

İkimiz de gülümserken elimi tuttu. Sinema salonuna doğru ilerleyip bir aksiyon filmine bilet aldıktan sonra, film izlerken bir şeyler yemekten hoşlanmadığımı bildiği için sadece içecek aldık. Koltuklara oturduğumuzda ve film başladığında ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Eylül'ün sorduğu sorunun cevabını zihnimde aramaya çalıştım. Gördüğüm rüyanın gerçek olma ihtimalini düşündüm. Kafam sorularla dolarken önümdeki filmi izlemek yerine kafamdaki filme odaklandım.

Rüyaların sadece saniyeler sürdüğü söylenir. Saatlerce, günlerce, aylarca kalbimi kemiren bu acıyı nasıl saniyelere sığdırmış olabilirdim? Duygularımın oluşturduğu bir sis bulutu nasıl bu kadar

gerçekçi olup beni paylaşabilirdi? Deniz'in de onlar gibi olacağı bir gün gelirse ne yapardım? Eğer bana inanmazsa, yanımda olmazsa nasıl devam ederdim?

Rüyamdaki sahne tekrar aklıma doluştuğunda Deniz'in ellerimden tutup beni kaldırdığını, bana sarıldığını hatırladım. Kokusunu, dokunuşunu nasıl sevdiğimi ama benden uzaklaştığı an içimde oluşan yoğun acıyı tekrar yaşadım. Ağzından çıkan tek kelimenin canımı herkesten çok yaktığını hatırladım.

Canavar.

Deniz'den duymak istemediğim kelime...

Sonunun nasıl olacağını bilmesem de onun elini tuttuğuma pişman değildim.

Aşk bencildi.

Sevgi bencildi.

Ben bencildim.

İnsanoğlu böyle değil miydi? Severken de sevilirken de bencildik. İhtiyaçlarımıza göre yaşıyorduk. Hayatta kalmak için hislerimize turunuyorduk. Şu an sevmeye, sevilmeye ihtiyacım vardı. Birine güvenmeye ihtiyacım vardı. Deniz'e güveniyordum. Eğer ihanetiyle karşılaşacağım bir gün gelirse şaşırmayacaktım. Gardımı her zaman almıştım. Sadece anı yaşayacaktım. Elini tutacaktım. Yanımda otururken kokusunu içime çekecektim. Bakışları ve minik bir gülümsemesiyle bile huzur bulacaktım. Mavi gözleri bana her baktığında kalbimde çiçekler açacaktı.

Onu seviyordum.

Eylül'ün düşündüğünün aksine, Deniz Azaklı'yı seviyordum.

Halsey – *Don't Play*

Bir yıl önce

Kapıdan içeri girdiğimde karşımda beliren Kuzey, beni belimden tutup havaya kaldırdığında kahkaha attım. Beni etrafında döndürürken çığlıklarım evi inletiyordu.

"Düşeceğim yapma!"

"Çok özledim be sizi!" Beni yere indirirken Eylül'e sarılıp saçlarını dağıtmaya başladı.

"Sarışın! Bakıyorum da hâlâ prensesler kadar güzelsin."

"Ayağını denk al Kuzey!" Yağız bir kolunu Eylül'ün omzuna atmıştı. "Benim kızıma yürüyemezsin!"

"Ben hiç kimsenin kızı değilim!" Eylül'ün bu cevabı üzerine içimden, "Yürü be!" dedim.

Yağız ve Kuzey tokalaşırken Ener kapıdan girdi. "Park ettin mi arabayı?"

Ener, Yağız'a gözlerini devirdi. "Yok. Yolun ortasında bırakıp geldim."

"Yapma potansiyelin var, şaşırmam."

Ener, cevap vermeyip Kuzey'in yanına gitti. Tokalaşırlarken, "Nasılsın kardeşim?" dedi.

"Bütün tatil boyunca evde oturduğumu ve sizin gezdiğinizi düşünürsek mutsuzum! Hatta sana nasıl olduğunu asla sormaya cağım!"

"Sana da gel dedik be oğlum," dedi Yağız koltuklardan birine yerleşirken. "Biraz söz dinleseydin."

Kuzey de yanındaki koltuğa gömüldü. "Azra'yı tavlama peşin deydim."

"Başarabildin mi bari?" diye sordum. Ener, koluyla belimi sarırken beraber ikili koltuğa yerleştik.

"Çok az kaldı." İki parmağının arasından minik bir aralık gösterip, "Çok az," dedi.

"O kız sana bakmaz." Yağız, çok ciddiydi.

"Nedenmiş o?"

"Bilirsin bütün kızlar bana âşık. Azra da öyle!" Eylül'le kahkaha attığımızda devam etti. "Bak görüyor musun? Ölüp bitiyorlar benim için."

"Yok, bu sefer kafaya koydum. Azra benim ellerimi tutacak."

"Senin ellerini tutarken bana âşık olması daha acı değil mi?"

Yağız sinsice sırıtırken Kuzey arkasındaki yastığı yüzünc fırlattı. "Azra'ya yan gözle baktığını görürsem gözlerini oyarım."

Hep beraber gülerken Ener'in dudaklarını yanağımda hissettim. Gözlerinin içine şefkatle baktım. Ben de yanağına bir öpücük kondurduğumda Eylül konuştu.

"Çok mutsuzum."

"Neden?" diye ona dönerek sordum.

"Yeni döneme asla hazır değilim. İkinci sınıfın bu kadar zor olabileceğini kim tahmin edebilirdi ki?"

"Edebiyat edebiyat diye ağladınız. Buyurun size edebiyat." Gözlerimi devirdim.

"Biz edebiyat, sen matematik diye ağlarken şu an derslerinin bizden daha iyi olması inanılmaz!" dedi Yağız yapmacık bir öfkeyle.

"Kıskanma canım. Matematiksel zekâyı kullanamayacağın tek bir dal bile yok. Çünkü hayatın kendisi matematik!"

"Başladı yine!" Hepsi birden oflarken Eylül'e döndüm.

"Kaç dersin kaldı ilk dönemden?"

"İki tane!"

"Sorun değil, ben yardım ederim sana."

"Sen her zaman yardım ediyorsun. Tüm notlarını veriyorsun ama bu insan tembel olunca çalışmayıp geçemiyor." Kendine kızarken suratını buruşturdu.

Kuzey devreye girdi. "Tamam! Artık yeni dönem başlıyor! Bu dönem çok çalışırız."

Ener'le beraber gülmeye başladığımızda kaşlarını kaldırdı. "Ne var? İnanmıyor musunuz çok çalışacağımıza?"

Kafamı sağa sola sallayıp gülerken Kuzey kendi sorusunu kendi cevapladı. "Tabii ki inanmıyoruz!" Daha çok gülmeye başladığımda hızla ayağa kalktı.

"Bu akşam evimde bir parti veriyorum!"

Yağız saatine bakarak, "Bu akşam mı?" dedi.

"Belki sizi bahane ederek Azra'yı evime davet ederim." Çapkınca göz kırptı.

Bu durumlarda Eylül'le aynı anda söylediğimiz cümleyi bağırdık. "Siz erkekler iğrençsiniz."

Eylül elini havaya kaldırdığında Ener'den biraz uzaklaşıp elimi uzattım. Beşlik çakarken ikimiz de gülüyorduk.

"Bunu söylerken bir erkeğin kollarında olman gerçekten manidar."

Haklı olmasına bozulup, "Kes sesini! Yoksa Azra'ya iğrenç bir adam olduğunu anlatırım," dedim.

"Bu kızlardan cidden korkulur!" dedi ellerini havaya kaldırarak.

"Şimdi ne kadar harika olduğumu söyle." Otuz iki diş sırıtarak bakıyordum.

"Asel Carter, harikalar diyarından çıkmış gibi mükemmel yaratmıyorsunuz." Kahkahalarla güldüğümde benden nefret ediyormuş gibi baktı.

"Akşam Azra'ya ne kadar harika bir erkek olduğunu anlatırım." Göz kırptığımda ellerini ve kafasını gökyüzüne kaldırıp şükretmeye başladı.

Ayağa kalkıp konuştum. "O zaman parti için hazırlanmaya gidelim. Akşam görüşürüz."

Benimle beraber Ener, Yağız ve Eylül de ayaklanırken kapıya yöneldik. Kuzey, "Görüşürüz, sekizde burada olun," dediğinde çoktan sokağa çıkmıştık.

Ener'in arabasını park ettiği yere sessizce ilerliyorduk. Eylül durunca biz de onunla beraber durduk. "Ben taksiyle gideceğim. Siz devam edin."

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. "Nedenmiş o?"

"Kendimi çok iyi hissetmiyorum. Hem biraz işlerim var."

Ener'in elini bırakıp Eylül'e tamamen döndüm. Kollarını tuttum. "Sen iyi misin? Son günlerde bir şeyler var gibi?"

"İyiyim, biraz halsizim sadece."

"Hem kendini iyi hissetmiyorsun hem işlerin var. O yüzden bizimle gelmen daha mantıklı."

Son zamanlarda çabuk yoruluyor, halsiz bir şekilde geziyordu. Onu çok zorlamamak için üstüne gitmek istemesem de artık dayanamıyordum.

"Sadece halsizim. Büyük bir şey yok. Ben giderim."

Yağız yanımıza gelip Eylül'ün elinden tuttu. "Ben onunla giderim."

Eylül itiraz edecekken Yağız onu susturdu ve arkalarına dönerek gittiler. Peşlerinden izlerken Ener beni çekiştirdi. Omuz silkip umursamamaya çalıştım.

Eve geldiğimde partiye iki saat kaldığını gördüm. Önce duşa girip sonra hazırlanmaya başladım. Havalar hâlâ tam anlamıyla

ısınmış değildi. Altıma ince, siyah bir külotlu çorap, üstüme de mini bir siyah elbise giydim. Neredeyse kazak kadar kalın olduğu için sıcak tutacağını düşündüm. Ayaklarıma spor bir bot geçirip makyajımı tamamladım. Saçlarımı kuruttuktan sonra atkuyruğu yapıp deri ceketimi üzerime geçirdiğimde hazırdım.

Telefonuma gelen mesaja baktım.

Ener: "Kapıdayım."

Hızlıca dışarı çıktım. Serin hava iyi gelmişti. Arabanın yanında duran Ener'e baktım. Eteğimin boyuna bakıp göz devirdiğinde yanına gelmiştim.

"O gözlerini oyarım."

"Yaparsın."

Tebessüm ederken beni kendine çekip yanağımdan öptü. "Senden gelecek her şeye kabulüm."

Dudakları boynumu buldu. "İstediğini yapabilirsin. Seninim."

Göğsüne bastırıp geri çekildim. "Şşşş! Hadi gidiyoruz!" dedim. Sürücü koltuğuna geçerken yanına oturdum.

Kısa bir yolculuğun ardından Kuzey'in evine tekrar gelmiştik. Arabadan inip eve doğru yürürken telefonun ekranından saatin 20.15 olduğunu gördüm. Aklıma Eylül ve Yağız gelince Ener'e döndüm.

"Yağız'la konuştun mu? Ne yapmışlar?"

"Hayır, fırsat bulamadım. Sen?"

Telefonun rehber kısmına girip Çilli yazısına tıkladım. "Maalesef ben de."

İkinci çalışta telefonum açıldı. "Efendim, prensesim?"

"Neredesiniz?"

"Az önce Eylül'ü aldım evden. Geliyoruz."

"Tamam. Geç kalmayın."

Evin kapısından içeri girerken Ener'e döndüm. "Yoldalarmış."

Anlayışla kafasını sallayıp kolunu belime doladı. Yan yana ilerleyerek evin içinde Kuzey'i aramaya başladık. Biraz ileride sınıf arkadaşlarımızla sohbet ettiğini gördüm. Arkasından ilerlediğimizde kulağına eğilip, "Azra geldi mi?" diye sordum.

Korkuyla yerinden zıplarken gülmeye başladım. "Kızım deli misin sen? Ne sinsi sinsi arkamdan geliyorsun?" Parmağını üst dişlerine koyup kafasını havaya kaldırdı.

Göz kırpıp sorumun cevabını beklerken, "Hoş geldiniz," dedi.

"Evet?" Azra'yı merak ediyordum.

"Sizin de geleceğinizi söylediğimde gelmeyi kabul etti. Az önce lavaboya girdi."

"Anladım." Yanımda duran Ener'i umursamadan arkamı döndüm. Kuzey kolumdan tutup beni kendine çevirdiğinde şaşırdım. Ener, bu ani harekete kızarken ben güldüm.

"Sana kurban olayım Azra'yla aramı yap. En azından bana bir şans versin. Bir şeyler yap işte yalvarırım."

O kadar içten konuşuyordu ki dayanamadım. "Tamam. Ben halledeceğim."

Azra, beni çok severdi. Beraber eğlenip iyi vakit geçiriyorduk. Sözlerime değer verdiğini düşünürsek Kuzey'le aralarının daha iyi olmasını belki sağlayabilirdim.

"Çok teşekkür ederim."

Ener, beni onun kolundan kurtarıp elimi tutarak mutfağa yönlendirdi. "Beni süs köpeği gibi oradan oraya çekiştirmeyi bırakır mısın?"

"Öyle olmadığını biliyorsun."

"Yine de bu beni sürekli çekiştirdiğin gerçeğini değiştirmiyor."

"Özür dilerim."

Yanağına uzanıp bir öpücük kondurduğumda beni anladığı için mutlu oldum. Tezgâhın üzerindeki kola bardağına uzandığımda arkamdan gelen coşkulu sese döndüm.

"Biz geldik!" Eylül ve Yağız yan yana duruyorlardı.

Ener, "Hoş geldiniz!" derken, Eylül'ün suratının bembeyaz olduğunu gördüm.

Elimdeki bardağı bırakıp yanına yaklaştım. "Sen iyi misin, bir tanem?"

Kafasını iki yana sallarken konuştu. "Yağız'a gelmek istemediğimi söyledim ama beni zorladı."

"Neyin var?"

Saçlarını ellerimle toplayıp bir kenara aldım. Boynuna ve alnına dokunup ateşi var mı diye baktım.

"Hasta mısın? Doktora gidelim mi?"

Sorduğum sorularla gözleri dolduğunda şaşırdım. Yağız'a bakıp anlamaya çalışırken konuştu. "Özür dilerim sarışın! Bu kadar kötüysen seni geri götürebilirim."

Eylül cevap vermeyince telaşlandım. "Hadi hastaneye gidiyoruz."

Elinden tutup onu götürmeyi düşündüğüm sırada yüz ifadesi değişti. Bir eliyle ağzını kapatıp koşmaya başladığında yerimde çakılı kaldım. Yağız, Eylül'ün peşinden koşunca ben ve Ener de onu takip ettik.

Eylül'ün klozetin başında kustuğunu gördüğümde yanına ilerledim. Yağız, bir eliyle ağzını kapatıp lavabodan çıktığında midesinin kalktığını anladım. Eylül'ün saçlarını tutup topladım. Sırtını sıvazlarken, "Şşş, geçti canım," dedim.

İşi bittiğinde ayağa kalkıp sifonu çekti. Lavaboda yüzünü yıkayıp havluyla sildikten sonra saçlarını bırakıp ellerinden tutarak klozetin kapağına oturmasını sağladım. Dizlerimin üstüne çöküp göz hizasına geldiğimde konuştum.

"Doktora gidelim, lütfen."

Cevap vermek yerine hıçkırarak ağlamaya başladığında ne yapacağımı bilemedim. Sorunun fiziksel bir şey olmadığını

o kadar iyi anlamıştım ki canını yakan konuyu bana anlatmasını istiyordum.

Ener ve Yağız, Eylül'ün ağladığını görünce benim gibi şaşırıp lavabonun kapısını kapattılar. Müzik sesi biraz daha kesildiğinde Eylül'ün ağlayan sesi kulaklarımda çınladı.

En yakın arkadaşımı bu şekilde görmek kalbimi parçalarken çaresizce oturmak beni üzüyordu. Yağız beni taklit edip yanıma çöktü.

"Sorun ne güzelim? Neden ağlıyorsun?"

Daha çok ağlamaya başladığında benim de gözümden yaş aktığını hissettim. Onu bu halde görmek beni o kadar üzüyordu ki ağlamaması için yalvarmak istiyordum.

Boynuna sarılıp yüzünü omzuma gömdüm. "Lütfen ağlama, lütfen!" derken ben de ağlıyordum.

Yağız omzumdan tutup bizi ayırırken Eylül'ün yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Halledemeyeceğimiz hiçbir şey yok. Biri bir şey mi yaptı? Lütfen söyle."

Onun da sesinin çatallaştığını duyduğumda hepimizin çok üzüldüğünü biliyordum. Eylül, konuşmak istercesine derin nefesler alıp ağzını açsa da kelimeleri bulamıyordu. Başını kaldırıp nefes almaya çabaladı. Ağlaması azalsa da hıçkırıkları durmuyordu.

Gözlerini sıkıca kapatıp ağzından fısıltıyla bir kelime döküldüğünde söylediğini duyamamıştım. Hepimiz anlamsızca yüzüne bakarken tekrar söylemeye çalıştı. Nefesini düzenleyip gözlerimin içine acıyla baktı.

"Hamileyim."

BÖLÜM 17

ŞÜPHENİN RÜZGÂRI

"İçime şüphe bırakan kuşlara..."

Dolu Kadehi Ters Tut – *Karanlık*

Bir yıl önce

Tek bir kelimenin tüm hayatınızı değiştirebilecek kadar güçlü olması haksızlıktı. Tek bir kelime, onca anlamı... Onca acı...

"Hamileyim."

Ellerim titrerken gözyaşlarım donup kalmıştı. Zihnimden onlarca düşünce geçerken sorular peşimi bırakmıyordu. Ayaklarıma asılmış beni aşağıya çekiyorlardı. Hiçbir şey düşünemiyor, onu anlayamıyordum. Şaka olmasını dileyerek gözlerine bakmaya devam ettim. Yüzündeki acının gerçekliğiyle karşılaşınca tekrar yıkıldım. Bu sefer kalkamayacağımı bilmeme rağmen...

İçeriden gelen müzik kulaklarımda uğuldarken her şey ağır çekimde ilerliyor gibiydi. Ener'in kükreyen sesini duyduğumda kendime gelmiştim.

"Ne dedin sen?"

Yanımıza geldiğinde Eylül'ü kolundan tutup ayağa kaldırdı. Yağız ve ben de ayağa kalkarken herkesin acısını hissediyordum.

Ener, Eylül'ün kolunu sıkarken Yağız araya girmeye çalıştı. Ener'in gözlerinden çıkan öfke korkmama neden oldu.

"Emin misin?"

Ener bağırdığında hepimiz irkildik. Sesinin müziği bastırdığına emindim. Eylül cevaplamayıp ağlamaya devam ederken Yağız, Ener'in elini tutup Eylül'ün kolundan ayırdı. Ener arkasını dönüp kapıya bir yumruk geçirirken kükredi.

"Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun? Nasıl?"

Eylül'ün hıçkırıkları kalbime saplanırken nefes bile almıyor, sadece olanları izliyordum. Yağız, Eylül'e döndü. "Emin misin?"

Kafasını sallarken cevap veremiyordu. Kekeleyerek konuşmaya çalıştı. "Partiye gelmeden önce test yaptım. İki kez."

"Aptalsın!"

Ener, elleriyle kafasını tutup sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. "Aptalsın!" Kükreyen sesi beni bile o kadar korkutmuştu ki titremiştim.

Eylül kendini korumak ister gibi kollarını etrafında sarınca kendime geldim. Gözyaşları akarken herkesten kaçmak isteyen cansız bir bebek gibi duruyordu. Kollarımı kaldırmayı başardığımda bedenini kendime çekip sarıldım. Kafasını omzuma yaslayıp orada ağlamasına izin verdim. Ener'in tepkisinin onu korkuttuğu için ağladığını biliyordum.

"Çıkın dışarı." Yağız başını kaldırıp bana isyan eden bakışlar attı. Ener ise tekrar bağırdı. "O bebeği hemen aldırıyorsun."

Söylediğiyle çıldırırken onun gibi bağırdım. "Çık dışarı!"

Gözlerindeki ateşle bana bakmaya devam ediyordu. "Sana çık dışarı dedim!"

Öfkeyle kapıyı açıp yumruğunu duvara geçirirken kapının önünde gördüğüm sınıf arkadaşlarımla ne yapacağımı bilemedim.

Müzik kapanmış, hepsi bizi dinliyordu. Eylül, omzumda ağlamaya devam ederken bu sahneyi görmediği için şükrettim.

Ener önünde duran Kuzey'i omzundan ittirip ilerlerken Yağız kükredi. "İşinize bakın! Önünüze dönün!"

Kapıyı kapatıp bizi içeride yalnız bıraktı. Eylül'ü geri çekip yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Bir tanem."

Gözyaşlarını parmaklarımla silip alnından öptüm. "Ağlama! Lütfen. Halledeceğiz her şeyi."

Kafasını sallamakla yetinirken gözyaşları yavaşlamaya başlamıştı. "Yağız'ın da Ener'in de seni çok sevdiğini biliyorsun. Sadece şaşkınlar. Umursama bir tanem, gel buraya."

Onu tekrar kendime çekip sıkıca sarıldığımda ben de titriyordum. Dakikalar birbirini kovalarken aklıma gelen soruları bir kenara itmiş, sadece onun iyi olmasını istiyordum. Kollarımın arasında hıçkıran bedenini sardıkça karnında bir can taşıdığı aklıma geliyor, irkiliyordum.

Kapı sertçe açıldığında karşımda Ener'i gördüm. "Çıkın dışarı."

Sesi öfkeliydi ama yerimizden bile kımıldamadık.

"Asel, Eylül'ü dışarı çıkar!"

Sesi daha kontrollü çıktığında söylediğini yapıp Eylül'ü yanımda sürükleyerek lavabodan çıktım. Odada kimsenin olmadığını görünce şaşırdım. Ener herkesi kovmuş, partiyi bitirmiş olmalıydı. Köşede oturan Kuzey ve Azra bizi izlerken Yağız bir sağa bir sola durmadan yürüyordu. Eylül'ün bedeni ağırlaşıp neredeyse bayılacak hale gelmişti. Zar zor kapıya ilerlerken Ener öfkeyle soludu.

Eylül'ü kollarımın arasından çekip kucağına aldığında ona teşekkür eden bir bakış attım. Eylül, Ener'e sarılmak yerine cansız bir şekilde kucağında durdu. Dışarıya çıktığımızda temiz havayı içime çekip kendime gelmeye çalıştım. Titreyen bedenimi durduramazken Yağız yanıma gelip bana sarıldı.

Arabanın önüne vardığımızda Ener'in yanına koşup cebinden anahtarı çıkardım. Arabayı açıp arka tarafa oturduktan sonra Ener, Eylül'ü kucağıma bıraktı. Kapıyı sertçe kapatıp sürücü koltuğuna geçerken Yağız da yanına oturdu.

Tekerin asfaltı yırtan sesi kulaklarımda çınlarken Ener, arabayı hızlı sürüyordu. Yağız, "Nereye gidiyoruz?" dediğinde cevap vermedi.

Bu kadar sinirli olmasına tahammül edemeyip yüksek sesle konuştum. "Nereye gidiyoruz Ener?"

"Evime!"

Eylül'ün kucağımdaki saçlarını okşarken uyuyakaldığını anladım. Sarı saçlarının arasında dolaşan parmaklarımı seyrederken birinin çıkıp her şeyin bir şakadan ibaret olduğunu söylemesini bekledim. Kafamı geriye yaslayıp arabanın tavanına bakarken küfür ettim. Gerçekleri yavaş yavaş sindirirken etrafımdaki her şeyi parçalayacak bir öfke yükseliyordu içimde. Eylül'ün masum yüzüne baktığımda sinirimin geçmesini bekledim. Aralanmış dudakları arasından yükselen acıyı hissediyordum.

Ani bir frenle durduğumuzda Ener'in ne ara arabadan indiğini anlamadım. Kapımı açıp önce beni dışarı çıkardı. Eylül'ü kucaklayıp eve doğru yürürken bir adım arkasındaydım. Yağız, zile basmış kapının açılmasını bekliyordu.

Karşımda Zeynep Abla'yı gördüğümde tüylerim diken diken oldu. Ailelerimizden biriyle karşılaşmanın korkusu her yanımı sardı. Eylül'ün söyledikleri gerçekse bununla nasıl baş edeceğimizi, ailelerimize söyleyip söylemeyeceğimizi bilmezken sinir krizi geçirmemek için derin nefesler aldım.

"Ne oluyor?" Zeynep Abla'nın sesi endişeyle çıkarken Ener annesinin yanından hızla içeri girdi.

Zeynep Abla hem bana hem Yağız'a bakıp, "Sorun ne? Eylül iyi mi?" diye sordu.

Cevap vermeyip içeri geçerken Yağız'ın sesini duydum. "Alkolü biraz fazla kaçırdı. Ailesini bilirsin. Kızmasınlar diye buraya getirdik."

İçimden kükreyen sese engel olamadım.

Keşke alkolü fazla kaçırsaydı.

Keşke...

Hızla üst kata çıktığımda Ener misafir odasına girmiş, Eylül'ü yatağa bırakmıştı. Eylül'ün kaşları çatılmış olsa da huzurlu bir yüz ifadesi vardı. Sadece uyurken değil, her haliyle güzel bir kızdı.

Yanına gidip oturmak istediğimde Ener kolumdan tutup beni dışarı sürükledi. Şaşkınlıkla ona bakarken sesimi çıkaramadım. Odanın kapısını kapatıp beni koridorda çekiştirirken, "Ne yapıyorsun?" diye öfkeyle fısıldadım. Eylül'ün uyanmasını istemiyordum.

Merdivenlerin başında Zeynep Abla'yı gördüğümüzde oğluna inanamıyormuş gibi beni tuttuğu koluma baktı. "Ne yapıyorsun, Ener? Bırak kızın kolunu."

"Eylül'ün yanına git, anne."

Merdivenlerden inmeye başladığımızda annesi bir şey söylemek için ağzını açtı. Ener arkasını dönerek kükredi. "Eylül'ün başında bekle!"

Acıyan kolumu elinden kurtarmaya çalışsam da fayda etmedi. Salona geldiğimizde kolumu bıraktı. Omuzlarından ittirdiğimde bir adım bile gerilememiş, yerinde durmuştu.

"Sen kendini ne sanıyorsun? Bana nasıl bu şekilde dokunursun?"

Ellerini saçlarının arasından geçirip tısladı. "Eylül'ü o çocuğu aldırmaya ikna edeceksin."

"Sen–" Kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Ellerim havada kalmıştı. "Sen ne diyorsun?"

Cevap vermediğinde kendime gelip bağırdım. "Senin derdin ne?"

Davranışından bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. Hareketlerinin bu kadar abartılı olması sinirlerimi daha çok bozuyordu. Yağız, yanıma gelip Ener'in karşısında durdu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Ener? Hepimiz şaşkınız ama artık kendine gel!"

Yağız belimden tutup bana destek olmaya çalıştı. Ener, "İnanamıyorum!" diye fısıldadı. "İnanamıyorum!"

Kendimi koltuğa doğru sürükleyip oturdum. Kafamdaki tokayı çıkarıp saçlarımı özgür bıraktım. Parmaklarımla saç diplerime masaj yapıp derin nefesler almaya çalıştım. Ağzımdan tek bir kelime çıkabildi.

"Kimden?"

Yağız karşıma bir sandalye çekip oturdu. "Sen bir şey bilmiyor musun, Asel?"

"Hayır." Fısıldıyordum. "Nasıl olabilir? Bizden sakladığı bir şeylerin olduğunu hep biliyordum ama nasıl?"

"Her zaman sana daha yakındı. Hiç konuşmadınız mı?"

"Sürekli gizli gizli birisiyle mesajlaşıp konuşuyor. Farkındaysan bazen yanımızdan ayrılıp tek başına gidiyor. Eğer bir ilişkisi varsa bunu bizden neden sakladığını bilmiyorum."

Bir şeyleri eksik düşündüğümü, bir yerde hata olduğunu biliyordum. Çıkmaz bir sokakta sıkışıp kalmış, ne ileri ne geri gidebiliyordum.

"Bizden saklamasının tek nedeni karşı tarafı bilmemizi istememesi."

"Ama neden?" derken sinirliydim.

Ener tüm salonu arşınlarken kendi kendine konuşuyordu. "O bebeği aldırması lazım."

Cümlesiyle o kadar öfkelenmiştim ki ayağa kalkıp karşısına geçerek onu durdurdum. "Ben belki hepsinin bir şakadan ibaret olduğunu düşünürken, sen hamile olduğuna nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla açılırken cevap vermedi. "Ne biliyorsun Ener? Seni tanıyorum! Gözlerinin içinde her şeyi bildiğine dair emin bir ifade var!"

Omzundan ittirdiğimde bu sefer gerilemişti. "Söyle!"

O kadar kızgındım ki sevdiklerimin benden bir şeyler saklamasına tahammül edemiyordum. Onları her an, her şeyden korumak istiyordum.

"Bağırmayı kes! Annemin bir şey duymaması lazım. Bebeği aldıracak çünkü."

"Sen–" İşaretparmağımı havaya kaldırmış üzerine yürümeye başlamıştım. Kolumu tutan bir el hissettiğimde kurtulmak için çabaladım.

"Asel, dur." Yağız'a dönüp öfkeyle bakarken, "Bırak beni!" diye kükredim.

Kolum özgürlüğe kavuşurken Ener'e döndüm. "Senin ne haddine? Eylül'ün bebeği hakkında nasıl yorum yapabilirsin? Aldıracağını nasıl söylersin?"

Gözlerini benden ayırmadan sessiz kaldı. "Seni neden ilgilendiriyor, Ener?"

Arkasını dönüp gitmeye çalıştığında kolundan tutup aklımdan geçeni söyledim.

"Bebeğin babasıymış gibi davranmayı kes!"

Kolunu benden kurtarıp evin kapısına ilerledi. Son kez gözlerimin içine bakıp gürültüyle çıkıp gitti.

Ağlamaya başladığımda içimde acıya dair hiçbir kırıntı yoktu. Sinirlerim o kadar bozuktu ki önüme gelen her şeyi fırlatmak istiyordum. Yağız bana sarılıp yüzümü boynuna gömdü. Kokusunu duyduğumda daha çok ağladım. Hıçkırıklarım salonda inlerken titriyordum.

Beni koltuğa çekip oturmama yardımcı oldu. Kolunu omzuma atıp kendine çekti. Omzunda ağladığım, kollarını bana saran kişinin Ener değil de Yağız olmasının gerçekliğiyle sarsıldım.

Avuçlarımın arasına bir armağan gibi şüphe bırakan kuşu hissettim. Ener'e söylediğim son cümleyi düşündüm.

"Bebeğin babasıymış gibi davranmayı kes!"

Şüphe her yerimi sarıp zihnimi istila etti. Mantığım gerçekleri görmem için karanlıktan yavaşça çıkarken kalbim inkâr zillerini çalmaya başladı. Söylediklerini peş peşe sıraladığımda gerçekler ile şüphelerim birbirine savaş açtı.

"Eylül'ü o çocuğu aldırmaya ikna edeceksin."

"O bebeği aldırması lazım."

"Bağırmayı kes!"

"Annemin bir şey duymaması lazım."

"Bebeği aldıracak çünkü."

"Bebeğin babasıymış gibi davranmayı kes!"

"Bebeğin babası..."

"Ener?"

BÖLÜM 18

GÜRÜLTÜNÜN YANILGISI

"İhanetin sönmeyen ateşine..."

Camila Cabello – *Real Friends*

Bir yıl önce

Yağız'ın kollarında donup kalan sadece bedenim değil, aynı zamanda zihnimdi. Kalbim, beynimi düşündüklerim için ayıplarken iki fikir arasında sıkışıp kaldım. Ener, dört yıldır her an yanımda olan sevgilim. Eylül, dört yıldır her an yanımda olan arkadaşım.

Sevdiğim adamı, sevdiğim arkadaşımı bu şekilde düşünmenin utancı tüm bedenimi sararken başka bir konu olabileceğini hissettim. Ener'in belki de Eylül'ün görüştüğü kişiyi tanıdığını ve bundan rahatsız olduğunu varsaydım. Ener ve Eylül'ün arkadaşlığının benden öncesine dayandığını, birbirlerine kardeş gibi bağlı olduklarını düşündüm.

İçimde yükselen savaş beni daha da utandırırken terlemeye başladım. Eylül, karnında bir bebekle ağlarken benim bu kadar acınası şeyler düşünmem, şüphelenmem berbattı. Kendimden

nefret etmek istemediğim için aniden ayağa kalktım. Yağız'ın kollarından ayrılıp, "Ener'in peşinden git," dedim.

"Nasıl yani?"

"Ne nasıl yani Yağız? Git işte! Gerçek neymiş öğren. Ben de Eylül'ün yanında kalacağım."

Kafasını sallamakla yetinip evden sessizce çıktı. Düşüncelerimi durdurmaya çalışırken saçlarımı geriye atarak merdivenleri tırmandım. Eylül'ün yattığı odanın kapısını açtığımda Zeynep Abla'yı yatakta otururken buldum. Bana döndüğünde gözyaşlarıyla yüzü yıkanmıştı. Şaşkınlıkla onu incelerken gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığıyla titredim.

Tuttuğum kapı kulpunu daha çok sıkarken ayağa kalktı. Yanıma gelip elimden tuttu. "Sesiniz yukarıya kadar geldi."

Ağzımı açıp bir şeyler söylemek istesem de ne konuşacağımı bilmiyordum. Elimi bırakıp yanımdan geçerken beni odada tek başıma bıraktı. Kapıyı arkasından kapatıp sırtımı yasladım. Eylül'ün uyuduğunu görünce gözyaşlarım akmaya başladı. Yere çöküp sessizce ağlarken nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Ailemize ne diyeceğimi düşünmek daha çok ağlamak istememe neden oldu. Annesi ve babasının tepkisinden o kadar çok korkuyordum ki onu nasıl koruyacağımı bilmiyordum. Eylül ya bebeği aldırmak istemezse? Ya da aldırmak isterse? Hangisi doğruydu? Bir bebeğin canına kıyabilecek cesareti var mıydı?

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımla sardım. Ener'in tepkisi gözlerimin önüne geldiğinde hıçkırdım. Masum bir bebeğin canı hakkında bu kadar canice yorum yapabilmesi içimi parçaladı. Onun acımasız biri olduğunu asla düşünmezken bu tavrı beni şaşkına uğratmıştı.

Sessizlik her zaman daha iyiydi. Güven verirdi. Gürültünün içinde anlam veremediğim bir kargaşa vardı. Yanlış görmemize ve ani tepkiler vermemize neden olurdu. Eğer sessiz kalırsanız her

şeyi daha net görerek doğru seçimler yapardınız. Gürültünün içindeki gerçek, yanılgılarla doluydu.

İçimden bir ses Ener'in her şeyi bildiğini söylese de bunu kuru gürültüyle bulamayacağımı biliyordum. Sessizce uzaktan izlemem ve gerçekleri daha net görmem gerekliydi. Yanılmamalıydım. Kalbime güvenmeliydim. Sevdiklerime güvenmeliydim.

Burnumu çektiğim sırada ismimi duydum.

"Asel," diye fısıldamıştı Eylül. Ona bakarken gözlerim acıyordu. "Neden ağlıyorsun?"

Sorduğu sorunun cevabını ararken elim boş döndüm. "Bilmiyorum."

Bazı acıların yeri çok derindeydi. Nereye gizlendiğini, canınızı nasıl bu kadar acıttığını bilemezdiniz. Sızısı sizi sadece üzer, elinizden ağlamak dışında hiçbir şey gelmezdi. Çaresizliğin kollarına bir kez düştünüz mü kolay kolay kalkamazdınız.

Yerde emekleyerek yatağın dibine gittim. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken Eylül'ün elini tuttum. Ağzımdan tek bir kelime çıktı.

"Nasılsın?"

"Sorduğun ilk sorunun bu olması."

Yatakta doğrulup iki elimden tutarak beni yanına çekti. Karşılıklı otururken gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Eğer biraz daha aşağıya bakarsam bebekle göz göze gelecekmiş gibi aptal bir düşünceye kapıldım.

"Seni çok seviyorum, Asel."

Kollarını boynuma dolayıp ağlamaya başlamıştı. Şaşkınlığımı üstümden atıp kollarımı bedenine doladım. Sırtını sıvazlarken konuştum. "Ben de seni çok seviyorum."

Geri çekildiğimizde bakışlarımı ellerime indirdim. Aklımdan geçen hiçbir soruyu şu an ona sormamın bir faydası olmayacağını çok iyi biliyordum. İliklerime kadar işleyen korkunun açığa çıkıp onu rahatsız etmesini istemiyordum.

Derin nefesler alırken gözyaşlarının durmasını bekledim. Sessizce etrafı süzüyor, ne diyeceğimi bilemiyordum. Çaresizlik etrafında rüzgâr gibi eserken dakikalarca konuşmadan oturduk. Elimden tutup yatağa uzandığında beni de yanına çekti. Ona uyum sağlayıp arkasına uzandım. Önümde sırtı dönük uzanırken belindeki elimi tutmaya devam etti.

"Bebeği aldırmak istemiyorum."

Uyumadan önce söylediği son cümleyle beni yalnız bıraktı.

En yakın arkadaşım uzun süredir biriyle ilişki yaşıyordu ve ben kim olduğunu bile bilmiyordum. Benden ve diğer arkadaşlarından bunu özenle gizleyip hiçbir ipucu bırakmamıştı. Üstüne üstlük hamile kalmıştı. Bebeğin gizlice görüştüğü bu kişiden mi, yoksa başka birinden mi olduğu belirsizdi. Bebeği doğurmak istediğini söylemişti. Erkek arkadaşım ise hiç durmadan bebeği aldırması gerektiğini söylemişti. Yağız her şeyden habersiz ve tepkisiz kalırken kendimi berbat hissediyordum. Artık neye kızacağımı şaşırmış, ne yapacağımı bilemez bir hale gelmiştim.

Elimi tutan elini sıkarken derin düşüncelere dalmıştım. Bu işi artık kabullenmem gerekiyordu. Ne olursa olsun gerçekten bir bebek vardı. Eylül onu aldırmak istemiyorsa aldırmayacaktı. Kimden olduğunu ileride bana söyleyeceğinden, en azından ailesinin baskısıyla açıklamak zorunda kalacağından emindim. Bu süreçte sessiz kalmalı, esip gürlememeli, gerçeklerle yüzleşmeliydim.

Uyuduğundan emin olduğumda elimi yavaşça çekip yataktan kalktım. Sessiz adımlarla kapıdan çıkıp onu tek bıraktığımı unutmaya çalıştım. Merdivenleri hızlıca indiğimde Zeynep Abla tek başınaydı. Kollarını göğsünde birleştirmiş camdan dışarıyı izliyordu. Geldiğimi duyunca bana döndü.

"Kimden?"

Birkaç adım atıp ona yaklaştım. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun Asel?"

Kollarını çözüp havaya kaldırmıştı. Omuz silkip çaresizce gözlerine baktığımda sesini yükseltmemeye çalışıyordu. "Her an yan yanasınız. Kimden olduğunu nasıl bilmiyorsun? Neden gizliyorsun?"

Şaşırırken bir adım geriledim. "Hiçbir şey gizlemiyorum."

"Bence gizliyorsun. Neden söylemiyorsun kimden olduğunu?"

"Sorun bu mu? Kimden olduğu mu? Eylül şu an iyi değil." Kızmıştım.

"Tabii ki sorun bu! Yirmi yaşındaki kız hamile kalıyor. İşin ciddiyetini anlamıyor musun? Eylül daha kendisi bir çocukken çocuk doğuramaz!"

Söylediklerinde haklı olduğunu düşünürken hareketsiz kaldım. Arkamdaki kapının açılma sesine döndüğümde içeriye giren Yağız ve Ener'i gördüm. Ener'in gözleri önce benim, sonra annesinin üzerinde gezindi. Her şeyi anlamış gibi elini alnına vurdu.

Zeynep Abla bir hışımla yanına gidip resmen oğlunun üstüne yürüdü. "Bebek kimden?"

Ener'in gözleri beni buldu. "Sana söyleme demiştim."

Cevap vermek için kelimeler zihnime dolarken aklıma gelen sessizlik kuralıyla bir adım geriledim.

"O söylemedi! Sesinizi duydum!" Zeynep Abla beni savunduğunda içim rahatladı. "Bebek kimden?" diye devam etti.

"Bilmiyorum anne!"

Yağız yanıma gelip kolunu omzuma attı. Göğsüne yaslanıp biraz huzur bulmayı diledim. Ener, annesinin yanından hızla geçip tekli koltuğa otururken Zeynep Abla kızgındı. "Nasıl bilmiyorsunuz? Nasıl?"

Bağırdığında sessiz olması için bir işaret yaptım. Ener, annesini duymamış gibi bana bakarak konuştu. "Uyuyor mu hâlâ?"

"Evet," diye fısıldadım.

Ayağa kalkıp merdivenlere yöneldiğinde kolundan tutup durdurdum. "Nereye gidiyorsun?"

"Konuşalım bakalım. Bebek kimdenmiş öğrenelim."

"Şu an uyuyor Ener, sonra."

Kolunu elimden kurtarıp umursamayarak yürümeye devam etti. Arkasından hep beraber ona eşlik ettik. Merdivenleri biraz tırmanmıştı ki bizi fark edip arkasını döndü. "Siz gelmiyorsunuz."

Ağzımı açıp cevap vermeye yeltenince beni susturdu. "Tek konuşacağım!"

"Ne halin varsa gör!"

Öyle yüksek bir sesle bağırmıştım ki karşımda kalakaldı. Eylül'ü birazdan uyandıracağını biliyordum. O yüzden sessiz kalmamın bir anlamı yoktu. Kızgınlıkla arkamı dönüp mutfağa girdim. Bir bardağa su doldurup kafama diktiğimde arkamda Yağız'ı hissettim. Bardağı tezgâha bırakıp ona döndüm.

"Ne yaptınız?"

"Ener'i aradığımda eve geri döndüğünü söyledi. Nerede olduğunu sormama rağmen cevap vermedi."

Yağız'a kızmak istemiyordum. "Sence ne saklıyorlar?"

Elimdeki bardağı sinirle alıp su doldururken cevapladı. "Tahmin edemiyorum. Ama Ener kesin bir şeyler biliyor."

"Neden bebeği aldırmasını söyleyip duruyor, ben de bunu anlamıyorum."

"Anlaşılmayacak bir şey yok. Ben de aldırmasını isterim."

"Ne?" Şaşkınlıkla sesim yüksek çıkmıştı.

"Ne diyorsun sen Yağız?" Tepkim karşısında o da şaşırmıştı.

"Bebeğin babasını söylemediğine göre ya bizim bilmemizi istemiyor ya da bebeğin babasına güvenmiyor. Nasıl bir belaya bulaştıysa karşısındaki kişi tehlikeli olabilir. Her şeyi geçtim, Eylül daha yirmi yaşında. Sanmıyorum bebek bakmak isteyeceğini."

"Siz–" Kelimeler boğazımda düğümlenmişti. "Siz ne vicdansız bir şey çıktınız? Bir bebeğin ölümünü nasıl bu kadar rahat konuşursunuz?"

Yağız açıklamak ister gibi elini bana uzatıp konuşmaya çalışırken "Asel..." Cümlesini bölen sesi duyduğumda kulaklarıma inanamadım. Eylül tüm kuvvetiyle bağırıyordu.

Yağız'ın yanından hızla geçip merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Arkamdan gelenleri umursamadan misafir odasının kapısını açıp içeri girdim. Eylül'ün gözünden yaşlar hızla akıyordu.

"Aldırmayacağım! İstemiyorum!"

"Kendine gel, Eylül!" Ener kükrüyordu.

Sesimi çıkarmadan Eylül'ün yanına gittim. Kolundan tutup dışarıya sürüklerken Zeynep Abla ve Yağız yolumuzdan çekildi. Arkamdan bağıran Ener'i umursamadan merdivenlerden inmeye başladım.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Adımlarımı sakin atmaya çalıştım. "Nereye gidiyorsunuz Asel?"

Arka cebimdeki telefona uzanıp taksi uygulamasına girdim. Bir yandan Eylül'ü sürüklerken, diğer yandan evin önüne taksi çağırıyordum. Eylül'e karşı kibar olmadığım için üzülürken Ener tekrar bağırdı.

"Asel!"

Arkama bile bakmadan evin kapısını açıp konuştum. "Kapa çeneni!"

Artık onun sert adam tavırlarını çekecek değildim. Eylül isterse bebeğini aldırır, istemezse aldırmazdı. Aşırı hareketlerine bir son vermesi gerekiyordu. Zaten en başında onun evine gelmemiz hataydı.

Geride bıraktığımız eşyaları umursamadan dış kapıda Eylül'le taksiyi bekledim. Ener, uzaktan bizi izlerken Yağız yanıma geldi. "Nereye gidiyorsunuz?"

Cevabı öğrendiği gibi Ener'e yetiştireceği için söylemedim. "Eşyalarımızı getirir misin?" Eylül'ü ve beni süzüp yerinde dururken, "Lütfen," diye fısıldadım.

İçeriye geri giderken Ener'e sırtımı dönüp Eylül'e sarıldım. Birkaç dakika sonra gelen taksinin kapısını açıp Eylül'ü önden bindirdim. Yağız, çantaları ve montları uzattığında alıp Eylül'ün yanına oturdum. Taksiciye evimin adresini verdiğimde kafamı geriye yaslayıp derin bir nefes aldım.

"Teşekkür ederim, canım."

Eylül'ün sesine döndüğümde minnettarlıkla bana bakıyordu. Başımı sallamakla yetindim. O da beni taklit edip arkasına yaslandı.

Taksiden inip eve yürürken sessizce hareket etmek için çabaladım. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Anahtarı yavaşça çevirip kapıyı açarak içeri girdik. Üşüyen bedenim sıcakla kavuşunca rahatladım.

Merdivenleri çıkıp odama geldiğimizde Eylül'e döndüm. "Duş almak ister misin?"

Kafasını sağa sola sallayıp, "Hayır," dedi. Dolabıma yönelip pijama bularak uzattım. "Giyin. Gel o zaman." Biraz daha rahatlaması için gülümseyerek konuşmuştum.

Banyoya yöneldiğinde ben de üstümdekileri çıkarıp pijamalarımı giydim. Tek kişilik yatağıma uzanıp onun için yer açarak yorganın altında bekledim. Yanıma gelip uzandığında bana sarıldı. Gözlerinde duran yaşlar canımı yaktı. Tekrardan gülümseyerek, "İyi geceler," dedim.

Yutkunarak konuştu. "İyi geceler, bir tanem."

Uyuduğundan emin oluncaya kadar gözlerimi kırpmadım. Derin nefeslerini dinleyerek düşüncelere dalmıştım ki telefonum titreşti. Komodinden alıp gelen mesajı okudum.

Ener: "Seni seviyorum."

Yaşanan olayların üzerinden bir hafta geçmişti. Eylül, ailesine henüz söylemek istemediği için herkesten gizli tutuyorduk.

Zeynep Abla anlayışla karşılamış, şimdilik sessiz kalmayı kabul etmişti. Ener ve Yağız onlarca tartışma sonrasında Eylül'ün bebeğini aldırmamak istemesini kabul etmişlerdi. Bu süreçte Eylül'ün her an yanında olup onu okuldaki tüm sorulardan ve aptalca bakışlardan uzak tutmaya çalıştım.

Onun için her şeyin olduğundan daha duygusal ilerlediğinin farkındaydım. Bu yüzden bebeğin babası hakkında hiçbir şey sormuyordum. Biraz daha sabredip sessizlik içinde arkadaşlık görevimi yapıyordum.

Ener'le ettiğimiz kavgalar sonucunda barış sağlamayı başarmıştık. Eylül'e kızgın bakışlarını yönlendirmeyi ihmal etmese de bizim aramız iyiydi. Her fırsatta yanımızda olmak için uğraşıyordu.

Yağız o akşam evinde bir parti veriyordu. Sınıf arkadaşlarımızın dedikodularını biraz daha bastırmak ve gündemi değiştirmek için çabalıyordu. Hepimizin Eylül için verdiği emekleri görmek hoşuma gidiyordu. Sevdiklerim, hayat ağacında tutunduğum en sağlam daldı.

Beyaz, omzu düşük bir elbise giyip ayaklarıma da dizlerimin üstüne gelen çizmelerimi geçirdim. Saçlarımı düşük bir topuz yapıp makyajımı tamamladım. Sade ama şık göründüğüme karar verdim. Arabayla gideceğimiz için üstüme bir şey almayıp aşağıya indim. Ener'in gelmesini beklemeden dışarıya çıkıp esen rüzgârın tenime değmesini istedim. Kafamı gökyüzüne kaldırıp gözlerimi kapadım.

Son zamanlarda düşündüğüm tek şeyin Eylül'ün bebeği olması canımı sıktı. Ener'le birbirimize vakit ayıramamış, kendime bile aynada bakmaya fırsat bulamamıştım. Bu partinin bize iyi geleceğine inanıyordum. Her hücrem müziğin ritmi için ayrı heyecanlıydı. Artık çoğu şeyi aştığımıza göre dansın kollarına kendimi bırakabilirdim.

Boynuma değen bir şeyle yerimde sıçrayıp çığlık attım. Kendimi korumak istercesine ellerimi havaya kaldırıp arkamdaki kişiyi ittirmeye çalıştım. Ener'in kahkahası kulaklarıma dolduğunda ise öfkeyle bağırdım.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Bu kadar korkacağını düşünmemiştim güzelim."

Bir adım atıp dibimde bitti. Kollarını belime sarıp beni kendine çekti. Alnımdan öperken konuşmaya devam etti. "Çok güzel görünüyordun, dayanamadım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Yanağıma da bir öpücük kondurduğunda geri çekildim. "Hadi geç kalacağız!"

Gülümseyip elimden tuttu. Beraber arabaya binerken sessizdik. Müzik açıp keyiflenmek istediğim sırada Ener'le uğraşmaya karar verdim.

"Teyze olacağım için heyecanlıyım."

Söylediğime vereceği tepkiyi merak ettiğim için yüzümde bir gülümsemeyle onu izledim. Yüzü asılırken kızgınlıkla bana döndü. "Şöyle konuşma lütfen."

Şansımı zorlayıp devam ettim. "Enişte olacağın için heyecanlı değil misin?"

Otuz iki diş sırıtıyordum. Direksiyonu tutan elini sıkarken resmen bağırdı. "Kapa konuyu!"

"Hey! Sakin ol!" Gözlerimi devirip önüme döndüm. Hâlâ içten içe aşırı sinirliydi. En ufak cümlede deliriyordu. Bir daha tek kelime etmediğimde o da konuşmadı. Yağız'ın evinin önüne geldiğimizde onu beklemeden kapıyı açıp çıktım. Koşar adım evin zilini çaldım. Saniyeler sonra kapıyı açan Yağız'a sarılıp içeri girdim.

"Selam!"

"Selam! Agresif bir sevgiliye sahibim." Direkt konuya girmiştim. Bulduğum ilk koltuğa oturup ayaklarımı uzattım.

"Ne oldu yine?"

"Teyze olacağımı söyledim." Gülümsemeye başladığımda karşıma geçip ellerini beline koydu.

"Ee, bu kadar mı?"

"Sonra onun da enişte olacağını söyledim." Gülmeye başladığında kahkaha attım.

"Kızım sen deli misin? Adamı çıldırtacaksın."

"Çıldırdı zaten. Kapa konuyu diye bağırıyordu." Karnımı tutarken bu konuda şaka yapıyor olmamıza sinirlenip daha çok güldüm. Son bir haftada kafayı sıyırdığımı hissediyordum.

Kapı tıklama sesini duyduğumuzda ikimiz de ciddileşip o tarafa döndük. "Geldi seninki!"

Ayaklarımı toplayıp bacak bacak üstüne attım. Kızgın bakışlarımı geri toplarken içten içe halimize gülmeye devam ettim. Ener, Yağız'la selamlaşıp karşımdaki koltuğa oturdu. Orada yokmuş gibi davranmaya devam ettim. Bakışlarını üzerimde hissederken tavrımı korudum.

"Bardakları hazırlamam lazım, yardım eder misin Asel?" diye sordu Yağız.

"Tabii ki!"

Hızla ayağa kalkıp peşinden mutfağa gittim. Ener, her hareketimi izlerken sessizliğini sürdürdü. Mutfağa girdiğimde Yağız yüzüme yaklaşıp fısıldadı. "Sana bir iyi, bir kötü haberim var."

Ciddiyetle kaşlarımı kaldırıp devam etmesini bekledim. "İyi haber, bu adam sana çok âşık."

Yüzündeki gülümseme arttı. "Kötü haber, bana daha çok âşık."

Kendi söylediğine kahkaha atarken omzuna yumruk geçirdim. Bir de söylediğini ciddi ciddi dinliyordum. Kızgın bakışlarım yerini gülümsemeye bırakırken yanağımdan makas aldı. "Şşş! Kıskanma bebeğim."

"Yağız!" diye kükrediğimde ellerini havaya kaldırıp, "Tamam," dedi.

Aldığı plastik bardakları poşetlerinden çıkarıp ters çevirerek tezgâha dizmeye başladım. "Eylül ne zaman gelecek?"

"Bilmiyorum." Bardakları koyarken bir yandan saymaya çalışıyordum. "Mesaj atayım." Elbisenin cebinden telefonumu çıkarıp Eylül'e yazdım. Tekrar geri koyup işime kaldığım yerden devam ettim.

On beş dakika sonra işin büyük bir kısmını bitirmiştik. Zil çaldığında aldığı yiyecekleri tabaklara boşaltıyordum. "Sen devam et! Ben açarım."

Zıplayarak yürürken kapıya yöneldiğimde karşımda Ener'i buldum. Kapıyı açacakken beni görüp geri çekildi. Eliyle kapıyı gösterip bana göz kırptı. Kibarlığını umursamayıp kapıyı açarak karşımda duran Kuzey'in boynuna atladım.

"Yavaş be kızım!" Tepkisine kızıp daha çok sarıldım. "Adamı sevgiden öldüreceksin."

Geri çekildiğimde Ener'in bir şey fısıldadığını duydum ama ne dediğini anlayamadım. Ona bakıp gözlerimi devirmemin üzerine kafasını iki yana salladı. Kuzey bakışmamızı bölüp konuştu.

"Ohoo, birileri küsmüş."

"Sakın karışma!" Tehdit eden parmağımı ona sallayıp arkamı dönerek mutfağa gittim. Telefonuma baktığımda Eylül'ün çevrimiçi olmasına rağmen mesajıma cevap vermediğini gördüm. Hemen aradığımda uzun uzun çalmasına rağmen telefonu açmadı. Yüzüm düşerken nedenini anlamaya çalıştım. Önemli bir işi vardır diye geçiştirdim.

İşimin kalan kısmını bitirdiğimde on dakika daha geçmiş, ardı ardına çalan zilleri duymamış gibi davranmıştım. Yağız hepsiyle ilgilenmişti. İçerisi kalabalıklaşırken yanıma gelip selam veren birkaç kişiyle konuşmuştum. Müzik sesi yükselirken Eylül'ü tekrar

aramak için mutfağın kapısından bahçeye çıktım. Arama tuşuna basıp çalan sesi dinledim.

Kolumdan tutan bir el beni kendine çevirdiğinde yüzüne baktım. Karşımda tüm yakışıklılığı ve karizmasıyla Ener duruyordu. Geri çekilmek istedim. Israrcı bir tavırla kollarımdan tutup beni kendine çekti. Belimden sarılıp bırakmadı. "Neden yüzün asık? Burada tek başına ne yapıyorsun?"

"Eylül telefonlarımı açmıyor. Daha gelmedi değil mi?" Eylül'ün ismini duyduğu an gerildiğini hissettim. Kafasını iki yana sallayıp gelmediğini belli ederken düşünceli halimden çıkmaya çalıştım.

Ener, etkileyici gülümsemelerinden birini atarken konuştu. "Kızgın mısın bana?"

"Maalesef bu şekilde kızgın kalamıyorum, Ener Bey. Tüm dikkatimi dağıtıyorsunuz."

Gülümsemesi artarken dişlerini sergilemişti. "O zaman sevindim." Yanağıma bir öpücük kondurduğunda ellerimi saçlarının arasına gömdüm. Siyah saçlarını okşarken beni tutup arkasındaki duvara yasladı. Elleri belimi bulurken dudaklarıma yapıştı.

Yumuşak öpüşü gittikçe sertleşirken karşılık verdim. Saçlarını çekerken parmak ucunda yükselip dudaklarına doğrudan ulaştım. Belimden tutup beni iyice kendine doğru çekti. Dudaklarımı ele geçirirken gözlerimi kapamıştım.

Geri çekilip nefesimi düzenlemeye çalıştım. "Bu ne içindi?" diye fısıldadım.

Gözlerini açtığında içindeki ateşi gördüm. "Seni çok seviyorum."

Beni tekrar öptüğünde bedenim duvar ile onun arasında sıkışmıştı. Dudaklarına karşılık verip tutkusunu hissettim. Geri çekilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni çok seviyorum." Dudakları boynumu bulduğunda fısıldamaya devam etti. "Seni ne olursa

olsun çok seviyorum." Çenemde gezen dudakları, dudaklarımı bulduğunda tekrarladı. "Seni çok seviyorum."

Elimle yüzünü tutup gözlerine bakmaya çalıştım. "Ne oluyor?"

Ener, her zaman sevdiğini belli ederdi ama şu an farklı davranıyordu. Sesi içten ve çaresizdi. Beni meraklandırıyordu. "Sadece seni seviyorum."

"Onu anladım bebeğim. Benim de seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dediğimde kafasını sallayıp gözlerini kapadı. Alnımdan öptü. "Biliyorum, bir tanem."

Elleri omuzlarımdan kollarıma, oradan da ellerime indi. Sıkıca tutup beni peşinden sürükledi. Eve doğru girdiğimizde aşırı duygusal halini anlamaya çalışıyordum. Evin tam ortasında dans eden insanların arasına karıştık. Belimden çekip dans etmeye başladığında gülümsedim.

"Bu halini çok sevdim." Yanağından öpüp kafamı omzuna koyarak dans etmeye devam ettim. Son bir haftadır onu o kadar çok özlemiştim ki kokusunu doya doya içime çektim. Onun kollarında kendimi savunmasız değil, daha güçlü hissediyordum. Beni aşağıya çekmek yerine sürekli daha da yukarıya taşıyordu. Son yıllardaki en büyük mutluluğum, en büyük üzüntümdü. Her şeyi onunla daha derin hissederken yanımda olmadığı günleri düşünmek istemiyordum. Her zaman kollarımda olsun istiyordum.

Eylül ile Ener hakkında kafamda kurduğum o iğrenç senaryo yüzünden kendimi hâlâ affedememiştim. Onlara böyle bir şeyi yakıştırdığım için vicdan azabı çekiyordum. Bunu duysalar nasıl tepki vereceklerini düşünüp korktum. Ener, beni bu kadar çok severken başkasına bana baktığı gözle bakamayacağını bilmeliydim. Kafamı sallayarak düşüncelerimi zihnimden savuşturmaya çalıştım. Bu kadar zavallıca şeyleri bir daha düşünmeyeceğime dair kendime söz verdim.

Müzik hareketlenmeye başladığında yaslandığım bedenden uzaklaşıp ellerini tuttum. Müziğin ritmine uygun şekilde beraber dans ederken durmuş beni izliyordu. "Mızıkçılık yapma!" Sesimi duyması için bağırdığımda gülümsedi. Bana eşlik ederken bedenlerimiz uyumu yakalamıştı. Onunla dans etmeye bile bayılıyordum.

Son günlerde yaşadığımız onca stresli olaydan sonra aklım dağıldığı ve biraz olsun eğlenebildiğim için mutluydum. Neredeyse bir saat dans ettikten sonra içecek bir şey almak için Ener'i bırakıp mutfağa koştum. Yağız'ı gördüğümde bir kızla eğleniyordu. Göz kırptığımda yanıma geldi. Kola bardağını kafama dikerken onun sesini duydum. "Bakıyorum da çok eğleniyorsun."

"Evet, hiç olmadığı kadar," derken elimdeki bardağı masaya bıraktım. Elinden tutup çekiştirerek salona götürdüm. Ener'i bıraktığım yerde göremeyince omuz silkip Yağız'la dans etmeye başladım.

Ellerimi omuzlarına attığımda o da belimden tutup ritmime uydu. O kadar iyi dans ediyordu ki ondan övgü alabilmek için tüm hünerimi göstermeye çalıştım. Yaptığım hareketlere otuz iki diş gülümseyip beni teşvik ederken topuzumun bozulduğunu ve saçlarımın dağıldığını fark ettim. Sorun etmeyip saçlarımı savurarak kendi etrafımda döndüğümde Yağız kahkaha atıyordu.

"Nasıl bu kadar iyi dans ediyorsunuz, Asel Hanım?" dediğinde gülümsedim. Hangi cevabı istediğini çok iyi biliyordum. "Öğretmenim bir harika da ondan!"

Yüzünde memnuniyetle kahkaha attığında beklediği cevabı aldığını anladım. Müzik yavaşlarken ona yaklaşıp olduğum yerde sallanmak dışında bir şey yapmadım. "Çok yoruldum."

"Ve çok terlemişsin."

"Kokuyor muyum?" deyip gülerek burnunun dibine girdim.

"Evet." Koluna bir yumruk geçirdim. "Hey hey! Evet, kokuyorsun ama çok güzel."

Bu sefer istediğim cevabı ben almıştım. Göz kırpıp dans etmeye devam ettim. Aklıma gelen bir düşünceyle Yağız'a yöneldim. "Eylül gelmedi mi?"

"Oho çoktan geldi! Sen sevgilinle eğlenirken fark etmedin." Bakışları etrafı süzerken bir köşede durup oraya bakmamı sağladı. "Şurada Ener'le konuşuyorlar."

Merdivenlerin önünde Eylül ve Ener'i konuşurken gördüm. Eylül'ün yüzünde kızgın bir ifade vardı. Her zamanki tartışmaları deyip umursamadım. Yağız'la bir iki dakika daha dans ettikten sonra bakışlarım tekrar onların olduğu yere döndü. Merdivenleri çıktıklarını gördüğümde ister istemez meraklandım.

Yanımda tek başına dans eden bir kızın kollarına Yağız'ı atıp göz kırptım. Yaptığım şeyi anlamış gibi kızgınlıkla bana baktığında gülümseyerek Yağız'a arkamı döndüm. Tokamı dans ettiğimiz yerde düşürmüştüm. Enseme yapışan saçlarımı kaldırıp kendime gelmeye çalıştım. Derin nefesler alırken yavaşça merdivenleri çıktım.

Eylül telefonlarımı açmayıp mesajıma cevap vermeyerek ne yapmaya çalışıyordu merak ediyordum. Partiyi onun için düzenlememize rağmen bir de geç kalıyordu. Ener'le tartıştıkları konunun bu olduğunu düşündüm.

Müzik sesi üst kata daha az gelirken nefesim düzelmişti. Ateş içinde yanan bedenim dışında kendimi iyi hissediyordum. Duyduğum birkaç bağırma sesini anlamaya çalıştığımda Eylül ve Ener'den geldiğini fark ettim.

Eylül o kadar çok bağırıyordu ki öfkeyle konuştuğu için kelimelerini seçemiyordum. Ne dediğini anlamak için kulak kabarttığımda Ener'in düz bir sesle Eylül'ü ikna etmeye çalıştığını duydum.

Odanın kapısının önüne geldiğimde aralık kapıdan Eylül ile Ener'in karşılıklı durduğunu gördüm. Elim kapının kulpunu tuttuğu anda Eylül'ün kızarak söylediği cümleyle iliklerime kadar dondum.

"Bebeğin senden olduğunu ne zaman söyleyeceksin Ener?"

BÖLÜM 19

BİLİNMEYENİN AĞIRLIĞI

"Mecbur kalınan vedalara..."

Selena Gomez – *Lose You To Love Me*

Bir yıl önce

İçimdeki acının yoğunluğuyla merdivenlere yöneldiğimde önümü görmeye çalışıyordum. Gözlerimin açık olduğuna emindim ama göremiyordum. İçimden gelen kahkahayı tutmaya çalıştım. Bir elimi duvara dayayıp merdivenden inmeye başladım. Dudaklarımın yavaş yavaş genişlediğini hissediyordum. Tebessümüm büyüyüp kahkahaya dönüştüğünde hiçbir şey beni durduramadı. Öyle çok gülüyordum ki sesim bütün evi inletiyordu. Duvardan destek alıp kahkaha atarak merdivenleri inmeye devam ettim. Arkamdan sesler geldiğine emindim ama kahkahamdan duyamıyordum. Keşke zihnimdeki sesleri de bastırabilecek kadar güçlü bir kahkaha atabilseydim.

Gözlerimden yaşlar geldiğini hissettiğimde daha da çok gülmeye başladım. Sesim yükseldikçe kahkahamın çığlığa dönüştüğünü fark ettim. Kendime acıyordum. Gözlerimden yaşlar geldikçe

kendime üzülüyordum. Elimin duvardan boşluğa kaydığını hissedince sağımda kalan masaya tutundum.

Susmaya çalıştım.

Duramadım.

Sesimi kısmaya çalıştım.

Başaramadım.

Koluma değen eli hissettiğimde hıçkırdım.

Kafamı çevirdiğimde elini hemen çekti. Dokunuşuyla susmuştum. Kahkahalarım durmuştu. Peki, gözümden akan yaşlar neden durmuyordu?

Gözlerimi bana dokunan elinden çekip gözlerinin içine baktım. Gözlerimde gözyaşlarım dışında bir şey daha gördüğüne emindim.

İçimde söndürmeyi hiç düşünmediğim ateşi.

Onun gözlerindeki acıyı gördüğümde bana bakışlarından nefret ettim. Bana acımasını istemiyordum. Duyduğum cümlenin altında ezilirken enkazımı acı dolu gözleriyle seyretmesi canımı daha da çok yakıyordu. Elini kaldırıp tekrar bana uzatmaya çalıştığında bir adım geriledim. Gözyaşlarım görüşümü kapatıyordu. Gözlerimi her kapatıp açtığımda yaşlar yüzümü yıkıyordu.

Gözlerimi sıkıca kapadım. Gördüğüm, duyduğum her şeyden kaçmak istedim. Gözlerimi açtığımda birilerinin her şeyin bir şaka olduğunu söylemesini diledim. Koluma değen eli hissettiğimde bir adım gerileyip elin sahibine baktım. Yağız, ne olduğunu anlamaya çalışırcasına beni süzüyordu. Ağız hareketlerinden konuştuğunu görüyordum ama ne dediğini duyamıyordum. Elleri yüzümü bulup parmaklarıyla gözyaşlarımı silmeye çalıştı. Ellerinden tutup aşağıya indirdim. Bir adım daha gerileyip aramıza mesafe koydum.

Hayat, böyleydi. En yakın olduğunuz insanların tek bir cümlesiyle aranıza uçurumlar girerdi. Bazıları da sadece sizden uzaklaşıp

aranıza mesafe koymak yerine sizi o uçurumdan aşağıya itecek. Yukarıdan parçalara ayrılışınızı izlerdi. Kollarınızı uzatıp durdurmak için yardım dilemek isterdiniz. Ama en acısı da buydu. Sizi uçurumdan aşağıya atan insanlardan yardım beklemek...

Kafamı kaldırıp gözlerimi ona çevirdim. Eylül, en arkada, gözyaşları içinde beni izliyordu. Tepki vermemi beklerken gözlerinin kan içinde olduğunu gördüm. Neden ağladığını düşündüm. Neden ağladığını düşündüğüm için kendime kızdım. Gözlerim son kez Ener'i bulduğunda tek bir yaş bile yoktu. Hâlâ o aptal acıyla bana bakıyordu.

Ayaklarımı hissetmeye başladığımda bir adım attım. Hiç kimsenin yüzüne bakmadım. Arkamda bıraktığım insanlara tek bir kelime söylemeden oradan uzaklaşmaya çalıştım. Kalabalığın arasından geçerken üzerimde hissettiğim onlarca bakıştan nefret ettim. Kapıdan çıkarken karanlık gökyüzüne sığındım. Esen rüzgâr tüm bedenimi sararken beni dik tuttu.

Yolda biraz yürüdükten sonra yavaşça durdum. Kaldırımın ortasında beklerken temiz havayı içime çektim. Derin nefesler alırken durmanın faydası olmadığını fark ettim. Hızlı adımlarla uzaklaşmaya çalışırken birisi kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Yağız. Acı dolu gözlerle değil sevgiyle bakıyordu bana. Gözlerinin içinde bir kraliyet kurup orada yaşayabileceğimi hayal ettim.

"Nereye gidiyorsun?"

Sorusunu anladığımda cevap veremedim. Ağzımı açıp kelimeleri bulmaya çalışırken boğazımdaki düğüm engel oldu. Tüm kelimelerim oraya sıkışıp kaldığında gözyaşlarım tekrar akmaya başladı.

Yağız, beni kendine çekip sarıldığında kollarım aşağıya sarkıyordu. Sarılmak istiyordum ama yapamıyordum. Omzuna akıttığım gözyaşlarını durduramadım. Geriye çekilmeye çalıştığım sırada bana daha çok sarılıp bırakmadı. Kelimeler boğazıma tekrar

takılırken bir güçle kendimi geriye çektim. Gözlerimden yaşlar akarken arkamı dönüp yürümeye başladım.

"Gitme."

Hızlı adımlarla bilmediğim bir sokakta yürürken yolun sonunun nereye çıkacağını düşünmedim. Soğuğa rağmen yanan tenimi umursamadım. İçimde yükselen ateşten, acıdan birinin çıkıp beni bu çaresizlikten kurtarmasını bekledim. Işıklar artmaya başladığında kafamı kaldırıp etrafıma baktım. Ana yolda hızla yürüyen insanları, kornalara basan sürücüleri izledim. Kalabalığa karışmak istemiyordum. Tekrar bir ara sokağa saptığımda nerede olduğumu bilmediğimi fark ettim. İnsanların kalabalığından korkarken gecenin yalnızlığına sığınamadım.

Cebimden çıkardığım telefona baktığımda Yağız'dan onlarca arama ve mesaj gördüm. Kuzey ve Azra'nın da yazdığı onlarca şeyi görmezden geldim. Rehberde babamı bulup beni almasını söylediğim bir mesaj ve konumumu attığımda kaldırıma oturdum. Bacaklarımı karnıma çekip tüm bedenimi acıdan korumaya çalıştım. Acının dışarıdan değil, kalbimden geldiğini fark ettiğimde gözyaşlarım yeniden süzülmeye başladı. Yanan bedenimi söndürebilecek tek şeyin kalbimi susturmak olduğunu biliyordum.

Önümde duran arabanın sesini duyduğumda kafamı kaldırmadım. Aynı şekilde hareketsiz kalırken babamın sesini duydum.

"Asel."

Yanıma yaklaşıp yüzüme baktığında sesi endişeliydi. "Bebeğim! Neyin var?"

Kollarımı bacaklarımdan ayırıp beni kendine çekerek sarıldı. Konuşmak yerine kollarım onu bulduğunda, "Ah, bebeğim!" dedi. Geri çekildi. "Titriyorsun Asel! Donmuşsun!" Üstündeki hırkayı çıkarıp bana giydirirken yüzüne bakamadım. Gözlerine bakamadım. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi ondan utandım.

Beni kollarımdan tutup kaldırırken belime sarılıp destek olmaya çalıştı. Beni sürücü koltuğunun yanına oturtup emniyet kemerimi taktığında ona teşekkür etmek istedim. Ağzını açıp tek bir kelime söylemek istedim. Ama aptal gibi ellerime bakıp utanmaktan başka bir şey yapamadım. Onların yaptığı şeyden en çok ben utandım.

Yanımdaki koltuğa yerleştiğinde birkaç tuşla uğraştı. Isıyı her yerimde hissettim. Bana son kez bakıp arabayı sürmeye başladı. Ona dönüp çok şey söylemek istedim. Tüm acısına ve ateşine rağmen titreyenin bedenim değil, kalbim olduğunu...

Ama utandım.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışırken çoktan eve gelmiştik. Fren yapıp park ettiği arabadan inmedim. Onun kollarımdan tutup beni bu uçurumdan kurtarması için bekledim.

Ve kurtardı.

Önce kemerimi çözdü, sonra beni kucağına alıp eve taşıdı. Anneme sessiz olmasını söyledi. Beni odama çıkarıp yatağıma yatırdı ve yorganı üstüme çekti. Yanıma oturdu. Sormadı. Konuşmadı. Sadece saçlarımı okşadı. Gözlerimi sıkıca kapatıp bu korkunç rüyadan uyanmayı diledim.

Güneş, gözlerime savaş açtığında yatakta döndüm. Gözkapaklarım o kadar ağırdı ki gözlerimi açamıyordum. Tüm yüzümün şiştiğine ve gözlerimin kanlandığına emindim. Bunun sebebi aklıma gelince kalbime giren sancıyla inledim. Rüya değil, aksine gerçeğin ta kendisiydi. Kalkıp perdeyi çekerek güneşten kurtulmaya çalıştım. Yatağa uzanırken titreyen telefonumu elime aldım.

Yağız'dan gelen mesajları hızlıca okuyup Kuzey ve Azra'dan gelen mesajlara bakmaya tenezzül etmedim. Başka mesaj göremediğimde acı tekrar beni sarmaya başladı. Ener ya da Eylül'den tek bir mesaj beklediğim için kendime acıdım. Yapmadım demesini

bekledim. Yapmadık demesini, özür dilemesini, yanlış anlaşılma olduğunu söylemesini istedim.

Ener Demir hiçbir zaman peşimi bırakmazdı. Hata yapsa bile yanımda olurdu. Beni uzaktan izlerdi. Özür dilerdi. Hatasını telafi etmek için her şeyi yapardı. Ama şu an yoktu. Dün akşam aklıma geldiğinde titredim. Tek kelime etmemişti. Tek damla gözyaşı dökmemişti. Hatalı olmasa yapardı. Beni kazanmak için savaşırdı. Savaşmamıştı. Uçurumdan düşmeme izin vermiş, acı dolu gözlerle izlemişti.

Onlar için böyle düşündüğüm zaman aklıma geldi. Utandığımı, kendimden nefret ettiğimi hatırladım. Zavallıca fikirlerim için kendimden tiksindim. Şu an gördüğüm tek şey o fikirlerin gerçek olduğuydu. Yakıştıramadığım iki insan çoktan hayatımı mahvetmişti.

Onları tanıdığım ilk gün aklıma geldi. Ener'den duyduğum ilk cümleyi tekrar duydum. *"Böyle bir manzarayı izlemek için ne yaptım, Tanrım!"*

Eylül ve Yağız heyecanla yanıma gelip bağırmışlardı. Eylül, *"Ben de Eylül Çatak,"* dediğinde tüm utancıma rağmen elini sıkmıştım.

Yağız, *"Harika bir dörtlü olacağız!"* demişti. Olmuştuk da ama her şeyin bir sonu vardı.

Yaşanan onca şeyden sonra dün gece tekrar zihnime doluştu. Tek bir cümle tüm bedenimi ele geçirdi.

Bebeğin senden olduğunu ne zaman söyleyeceksin Ener?

Gülümsemeye başladım. *Bebeğin senden olduğunu...*

Kahkaha attım. Biri çıkıp artık şaka demeliydi!

Ener'in bedenimi duvara yasladığı anı düşündüğümde yorganı üstüme çektim. *"Seni seviyorum,"* demişti. *"Ne olursa olsun seni seviyorum."* Meğer bana veda ediyormuş. Söyleyecekti. Eylül'den duymasaydım gerçekleri o söyleyecekti.

Şansımı bir kez daha deneyip telefonuma baktım. Bir mesaj, bir çağrı görmeyi denedim. Hiçbiri yoktu. Telefonu duvara fırlattığımda yüzümdeki gülümseme silinmiş, tekrardan ağlamaya başlamıştım.

KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günümüz

Deniz'in tuttuğum elini, çalan telefonum yüzünden bıraktım. Sinemadan çoktan çıkmış, alışveriş merkezinde dolanıyorduk. Arayan kişinin Mert olduğunu görünce gözlerimi devirdim.

"Efendim?"

"Neredesin Asel?"

"Sorun ne?"

"Salona gelmen lazım."

Karşımda beni izleyen Deniz'e gülümsedim. "Kovulduğum yere gelme gibi bir huyum yok."

"Olaylar çok değişti. Geldiğinde anlatırım." Telefonu kapattığında şaşkınlık içinde kaldım.

Deniz sorgular gözlerle kaşlarını kaldırdı. "Mert. Salona çağırıyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum." Elimden tekrar tutup beni peşinden sürükledi. "Yemek yiyecek miyiz?" diye sorduğumda durmadı.

"Maalesef bebeğim, babamla biraz işlerim var. Sen de Mert'i görmeye gidersin, olur mu?"

BELONGS TO KAMUS TEAM

Otoparka inen asansörde beni izliyordu. "Tabii olur. Babanla bir sorun mu var? Ayrıca neden sizin evde? Annen rahatsız olmıyor mu?"

"İşler biraz karışık. Ben daha çözememişken sana anlatmam mümkün değil."

Anlayışla kafamı salladığımda beni kendine çekip sarıldı. "Salona yarın mı gitsen?"

"Neden?" Mırıldanmıştım.

"Belki görmek istemediğin birileriyle karşılaşırsın. Yanında olmak istiyorum."

Geri çekilip gözlerine baktım. "Sorun değil. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yok."

Arabaya binip yola koyulurken Deniz'i izledim. Sarı saçlarının gün ışığında parladığını gördüğümde gülümsedim. Mavi gözleriyle bana baktı, bir şey demedi. Artık alışmıştı sessizce onu izlememe.

Evin önüne geldiğimizde arabadan inip kapıya yöneldim. Dönüp onu izlerken yanıma gelip bir elimden tuttu. "Emin misin tek başına gideceğine?"

Kaşlarımı çatıp sert bir bakış attığımda gülümsedi. "Tamam, tamam. Bir daha sormuyorum."

Yanağımdan öptüğünde kolundan ittirip konuştum. "Sen önce annen ile babanın derdini bir öğren."

"İlgini çektiğini sanmıyorum." Geri adım atıp evinin kapısına yöneldi.

"Umursamaz biri gibi gözükebilirim ama bu aralar daha çok merak ettiğim başka bir şey yok!"

Bahçeye yürürken bağırdığını duydum. "Yalancı!" Beni gerçekten iyi tanıyordu.

Eve girdiğimde acıkan karnımı doyurdum. Mert'e müsait olduğu zamanı sorduktan sonra akşam yanına gitmeye karar verdim.

Odama çıkıp üstümü değiştirdim. Aynada kendimi izlerken düşüncelerimi toparlamak istedim. Önümdeki tarağı alıp karışmış saçlarımı tararken biraz canım yandı.

Eylül'ün söylediklerini düşünürken haklı olabileceğini biliyordum. Somut olarak bir şey yapmadığımı biliyordum ama duygusal olarak benden etkilendiğinin farkındaydım. Yalnızca hareketlerim değil, sözlerim de beni bir canavar yapar mıydı emin değildim. Bu aralar zihnimdeki kargaşayı da çözebilecek bir tarağa ihtiyacım vardı.

Geçmişi düşünmek saçmaydı. Ardımda bıraktığım günlere dönmeye çalışmak, sürekli geri adım atmak daha zordu. Rüzgâr arkamdan eserken geriye gidemezdim. İlerleyip geleceğe kucak açmalı, yeni yollara sapmalıydım. Aynı acıları tekrar tekrar yaşamanın bir anlamı yoktu. Ne kendimi ne de sevdiğim adamı geçmiş bir hikâyenin içinde boğmayacaktım.

Saçlarımın her telinin güzelce açıldığından emin olduktan sonra ayağa kalktım. Hava neredeyse tamamen kararmıştı. Deri ceketimi üstüme geçirip kaskımı aldıktan sonra motora bindim. Yol boyunca Ener'i aklımdan çıkaramadım. Motora binmekten korkarken beni nasıl cesaretlendirdiğini hatırlıyordum. Düşe kalka motor kullanmayı öğretmişti. Tüm bunlara alışmıştım ama yine de motorları sevmez, kullanmak istemezdim. Mecbur kalmadıkça yanına yaklaşmazdım.

Spor salonunun önüne gelip motordan inerken çıkardığım kaska baktım. Ener'e olan tüm sevgime rağmen motor kullanmak istememiştim. Deniz'in cümlesi aklıma doluştu.

"Senin sevdiğin bir şeyi sevmek istedim."

Ben sevdiğim için deliler gibi korkmasına rağmen gidip motor almış, sürmeyi öğrenmek için günlerce çabalamıştı. Aklıma gelen soruyla irkildim. Ben mi Ener'i yeterince sevmiyordum, yoksa Deniz, benim Ener'i sevdiğimden daha çok mu seviyordu beni?

Kafamı sağa sola sallayıp kaşkımla beraber salondan içeri girdim. Akşam saatleri olduğu için içerisi fazla kalabalıktı. Mert'i sağ köşede biriyle konuşurken gördüm. Yanına yavaşça ilerlediğimde beni görüp başıyla selam verdi. Yanındaki adamı tanımıyordum. Onu gönderdiğinde yanına gidip sarıldım.

"N'aber?" dediğinde gözlerimi devirdim.

"Özür dilemem için mi çağırdın?"

"Bunu yapmayacağını ikimiz de biliyoruz."

Üst kata yürürken peşinden gittim. Salonun bar kısmına otururken konuştu. "Ne içmek istersin?"

"Hiçbir şey."

Çalışana döndü. "Bana bir su verir misin?"

Tekrar bakışlarımız buluştuğunda kaşlarımı kaldırdım. "Anlatmayacak mısın?"

"Yönetimle tekrar konuştuk." Elindeki şişeyi kafasına dikip sudan bir yudum aldı.

"Konuştuk derken?"

"Ener ve ben."

Kahkaha attım. "Ener ve sen."

Göz kırpmıştım. "Siz ne ara ikili oldunuz?"

"İkili falan olmadık Asel."

"Onunla çalışmayı kabul ettiğin ilk andan beri senden nefret ettiğimi biliyorsun değil mi?" Öfkeyle gözlerine bakıyordum.

"Bu kadar açık sözlü olmak zorunda değilsin. Ayrıca nefretini burnuma vurarak attığını düşünüyordum."

Yüzüne yaklaşıp heceleyerek konuştum. "Sayenizde aldatılmaya alışıyorum. Önce sevgilim, arkadaşlarım ve sonra sen."

"Nasıl?" Şaşkınlıkla gözleri açılmıştı.

"Onunla çalışmayı kabul edip bu salona aldığın gün bana ihanet ettin. Yine de seni affettim çünkü Asel herkesi affedecek kadar aptal!"

Kızgınlıkla tabureinin arkasına yaslandım.

"Abartıyorsun Asel?!"

"Abarttığım falan yok. Aylarca sana onunla yaşadıklarımı anlattım. Benimle arkadaşken onunla da arkadaş olmandan nefret ediyorum."

"Yağız sanki benden farksız."

Dişlerimin arasından konuştum. "Ondan da nefret ediyorum!"

Elimden tutup bana yaklaştı. "Aynı zamanda seviyorsun."

Gözlerine bakmak için kendimi zorladım. Cevabını çoktan almış gibi devam etti. "Beni de seviyorsun."

"Maalesef." Gözlerimi devirdiğimde gülümsüyordu.

"Artık salona gelebileceksin."

Şaşırma sırası bendeydi. "Nasıl yani?"

"Ener'le beraber yönetimle konuştuk. Ener senin suçsuz olduğunu, tüm hatanın onda olduğunu söyledi. Yönetim bana da vurduğun için kabul etmeyince ben de sorun olmadığını söyledim."

Cevap vermemi beklediğinde tatmin olmuşçasına gülümsedim. "Doğruları anlatmanız hoş olmuş."

"Doğruları derken?"

"Ben suçsuzdum. Tüm hata Ener'deydi."

Mert gözlerini devirdi. "En azından mutlu olduğunu bu kadar belli etmeyebilirsin. Ener tekrar sorun yaşanmaması adına salondan ayrıldı."

Gülümsemem arttığında yavaşça ayağa kalktım. Kızgınlıkla bana bakıyordu. "Ne var? Gidip teşekkür falan mı etmeliyim?"

Elimi elinden kurtarıp arkamı döndüm. "Evet, olabilirdi," dedi.

Orta parmağımı gösterip bağırdım. "Burnundan aldığın darbe yetmemiş! Sıra başka uzuvlarında!"

Hızla merdivenlerden inip keyifle yürüdüm. Ener'e yaptığım şey yüzünden zerre pişmanlık duymuyordum. Onu defalarca uyarmış, benden uzak durması gerektiğini söylemiştim. Israrla

hem beni hem Deniz'i rahatsız ederek hayatımı yeniden mahvetmeye çalışıyordu. Attığım yumruklardan sonra hayatımdan uzak durmaya çalışması, yaptığımın işe yaradığını gösteriyordu. Mert'e vurduğum için küçük bir pişmanlık duyuyordum ama onu da uyardığımı biliyordum. Beni ciddiye almaları gerektiklerini anlamaları lazımdı.

Kapıdan çıktığım sırada motoruma yaslanan birini gördüm. Kısmen koltuğa oturmuş, ciddi bir ifadeyle etrafa bakıyordu. Elleri cebinde, üzerindeki ceketi ve duruşuyla çok havalı gözüküyordu. Çenesini ve omuzlarını incelerken karanlıkta yüzünü seçemedim. Kim olduğunu anlamaya çalışırken beni gördüğünde gülümsedi.

Bu gülümsemeyi nerede görsem tanırdım.

Bu gülümsemeyi hayatım boyunca unutamazdım.

Ener Demir.

Demek ki yeterince ciddiye alınmıyordum.

Yine çatık dercesine gülümseyip yanına ilerledim. Tam karşısında durup ona dik dik baktım.

"Sadece bana böyle gülümsüyorsun."

Söylediğine kahkaha attım. Sesim sokakta yankılanırken gözlerimi ondan ayırmadım. "Dünya üzerinde sadece senden tiksindiğim için olabilir."

Yüzü düşerken bana yaklaştı. "Ya da canını en çok ben yaktığım için."

Gülümsemem silindi. "Artık yaptığın şeyden gurur duymaya mı başladın?"

Cevap vermek yerine elimde tuttuğum kaskı alıp motorun üstüne koydu. Yerinden kalkıp üzerime yürüdüğünde geri adım atıp ondan uzak durmaya çalıştım. "Amacın ne?"

"Seninle yaşadığım her anla gurur duyuyorum." Adımlarım geriye giderken üstüme yürümeye devam etti. "Ama bu, onların içinde değil."

Sırtım duvara yaslandığında ellerimi cebime koyup dik durmaya çalıştım. Dibime kadar girip kokusuyla bedenimi sardı. Geçmiş zihnimi istila ederken unutamadığım güzel anlara lanet ettim. Eğilip kulağıma fısıldadı.

"Yağız'ın anlatmadığını biliyorum."

Düşüncelerimden uzaklaşırken dediği şeyle sarsıldım. Yağız'ın bana ihanet edip gerçekleri söylemeyeceğinden emindim. "Hiçbir şey bildiğin yok."

Nefesi boynuma değerken geri çekilip gözlerimin içine baktı. "En çok şeyi bilen kişi olmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

Gözlerindeki acıyı hissettim. "Bunun beni ne kadar yorduğunu bilemezsin." Parmağını başına götürdü. "Burada ne kadar çok şeyi unutmak istediğimi bilemezsin."

Söyledikleriyle aklımı karıştırıp sinirlerimi bozuyordu. Ne onun ne de başkasının bildikleri umurumdaydı. Omuzlarından ittirip geri gitmesi için çabaladım. "Çekil yolumdan!"

Yerinden kımıldamazken yanından geçmeye çalıştım. İki elini duvara koyup yolumu kesti. "Neler olduğunu çok iyi biliyorum. Ama umurumda değilsiniz Ener!"

"Eğer gerçekten Yağız söylemiş olsaydı bu kadar sakin kalamazdın." Sesindeki eminlikten nefret ettim.

"Beni iyi tanıyormuş gibi konuşma. Çok şey değişti!"

Yüzüme yaklaştı. "Hani nerede?" Nefesini yüzümde hissettim. "Ben hâlâ âşık olduğum kadını görüyorum. Değişen şey ne?"

"Eylül'le yattığın gün burada," dedim kalbimi göstererek, "ve burada," başımı gösterdim, "her şey değişti."

Dişlerini sıkarken konuşmak yerine derin nefesler verdi. "Vicdanın sızlıyor mu?" Parmağım kalbini buldu. Oraya bastırırken devam ettim. "Şurası acıyor mu?"

Bir eliyle parmağımı tutup kalbine daha çok bastırdı. "Ne kadar acıdığını bilemezsin."

Gözünden bir damla yaş akıp elimi bulduğunda geri adım atmadım. Acısını her yerde hissediyordum. Nedeninin pişmanlık ve vicdan azabı olduğunun farkındaydım. Ama beni bunlarla etkileyemeyecekti.

"Ne kadar çok şeyi bilmiyorum değil mi? Benden saklanan şeyleri öğrendiğimde ne kadar çok değişiyorum değil mi?"

Bir damla gözyaşı daha parmağıma aktığında elimi kurtarmak için çektim. Bırakmayıp sıkıca tuttuğunda öfkelendim. "En başından beri canavar olmadığımı biliyordum. Yağız'ın anlatmasına gerek yoktu."

Elimi tekrar çekmeye çalıştığımda bıraktı. O kaçmamı beklerken aksini yaptım. Çenesinden tutup gözlerime bakması için zorladım. Tüm öfkeme rağmen gülümsedim. "Bütün sorun ne biliyor musun? Canavar olmadığımı siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Hatalarınız arasında boğulurken benim masum olmama dayanamıyorsunuz."

Elim Ener'in gözyaşlarıyla ıslanırken şaşkınlığımı bir kenara bırakıp devam ettim. "Canımı daha fazla yakamayacaksınız. Unutma! Çok şey değişti."

Öfkeyle omuzlarından ittirdiğimde gerilemişti.

Ağlamasından nefret ettim.

Güçlü duran omuzlarının düşmesinden nefret ettim.

Elimi yıkayan gözyaşlarından nefret ettim.

Kızgınlığım artarken canını daha çok yakmak istedim. Sertçe üzerine yürüyüp konuştum. "Seni artık sevmediğim gibi."

Ener, aldığı son darbeyle bana bakmaya devam etti. Sanki beni anlamış gibi gözyaşlarını eliyle sildi. Hareketsiz dururken kanlı gözlerle gözlerimi ele geçirdi. Söylediklerimi geri almamı bekliyor gibiydi. Duydukları canını yakmış, amacıma ulaşmıştım. İkimiz de tek bir kelime etmeyip sessizliği koruduk.

Ener'in arkasında duyduğum araba sesiyle o tarafa döndüm. Kapıyı sertçe kapatıp bize bakan Deniz'i gördüğümde şaşırdım. O hiç şaşırmamış gibi gülümsediğinde ben de gülümsedim. Ener, arkasına dönüp Deniz'e baktı.

Gözlerini birbirinden ayırmadıkları sırada Deniz konuştu. "Seni yalnız bırakmamam gerektiği konusunda haklıymışım."

Ener tüm dişlerini göstererek gülümsedi. Ellerini cebine koydu. "Böylesine güzel bir kızı tek başına bırakmak senin hatan."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Deniz'in yanında böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. Deniz'in gülümsemesi artarken tepkisi beni daha çok şaşırttı. Sinirlenmesi gerekirken çok rahat davranıyordu. Kolunu havaya kaldırıp bana baktığında beni yanına çağırdığını anladım. Yavaşça yürüyüp bedenine yaslandım. Kolunu belime sarıp Ener'e döndü.

"En azından senin gibi tek başına bıraktığım zamanlar gidip en yakın arkadaşıyla yatmıyorum."

Deniz'in cevabıyla kaskatı kesildim. Ener'in gözlerinden çıkan öfkeyi gördüğümde konuştum.

"Sakın!"

Bakışları Deniz'in üstünden ayrılıp bana döndüğünde aynı öfkeyle baktı. Gözleri benden ayrılıp Deniz'in bedenimi saran kolunu takip etti. Yüzüne hayal kırıklığı yerleşirken tek bir cümle söyleyip arkasını dönerek gitti.

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

BÖLÜM 20

GÖZYAŞININ KIZI

"İçine atıldığımız çukurlara..."

Billie Eilish – *Listen Before I Go*

Bir yıl önce

Bir insana güvenmek ile inanmak arasında ince bir çizgi vardı. Şüphe, zihne yerleştiğinde güven yavaş yavaş uzaklaşır ve kaybolurdu. Bir insana güvenmeseniz de onunla yaşamaya devam edebilirdiniz. Fakat inanç, sihir gibiydi. Gönülden bağlanıp koşulsuz kabul ettiğiniz insan, karşınıza geçip size doğruları söyleyip canınızı yakmak istese bile ona inanmazdınız. Gözünüze, kalbinize bir perde iner, sanki bir büyü altındaymış gibi ona inancınız bitmezdi.

Olanlara inanamıyordum. Tekrar tekrar düşünüp sinirden gülmek dışında elimden bir şey gelmiyordu. Ener'in ya da Eylül'ün canımı bu kadar yakmayacağını biliyordum. Onların hatasız olduğuna inanıyordum. Her an birinin çıkıp şaka olduğunu söylemesini bekliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yatağın karşısındaki aynadan kendimi izlerken şişen gözlerime, karışan saçlarıma baktım. Yanıma gelip üstümü değiştiren annem, yemek yemem için beni zorlayan Umay Abla dışında kimseyi görmemiştim. Yanıma her geldiklerinde uyuyor numarası yapmıştım. Duvarın dibinde sessizce duran telefonumu saymazsak odamda yalnızdım. Beynimde asla susmayan sesleri birinin bastırmasına ihtiyacım vardı. Beni bu acıdan kurtarıp duyduğum şeyleri unuttursun lazımdı.

Aynadaki görüntümü dikkatlice incelediğimde altımdaki tayt ve kazak dikkatimi çekti. Belki de bir yürüyüş yapsam her şey düzelir diye düşünerek ayağa kalktım. Ayağıma spor ayakkabılarımı geçirdikten sonra merdivenlerden yavaşça indim. Mutfaktan çıkan Umay Abla'yla göz göze geldiğimde ürperdim. Beni gördüğünde şaşkınlıkla seslendi.

"Asel."

Ağzımı açıp tek bir kelime söylemedim. Yanından sessizce geçip odaya gideceğim sırada annemin sesini duydum.

"Umay!"

Beni gördüğünde sessiz kalıp sadece izledi. İkisini de umursamayıp bahçeye yöneldim. Arkası dönük bir bedeni camın arkasında gördüğümde babam olabileceğini düşündüm. Kapıyı açıp çıktığımda dışarıda elinde sigarasıyla birinin durduğunu gördüm. Yağız, gözleri kanlı bana bakıyordu.

"Asel."

İsmimi fısıldadığında içimde çığlıklar koptu. Sesini duymak acımı tetikledi. Gözyaşlarım tekrar akmaya başladığında elindeki sigarayı bırakıp beni kendine çekti. Bedenime sarılırken kulağıma fısıldadı.

"Geçti bir tanem." Hıçkırıklarım geceye karışırken duramadım. "Geçti bebeğim."

Kokusunu duydukça daha çok ağladım. Güçsüz kollarım bedenine sıkıca tutunurken beni bırakmasından korktum. Onu da kaybedeceğimi düşünüp daha çok sarıldım. Aynı kelimeyi defalarca tekrarlarken sesini duydukça ağlamaya devam ettim.

Bir an olsun beni bırakmadığında rahatlayarak bir adım geri çekildim. Titreyen elleri telaşla yüzümü buldu. Gözyaşlarımı temizlemeye çalışırken yüzündeki çaresizlik ruhumu titretti. Onun da ağladığını gördüğümde içim parçalandı. "Ağlama," demek istedim. Gözyaşlarını durduracak tek bir kelime söylemek istedim ama yapamadım. Konuşma yetimi kaybetmiş gibiydim. Boğazımdaki düğüm, içimdeki hıçkırıklar konuşmama izin vermedi.

Ağlamayı bıraktığımda kollarından ayrılıp çimlerdeki puflardan birine oturdum. Kollarımı bacaklarıma dolayıp kendimi yok etmek için çabaladım. Olabildiğince içime gömüldüm. Karşımdaki pufu alıp yanıma getirerek oturdu. Cebinden çıkardığı sigara paketinden bir tane alıp tekrar yaktı. Vicdan azabı her yerimi sardı. Yağız sigara içmezdi. Benim yüzümden, bizim yüzümüzden içiyordu. Tüm olanlar onu da mahvederken sigarayla iyi hissetmeye çalışıyordu. Çünkü yaşananlar sigaranın verdiği acıdan daha büyüktü.

Konuşmaya başladığında onu dinledim. "Aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermediğinde babanı aradım. Seni eve getirdiğini söylediğinde içim bir nebze rahatladı. Sabaha kadar sürekli yazdım ama dönüş yapmadın. Ben de buraya geldim."

Sigarasından bir nefes alıp tekrar üflerken onu izlemeye başladım. "Sabahtan beri buradayım. Yanına her geldiğimde uyuyordun. Bekledim."

Annem ile babam olanları biliyor mu diye düşünmeye başladığımda içimi okumuş gibi devam etti. "Baban ilk gece ne olduğunu

sordu. Bir şey söylemedim. Annen ise bütün gün susmadı. Avukat olduğu için şanslı mısın, şanssız mı bilmiyorum."

Söylediğine buruk bir şekilde gülümsedim. Bütün gün Yağız'ı daraltmış olduğuna emindim. "En son dayanamayıp Ener'le ayrıldığınızı ama ne olduğunu bilmediğimi söyledim."

Yağız'ın tüm olanları nasıl öğrendiğini merak ederken ağzımı açtım. Çıkan tek kelime "Sen..." oldu. Boğazım acırken kelimeler kırıldı.

"Sen o halde gittikten sonra dönüp öğrendim. Eylül anlattı."

Eylül'ün ismini duyduğum an kalbim sıkıştı. Gözyaşlarım yeniden taşacağı sırada onları durdurdum. Tüm gücümü buna adayıp sessizce durdum. Konuşmak ister gibi ağzını açıp geri kapattığında devam etmesi için gözlerimi kırptım. Emin olmayan bir ifadeyle beni süzerken fısıldayarak konuştu.

"Ener'in yüzü tanınmayacak halde."

Duyduklarından sonra Yağız'ın, Ener'i yumrukladığını hayal etmeye çalıştım. Başaramadım. İkisini bu şekilde düşünmek bile canımı sıktı. "Ama içim hâlâ soğumadı."

Bu sözünün üzerine gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. *İçim hâlâ soğumadı.* Bu acının geçmesi için yapacağım her şeyin yetersiz kalacağını biliyordum. Ne kadar çabalarsam çabalayayım yıllar geçse de hep sızlayacaktı.

Gözlerimi sigara dumanından ayırıp ayaklarıma çevirdim. Kendime daha çok sarılırken Yağız'ın kolunu sırtımda hissettim. "İnanamıyorum," dediğinde aynı şeyleri hissettiğimizi fark ettim.

"Ama neden böyle bir yalan söyleyip her şeyi mahvetmek isteyeceklerini anlamıyorum."

Gözyaşlarım durduğunda onun gibi düşünmeye çalıştım. Mantıklı yanımı devreye sokup ciddi ciddi düşündüm. Eğer böyle bir şey olmadıysa neden bize yalan söylüyorlardı? Eğer gerçekten

bunlar yaşandıysa ne zaman, nasıl? Bunca süredir nasıl fark etmedik, hissetmedik?

"İşin içinden çıkamıyorum." Onaylarcasına başımı salladım.

Yavaşça ayağa kalktığımda sigarasını söndürüp bana baktı. Konuşmak yerine sessizce içeri yürüdüm. Annem ve Umay Abla'nın salondaki koltukta oturduklarını gördüm. Tüm gün bir şey yememiş, içmemiştim. O kadar çok ağlamıştım ki boğazım yanıyordu. Mutfağa girip tezgâhtaki sürahiden su doldurdum. Bardağı kafama dikip kana kana su içerken rahatladım. Arkamda hissettiğim üç kişiye sessizce göz devirip biraz daha su içtim.

Sanki biri beni izliyormuş gibi hissettiğimde karşımdaki cama baktım. Kendi yansımamı gördüğümde dikkatimi vermeye çalıştım. Başarısız olunca elimdeki bardağı bırakıp mutfak kapısının yanındaki düğmeden ışığı kapattım. Diğerlerine dönüp parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmalarını işaret ettim. Camın önüne yaklaşıp dikkatlice baktığımda karanlığın içinde, kaldırımda duran kişiyi gördüm.

"Ha siktir." Yağız yanıma gelmişti.

Ener, deri ceketinin cebindeki elleriyle dimdik duruyordu. Gözlerini ayırmadan evi izliyordu. Mutfak kapısına yöneldiğim sırada Yağız kolumdan tuttu.

"Yapma, Asel."

Kolumu tuttuğu ele gözlerimi dikerek baktım. Anlamış gibi ellerini çekerken hedefime doğru yürüdüm. Kapıyı açıp sessizce ilerlerken Ener beni fark etmişti. Gideceğinden emin olduğum için hızlı adımlarla bahçeyi geçip kaldırıma çıktım.

"Dur!"

Sesim sokakta yankılanırken yürümeyi kesti. Yanına doğru yürürken ne yaptığımı anlamayarak ilerliyordum. Arkasını dönmezken yanına iki üç adım kala durdum. Sırtını izleyip bana

bakmasını diledim. Yavaşça bedenini çevirdiğinde karşımdaydı. Meraklı gözleri hasar kontrolüne gelmiş gibi duruyordu.

Konuşup bir şeyler söylemek için kendimi zorlasam da başaramadım. Sadece gözlerinin içine bakıp gerçeği görmeye çalıştım. Oraya sakladığı sırrı öğrenmek için çabaladım. Saniyeler ile dakikalar yarışırken sessizce birbirimize bakmaya devam ettik. Ne söyleyeceğimi bilemez bir şekilde durdum. Bacaklarım titremeye başladığında bile kımıldamadım. Gözlerinden gözlerimi bir an ayırmadım. Sert bakışı değişip gözlerinin ardındaki acıyı tekrar hissettiğimde sinirlendim.

"Söyle!" Sesim sert çıkmıştı. Ne dediğimi anlamaya çalışırcasına beni süzdü. Öfkemden aldığım güçle yeniden bağırdım.

"Söyle!" Bir adım atıp ona biraz daha yaklaştığımda geri adım attı. Benden uzaklaşmaya çalışması canımı yaktı. Yanında olmak istediğim adam benden uzaklaşırken kalbim parçalara ayrıldı.

"Söyle dedim sana!"

Öfkeli sesim fısıltıya dönüştü. "Yapmadım de."

Söylediğimi beklemiyormuş gibi nefesini tuttu. Gözlerindeki telaşı gördüğümde tekrarladım. "Yapmadım de."

Gözümden bir damla yaş aktığında artık dayanamayacağımı biliyordum. Gözyaşlarım durmayacaktı. "Yapmadım de." Sesim o kadar kırılgan çıkıyordu ki kendimden nefret ettim.

Sessizce beni izlerken cevap vermesi için bekledim. Ama o tek kelime söylemedi. Aynı ifadeyle beni izlemeye devam etti. Yanına biraz daha yaklaştığımda bu sefer benden kaçmadı. Yüzünü incelerken gözünün altının ve çenesinin morardığını, dudağının kenarının yara olduğunu gördüm. Elimi uzatıp hepsine dokunmak, tek tek öpüp iyileştirmek istedim ama yapamadım.

"Lütfen," dediğimde artık çekinmeden ağlıyordum. Hıçkırıklarım nefesimi keserken gözyaşlarım kalbime akıyordu. Onun

karşısında ağlamaktan nefret ediyordum. Aciz biri gibi durmak, yalvarmak istemiyordum. Fakat elimden gelmiyordu.

Bir adım daha atıp omuzlarından ittirdiğimde geriledi. "Yapmadım de Ener! Lütfen!" Ağlayan sesimle bağırdım. Gözleri kanlı bana bakarken tek kelime etmedi. "Yalvarırım."

Yanıma gelip kolumdan tutan bedeni umursamadım. "Lütfen."

Beni çekip ondan uzaklaştırmaya çalıştıklarında durmadım. "Yapmadım de. Lütfen."

Ağlamaktan konuşamayacak hale geldiğimde bile susmadım. "Sana diyorum! Yapmadım de!"

Aynı kelimeleri tekrarlarken beni çekiştiren kişilere bakmadım. Annemin sesini duyduğumda "Git," diyordu. Ener, gözlerini benden ayırıp arkasını dönerek uzaklaşmaya başladığında daha çok bağırdım. "Yapmadım de!"

Görüş açımdan hızla çıkarken kolumdan tutan ellerden uzaklaşmaya çalıştım. Bir yanımda annem, diğer yanımda Yağız acıyan gözlerle beni izliyordu. Halimden nefret ederken kükredim. "Bırakın beni!"

Yağız sözümü dinlerken annem beni bırakmadı. Yüzüne yaklaşıp dibine kadar girdim. "Sakın bana o acıyan gözlerinle bakma!"

Ellerini üstümden çektiğinde önce Yağız'a, sonra anneme baktım. "Sakın bana bir daha o şekilde bakmayın!"

Yanlarından geçip eve girdim. Hırsla merdivenleri tırmanıp odama çıktım. Kendimi yatağa attığım an gözyaşlarım kaldığı yerden devam etti. Tek istediğim, "Yapmadım," dediğini duymaktı. Yalan bile olsa demesini bekliyordum. Ona inanmak istiyordum. Söylediği her şeye inanıp bu kasvetten kurtulmayı diliyordum.

Canımı yeterince yakmamış gibi daha fazlası için uğraşıyordu. Beni bir çukurun içine atması yetmiyormuş gibi kazmaya devam ediyordu. Daha derine ulaşıp beni yok etmeye çalışıyordu.

Annemin bağıran sesini duyduğumda düşüncelerimden uzaklaştım. Kime kızdığını anlamaya çalışırken odamın kapısı açıldı. İçeri giren babama baktım. Endişeli gözlerle beni süzüp minik bir tebessüm gönderdi. Uzandığım yerden kalkıp oturur pozisyona geçtim. Babam da yanıma oturup ellerimden tuttu. Sıcaklığını hissettiğimde huzurla doldum.

"Öğrendiniz." diye fısıldadım.

Babam cevap vermek yerine öfkeyle bana baktığında anladım. Bana değil, Ener'e öfkeliydi elbette. Elimi sıkmaya başladığında tekrar konuştum. "Canımı yakıyorsun baba."

Kendine gelmiş gibi ellerini çekip bana sarıldı. "Özür dilerim," dediğinde gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. "Seni onlardan koruyamadım," dedi hem kızgın hem şefkatli bir sesle. İyi olduğumu söyleyip onu rahatlatmak istedim. Ama başaramadım. Annemin sesini tekrar duyduğumda babamdan uzaklaşıp ayağa kalktım. Arkama bile bakmadan aşağıya indim. Annem ile Yağız karşı karşıya konuşuyordu.

"Sorun ne?" İkisi de dönüp bana baktığında annem konuşmaya başladı.

"Güzelim, bir şey mi oldu?"

Gözlerimi devirdim. "Sesin yukarıya kadar geliyor. Neden bağırıyorsun?"

"Ben sadece olanları öğrendim ve onu konuşuyorduk."

"Yağız'dan mı çıkarıyorsun öfkeni? Hiçbir şey yapmadığını bilmene rağmen!" Kızgınlıkla baktığımda suçlu gibi gözlerini kaçırdı.

"Ne kadar kızgın olduğumu tahmin bile edemezsin!" Havadaki gerginliği hissediyordum. Yanıma yaklaşıp iki eliyle saçlarımı okşamaya başladı. "Sana böyle bir şey yaptıklarına inanamıyorum."

Kafamı omzuna koyup bana sarılırken cevap vermeyip ona eşlik ettim. Yağız'ın arkasından gelen ağlama sesini duyduğumda o

tarafa baktım. Umay Abla olduğunu anladığımda öfkem arttı. İki kişinin ihanetinin herkesi parçalaması adil değildi.

Annemden uzaklaşıp burnumdan soludum. Arkamı dönüp kapıya yöneldiğimde annem konuştu. "Nereye gidiyorsun?"

Kapının kulpunu tutup onlara döndüm. "Biraz yürüyeceğim." Bahçeye çıktığım sırada arkamdan birinin geldiğini hissettim. Yağız'ın kokusunu duyduğumda yoluma devam ettim. "Tek başıma yürüyeceğim, Yağız!"

Adım sesleri arkamdan gelmeye devam ettiğinde kızmamak için kendimi tuttum. "Peşimden gelme!" Durduğunu hissederken gittikçe hızlanıp nereye ilerlediğimi bilmeden yürüdüm.

Caddeleri ve sokakları arkamda bırakırken yanımda telefonum ve kulaklığım olmadığı için üzüldüm. Bir şarkının içinde sıkışıp acımla beraber parçalanmak istiyordum. Daha fazla parçalanabilirmişim gibi...

Olanların üstesinden nasıl geleceğimi düşünmekten kendimi alamıyordum. Ne yapacağımı bilemiyor, çaresizlik denizinde boğuluyordum. Bundan sonra ne olacaktı? Bu ihanetle nasıl yaşayacaktım? Hayatımın her anında onlar varken yoluma nasıl devam edecektim? Onları gördüğümde nasıl tepki verecektim?

Eylül'ün bebeği aklıma gelince beynimden vurulmuşa döndüm. Sevgilim dediğim adam en yakın arkadaşımı hamile bırakmıştı. En yakın arkadaşım sevdiğim adamdan çocuk doğuracaktı. Tüm bedenim titrerken son yirmi dört saatte bunu hiç düşünmediğimi fark ettim. O çocuğu gördüğümde ne yapacaktım? Çığlık çığlığa bağırıp isyan etmek istiyordum. Soru işaretleri beynimi istila etmişti. Telaşlanıp korkmaya başlamıştım. Ener'e ve Eylül'e benzeyen küçük bir çocuk hayal ettiğimde olduğum yerde kalakaldım. Kaldırım taşlarına bakarken etrafımdaki hiçbir sesi duymuyordum. Minik bir çocuk gözümün önüne

geldiğinde Ener'in çocukluk fotoğraflarını düşünmekten kendime alamıyordum.

Kafayı sıyırmamak için derin nefesler alıp hızlandım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Düşündüğüm korkunç şeylerden kurtulmak için gökyüzüne yalvardım. Bu bilinmezliğin altında ezilip ölmek istemiyordum.

Tanıdık sokaklardan geçmeye başladığımda anılar beni ele geçirdi. Artık nereye gittiğimi biliyordum. Kalbimin beni nereye yönlendirdiğinden emindim. Karşımda duran evi gördüğümde yavaşlayıp bir süre izledim. Ener'in beni bu eve ilk getirdiği gün aklıma geldi. Acısını içtenlikle anlatırken babasına benzemek istemediğini söylemişti. Onun gibi aldatmaktan korktuğundan bahsetmişti. İliklerime kadar donarken küfürler ettim. Yavaşça kapıya yürüdüm. Ne diyeceğimi bilmeden kapının önünde durduğumda sessizce bekledim. Karşıma çıktığında ne söyleyeceğimi, gözlerine nasıl bakacağımı bilmiyordum. Tüm öfkeme ve kızgınlığıma rağmen ona sarılmak istediğim için kendimden nefret ediyordum.

Kapıya vurmak için elimi kaldırdığım sırada duyduğum sesle vazgeçtim. Söylenenleri anlamaya çalışırken elimi indirip cebime koydum. Kulaklarımı kabartıp sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladım. Sezen Aksu'dan *Sen Ağlama* şarkısı çalıyordu. Sözler içime işlerken durdum. Bahçede bana arkası dönük oturan Ener'i gördüm. Sigarasını içerken sessizce durup izledim. Yanına gidip sarılmayı düşünerek bir adım attım. Evden çıkan birini gördüğümde hareketsiz kaldım. Eylül, üstünde pijamalarla kapıda duruyordu. Şarkı devam ederken şaşkınlık içinde onu izledim.

Ben bu yükü taşırım, sen git
Git, acılanma...[3]

Eylül, Ener'in yanına yürürken boğazım düğümlendi. Yanına oturduğu sırada Ener onu fark edip kolunu kaldırdı.

Eylül, başını Ener'in göğsüne yasladığında yerimden kımıldayamadım.

Ener'in dudakları Eylül'ün saçları arasında kaybolduğunda bir damla gözyaşının yanağımdan aktığını hissettim.

KAKTÜS TEAM

BÖLÜM 21

KATİLİN MEZARLIĞI

"Duyguların katiline..."

Amy Shark – *I Said Hi*

Günümüz

Deniz'in söyledikleri zihnimde yıldırım gibi çakarken Ener'in gidişini izledim. Deniz, tuttuğu elimi sıktığında kendime gelip ona döndüm. Kurduğu cümle beni derinden sarsarken Ener'in nasıl hissettiğini düşünmemeye çalıştım.

"Özür dilerim."

"Neden?"

"Söylediklerimin seni de kıracağını düşünemedim."

"Beklemediğim bir şeydi ama önemli değil." Yanına yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdum. Gülümsemeye başladığında gamzesi ortaya çıktı.

"Eve gidelim mi?"

Motorumu gösterip elini bıraktım. "Bu bebeği burada bırakamam. Ayrı ayrı gidelim."

"Tamam, balım."

Göz kırptığında ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüm. *Hatalıydın, Asel Carter. Sarışınlar da yakışıklı olabiliyormuş. Deniz Azaklı gibi...*

Yolda ilerlerken sağımda duyduğum korna sesiyle o tarafa döndüm. Deniz, arabasının içinden bana bakıyordu. Kaskımdan yüz ifademi göremeyeceğini biliyordum. Önüme dönüp hızımı artırırken onu geride bıraktım.

Evin önüne geldiğimizde motordan inip arkamda duran arabaya baktım. Deniz çıkıp konuştu. "Beni hep geride bırakıyorsun." Yanıma yaklaşıp belimden tutarak kendine çekti. "Ne zaman yanındaki yerimi alacağım?"

Sorusuna cevap vermek yerine boynuna sarıldım. "Annen ile babanın derdi neymiş?"

"Öğrenemedim," derken dudaklarını büzmüştü. Tatlılığı karşısında gülümsedim.

"Mert'in derdi neymiş?"

"Salonla konuşmuş. Artık gidebilirmişim. Ener tüm suçu üstlenerek salondan ayrılmış. Mert diyor ki çok büyük fedakârlık yapmış." Gözlerimi devirdim.

Kafasını sallayıp tebessüm etti. "Ener'in derdi neymiş?"

"Yağız'ın bana hiçbir şey söylemediğini düşünüyor." Sesim kısık çıkmıştı.

"Neden?" Kaşlarını çatmıştı.

"Çünkü öğrensem sakin kalamazmışım."

Kollarını belimden çekip bir adım geriledi. Ellerimden tutup gözlerimin içine baktı. "Merak etmiyor musun? Ben bile bu kadar merak ederken sen nasıl bu kadar sakinsin?"

"Bilmek istemiyorum. Öğrenirsem canım yanacak. Hissedebiliyorum."

Tüm amaçları beni mahvetmeye çalışmaktı. Hayatıma tekrar girip sadece onları düşünmemi istiyorlardı. Ama hiçbir şey eskisi

gibi değildi. Artık hayatımda Deniz vardı. Duygularımın katili olmuşlardı ama mezarını sulamalarına izin vermeyecektim.

"Olayın başını bile bilmiyorum. Anlatmak istememene saygı duyuyorum. Ama eğer gerçekleri öğrenmek istersen her zaman yanındayım bir tanem." Avucu yanağımla buluştuğunda gözlerimi kapadım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Konuyu değiştirmek için onun sorununa odaklanmaya karar verdim. Gülümseyerek konuştum. "Uzun süredir anneni görmüyorum. Bir selam vereyim," dedim. Onu çekiştirerek evlerine doğru ilerledim.

"Ciddi misin?"

"Evet."

Kıkırdayarak onların bahçesinde yürüdüm. Kapının ziline bastığımda karşımda hem annesini hem babasını görmeyi beklemiyordum. İkisi de otuz iki diş gülümserken ben şaşkınlıkla hallerine baktım. Boşandıktan sonra bu kadar samimi kalan gördüğüm tek yetişkinlerdi.

"Hoş geldiniz." Annesi konuştuğunda şaşkınlığı bir kenara bıraktım. "Hoş bulduk."

Babası bana elini uzattığında elini tuttum. "Nasılsın, Asel?"

"Teşekkür ederim. Siz?"

"Ben harikayım!" Ellerini coşkuyla havaya kaldırıp Dilay Hanım'a sarıldığında şok olup Deniz'e baktım.

Deniz gözlerini devirdiğinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Böyle kapıda söylemek istemezdim ama artık dayanamıyorum!"

Dilay Hanım gözlerini açtığında onun da hazır olmadığı belliydi. "Biz yeniden evlenmeye karar verdik!"

Kahkahamı tutmak için ağzımı kapatırken yüzüm gerilmeye başladı. Gülümsemem yüzüme yayılırken Deniz'e döndüm.

Şaşkınlıkla annesi ile babasını izliyordu. Ağzından tek bir kelime döküldü. "Nasıl?"

Dilay Hanım yanımıza yaklaşırken Deniz'in elini bırakıp kenara çekildim. Oğlunun omuzlarından tutup, "Evet," dedi.

"Neden? Yani siz hazır mısınız buna?" Deniz o kadar şaşkındı ki ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Aile kargaşası içinde kalmış gibi ellerimi ceplerime koyup ayaklarımı izlemeye başladım.

"Birkaç işimi halletmek için gelmiştim. Ama annenle eskisinden daha iyi bir enerji yakalayınca böyle bir karar aldık." Babası içtenlikle konuşmuştu.

"Emin misiniz?" Deniz sadece ailesini izliyordu.

Annesi, "Evet," dediğinde Deniz kafasını salladı. "Ne zaman?"

"Tarih belli değil."

"Ama yakında," diye ekledi babası.

Annesi ve babasının tekrardan evleneceğini düşünürken elimden sadece gülümsemek geliyordu. Acaba düğün yapacaklar mıydı? Eğer yaparlarsa herkesin aynı düğüne ikinci kez geliyormuş gibi hissedeceğine emindim. İki yaşlı insanın tekrardan hayatını birleştirmesi çok tatlıydı.

"Sen ve ailen de düğüne davetlisiniz, Asel!" Babasının söylediğine şaşkınlıkla baktım. Ben cevap vermeden Deniz konuştu. "Düğün mü yapacaksınız?"

"Annen çok olumlu bakmıyor ama bence kesinlikle bir düğün olmalı." İkimiz şaşkınlıkla babasını izlerken o hareketlenip yürümeye başladı. "Sonra ayrıntılı konuşuruz. Şimdi gitmem gerek."

Uzaklaşırken bana göz kırptığında gülümsedim. Babasının havalı olmasının yanı sıra çapkın bir tarafı da vardı. Deniz'in kime çektiğini daha iyi anlıyordum.

Hepimizi düğün fikriyle yalnız bırakıp gitmişti. Deniz'in nasıl hissettiği hakkında bir fikrim yoktu. Konu ailesi olunca yalnız

kalmak her zaman tercihiydi. Bu yüzden yanına yaklaşıp kolunu sıvazladım. "Ben eve geçiyorum. Yarın görüşürüz."

Kafasını salladığında eve giren annesinin arkasından bakıyordu. Kendi evime gitmek için yürümeye başladım. Deniz ise arkamdan gelip kolumdan tutarak beni kendine çevirdi. Avuçları yüzümü bulduğunda alnımdan öptü. "Görüşürüz, balım," dedi.

Hayatında ne olursa olsun önce beni düşünmesi tüm kalbimi etkiliyordu. Parmak ucunda yükselip boynuna sarıldım. Kokusunu içime çekerken kolları belimi sarmıştı. Şaşkınlığının hâlâ tüm bedeninde olduğunu hissediyordum. Şu an sarılmanın ona iyi geleceğini düşündüm.

Geri çekilirken boynuna bir öpücük kondurdum. Göz kırpıp arkamı dönerek eve girdim. Salonda oturan annemi gördüm. Bilgisayar başında bir şeyler yazıyordu. Aniden yanına yaklaşıp yanağından öptüm. Onu korkutmuştum.

"Asel! Aklım çıktı."

"Bu kadar odaklanmamalısın." Çalışırken o kadar sert bir tavrı vardı ki bakışlarıyla ekranı kıracak gibiydi.

"Neden bu kadar keyiflisin?" Sorduğu soruyla daha çok güldüm. Masanın üzerindeki tabaktan bir üzüm alıp ağzıma attım.

"Deniz'in annesi ve babası tekrardan evleniyormuş."

Annem elindeki bilgisayarı koltuğa bırakıp öne eğildi. "Ne dedin sen?" Bir yandan gözlüğünü çıkarmış şaşkınlıkla bakıyordu.

"Evet!" Coşkuyla bağırmaya başladım. "Engin Azaklı ve Dilay Aydın düğün yapıyor!"

Bahçeden çıkıp yanımıza gelen babamı fark etmemiştim. Annem gibi şaşkınla karşıma geçtiğinde daha çok güldüm. "Neden bu kadar şaşırıyorsunuz? Bence çok eğlenceli."

"Ciddi misin?" diyen babama gülümseyerek kafa salladım.

Babam da gülmeye başlayıp yanıma oturduğunda annem ayaklanmıştı. "Sen neden bu kadar eğleniyorsun, anlamadım?"

"İnsanın annesi ile babasının düğününe gitmek kulağa aşırı komik geliyor."

Annem kollarını göğsünde birleştirerek bilmiş bir ifadeyle konuştu. "Deniz de eğleniyor mu?"

Sorduğu soruyla gülümsemem yüzümden silindi. "Sanmıyorum."

"Sevgiline harika destek oluyorsun Asel!" Bilgisayarını alıp arkasını dönüp gitti. Söylediklerini düşünürken babam kolunu omzuma attı.

"Bence Deniz de bu fikri eğlenceli bulur. Şu an büyük ihtimalle aynı sorunları yaşayıp tekrar boşanma olasılığını düşünüp canı sıkılıyordur."

Kafamı sallayıp ayaklandım. "Yarın onunla konuşacağım. Bu gece biraz yalnız kalsın."

Odama çıkan merdivenlere yöneldiğimde babama el salladım. Merdivenleri çıkarken düşündüm; annem ve babam boşanmış olsaydı tekrar bir araya gelmeleri fikri beni gerebilirdi. Tekrar aynı şeyleri yaşamayı istemezdim.

Kapıyı açıp yatağımla bakıştığımda bugün çok yorulduğumu anladım. Üstümü değiştirip elimi yüzümü yıkadıktan sonra telefonumu elime alıp yatağıma uzandım. Deniz'den gelen birkaç mesaj gördüm.

Deniz: "Düğün mü?"

Deniz: "Cidden mi?"

Deniz: "Galiba annemle babamın düğününe gideceğim."

Deniz: "Bu nasıl bir şaka?"

Hemen cevap yazmaya başladım.

Asel: "İyi yanından bak. Ben annemle babamın düğününde yoktum."

Deniz: "Sence annem gelinlik giyer mi?"

Gelen mesaja kahkaha attım. Kırklı yaşlarındaki Dilay Hanım'ı gelinlikle hayal ettim.

Asel: "Her kadının olduğu gibi onun da hakkı. Bence giy. meli!"

Deniz: "Kahretsin!"

Asel: "Annenin nedimesi olduğumu hayal ettim."

Deniz: "Acaba ben nikâh şahidi olabiliyor muyum?"

Her şeye rağmen neşesini kaybetmiyordu. Ekrana bakıp gülümserken bu durumda bile insanı mutlu edebilmesine hayran kalarak onunla gurur duydum.

Asel: "Peki siz Deniz Azaklı, Dilay Aydın ve Engin Azaklı'nın eşliğine şahitlik ediyor musunuz?"

Deniz: "HAYIR! HAYIR! HAYIR!"

Asel: "Bu nikâh kıyılamaz!"

Deniz: "Siz boşanmıştınız!"

Şakayı bir kenara bırakmaya karar verip hislerini öğrenmek istedim.

Asel: "Gerçekten nasıl hissediyorsun?"

Deniz: "Sadece şaşkınım."

Asel: "Yani?"

Deniz: "Eğer mutlu olacaklarsa evlensinler. Ama bir boşanma daha kaldıramam."

Asel: "Sence baban buraya taşınır mı?"

Deniz: "Sormadım ama büyük ihtimalle..."

Asel: "Hım..."

Deniz: "Yarın derste görüşürüz bir tanem."

Asel: "Görüşürüz."

Deniz: "Seni seviyorum."

Mesajına cevap vermek yerine telefonu komodine bırakıp yorganı üstüme çektim. Tüm yaşananları düşünmeye başladım.

Mert ve Ener'in yakınlığı sinirlerimi bozuyordu. Mert'in Ener'e karşı davranışlarının yumuşamasına dayanamıyordum. Her zamanki gibi çevremdeki insanları etkilemeyi başarıyordu. Salonla

konuşup geri dönmemi sağladıkları için ise içten içe mutluydum. Başka salonlar da vardı ama Mert'le çalışmayı seviyordum. Bu yüzden Ener'le arkadaşlıklarını sorun etmemeye çalışacaktım.

Yağız'ın söyleyeceklerini bir yanım çok merak ediyordu. Yine de mantıklı olan öğrenmemekti. Geçmişimden ne kadar uzak dursam o kadar faydalıydı. Canavar konusunu Deniz'in duymasını istemiyordum. Bana inanmayacağını düşünmek bile kalbimi parçalıyordu. Eğer gerçekten bana inanmazsa ne yapardım bilmiyorum. Bu yüzden hiçbir şey bilmemesi, benim geçmişimden uzak durmam en doğrusuydu.

Gözlerimi açtığımda yatakta dönüp biraz daha uyumak istedim. Çalan telefonu duymazdan gelmek imkânsızlaşınca elime alıp açtım.

"Efendim?"

"Okula geç kalacağız."

Deniz'in sesini duyduğumda telefonu kapadım. Yorganı biraz daha üstüme çekip uykuya dalmayı düşünürken telefon tekrar çaldı. Bir elimle uzanıp açtım.

"Ne var?"

"Güneşliğini kapatmalısın."

Beni izlediği düşüncesiyle telaşlanıp yerimden zıplayarak cama döndüm. Camın önündeki güneşliği gördüğümde gözlerimi devirdim.

"Seni öldüreceğim!"

"Beni seviyorsun!" Gülümsemesini duyabiliyordum.

"Bu seni öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor!"

"Hadi kalk okula gidiyoruz! Finaller yaklaşıyor tembel!"

Yorganı bir kenara fırlatıp telefonu yüzüne kapattım. Bu benim "tamam" deme şeklimdi. Hızlıca hazırlanıp üzerime rahat bir şeyler geçirdim. Saçlarımı açık bıraktım. Kaskımı alarak aşağıya indim. Annem ile babam çoktan işe gitmişti. Umay Abla'yla

kahvaltı yaptıktan sonra Deniz'le buluşmak için dışarı çıktım. Bahçemizdeki salıncakta oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı. Yanına giderken gülümsedim.

"Günaydın asi kız."

Söylediğiyle yüzümü buruşturdum. "Yeni mi çıktı bu?"

"Evet," dediğinde bir yandan ona sarılıyordum. Geri çekileceğim sırada belimden tutup beni kendine daha çok çekti. Kolumdaki kask omzuna çarpmıştı. Kulağıma fısıldadığında hareket edemiyordum.

"Sana, 'Seni seviyorum,' diyen birini cevapsız bırakmamalısın."

Sesindeki kırgınlığı hissettiğimde dün gece aklıma geldi. Mesajına cevap vermeden uyumuştum.

"Neden?" Cevabı bilmeme rağmen sormuştum.

"Bütün gece bir mesaj beklerken uykusuz kalmış olabilirim."

Ellerimi saçlarının arasından geçirip gözlerinin içine baktım. "Seni sevdiğimi biliyorsun ördek kafalı."

Dudağına bir öpücük kondurup geri çekildim. Kaşlarını havaya kaldırmış şaşkınlıkla bakıyordu. "Ördek kafalı?"

"Hı-hı," diyerek dudağını ısırdım.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda kendimi ona bıraktım. Öpüşü derinleşirken parmak ucunda yükselip ona daha çok ulaşmaya çalıştım. Ellerim saçlarını tutarken dili dilime değdiğinde inledim. Geri çekilip gözlerime baktı. Gözlerindeki tutkuyu gördüğümde tekrar dudaklarıma yapıştı. Karşılık verip öptükten sonra kendimi ondan zorla ayırdım.

"Hey! Okula geç kalacağız!"

Yüzüne bir gülümseme yerleşti. Cevap vermek yerine elimden tutup beni sürükledi. "Ayrıca tüm gece uykusuz kalmanın nedeni büyük ihtimalle ailen!"

Elimi sıkıp daha da hızlandı. "Bugün bu konuyu kesinlikle konuşmak istemiyorum!"

Arabanın önüne geldiğinde ani bir şekilde dönüp kaskıma baktı. "Ve neden kaskını aldın? Beraber gideriz diye düşünmüştüm."

Elini bırakıp dudaklarımı büzerek motoruma baktım. "Son zamanlarda onu çok ihmal ediyorum. Hep seninle bir yerlere gidiyorum."

"Öyle olsun bakalım!" Arabasının kapısını açtığında ben de kaskımı takıp yola koyuldum.

Bu sefer onu geride bırakmak yerine arabasının yanında gitmeye özen gösterdim. Bana verdiği değeri her defasında hissettirmeyi başaran birine karşı zalim olmayacaktım. Geçmişte yaşadığım acılardan tecrübe çıkaracak ama kimsenin kalbini kırmayacaktım. Canımı yakan insanlar oldu diye herkesin canını yakamazdım. Hayatıma bir şekilde devam etmeliydim. Sonuçta bu hayatta aldatılan ilk insan ben değildim. Herkes bir şekilde devam etmenin yolunu buluyordu. Ben de yoluma Deniz'le beraber devam ediyordum.

Okulun bahçesine motoru park ettikten sonra kaskımı çıkarıp yanıma arabasını park eden Deniz'e baktım. Mavi gözlerinde gördüğüm gülümseme yolculuğun iyi geçtiğini gösteriyordu. Yanıma yaklaşıp önümde durdu.

"Yan yanaydık."

Burnunun dibine kadar girip gözlerinin içinde kendimi gördüm. "Yan yanaydık," deyip onu taklit ettim. Elleri yüzümü bulduğunda gözlerimi kapatıp anın tadını çıkardım.

İsmimi haykıran bir ses duyduğumda gözlerimi açıp Deniz'e baktım. Gözlerini devirdiğinde ben de derin bir nefes aldım. Yavaşça sağıma dönüp baktım.

"Asel!"

"Ne var Yağız?"

Öfkeli gözlerle bana baktı. "Ne var Yağız mı? Ne var mı?"

Ellerimi cebime soktum. "Evet, dinliyorum!"

"Neden benden kaçıyorsun? Aramalarıma, mesajlarıma cevap vermiyorsun?" Gözlerindeki acıyı gördüğümde içim sızladı.

"Çünkü..." cümlemin devamını getiremediğimde yeri izlemeye başladım.

"Çünkü yeni sevgilinle yiyişmekten en yakın arkadaşına vakit bulamıyorsun!"

O kadar çok bağırmıştı ki bahçedeki çoğu kişi bize bakmıştı. Şaşkınlıkla onu izlerken bir adım atıp ona yaklaştım. Günlerdir içimi kemiren korkuyu dişlerimin arasından ona söyledim. "Çünkü içinde tutamadığın o sırrı her an söyleyebileceğinden korkuyorum!"

Öfkesi pişmanlığa dönüşürken konuştu. "Özür dilerim bir tanem. Özür dilerim. Seni korkutmak istemiyorum. Seni nasıl kırdığımı çok iyi biliyorum. Bir daha aynı şeyi yapmayacağım."

Şüpheyle bakmaya devam ediyordum. Herkes gibi bana inanmadığı gün yıkıldığımı hatırlıyordum. Şimdi dönüp benden özür dilemesi, sen haklıydın demesi hiçbir acımı geçirmiyordu. Sessizlik içinde yüzünü izlemeye devam ettim. Dibime kadar girip yüzümü tuttu. "Bir daha aynı şeyleri yaşamana izin vermeyeceğim. Gerekirse seni kendimden bile koruyacağım. Ama bana bu şüphe dolu gözlerle bakma. Benden korkma. Yalvarırım."

Ağlamak üzere olduğunu gördüğüm an kollarımı boynuna doladım. Yağız'ın kalbimi kırmasından daha çok canımı yakan şey, benim yüzümden dökeceği gözyaşı olurdu.

O kadar sıkı sarılmıştı ki kemiklerim acımıştı. Yine de bir an olsun onu bırakmayıp kafamı omzuna yasladım. Nefes alamamaya başladığımda geri çekildim.

"Nefes alamıyorum Çilli!"

Geri çekildiğinde söylediğimi duymamış gibi konuştu. "Korkma. Anlatmamı istemiyorsan hiçbir şey anlatmayacağım. Hatta şu an bu konuyu kapattık!"

Yağız'a gülümseyip kafamı salladım. Tüm içtenliğimle ona inanıyordum. Eğer bir şeyi yapmayacağını söylüyorsa yapmazdı. Kalbimi bir daha kıracak cesareti yoktu. Bu yüzden ona güvendim. Deniz'in sesini duyduğumda ona döndüm.

"Artık ellerini sevgilimin üzerinden çeker misin?"

Sevgilim kelimesi midemde kelebekler uçurduğunda gülümsedim. Yanıma yaklaşıp kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Yağız'ın gözlerini devirdiğini gördüm.

"Sen yokken ben vardım ördek kafa!"

"Dikkat edelim! Her an ikimiz de yanında olmayabiliriz!" Deniz'in söylediği içimi ürpertirken Yağız konuştu.

"İlk defa sana katılıyorum, sarışın!"

Deniz gözlerini devirdiğinde ikisinin atışmasını ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. Okul koridorunda sol yanımda Deniz, sağ yanımda Yağız'la ilerlerken sınıfın karşısında duran kişilerin bizi izlediğini fark ettim. Ener ve Eylül kollarını göğüslerinde birleştirip gözlerini bize dikmişlerdi. Her zamanki gibi yan yanalardı. Orada olduklarını yok sayarak sınıfa girdik.

"Asel!"

Arkamdan ismimi bağıran bir ses duyduğumda umursamadım. Eylül'ün ne söyleyeceğini hiç merak etmiyordum. Sıraya oturmak için ilerlerken bu sefer Deniz'in ismini haykırdığında yerimde durdum.

"Deniz!"

Deniz, kolunu omzumdan çekip sıraya oturmam için elini uzattı. Eylül'e cevap vermediği için mutlu olmuştum. Yüzümde bir gülümsemeyle sırama yerleşmeyi düşünürken Eylül tekrar seslendi.

"Deniz!"

Ener, Eylül'ü kolundan tutmuş dışarıya çıkarmaya çalışıyordu. Buna rağmen Eylül devam etti. "Bir canavarla sevgili olmak nasıl bir duygu?"

Kurduğu cümleyle titremeye başladığımda öfkeme yenik düşmemeye çalıştım. Eylül canımı yakmak için bu sefer Deniz'i kullanmaya çalışıyordu. İzin vermeyecektim. Ellerimi cebime sokup titrediklerini saklarken Deniz cevap verdi.

"Onunla çok mutluyum. Hiç olmadığım kadar. Gerçi bu seni hiç ilgilendirmez, Eylül."

Verdiği cevapla gurur duyarken Eylül'e bakıp gülümsemeye başladım. Cevabını alıp yerine geçmesini beklerken bir adım atıp yaklaştı. Tüm sınıf bizi izliyordu.

"Aa! O zaman Asel'e neden canavar dendiğini öğrendin?"

Bir adım attığımda kolumdan tutan eli umursamadan ilerlemeye başladım. Birkaç adım sonra Eylül'ün önünde durdum. Geçmiş gözlerimin önüne gelirken bir film sahnesi gibi ağır çekimde hissediyordum. Herkes bizi izlerken ölümcül bakışlarla Eylül'e bakıyordum. Geri adım atmak yerine daha da öfkelenerek yüzümü incelemeye başladı.

Canının çok acıdığını gözlerinde görebiliyordum. Acısını atabilmek için benim üstüme geliyordu. Acısını paylaşmak için benim de canımı yakıyordu. Beynimde zorla toparladığım cümleleri söylemek için ağzımı açtığım sırada benden önce davrandı.

İki kelimelik cümlesi kurşun gibi saplandı kalbime.

Kalbim yerle bir olurken dimdik durdum.

Ne yüksek ne kısık çıkan sesini herkesin duyduğuna emindim.

Ener'in duyduğuna.

Yağız'ın duyduğuna.

Deniz'in duyduğuna.

Deniz'in duyduğuna...

Deniz...

Ayakta durmaya çalışan bedenime rağmen zihnimdeki Asel, çoktan dizleri üstüne çökmüş elleri yüzünde ağlıyordu. Onu umursamamaya çalıştım. Gözyaşlarım içimdeki her hücreyi

sararken kollarından tutup kaldırmak için çabaladım. Israrla yerde oturmayı sürdürüp ağladığında onu orada tek başına bırakmaya karar verdim. Eylül'ün yanından geçerken omzuma çarptım. Arkama bakmadan sınıftan çıkarken yerdeki Asel'e seslendim. Ruhuma beni duyması için bağırdım. Düştüğü o çukurdan çıkması için yalvardım.

Ama beni duymadı.

Koridorda sessizce ilerlerken arkamdan gelen hiçbir sesi dinlemedim. Sadece geride bıraktığım canı yanmış Asel'e odaklandım. Öfkemden geriye sakinlik kalırken adımlarımı hızlandırıp motoruma yöneldim. Hızlıca binip yola koyulurken Yağız'ın bağıran sesi rüzgâra karıştı.

Evin önüne geldiğimde motordan inip kaskımı elime aldım. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Derin nefesler almaya çalışırken Eylül'ün söylediğini düşünmemeye çalıştım. Ezdiğim çimlere bakarak evin bahçesinden geçtim. Kapıyı açıp kapatmadan içeri girdim. Evde hiç kimse olmadığını anladığımda gülümsedim.

Sessizlik, her yerdeydi.

Yalnızlık, her yerdeydi.

Elimdeki kaskı bıraktım. Yere düşünce sert bir ses çıktı. Salonun her bir köşesini izlemeye başladım. Karşımda duran şarap koleksiyonuna, bahçeye çıkan kapıya baktım. Önünde duran koltuklara, sağımda duran yemek köşesine baktım. Hemen önümde duran koltuğun yanındaki vazoda gözlerim uzun süre durdu. Lacivert-beyaz renkli desenleriyle annemin en sevdiği aksesuarlarından biriydi. Neredeyse bacak boyum kadar uzun ve büyüktü. Bana gülümsediğinde içimdeki sese bağırdım.

"Hayır!"

Arkama dönüp merdivenlere doğru yavaşça ilerledim. İnsanların bu kadar acımasız olmasına artık dayanamıyordum! Canımı yakmak için her fırsatı değerlendirmeye çalışmalarına katlanamıyordum!

Artık iyileştiğini düşündüğüm yaralarımın, en ufak dokunuşta tekrardan kanaması ise cabasıydı. Neden bitmiyordu? Bu öfke, bu acı içimden neden çıkıp gitmiyordu?

Eylül, her defasında canımı yakmayı nasıl başarıyordu?

İçimdeki ses, *"Çünkü haklı olabilir!"* dedi.

Merdivenlere attığım adımı geri çekip arkama döndüm. Karşımda duran vazoya tekrardan baktım. Gözümden bir damla yaş aktığını hissettim. Ağzımdan tek bir cümle döküldü.

"Özür dilerim, anne."

Birkaç adımda vazonun yanına ulaştım. Tüm ağırlığını umursamadan kaldırıp sağımda duran bahçe kapısına fırlattım. Tamamı camdan olan kapı ve vazo parçalara ayrıldığında gülümsedim. Eylül de elindekileri fırlatıp beni böyle paramparça etmişti. Oluşturduğum enkazı izlerken gözyaşlarım hızlanarak akmaya devam etti.

Yemek masasının üstündeki eşyaları alıp karşımdaki aynaya fırlattım. Ağlayan yüzümü görmek istemiyordum. Aynanın yeterince parçalanmadığını düşünüp daha fazlasını atarken yansımam silinene kadar devam ettim. Camın çatlayan sesi hıçkırık sesime karışırken daha çok ağladım. Nefes almaya çalışırken kendi gözyaşımda boğulup öleceğimi hissettim.

Sonra birini beni tutup kendine çevirdi; gözyaşlarımın arasından tanımaya çalıştım. Karşımda duran Deniz Azaklı'yı gördüğümde telaşlanıp titremeye başladım. Her şeyi duymuştu. Artık bana inanmayacak, o da beni bırakıp gidecekti. Zaten tüm gözyaşlarım tüm isyanım buna değil miydi? Hayatımdan sevdiğim birinin daha kopup gitmesini çaresizce izleyecektim.

"Asel!"

Beni kendime getirmeye çalışırken neden hâlâ burada olduğunu anlamadım. Benden nefret ettiğini söylemek için mi gelmişti?

"Asel!"

Ağlamaya devam ederken konuşmaya çabaladım. Ağzımı açtığımda nefesim kesildi. Hıçkırıklarım arasından nefes almak için

kendimi zorladım. Kafamı yukarı kaldırıp gözyaşlarımın durması için uğraştım. Kelimeler ağzımdan dökülürken gözlerimi kapadım.

"Ben yapmadım."

Bedenimi taşıyamadığımı anladığımda kendimi dizlerimin üstüne bıraktım. Kollarımdan tutan Deniz de benimle beraber yere çöktüğünde gözlerine baktım.

"Onun söylediği gibi biri değilim!"

Titreyen sesimde öfke yoktu. Acı doluydu. O kadar yorgun ve çaresizdim ki Deniz'e ulaşamayacağımdan korkuyordum. Bana inanmamasından, Eylül'e inanmasından korkuyordum. Kendime destek olmak için ellerimi yere koydum ve fısıldadım:

"Onun söylediği gibi biri değilim!"

Hem kendimi hem Deniz'i inandırmak isterken daha önce ağzımdan çıkarmaya cesaretim olmayan kelimeler dilimin ucuna geldi. Eylül'ün tüm sınıfın ortasında haykırdığı iki kelimeyi ilk defa söyledim.

"Bebek katili."

BÖLÜM 22

DOSTLUĞUN ACIMASIZLIĞI

"Güveni parçalayan yalanlara..."

Britney Spears – *Criminal*

Bir yıl önce

Önümdeki yumurtayı bitirmeye çalışırken kusmamak için çabalıyordum. Tam karşımda oturan Umay Abla, yemeğimi bitirmem için tehditkâr gözlerle beni izliyordu. Hiçbir şeyi kabul etmeyen midem bulanmaya da başlamıştı. Ama sesimi çıkarmadan yemeye devam ettim. Çevremdeki insanların bana üzülmesine, acımasına son günlerde hiç tahammül edemiyordum. Bu yüzden dedikleri her şeyi dinleyip iyiymiş gibi yapıyordum.

Geçen hafta Ener ve Eylül'ü o şekilde gördükten sonra yanımda beliren Yağız'a sığınmıştım. "Peşimden gelme," dememe rağmen beni dinlememişti. Gördüğüm manzarayı o da görüp bana sarılmıştı. Hıçkırıklarım orada olduğumuzu ele vermeden beni uzaklaştırmış, sonra da yanımdan ayrılmamıştı.

Bir haftadır annemin tüm evi inleten sesini dinliyordum. Öğrendiklerinden sonra dayanamayıp Eylül ve Ener'in ailesiyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kavgaya tutuşmuştu. Sadece biz değil, ailelerimiz de parçalanmıştı. Beraber gittiğimiz tatilleri ve etkinlikleri düşününce içim burkuldu. Artık hiçbiri olmayacaktı. Aramızda öfkeden ve nefretten başka bir şey kalmamış gibiydi.

Eylül'ün ailesi yaşadığım ihanetten çok bebekle ilgilenmişti. Özellikle Ener'den olması ortalığı iyice karıştırmış, aile bireyleri arasında savaş çıkarmıştı. Açıkçası ne yaşadıkları artık umurumda bile değildi. Yağız ve Umay Abla'yla vakit geçirip aklımı dağıtmaya çalışıyor, annemin öfkesinden uzak durmak için uğraşıyordum.

Babam olmasa ne yapardım bilmiyorum. Her an yanımdaydı. Çoğu isteğimi ben söylemeden anlayıp yardımcı oluyor, benimle sonuna kadar ilgileniyordu. Son bir haftadır işe daha az gidiyor, tüm görüşmeleri telefonla halletmeye çalışıyordu.

Kapıdan giren birini fark ettiğimde o tarafa döndüm. Karşımda beliren babam gülümsedi. "Nasılsın, canım?"

"İyiyim babacığım, sen?"

Gözlerinin altındaki şişliği gördüğümde üzüldüm. Hepsinin nedeni benim çaresizliğimdi. Ben ağlayıp kahroldukça onlar daha kötü oluyor, öfkelerini çıkaramadıkları için beni izlemekle kalıyorlardı. İçimdeki fırtınayı dindirebilecek güçleri yoktu. İmkânları istedikleri kadar zorlasınlar, istediklerini sunsunlar fakat hiçbiri bu duygunun ilacı olmayacaktı.

"Harikayım!" dediğinde gülümsemeye çalıştım.

Harika olmadığını biliyordum. Hepimiz birbirimize rol yapmaya başlamıştık. İyiymiş gibi yapıyor, yalandan gülümsemeler saçıyorduk.

Kalan peyniri de zorla ağzıma tıktığımda tabağımı bitirmiştim. Gülümseyerek Umay Abla'ya baktığımda beni alkışladı.

"Bir haftanın sonunda ilk defa tabağındakilerin tamamını bitirdin!"

Bir yandan söyleniyor, diğer yandan alkışlamaya devam ediyordu. Gözlerimi devirip hareketlerini abartılı bulduğumu belirterek konuştum.

"Ben odama çıkıyorum."

Umay Abla kafasını sallayıp önündeki tabakları toplamaya başladı. O işine koyulmuşken ben de biraz dinlenebilirdim. Mutfaktan çıkmak istediğim sırada babam seslendi.

"Asel!"

İçimi rahatlatan sesine döndüm. Yanıma gelip elimden tuttu. "Sürekli odandasın. Biraz sahile çıkabiliriz. Dışarıda yürüyüş yapabiliriz."

En son yürüyüş yaptığım zaman Ener ve Eylül'ün sarmaş dolaş halini görüp fenalık geçirmiştim. O yüzden biraz daha güvenli bölge olan odamda kalsam iyi ederdim.

"Yarın okula gideceğim. Daha büyük bir şey olamaz herhalde!"

Olaydan sonra ilk defa yarın okula gidecektim. Ener'in ve Eylül'ün orada olmayacağını düşünüyordum. Arkadaşlarım tabii ki bana destek olacaktı ama kimsenin bana acıyan gözlerle bakmasına dayanamazdım. En büyük korkum buyken, kendimi duygularımı parçalamak isteyen insanların arasına atacağıma hâlâ inanamıyordum.

"Buna hazır olmadığını düşünüyorum. Bir hafta daha beklesek de biraz daha kafanı dinlesen?"

"Sıkıntı bu zaten, baba. Kafamı dinlediğimde çıldırıyorum. İçinde dönen düşünceleri duysan susması için yalvarırdın."

Gözlerinin dolduğunu gördüğümde ben de ağlamaya başladım. Babamın benim için ağlamasını istemiyordum. Omuzlarımdan tutup beni kendine çekerek sarıldığında hıçkırmasını duymak istemiyordum. Kendi acım bana yeterken onların acısını da kalbime yükleyemezdim. Birkaç dakika sarıldıktan sonra konuşmadan

ondan uzaklaştım. Kısa süreli konuşmalar uzun süreli ayrılıklara gebe oluyordu.

Kitaplarımı çalışma odasından alıp kendi odama girdiğimde midem kalktı. Elimdeki kitapları yatağın üstüne atıp banyoya koştum. Dakikalar önce yediğim her şeyi çıkarmaya başladım. Umay Abla aşağıda bir şeyler yediğim için sevinirken ben klozetin başında oturmuş ağlayarak kusuyordum. Sifona basıp tüm kötülüklerden arınmayı diledim. Elimi yüzümü yıkayıp yatağın başucunda duran sudan bir yudum aldım.

Kendimi daha iyi hissettiğimde önümde duran kitapları alıp incelemeye başladım. Aklımda dolaşan düşünceleri bir kenara itip satırlara odaklandım. Kendimi şiirler arasında kaybettim.

Şairlerin, iki üç kelimeyi yan yana getirerek yüzlerce duyguyu ortaya çıkarmalarını seviyordum. Bizler hislerimizi onlarca cümleye sığdırmayı başaramazken onlar tek bir cümleyle yapabiliyordu. Bu yüzden hepsinin ayrı tadı, hepsinin ayrı hissi vardı.

Birkaç kitaptan sonra Attilâ İlhan'ın *Ayrılık Sevdaya Dahil* kitabı gözüme çarptı. Daha önce hiç okumamıştım. Minik bir telaşla kitabın ismini aldığı şiiri aradım. Ayrılık kelimesinden başka bir şey düşünemiyordum. Sayfa yetmiş beşte şiiri bulduğumda sessizce okudum. Yetmiş yedinci sayfada gözyaşlarım akmaya başladı.[4] Şairin söyledikleri doğruydu. Ener hiç aklımdan çıkmıyordu; onu hâlâ sevdiğimi ve benim hâlâ sevgilim olduğunu hissettim. Sayfayı ıslatan gözyaşlarımı sildim. Yatağa uzanıp şiiri ezberleyinceye kadar tekrar ve tekrar okudum. Gözlerim kapanıp beni uykuya teslim etmek istediğinde onlara izin verdim.

Birinin bana dokunmasıyla gözlerimi açtım. Karşımda duran Yağız'a baktığımda gülümsüyordu. "Günaydın, prenses."

Havanın karanlık olduğunu görünce akşam olduğunu anladım. Yavaş yavaş kendime gelmeye çalıştım. Yatakta dönüp kucağımdaki kitabı ayakucuma koydum. Yağız, direkt kitaba uzanıp kaldığım

sayfayı açtı. Şiirin son satırlarını okumaya başladığında yüzündeki gülümseme silindi. Kitabı bir kenara kaldırıp bana baktı.

"Kendine neden bu işkenceyi yapıyorsun?" Yanıma oturup yanağımı okşamaya başladı. "Söyle bakalım!"

"Geçmiyor, Yağız. Bir türlü geçmiyor. Hiçbir şeyin geçirmeyeceğini bilerek daha çok karamsarlaşıyorum."

Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki onu durdurdum. Uzun süre sonra ilk defa içimdekileri dökmek istiyordum. "Çabalıyorum. 'Bu sabah uyandığımda daha iyi olacağım,' diyorum. Kendime sözler veriyorum. Ama her defasında kendimi daha çok ağlarken buluyorum. Kahvaltı yaparken, bahçede dolaşırken, televizyon izlerken her saniye aklıma geliyorlar. Bir an olsun zihnimi rahat bırakmıyorlar ve ağlamaya başlıyorum. Sonsuz bir döngü gibi. Çözümsüz."

Gözümden akan yaşlara rağmen konuşurken sesim yükseldi. "Her baktığım yerde olmalarına dayanamıyorum. Lanet aynaya bile baktığımda onları görüyorum! Nereye gidersem gideyim, ne yaşarsam yaşayayım onları göreceğim. Çünkü içimdeler! Kalbimde öyle bir yer edinmişler ki onlardan kaçışım yok!"

Yağız, belimden tutup beni kendine çektiğinde ona sarılıp omzunda ağlamaya devam ettim. Gözyaşlarım omzunu yıkarken hıçkırdım. Konuşmak yerine elleriyle sırtımı okşadı. Biraz daha rahatladığımı hissettiğimde geri çekilip ellerimi izledim.

"En çok üzüldüğüm şey de çevremdekiler. Ben ağlıyorum, babam ağlıyor. Ben ağlıyorum, Umay Abla ağlıyor. Annemin güçlü durmaya çalıştığına bakma, geçen gün onu da gizli gizli ağlarken gördüm. Ya sen?" Gözlerinin içine baktım. "Sen de ağlıyorsun. Sigara içiyorsun. Gözlerimin önünde içmene rağmen sana 'İçme,' bile diyemiyorum. Hepimiz o kadar çaresiziz ki berbat bir döngünün içinde kaybolduk."

Elleriyle yüzümü tutup konuşmaya başladı. "Her şeyin farkındayım. Neler yaşadığımızı görüyorum. Ama sana söz veriyorum, hepsi geçecek. Bir zaman sonra dönüp bu haline baktığında nelerin üstesinden gelecek kadar güçlü olduğunu göreceksin."

Kafamı sallayıp ona sarıldım. Dakikalar boyunca kollarımı boynundan ayırmadım. Ne zaman bedenimin uyuştuğunu hissettim, ondan uzaklaştım. Son zamanlarda aklımı kurcalayan soruyu sordum.

"Bebeği doğuracak mı?"

Sanki tek sorun buydu ama yine de merak etmiştim. Sorum karşısında şaşıran Yağız'ın ağzı açık kaldı. "Bilmiyorum, güzelim."

Anlayışla başımı salladım. Kitaplarıma dönüp hepsini kucağına almaya başladı. "Sana ne okuyayım?" dediğinde kaşlarımı çatarak baktım. Bir parmağıyla iki kaşımın ortasına dokundu. "Bana öyle bakma! Hangisini istersin?"

Ayrılık Sevdaya Dahil kitabını gösterdiğimde kafasını sağa sola salladı. "Olmaz! Başka?"

Yanında duran *Ben Sana Mecburum*[5] kitabını işaret ettim. "Aşk şiirlerinden kaçışımız yok değil mi? Peki, bu olsun."

Yatakta ona yer açıp sola kaydım. Elindeki tüm kitapları komodine bırakıp sağıma oturdu. İkimiz de yorganın içine girdik. Yağız, kitabı açıp sayfalarda gözünü gezdirdi. Sesi çıkmadığında gülümseyip ona döndüm. "Neden okumuyorsun?

"Hayatımda hiç şiir okumamış olabilirim." Telaşla beni izliyordu.

"O zaman dene bakalım!" diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştım. İlk sayfadaki beş satırı okumaya başladı.

Ses tonu çok iyi olmasa da vurguları çok güzeldi. Bana bakıp yorum beklediğini belli edince konuştum. "Bu sesle uyuyabilirim

Çilli!" Gülümseyip kolunu omzuma attı. Başımı göğsüne yaslarken, "Gel, buraya," dedi. O şiirleri okumaya devam ederken gözlerimi kapatıp onu dinledim.

Yatakta döndüğümde yalnızdım. Terlediğimi fark edince yorganı üstümden atıp etrafıma bakmaya başladım. Odamda tek başıma uyuyordum ve sabah olmuştu. Ellerimle gözlerimi kapatıp kendime gelmeye çalıştım. Yağız'ın dünkü jesti aklıma gelince gülümsedim. Ben uyuyuncaya kadar kitap okumuştu. Şiirleri harika okumasa da benim için böyle bir şey yapmış olması bile yeterliydi. Onu ne kadar çok sevdiğimi düşünürken kapı sertçe açıldı.

"Günaydın, uykucu!" Karşımda Yağız'ı pijamalar içinde gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Sen dün gece burada mı kaldın?" derken kıyafetlerini inceliyordum. "Onlar babamın pijamaları değil mi?"

"Evet, güzelim!" Ellerini beline koyup pijamaları içinde poz verdi. Kendi etrafında dönerken arkamdaki yastığı ona fırlattım.

"Annen cazibeme dayanamadı. 'Bu gece burada kal,' dedi." Yastığı tutup bana göz kırptığında gülümsedim.

"Kızına psikologdan daha iyi geldiğini düşündüğü içindir o." Gözlerini devirdi. Yanıma gelip burnuma dokundu. "Keyfimizi bozma! Bugün okula gidiyoruz."

Elimden tutup beni yataktan kaldırdı. "Dünyanın en seksi insanı olmalısın."

"Zaten öyleyim, Yağız!" dediğimde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Abartıyla kendi etrafında dönüp ellerini açtı. "İnanamıyorum! Eski Asel geri döndü! Tabii ki benden sonraki en seksi kişi sensin!"

"Sana büyük gelen pijamaların arasında çok da seksi durmuyorsun!"

Cevap vermek yerine dolabımı açıp kıyafetlerime bakmaya başladı. Onu orada görünce aklıma Eylül geldi. En yakın arkadaşımla birbirimize kıyafet baktığımız, makyaj yaptığımız zamanlar zihnime doluştu. Anılara dalmış bir şekilde uzaklara bakarken Yağız elimden tutup beni yanına çekti.

"Ne giyeceksin diyorum! Duyuyor musun beni?"

"Siyah kot, siyah kazak."

"Cenazeye mi gidiyoruz, Asel?"

"Evet," dediğimde fısıldayarak, "Aptal!" dedi.

Kafasına vurup bağırdım. "Hey! Sensin aptal!"

Kırmızı mini bir elbiseyi çıkarıp önümde tuttu. "Bunu giyiyorsun."

Kahkahayla gülmeye başladım. "Partiye mi gidiyorum? Daha kısa bir şey bulsaydın!"

"En azından senin fikrinden daha iyi!"

"Fazla abartılı olmasın." Yağız, dolabımı matematik problemi çözüyormuş gibi karıştırıyordu. Kaşlarını çatmış tüm ciddiyetini vermişti.

"Bir! Sevgilinden ayrıldın diye olduğundan daha fazla abartılı giyinirsen ona hâlâ değer verdiğin düşünülür. İki! Olduğundan daha umursamazca giyinirsen berbat bir halde olduğun düşünülür."

Kendime ait olan yeri bulmaya çalışırken kelimeler ağzımdan döküldü. "Hem ona hâlâ değer veriyorum hem de berbat bir haldeyim..."

Sözümü bölüp devam etti. "İşte bu yüzden ikisinin ortası ve her zamanki sen gibi giyinmelisin!"

Dediklerini doğru bulduğumda kafamı salladım. "Tamam Yağız! Dünyanın sonu değil ya ver artık şu kıyafetleri!" Bıkkınlıkla üflediğimde dolaptan birkaç parça çıkarıp yatağa fırlattı.

Hazır olduğumda aynanın karşısında kendime baktım. Siyah dar paça bir pantolon ve her zaman giydiğim botlarımla umursamaz duruyordum. Üstümde ise göğüs kısmım dışında her yeri transparan olan siyah bir bluz vardı. Fazla cüretkâr duruyordu. Açık kısımlara bakıp gözlerimi devirdim. O sırada Yağız içeri girip ıslık çaldı.

"Harika gözüküyorsun!" Yanıma gelip saçımdan tuttu. "Ama saçlarını atkuyruğu yapsan daha iyi olurdu!" Söylediğini umursamayarak saçlarımı savurduğumda gözleri üstümde gezinmeye başladı. Transparan kısımlarda uzun kalınca omzuna yumruk attım.

"Nereye baktığına dikkat et!"

"Üzgünüm, güzellik!" deyip çapkınca sırıttı. Üzerime deri ceket fırlattığında ben de onu izledim. Benim gibi simsiyah giyinmiş, üstüne deri ceket almıştı. Onu yanıma çekip aynadan bize bakmasını sağladım.

"İkiz gibiyiz!"

"Öyleyiz!" dedi. Ona sarılıp yanağından öptüm. "Teşekkür ederim Çilli."

"Her zaman, prensesim."

Okulun bahçesine girdiğimizde oturduğum koltuktan kalkmamak istiyordum. Yağız arabayı park edip bana döndü. Ona bakmak yerine ellerimi izledim. Bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu.

"İyi misin?"

Yutkunmaya çalıştım. "Değilim."

Elimden tutup kendine doğru çekti. Ona dönüp baktığımda gözlerinde endişe vardı. "İstemiyorsan geri dönebiliriz."

Dediğini düşünmeye başladım. Neredeyse bir hafta geçmişti ve hayatımın sonuna kadar evimde saklanamazdım. Bana acıyarak

bakan tüm sahte gözlere rağmen dimdik ayakta olmalıydım. Kendimden tek istediğim ağlamamaktı. O yüzden emin bir şekilde konuştum.

"Tek istediğim ağlamamak, Yağız. Eğer ağlarsam beni oradan hemen uzaklaştır."

Yanağımı okşadı. "Tamam, güzelim. Yanındayım."

"Hadi! Yapalım şunu!"

Elini bırakıp emniyet kemerimi çözdüm. Arabadan çıkarken temiz havayı içime çektim. Derin nefesler alıp kendimi sakin tutmak için çabalamaya karar verdim. Bahçede yürürken tanıdık kimseyi görmemek için insanlara bakmak yerine önüme bakarak yürüdüm.

Koridorda ilerlerken hiç kimse ortalıkta gözükmüyordu. Dersin birazdan başlayacağını fark ettiğimde herkesin sınıfta olduğunu anladım. Yağız'la yan yana yürürken kapalı olan sınıf kapısını açıp içeri girdik. Sınıftaki herkes kafasını kaldırıp gelen kişilere baktığında şaşıran gözler görmeyi bekliyordum. Bana bakan gözler benden çekilip başka bir yöne çevrildiğinde onları taklit edip o tarafa döndüm. Yan yana oturan Eylül ve Ener hareket etmeden bizi izliyordu.

Yaptıkları şeyden utanmadan insanlar içinde gezebildiklerine göre benim daha rahat olmam gerektiğini düşünüp tebessüm ettim. Sınıfın arka sıralarına ilerledim. Yağız peşimden gelirken birkaç kişiye selam vermişti. Kimseyle uğraşmak istemediğim için doğruca oturup tahtaya baktım. Beni izlemeye devam eden birkaç çift göz hissettiğimde onlara dönüp tek kaşımı kaldırdım. Önlerine bakıp derse gelen hocaya odaklanmaya başladıklarında rahatladım. Yağız'ın sıranın altından bacağımı sıkan elini tutup teşekkür edercesine sıktım. Onun varlığı olmasa dik bir şekilde duramayacağıma emindim. Hayatım boyunca yanımda olduğu her an ona minnettar kalacaktım.

Derse odaklanmayı başardığım sırada bitmesine gözlerimi devirdim. Tam kendimi iyi hissederken hoca ara verme gereği duymuştu. Yağız'a dönüp gülümsedim. "Galiba bu dersten kalacağım."

"Yalnız değilsin, ben de! Adamın dediği hiçbir şeyi anlamıyorum."

Ona katıldığımı belli ederek sırıttım. "Farklı bir dünyadan gelmiş gibi konuşuyor."

"Okuduğu romanların arasında sıkışıp kalmış. Gerçek dünyayla bağlantısı yok! Psikopat!"

Söylediğiyle eğlenirken yanımıza gelen insanlara baktım. Kuzey, Azra ve Canan yan yana duruyordu. Onlara her zamanki gibi baktığım sırada önümüzdeki sıraya oturup, "Selam," dediler.

Yağız, "N'abersiniz?" dediğinde sözü aldığı için mutlu oldum.

Kuzey derin bir iç çekip öne atıldı. "Biz aynıyız da siz?"

"Sesiniz soluğunuz çıkmıyor?" Azra konuşurken bana baktı.

"Aslında çığlık çığlığa bağırıyorum ama kimse duymuyor." Azra'nın burnunun dibine kadar girdim. "Gözlerime bak! Sözler ağzımdan çıkmıyor, gözlerim konuşuyor!"

Tepkim karşısında herkes şaşırırken cümleme nokta koyan bir gülümseme gönderdim. Azra kendini savunurcasına konuştu. "Kaç kere aradım, kaç kere mesaj attım Asel. Hiçbirine dönmedin. Yağız olmasa hakkında hiçbir şey öğrenemeyecektik. Seni çok merak ettim."

"Telefonumu duvara fırlatıp kırdım. Evimin adresini biliyordun. Çok merak ediyorsan gelebilirdin."

Azra'yı çok severdim ama samimiyetsiz tavırlarına tahammül edemiyordum. İyi gününüzde yanınızda olup kötü gününüzde yüzünüze bakmayacak tiplerdendi. Hele ki Canan'ı hiç görmek istemiyordum. Azra, "Haklısın, özür dilerim," dediğinde sadece tebessüm ettim. Özürlerin bir işe yaramadığını bilmediği belliydi.

Kuzey elini bana uzatıp sıktığında geri çekmedim. "Çok iyi gözüküyorsun. Sana da bu yakışırdı. Başka insanların çirkinlikleri karşısında çok güçlü duruyorsun."

Kafamı salladım. "Teşekkür ederim."

"Bir ihtiyacın olursa her zaman yanındayım." Kuzey'in sözlerine elini sıkarak cevap verdim. Hoca derse tekrar geldiğinde yerlerine geçip bize veda ettiler. Yağız'a döndüğümde kusuyormuş gibi bir hareket yaptı. Kahkahamı tutarken kolundan dürtüp derse odaklandım.

Uyuşan kolumu hissettiğimde yavaşça kafamı sıradan kaldırdım. Dersin ortasında uyuyakalmıştım. Son bir haftadır evde sürekli uyuduğum için ayakta durmakta güçlük çekiyordum. Koluma elimle masaj yapıp rahatlatmak isterken hocanın dersi bitirdiğini duydum.

"Ne kadar sinsisin."

Anlamayan bir ifadeyle Yağız'a baktım. "Resmen tam hoca dersi bitirdiğinde uyandın."

Söylediğine sırıtıp cevap verdim. "Ee, kaç yılın tecrübesi? Hayatımız bu sıralarda geçti!"

"Aferin kızıma!" dediğinde ayaklandım.

"Lavaboya gitmem lazım."

"Seninle geleyim mi?"

"Sen bahçeye çık. Lavabodan sonra yanına gelirim." Kafa salladığında önüme bakıp yürümeye başladım. Koridora çıkıp koşar adım kendimi tuvalete attım.

İhtiyaçlarımı giderdikten sonra elimi yüzümü yıkayıp aynada kendime baktım. Gayet iyi görünüyordum. Onları gördüğüm an gözyaşlarımı tutamayacağımı sanıyordum ama yanılmışım. Aynadaki görüntüme bakıp göz kırptığımda gülümsedim. Evet, yavaş yavaş deliriyordum.

Dudaklarımda gülümsemeyle koridora çıktım. Birkaç adım attıktan sonra karşımda Ener'i gördüm. Bir sınıfın kapısına yaslanmış elleri cebinde duruyordu. Bana döndüğünde göz göze geldik. Gözlerimi kaçırıp ondan uzaklaşarak geçmeye çalıştım. Dirseğimden tuttuğunda şaşkınlıkla ona döndüm. Sınıfın kapısını açıp beni içeri itirdi. Kapıyı arkasından kapatıp önümde durdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Ağzım açık bir şekilde onu izliyordum. Kokusu burnuma gelince ondan uzaklaşmak istedim. Birkaç adım geri atıp sınıfa döndüm. Hiç kimse yoktu. Tekrar ona baktığımda konuşmak yerine sadece gözlerimi izledi. Derin bir nefes verip yanından geçerek sınıftan çıkmaya yeltendim. Önüme geçip bana değmesini umursamamaya çalıştım. Ona değmemek için geri adım atıp ellerimi kaldırdım.

"Bana yaklaşma! Benden uzak dur!"

Sesim yeterince öfkeli çıkıyordu. Elinin Eylül'e o şekilde değdiği aklıma gelince midem bulandı. Boş midem kıvranırken kusmak istemediğim için yutkundum. Cevap vermek yerine beni izlemeye devam ettiğinde daha çok öfkelendim. Kollarımı göğsümde birleştirip derin bir nefes aldım.

"Derdin ne?"

Saniyeler süren sessizlikten sonra tekrarladım. "Derdin ne diyorum sana!"

Bir an tereddüt ettikten sonra nihayet konuştu. "İyi misin?"

Sorusu ağzından döküldüğünde sesini ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Sadece bir haftada her zerresini özlemiştim. Yanımda olmadığı her an kahrolmuş, yaptığı şeyi düşünerek mahvolmuştum. Bana verdiği acıya rağmen onun yanında iyileşmek istemiştim. Kendimden bu yüzden nefret ederken kalbimin sesini dindiremiyordum. Tüm mantığıma rağmen bağırıp bedenimi ele geçiriyordu.

Söylediğine cevap vermek yerine bu sefer ben izlemeye başladım. İyi değildim. Berbattım. Baştan aşağıya bir enkazdım. Parçalara ayrılmış, ayrı uçlara atılmıştım. Gözleri bana böyle bakarken tek istediğim bana sarılmasıydı. Kollarını bedenime sarıp tüm parçalarımı bir araya getirmesi için yalvarabilirdim.

Cevap vermediğimde yanıma yaklaşıp dibime kadar girdi. İki elini kaldırıp yanaklarıma uzandığında sesimi çıkarmadım. Bana dokunmasına izin verdim. Avuçları yanağımda, parmakları tenimi okşarken gözlerimi kapatıp kendimi onun huzuruna bıraktım. Eski hallerimizi düşünüp gülümsedim. Hepsini geri alma şansı istiyordum.

Bunun olmayacağını fark ettiğimde gözlerimi açtım. Bir damla yaşın yanağımdan indiğini hissettiğimde kendime küfürler ettim. Ener'in ellerini tutup yanağımdan çektim. Dürüst olmaya karar verdim. "İyi değilim. Bunun sorumlusu da sensin."

Hırsla dudağını ısırdığında bakışlarım oraya odaklandı. Gözlerimi oradan ayırmak için zorladığımda konuştu.

"İyi ol."

İki kelime, beş harf kulaklarıma dolduğunda öfkelendim. Özür dilemiyordu. "Yapmadım" demiyordu. "İyi ol" diyordu. Hayatımı mahvetmiş olması yetmiyormuş gibi iyi olmamı bekliyordu.

"Neden, 'Yapmadım,' demiyorsun?"

Hâlâ yapmış olmadığına inanmamın aptallığını umursamadan sordum. Gözleri bana böyle bakarken başkasını sevmiş olamazdı. Bana seni seviyorum derken başkasına da diyemezdi. Beni öperken başkasını da öpemezdi.

Boynunu büküp ayaklarına bakarak fısıldadı. "Çünkü yaptım."

Kalbimin çığlığı tüm bedenimde yankılandı. İlk defa gözyaşlarım akmadı. Öfke tüm bedenimi sardı. Ener yalan söylemezdi. Gözlerini kaçırırken gösterdiği mahcubiyet gerçekten yaptığını

anlatırken titredim. Bugüne kadar yanımda korkunç birinin olduğunu düşünüp ürktüm. Tüm duygularımı bir hiçmiş gibi kullanıp bir köşeye fırlatmıştı. Hem Eylül hem o, beni iliklerime kadar kullanmıştı. Ben hiçbir şey fark etmemiştim. Ener, benim elimi tutarken Eylül'ün de elini tutmuştu. Dişlerimi sıkarken öfkemi saçtım.

"İğrençsin! Senden nefret ediyorum!" Üstüne yürüyüp bana bakması için çabaladım. "Pisliksin!"

Gözlerini kaçırdığında çenesinden tutup yüzüme bakması için zorladım. Gözlerime baktığında ondan tiksiniyormuş gibi ellerimi çekip üstüme sildim. "Benim elimden tutup en yakın arkadaşımı hamile bırakacak kadar korkunçsun! Kendi pisliğinde boğul!"

Yanından hızla geçip kapıdan çıkarken bu sefer önümde durmayıp yolu açtı. Ağlamak yerine gülmeye başladığımda beynimde yankılanan tek şey, "Yaptım," diyen sesiydi. Midem kalktığında elimi ağzıma götürüp öğürmemi durdurmaya çalıştım. Bir elim ağzımda bir elim karnımda ilerlerken merdivenlere yöneldim. Birine çarptığımda durdum. Karşımda duran Eylül'e baktığımda şansıma sövdüm.

Yanından geçmek için sola geçtiğimde sağa kayıp önümde durdu. Tavrını umursamayıp sağa yöneldiğimde sola yönelip tekrar önümde belirdi. Elimi ağzımdan çekip konuştum. "Ne istiyorsun, Eylül?"

"Senden nefret ediyorum!"

Öfkeyle konuştuğunda şaşırdım. Benim ondan nefret etmem gerekirken onun bana bu şekilde bakması mantıklı değildi. "Ne diyorsun sen?"

O ne kadar kızgınsa ben de o kadar kızgındım. İkimiz de öfkeyle birbirimize bakarken az önce Ener'den duyduğum cümlenin acısı öfkemi azaltmıyordu. Üzerime yürüyüp merdivenin son basamağını çıktığında geri adım attım. Gözlerindeki yorgunluk

ve tükenmişlikle berbat gözüküyordu. Sanki benim yerimdeymiş gibi davranıyordu.

"Yağız seni seviyor. Ener seni seviyor. Çevremdeki herkes seni seviyor. Bana bir pislikmişim gibi bakıyor. Senden nefret ediyorum." Kolumdan tutup sıktı. "Her şey senin yüzünden oldu!"

Yüzüme minik bir gülümseme yayıldı. Tavrı karşısında o kadar şaşkındım ki tüm dişlerimi göstererek sırıttım. Daha çok sinirlenip bir adım daha geldi. "Çok komik değil mi? Her acıyı yaşayan benim ama yine de iyi kız sensin. Nasıl oluyor mağdur ayağını oynamak?"

Eylül'ün kurduğu cümleler ona ait değil gibiydi. Son beş yıldır bana karşı tavrı hiç böyle olmamıştı. Üstüme neden geldiğini anlamazken öfkeyle konuştum.

"Derdin ne bilmiyorum ama benden uzak dursan iyi edersin!" Bedenimi ondan uzaklaştırdım. "Sevgilin ve bebeğinle sana mutluluklar!"

Arkamı dönüp boş koridorda yürümeye başladığımda Eylül'ün çığlığını duydum. Ani bir refleksle sesine döndüğümde merdivenlerden aşağıya yuvarlanan bedenini gördüm. Aşağıdan gelen insanları umursamadan Eylül'ün peşinden koştum. Merdivenlerin sonunda yatıyordu. Öfkemden eser kalmamıştı, telaşla sordum:

"İyi misin, Eylül?" Ne yapacağımı bilemeyerek kolundan tuttum. Yanımıza gelen birkaç kişiye baktığımda Azra ve Canan'ı gördüm. Bağırarak Eylül'e yaklaştılar. "Ne oldu, Eylül?" derken endişeli gözüküyorlardı.

Eylül, cevap vermek yerine ağlarken bedeninde neresinin acıdığını tahmin etmeye çalışıyordum. "Neren acıyor?" diye sorarken bacaklarına baktım. Açık renk kotundan akan kanı gördüğümde gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Dönüp Azra'ya bağırdım.

"Telefonum yok! Ambulansı ara. Kanaması var!"

Azra baktığım yeri gördükten sonra telefonu alıp ambulansı aradı. Canan'la birbirimize bakarken Eylül acıyla bağırdı. Bacaklarının arasına dokunduğunda elleri kan içinde kaldı. Daha çok ağlarken yanaklarından tutup bana bakması için zorladım. "Hey! İyisin! Bir şeyin yok. Ağlama!"

Ağzından dökülen tek kelime, "Bebeğim," demek oldu. Aklıma gelen düşünceyle sarsıldım. Azra'nın sesi bizi böldü. "Aradım, geliyorlar!"

Azra dizlerinin üstüne çökerken etrafımızda toplanan insanları gördüm. Eylül'ün çığlıklarını duyup geldiklerine emindim. Bir kolundan tutup ona döndüm. "Ayağa kalkabilir misin? İyi misin?" derken ne yapacağımı bilemiyordum.

Kolunu tutan elimi öfkeyle çektiğinde bağırmaya başladı. "Git buradan! Senden nefret ediyorum!"

Tepkisi karşısında titrerken hareketsiz kaldım. Yanında durmaya devam ederken hiç susmadan bağırıyordu. "Senden nefret ediyorum! Bırak beni! Git yanımdan."

"Ama sen..." Kekeliyordum. "Alın şunu başımdan!" diye bağırdığında irkildim. Sesi tüm koridorda yankılanırken yanımızdakilere seslendiğini anladım.

Bedenimi tutan kollara döndüğümde Kuzey beni Eylül'den uzaklaştırıyordu. Merdivenin başında duran Ener'i gördüğümde yardım dilenircesine gözlerine baktım. Gözlerini benden ayırıp Eylül'ün yanına koştuğunda tepkisizdim. Aşağıdan gelen Yağız bana bakmak yerine Eylül'ün başına geçtiğinde beni çekiştiren Kuzey'e izin verdim.

Merdivenlerin kalan kısmını inip duvara yaslandım. Kuzey beni bırakıp Eylül'ün yanına dönerken tek başıma kalmış kollarımı bedenime sarmıştım. Ambulansın sesini duyduğumu, içeriye bir sedyeyle girdiklerini, Eylül'ü alıp gittiklerini hatırlıyordum.

Yanımdan geçerken bana delice bakan gözlerini ise hiç unutamayacaktım. Onların arkasından yürürken herkesin bir yere dağılıp ambulansın gitmesini izledim.

Tek başıma, üzerimde Eylül'ün kanıyla kaldığımda okulun bahçesinde dikilmeye devam ettim. Ne kadar daha orada kaldığımı bilmiyorum. Soğuktan titrediğimi hissettiğimde yavaş yavaş caddeye yürüyüp gelen ilk taksiye atladım. Evin adresini verip her şeyi düşünmeye koyuldum.

Eylül'ün bacakları arasındaki kan aklıma gelince ceketime daha çok sarılıp ısınmaya çalıştım. Hava soğuk değildi ama ben ilikleri-me kadar üşüyordum. Her bir hücrem korku içindeydi. Eylül'ün bebeğini düşürme ihtimaliyle dehşete kapıldım. Onlara olan kızgınlığımın bir bebeğin canının yanında hiç olduğunu biliyordum. Eğer bebeğini kaybederse yaşayacağı acının altından nasıl kalkacağını tahmin edemiyordum. Başıma saplanan ağrıdan kurtulmak istercesine elimle oraya bastırdım. O kadar net ve şiddetli bir şekilde beynimde zonkluyordu ki ağlamak istiyordum.

"Geldik, hanımefendi."

Taksicinin sesini duyduğumda parayı verip arabadan indim. Yağız ne olursa olsun beni bırakmayacağını söylerken bunların olacağını hiç hayal etmemiş olmalıydı. Eylül'ün beni istemeyen sesi kulaklarıma dolduğunda, Yağız onun yanında olduğu için sevindim. En azından Eylül'e her şekilde destek vereceğini biliyordum.

Kapıdan girdiğimde içeride oturan annemi gördüm. Demek nöbet sırası ondaydı. İçimdeki acıyı umursamayarak tebessüm etmeye çalıştım. Annem beni görünce yerinden kalkıp yanıma geldi.

"Hoş geldin!" Bana sarılacağı sırada çığlık attı. Tepkisinden korkup bir adım gerilirken onun dehşet içinde elime baktığını gördüm. "Eline ne oldu, Asel?"

Elimin içindeki kana bakarken üstüme de bulaştığını gördü "Yaralandın mı?" derken annem vücudumu inceliyordu.

"Hayır, ben iyiyim."

Bedenim zarar görmedi ama ruhum kanıyor anne.

"Kimin kanı bu?" Avukat Melda Carter geri dönmüştü. Zi ninden onlarca senaryo geçtiğine emindim.

"Eylül, merdivenlerden yuvarlandı. Bacakları arasından ka akıyordu. Ben ona yardım etmeye çalıştım." Gözlerinin içine bi kıp korktuğum soruyu sordum. "Ya bebeğe bir şey olursa?"

Annem iki eliyle yanaklarımı tuttu. "Eylül nasıl düştü, Asel?"

Sorduğu sorunun nedenini düşünmeye fırsat bulamadan ce vapladım. "Bilmiyorum. Benim üstüme yürüdü. 'Senden nefre ediyorum,' gibi şeyler söyledi. Benden uzak durmasını söyleyip arkamı döndüm. Tam gidecekken çığlıklarını duydum. Ayağı takılmış olmalı. Bilmiyorum, görmedim."

Derin bir nefes verip, "Gel buraya," dedi. Bedenimi çekip kollarını sararken ona sarıldım. Gözyaşlarım akarken hıçkırıklarımın arasından konuştum. "Ya bebeğine bir şey olursa?"

Sırtımı sıvazlarken, "Şşş!" diyordu. "Bir şey olmayacak."

Biraz daha o şekilde kaldıktan sonra geri çekilip konuştu. "Yağız nerede?"

"Ambulansla beraber gitti. Eylül'ün yanındadır."

Kaşları çatıldı. "Seni yalnız bırakmaması gerektiğini söylemiştim."

Ondan uzaklaşıp üzerimdeki kandan kurtulmayı düşündüm. "Böyle bir durumda Eylül'ün yanında olup destek vermesi en doğru olan."

Merdivenlere yönelirken aklıma gelen fikirle anneme döndüm. "Babama gelirken bana bir telefon almasını söyleyebilir misin? Sim kartım nerede?"

Annem kollarını göğsünde birleştirdi. "Baban aslında sana bir telefon aldı. Bir gün istersin diye. Bekle biraz." Mutfağa girip bir

dolabı açtığını duydum. Gelen tıkırtılar sonrası mutfaktan çıkıp yanıma ulaştı. "Al bakalım, yeni telefonun." Elime hiç açılmamış bir kutu uzattı. "Kartın da burada."

İkisini de alıp, "Teşekkür ederim," dedim. Basamakları yavaşça tırmanıp odama girdim. Telefonu ve hattı masaya bırakıp duşa ilerledim. Üzerimdeki kandan ve beynimdeki düşüncelerden kurtulmaya çalıştım.

Hem Eylül hem Ener'le karşılaşmak ve ikisiyle de bir nevi yüzleşmek çok ağır gelmişti. Ener'in, "Çünkü yaptım," ve Eylül'ün, "Senden nefret ediyorum," sesleri zihnimden çıkmıyordu.

Bir noktada hata yapmış olabilir miyim diye düşündüm. Bana bunu yapmaları için bir sebep aradım ama bulamadım. Ener'le ilişkimi yok sayıp bir ilişki yaşamaları için bir sebep gerekmiyordu. Fakat her şeyi elde etmesine rağmen Eylül'ün benden nefret etmesi canımı daha çok yakıyordu. Ona nasıl zarar vermiş olabilirdim, bilmiyordum.

Gözyaşlarım saçlarımdan akan suya eşlik ederken hıçkırdım. Bundan sadece bir ay önce birbirini seven arkadaşlar olduğumuza inanamıyordum. Zaman, acımasızdı. Sevdiklerim ile arama uçurumlar koymuştu. O günler sanki çok uzakmış gibi hissederken ağlayarak duştan çıkıp yorganın altına sığındım.

Titrememem geçtiğinde üstümü giyinip kendime geldim. Masanın üstünden telefon ile sim kartını alıp kurmaya çalıştım. Ancak yarım saat sonra tüm uygulamaları ve rehberi geri getirebildim. İlk işim Yağız'ı aramak oldu. Çilli ismine tıklayıp uzun uzun çalan telefonu açmasını bekledim. Açmadı. Sessizlik odamı ele geçiriyordu, nefes alıp verişim ve telefonun çalma sesi dışında her taraf sessizdi. Birkaç denemeden sonra başarısız olmanın hüznüyle telefonu komodine koyup uyumaya karar verdim. Son günlerde o kadar az uyumuştum ki vücudum bunu bekliyormuş gibi hemen kendini bıraktı.

Gözlerimi açtığımda hava çoktan kararmıştı. Hemen telefonumu alıp Yağız'ın bana geri dönüş yapıp yapmadığına baktım. Ekranda hiçbir bildirim görmeyince hayal kırıklığı yaşadım. Birkaç mesaj atıp merak ettiğimi ve beni aramasını söyledim. Birkaç kez de aradıktan sonra derin bir nefes verdim. Eylül'ün yanında olduğu için açamadığını, telefonunun sessizde kalmış olabileceğini düşündüm. İçimde yükselen endişeyi bir kenara bıraktım.

Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra akşam yemeği için mutfağa indim. Masada oturan annem ve babam çoktan başlamış, önündeki tabaklara bakıyorlardı. Babam beni gördüğünde konuştu. "Seni uyandırmak istemedik canım."

Kafamı sallayıp annemin karşısındaki sandalyeye yerleştim. Bir şeyler atıştırmak için tabağımı doldururken annemin sesini duydum. "Biraz daha iyi misin?"

"Evet." Fısıldadım. "Eylül nasılmış biliyor musun?"

"Nereden bilebilirim?" Aşırı umursamaz bir tavırla çatalı ağzına götürdü.

"Belki annesiyle konuşmuşsundur diye düşündüm." Bardağa su dolduruyordum.

Elindeki çatalı bırakıp masaya yaklaştı. "Sana başka bir haber vereyim: Zerre umurumda değil!"

Tepkisi karşısında gözlerimi devirdim. "Bu kadar kötü biri değilsin. Kötü biriymiş gibi rol yapmayı kes!"

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Onun yaptıklarının yanında ne kadar kötü olabileceğime dair hiçbir fikrin yok."

"Benden daha kızgın olman ilginç." Annem bana şaşkınlıkla bakarken cümlemi sesli söylediğimi anladım. Zihnimden geçen cümleleri kontrol edemediğim için ofladım. Aşırı tepki vereceğini biliyordum.

"Eğer senin yaşadıklarını yaşamış olsaydım bunu kontrol edebilirdim. Acımın üstesinden gelmeyi başarırdım." İmasının beni

kırdığını anlamış gibi devam etti. "Bunu sen üstesinden gelemiyorsun diye söylemiyorum."

Elindeki çatalı tabağa fırlattı. "Bunları sen yaşadığın için hiçbir şey yapamıyorum. Ben kendim olsaydım bir şekilde halledebilirdim. Ama sen... " Derin bir nefes aldı.

"Düşüncelerini okuyabilmek, sana yardım edebilmek için neleri vereceğimi bilemezsin." Gözünden bir damla yaş aktı. "Kendi canımdan çok sevdiğim kızımın gözlerimin önünde eriyip gitmesini durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum."

Ayağa kalkıp gittiğinde ellerimi masanın altında birleştirip akmak isteyen gözyaşlarıma engel oldum. Babam kolumu sıvazlayıp fısıldadı. "Bence yanına git. Sana ihtiyacı var."

Annem her zaman soğuk biri olmuştu. Sevgisini açık açık gösteremezdi. Otoriter ve disiplinli tavırları onu olduğundan sert yapmıştı. Şu an herkesten çok kırılgandı. Karşısına çıkan her zorlukla baş edebiliyordu. Ama sevdiği birinin yaşadığı acıya katlanamıyordu. Bu onu daha savunmasız yapıyordu.

Babamı dinleyip annemin peşinden gittim. Balkon kapısını açık gördüğümde arkası dönük bedenine hızlıca ilerleyip sarıldım. Bedeni kaskatı kesildikten saniyeler sonra şaşkınlığını bir kenara bırakıp arkasını dönerek kollarını bana doladı. Gözyaşlarını bırakırken ilk defa onunla kendimi bu kadar yakın hissettim. Gözyaşlarımız birbirine karışırken öylece sarıldık. Onun sıcaklığı, kokusu bana herkesten çok huzur verdi. Gözyaşlarını silip geri çekildiğinde gözlerinin içine baktım.

"İyiyim, anne. Daha iyi olacağım. Bunu beraber başaracağız."

"Biliyorum, bebeğim. Sen benim kızımsın. Her zaman çok güçlüsün!" Bedenimi daha çok sıkarken konuşmaya devam etti. "Seni seviyorum."

Annemin beni sevdiğini her zaman bilirdim ama bunu ondan pek duymazdım. Heyecandan titreyip daha çok ağlamaya

başlarken hıçkırıklarım arasından kekeleyerek konuştum. "Seni çok seviyorum anne."

Dün akşam annemle yaşadığımız andan sonra rahatladığımı hissediyordum. Onunla bu kadar açık olabilmek ve birbirimizi anlamak iyi gelmişti. Sabah uyanır uyanmaz bir bildirim görmek üzere telefonuma baktım. Hiçbir şey göremediğimde kalbimden gelen minik bir çatlama sesi duydum. Yağız'ın hiçbir şekilde dönüş yapmamış olması saçmaydı. Ne dün akşam ne de bugün sesi çıkmamıştı. Bu işte bir yanlışlık vardı.

Yataktan hızla kalkıp okul için hazırlandım. Bugün quiz vardı. Geleceğinden emindim. Eğer gelmezse sıkıntı daha büyüktü.

Hazırlanmam bittikten sonra evdekileri es geçip taksiye atladım. Yolda giderken Yağız'ın hareketlerindeki anlamsızlık ve Eylül'ün bebeğine olan merakım beni telaşlandırmaya başladı. Telefonumdan gelen bir sesle irkildiğimde derin bir nefes verip ekrana baktım. Yağız'dan olduğunu sandığım mesaj yabancı bir numaradandı.

Ekranda yazan "Canavar!" yazısına kaşlarımı çatarak baktım. Numaranın sınıf grubundan birine ait olabileceğini düşünüp gruba girerek kaydetmediğim numaralar arasında gezindim. Numarayı bulduğumda profil resmini açtım. Karşımda Canan'ın arkadaşı Ezgi'yi gördüğümde gözlerimi devirdim. Mesajı aşırı anlamsız geldiği için umursamamayı seçtim. Taksici okulun önüne yanaşırken ödemeyi yapıp arabadan indim.

Yağız'la yüzleşmeyi düşündüğüm için içimde bir heyecanla koridorda ilerledim. Duygularımı kontrol etmeye çalışıp sakin görünmek için çabaladım. Sınıftan girdiğim an gözler bana çevrildi. Aralarında Yağız'ı bulmaya çalışırken her zaman oturduğum sıranın boş olduğunu gördüm. Telefonuma bir mesaj geldiğinde cebimden çıkarıp sıraya yürümeye başladım. Sınıf grubuna Canan yazmıştı.

"Canavar geldi."

Bugün ikinci kez karşılaştığım bu mesajın ne anlama geldiğini çözemezken kaşlarımı çattım. Sırama oturduğumda herkesin bana bakıp fısıldadığını hissediyordum. Olayı anlamaya çalışırken sıramın üstündeki ikiye katlanmış kâğıda baktım. İçimden bir ses aynı kelimeyi üçüncü kez göreceğimi söylerken oturduğum yerde kıpırdandım.

Kâğıdı açtığımda karşımda büyük harflerle aynı kelime yazılıydı. Ama bu sefer kızgınlıkla yazıldığı belli olan bir de ünlem işareti vardı yanında.

"CANAVAR!"

Yanıma birinin yaklaştığını fark edince başımı kaldırıp baktım. Kuzey, yüzünde sert ve kızgın bir ifadeyle beni süzüyordu. Kâğıdı iki parmağımın arasına sıkıştırıp ona doğru yavaşça salladım.

"Bu ne anlama geliyor?"

Elini önümdeki masaya koyup bana yukarıdan baktı. "Yeterince açık!"

"Anlamıyorum."

Ne Kuzey'in sesindeki öfkeyi ne de bu kelimeyi...

Ukala bir tavırla devam etti. "Eylül'ün tercihi *bebek katili* ama ben sana *canavar* kelimesini daha çok yakıştırıyorum."

Tüm bedenim kaskatı kesilirken duyduğum tek şey "katil" kelimesiydi. Bebek katili derken benden bahsetmiş olamazdı. Kuzey'in arkasından gelip onu önümden çeken kişiye baktım. Yağız, gözlerinde öfkeyle beni süzüyordu. Nasıl bu hale geldiğini düşünürken kolumdan tutup beni oturduğum yerden kaldırdı. Sıraların arasından beni çekiştirip sınıftan çıkarırken Kuzey'in *katil* diyen sesi hâlâ zihnimdeydi.

Boş bir sınıfa girdiğimizde kolumu bırakıp kapının önünde derin nefesler almaya başladı. O kadar kötü bir haldeydi ki Kuzey'in söylediklerini unutup Yağız'a yaklaştım.

"Ne oldu sana?"

Elimi yanaklarına koyup gözlerinin içine baktım. Saatlerce ağlamış gibi bir hali vardı. "İyi misin?" derken ellerimi kibarca yüzünden çekip benden bir adım uzaklaştı. Bu hareketiyle titredim.

Ellerimi cebime sokup bildirim gelen telefonumu sessize aldım. Konuşması için yalvaran gözlerle Yağız'a baktım. Ağzından kelimeler dökülürken sesi çok kırılgandı.

"Gerçekten yaptın mı?"

Öfkeyle bağırdım. "Neden bahsediyorsunuz? Herkesin bilip benim bilmediğim lanet şey ne? Yeter!"

Gözlerini benden kaçırıp dudağını ısırdı. Ayaklarını izliyordu. "Eylül'ü merdivenlerden ittin mi?"

Bebek katili...

Canavar...

Bu kelimeler zihnimde yerlerine oturan yapboz parçaları gibiydi.

Bebek katiliydim. Çünkü Eylül herkese onu ittiğimi söylemişti.

Canavardım. Çünkü bir bebeğin canına kıyacak kadar kötü bir varlıktım.

Fakat zihnime oturmayan kelimeler Yağız'a aitti. "Gerçekten yaptın mı?" demişti.

Sorunun cevabı fazlasıyla netken sorunun sorulmuş olması canımı yakmıştı. Yapboz parçasını yerine yerleştirmeye çalışırken defalarca denediğim için köşelerinden kırılmış, yıpranmıştı. Cevap vermediğimde kafasını kaldırıp beni izledi. Tepkimi anlamak ister gibi kaşlarını çatmıştı.

Bir adım yaklaştım. "Bu yüzden telefonlarımı açmadın."

Bir adım daha yaklaştım. "Bu yüzden benden kaçtın."

Ellerimi havaya uzattım. "Bu yüzden sana dokunmama izin vermedin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçimde yükselen yaşları durdurmak için yutkundum. Ellerimi bedenimin yanına indirdim. "Yaptığımı düşündün." Fısıltıyla söylemiştim.

Konuşmak için ağzını açtığında öfkeyle bağırdım. "Benim birinin canına kıyabileceğimi, en sevdiklerime zarar verebileceğimi düşündün! Ve karşıma çıkıp bana bunu soruyorsun!"

Duyduklarımın şaşkınlığıyla ellerimi kafama götürüp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "İnanamıyorum." Sesimdeki çaresizliği hissetmiştim.

Yağız'ın yanından çıkıp gitmek isteyince, "Asel!" dedi. Koridora bir adım attığımda dışarıda gördüğüm sınıf arkadaşlarımı es geçtim. Yağız kolumdan tutup beni çevirdiğinde son bir gayretle kendimi ellerinden kurtardım. Onlarca kişi beni izlerken Yağız'ın gözlerinin içine baktım.

"Hepinizden nefret ediyorum!"

Gözümü herkesin üzerinde gezdirip bağırdım. "Hepinizden nefret ediyorum!"

Arkamı dönüp hızla koştum. Okulun bahçesinden çıktığımda babamı aramak için telefonumu çıkardım. Ekrana gelen onlarca bildirimi gördüğümde gözyaşlarım akmaya başladı.

Canavar!

Canavarsın!

Bebek katili!

Canavar!

Canavar.

BÖLÜM 23

SEVGİNİN İNANCI

"Gözlerinizin ardındaki gerçeği görebilenlere..."

Rihanna – *Cry*

Günümüz

Deniz bedenimi sararken kendimi ona teslim ettim. Gözyaşlarım kucağına akarken saçlarımı okşamaya başladı. Sesini duyduğumda, "Biliyorum," dedi. Söylediği şeyi anlamamış gibi kaşlarımı çatarken hıçkırdım. Ağlamam kesilirken ondan uzaklaşıp yüzüne baktım. İçten bir ifadeyle tekrarladı.

"Biliyorum."

Fısıltıyla çıkan sesim çatlamıştı. "Ne?"

Elleriyle yüzümü kavradı. Dudağıma bir öpücük kondurup geri çekildiğinde donup kaldım. "Senin yapmadığını biliyorum. Onun söylediği gibi biri değilsin."

Benden nefret edip kaçacağını düşünürken yanımda olup bunları söylemesine anlam veremedim. Yıllardır tanıdığım arkadaşlarım bile bana inanmayıp suçlamışlardı. En çok onlar canımı yakmıştı.

BELONGS TO KAMUS TEAM

Şimdi Deniz bana nasıl böyle güveniyordu anlamıyordum. Şaşkınlık içinde ağlayarak konuştum. "Ama sen–" hıçkırdım. "Nasıl?"

Beni kendine çekip gözyaşlarımı parmaklarıyla sildi. "Sana en başında söylemiştim. İçindeki kızı görebiliyorum. Sert duran bakışlarının arkasında kırılgan biri var."

Islanan yanağımı öpüp alnını, alnıma yasladı. Derin bir nefes alıp devam etti. "Eylül'e nasıl baktığını görüyorum. Ne yaşamış olursanız olun, gözlerin hâlâ onu sevdiğini söylüyor."

Şaşkınlıkla Deniz'i izlemeye devam ettim. "Eğer kapıdan girip şu an senden özür dilese," yutkundu. "Eylül'ü affedecek kadar merhametlisin. Ona ya da bebeğine zarar veremezsin."

Hayatımda ilk defa birinin bana bu kadar inandığını hissediyordum. Gözyaşlarım hızlanırken dudağımı ısırmaya başladım. Beni kısa sürede bu kadar iyi tanımasının şaşkınlığını üstümden atamazken yanağımdan öptü.

"Sen sevdiklerini incitebilecek biri değilsin."

Sözleri kalbimde kraliyet kurarken dizlerimin üstünde kalkıp boynuna sarıldım. Kollarını belime sararken, "Teşekkür ederim," dedim. Sesim titrese de yüksek sesle konuştum. "Teşekkür ederim, bana inandığın için."

Yaşadığım ihanetten, üzerime atılan iftiralardan çok, sevdiklerimin bana inanmaması canımı yakmıştı. Gözlerimin içine bakıp gerçekleri görmek kolayken beni sorgulamayı seçmişlerdi. Her şeyden çok değer verdiğiniz insanlar size inanmadıklarında kendinizden bile şüphe etmeye başlardınız. Deniz, şüpheye düşmeden bana inanan ilk kişiydi. Tüm acımın üstüne gelmiş ama benden bir an olsun vazgeçmemişti. Şimdi anlıyordum ki en başından beri bana inanıyordu. Her şeye rağmen...

Geri çekilip gözlerinin içine baktım. "Seni seviyorum." Ellerim yanaklarını bulurken sözlerimi bastırarak tekrarladım. "Seni çok seviyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yüzünde gülümseme belirirken, "Ben de seni seviyorum bir tanem." dedi. Önce yanağında beliren gamzesine, sonra dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bana tekrar sarıldığında yavaşça ayağa kalkıp beni de peşinden sürükledi.

"Dikkatli ol!" Yerdeki kırık parçalara dikkat ederek ayağa kalkmaya çalıştım. Kolunu belime dolayarak bana destek olurken karşıdaki koltuğa yerleştik. Deniz kolunu omzuma atıp başımı göğsüne yasladı. İkimiz de sessizlik içindeyken duyduklarıma hâlâ inanamıyordum. Çevremdeki herkesin bana inansa bile bir an şüpheye düştüğünü görmüştüm. Gözlerindeki "Ya yaptıysa?" ifadesi her zaman olmuştu. Ama Deniz...

"Asel!"

İsmimi duyduğumda kafamı kaldırıp evin girişine baktım. Açık kapıdan telaşlı bir şekilde giren Yağız'ı gördüm. Yerimde doğrulduğum sırada Deniz elimi tutup beni bırakmadı. Yağız, yavaşça ilerlerken bir yandan evin dağılan halini izliyordu.

"Yağız?" dediğimde bana döndü. Endişeli gözlerle yanıma gelip önümde duran sehpanın üstüne oturup elini dizlerime koydu. "İyi misin, prensesim?"

Kafamı sallarken elini yanağıma koyup kuruyan gözyaşlarımı temizlemeye çalıştı. "Ağlama, lütfen!" dedi yorgun bir sesle.

Deniz öne atılıp konuştu. "Ağlaması için bir sebep yok. Onun bir şey yapmadığından ve Eylül'ün saf kötülükten ibaret olduğuna eminim."

Yağız şaşkınlık içinde geri çekilip Deniz'e odaklandı. "Koşarak kaçarsın diye düşünüyordum."

Deniz'in gözlerine baktım. "Ben siz değilim."

Bana bakıp göz kırptığında gülümsedim. Ener'le yumruklaştığı gün odasındaki tuvalette söylediği sözler aklıma geldi. "Ben herkes değilim," demişti. Doğruyu söylemişti.

Kurduğu cümleyle Çilli'nin canının yandığını biliyordum. Ama Deniz'e hak verir gibi sessizliğini korudu. Öfkeyle elini

yumruk yaptığını gördüm. Pişmanlık içinde bakan gözleri, öfkesinin Deniz'e değil kendisine olduğunu belli ediyordu. Tek kelime etmezken sakinleşmesi için ona sarıldım. Rahatlaması için daha çok sıkarken konuştu.

"Kemiklerimi kıracaksın!"

Gülümseyerek ondan uzaklaştım. "Hak ettin!"

İçimde bir yanım hâlâ Deniz'in söylediklerine inanamıyor, diğer yanım ise mutluluktan kıpır kıpır dans ediyordu. O kadar rahatlamıştım ki üstümden koca bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Yaşadıklarımın tamamını anlatmaya fırsat bulamamıştım. Ama onun bana inanıyor olması bile yeterliydi. Tekrar Deniz'e dönüp göğsüne yaslandığımda bana sarılıp kolumu sıvazlamaya başladı. Dağıttığım evi izlerken Yağız konuştu.

"Annen bu sefer seni öldürecek." Kafamı sallayıp endişeyle konuştum. "Kesinlikle!"

"Ama ben ne yapacağımızı biliyorum," dedi Yağız göz kırparak. Kaşlarımı havaya kaldırıp merakla devamını bekledim.

"Akşama kadar her yeri toplayıp eski haline getireceğiz." Gözleri önce aynayı, sonra balkon kapısını bulduğunda, "Ama biraz zor olacak galiba," diye ekledi.

Onun düşünceli haline gülümsedim. Deniz, mümkünmüş gibi beni kendine daha çok çekerken boşta duran elini tuttum. Yağız, bize dönüp gözlerini devirdi. "Vıcık vıcık aşkınızı sonra yaşayın! Yapılacak çok iş var!"

Ayağa kalkıp mutfağa yönelirken Deniz doğrulup bana döndü. "Daha iyi misin?"

Elini sıktım. "Ufak bir sinir kriziydi. Kendime geldim."

Saçlarımı geri atıp omzumu okşadı. "Başıma belasın Asel Carter."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Ya, öyle mi?"

Gülerek, "Hı-hı," dediğinde kızgın bir ifadeyle bakmaya çalıştım. Başarısız olduğumda daha çok güldü. Gözlerimin içine

bakarken dudaklarını yüzüme yaklaştırdı. Üzerimize doğru gelen bir cisim gördüğümde korkudan çığlık attım. Deniz'le arama düşen çöp poşeti rulosuna bakarken Yağız kükredi. "Size sonra sevişirsiniz dedim! Kalkın da iş yapın, görgüsüzler!"

Yağız'ın bunları ortamı yumuşatmak ve beni güldürmek için yaptığını biliyordum. Yaşadıklarımı bir nebze geride bırakırken Deniz elimi bırakıp ayağa kalktı.

"Sen biraz dinlen, biz hallederiz."

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda parmağını dudaklarıma bastırıp beni susturdu. Yüzüme yaklaşıp fısıldayarak konuştu. "İnsanlar seni kırarken parçalarını kendin toplamışsın. İzin ver, bu sefer senin kırdıklarını biz toplayalım."

Gülümseyip benden uzaklaşırken Yağız'ın yanına ilerleyip elinden diğer poşeti aldı. Bir yandan poşeti açarken diğer yandan hasar kontrolü yapıyordu. Söylediği cümlenin etkisi tüm bedenimi sararken gözlerimi ondan alamadım. Deniz, bir an umursamaz ve ukala gözükebilirken bir anda anlayışlı ve romantik bir erkek olabiliyordu. Tavırlarındaki olgunluk ve samimiyet içimi ısıtırken kırdıklarımı toplamasına izin verdim.

Bir ara Deniz alaycı bir ifadeyle Yağız'a döndü. "Hep böyle kıskanç mıydın yoksa benim yakışıklılığımı gördükten sonra mı başladı?"

Yağız'ın ağzından sahte bir kahkaha çıktı. "Rakibim bile olamazsın ördek kafalı!"

İkisi birbirleriyle uğraşıp evi toparlamaya çalışırken tebessüm ettim. Yağız'ın geçen sene söylediği "Gerçekten yaptın mı?" cümlesi aklımdan çıkmıyordu. Kaç yıllık arkadaşım olmasına rağmen beni sorgulamış, bir bebeği öldürebileceğimi düşünmüştü. Buna inanmasa bile şüphe etmişti. Hem üzülüyor hem de ona hak veriyordum. Eylül'le arkadaşlığı benden öncesine dayanıyordu. İkimizi de severken neye inanacağını bilememiş olması ve arada kalması

normaldi. Deniz'in de söylediği gibi benden özür dilediklerinde sevdiklerimi affedebilecek bir yanım vardı.

Eylül ise onu itip bebeğini öldürdüğümü söyleyerek sadece kendine zarar vermişti. Beni sevdiklerimden kopardığını düşünürken kendi vicdanıyla daha çok acıya batmıştı. Benim için canavar veya bebek katili diyen insanlar, geçen aylardan sonra beni gördüklerinde iyi davranmaya çalışmıştı. Yağız gibi onların da bildikleri şeyler vardı ya da sadece bu süreçte Eylül'ün gerçek yüzünü görmüşlerdi. Eylül ve Ener'in neyi sakladığına dair ilk defa merakım bu kadar çok artmıştı. Yağız'ın gerçekleri net bir şekilde görmesinin nedenini öğrenmem gerektiğini hissettim. Bugünlük bu kadar acının fazla geldiğini düşünerek yarın Yağız'la bu konuyu konuşma kararı aldım.

Yanağımdan öpmesiyle uyandım. Deniz mavi gözleriyle beni izliyordu. Gözlerinin içine baktığımda kendi yansımamı gördüm. Uyku sersemi halim ve dağılmış saçlarımla korkunç görünüyordum. Gözleri ışıldayıp dudaklarına bir gülümseme yerleşirken konuştu. "Günaydın balım."

Üzerimdeki battaniyeyi çekip serinlemeye çalışırken kaşlarımı çattım. "Saat kaç?"

"Bir an sevgilinin yanında horlayacaksın diye çok korktum." Yağız, elinde bir cips paketiyle karşı koltuktan beni izliyordu. "Saatlerce uyuyup beni bu çirkin suratla baş başa bıraktın!"

Yağız'ın dediklerine gülümserken, Deniz üzerimdeki battaniyeyi katlıyordu. "Sana gidebilirsin demiştim."

Gözlerini devirirken Yağız, hemen cevapladı. "Kurda kuzu emanet ederim, seni ona emanet etmem Deniz."

"İsmimle hitap ettiğine de şükür," derken benim için Yağız'a katlanır gibi bir hali vardı.

"Saat kaç oldu?" derken sesim boğuk çıkmıştı.

"Sekiz."

Aniden yerimden kalkıp etrafıma bakınırken çığlık attım. "Annemler geldi mi?"

İkisi de bana şaşkınlıkla bakarken etrafı süzmeye başladım. Uyuyakalıp her şeyi mahvetmiştim. Deniz ve Yağız'ın tüm evi toparladığını görüp içim rahatlayacakken kırılan ayna ve camla bakışıp ellerimi kafama koydum.

"Hayır, daha gelmediler." Yağız'a dönüp cevap verdim. "Bu sefer bittim ben. Ne yapacağım?"

"Ya terapiye tekrar başlayacaksın ya da ilaçlara. Melda Carter, bunun altında kalmaz."

Deniz şaşkınlıkla bizi izlerken, "Bence annenden kaçışın yok ama belki bu gecelik–" deyip sessizliğe büründü. Yağız hemen atlayıp devam etti. "Bu gecelik kaçıp kafa dağıtabiliriz. Her zaman gittiğimiz mekâna gidelim."

"Yok! Annem bu sefer beni öldürür. Bir de evde beni bulamazsa iyice deliye döner." Evde kalıp sorunlarımla baş etmem lazımdı.

"Hayır! Bence bir gecelik kendine izin ver. Her türlü cezanı çekeceksin. En azından ne kadar geç o kadar iyi?" Deniz bir kaşını kaldırmış sorar gibi beni inceliyordu. Yağız da kafasını sallayıp Deniz'e destek olurken aklıma gelen düşünceyi söyledim.

"Siz ikiniz ben uyurken anlaştınız mı?" Bir dedektif edasında onları süzerken aynı anda cevap verdiler.

Deniz, "Evet!" derken Yağız ise, "Hayır!" diye haykırmıştı.

Ben gülmeye başladığımda Yağız yanındaki yastığı alıp Deniz'e fırlattı. "Sen ne hanımcı çıktın be!"

Deniz onu umursamadı. "Hadi hazırlan. Biraz kafa dağıtalım!"

Kırdığım ayna ve balkon kapısını incelerken dediklerini düşünüp tarttım. "Peki, tamam."

Yağız, zafer kazanmış gibi havaya yumruk savururken onları bırakıp odama çıktım. Dolaptaki kıyafetlerimi incelerken kırmızı

bir elbise dikkatimi çekti. Geçen yıl Yağız, aldatıldığımı öğrendikten sonra ki okula ilk gidişimde buna benzer bir elbise göstermişti. Abartılı olacağını düşünüp giymemiştim. O gün okulda yaşadıklarım aklıma gelince yüzümü buruşturup anılardan kurtulmaya çalıştım. Hırsla kırmızı elbiseyi alıp giyinmeye başladım.

Aynanın karşısında kırmızı uzun kollu mini bir elbiseyle duruyordum. Saçlarımı balerin topuzu yapmış, topuklu ayakkabı giymiştim. Gereksiz bir şekilde abartılıydım. Karşımdaki görüntüme omuz silkip ceketimi koluma alarak aşağıya indim.

Deniz ve Yağız koltukta otururken beni ilk fark eden mavi gözler oldu. Mini elbisemi baştan aşağıya süzerken Yağız'ın ıslık sesini duydum.

"Kırmızı mı?" Yağız, inanamayan gözlerle bakmaya devam etti. "Siyahtan vazgeçip başka renklere kavuşan seni daha çok seviyorum."

Gülümsedim ama cevap vermedim. Deniz ayağa kalkıp yanıma gelirken onu süzdüm. Üstündeki tişörtü değiştirip bir gömlek giymişti. Kolunu belime dolayıp yanıma yerleşirken Yağız'ın da üstünü değiştirdiğini gördüm.

"Kıyafetleri nereden buldun?" Pantolonu aynıyken üstünde farklı bir gömlek vardı.

Ellerini cebine sokup ayaklarına bakarken cevap vermemesine şaşırdım. Deniz'e bakıp döndüğümde gülümsüyordu. Ben de gülmeye başlayıp Yağız'la dalga geçtim. "Sakın Deniz'den aldım deme!"

Tepkime sinirlendiğinde kesinlikle Deniz'den aldığını anladım. Bizi es geçip kapıya yönelirken arkasından onu takip ettik. "Deniz'e demediğini bırakmayıp şimdi de arkadaş olman?" Bir yandan gülüyor bir yandan konuşuyordum.

Yağız, bahçenin ortasında bir anda durup bana döndü. "Ördek kafayla arkadaş değilim!"

Kahkaha attığımda bu sefer Deniz de bana eşlik etti. "Aynen, aynen!" derken onu daha da çıldırttığımızın farkındaydım.

Yağız kendi arabasına binerken ben de Deniz'in arabasının yanında bekliyordum. "Yağız!" diye bağırdığımda durup merakla bana baktı.

"En büyük aşklar kavgayla başlar!"

Yüzünü buruşturduğunda hızla yolcu koltuğuna yerleşip kapıyı kapadım. Deniz'in mavi gözlerindeki ışıltı onun da eğlendiğini gösteriyordu. Yola çıktıktan sonra ilk işim annemi aramak oldu. Evi biraz dağıttığımı söylediğimde aşırı öfkelendi. Deniz'in yanında annesinden azar yiyen kız olmak istemediğim için dediği her şeyi, "Tamam, haklısın," diyerek geçiştirdim.

Deniz'e daha fazla haksızlık etmemek için ne kadar benden bunu istemese de geçen yıl yaşanan her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlattım. Üzerime atılan iftira sonrası aylarca neler yaptığımı, okula gitmediğimi, kendi köşeme çekilip herkesten uzaklaştığımdan bahsettim. Eylül'ün söylediklerine herkes bir şekilde inanırken kendimi savunma gereği bile duymadığımı söyledim. Beni bütün ciddiyetiyle dinleyip bir an olsun elimi bırakmadı. Ne kadar güçlü bir kız olduğumu hatırlatıp destek olmaya çalıştı. Ama en çok bana olan bakışları kalbimi sızlattı. Mavi gözlerinin ardındaki inanç o kadar gerçek ve güçlüydü ki ne yaparsam yapayım onun kalbinde her zaman gördüğü o iyi kız olacaktım. Çünkü o beni böyle sevmeyi seçmişti.

Mekânın önüne geldiğimizde arabadan inip elini sıkıca tuttum. Saatler önce camı çerçeveyi indirip sinir krizi geçiren kızdan eser yoktu. Sakin ve mutlu hissediyordum. Bana göz kırpıp ilerlerken onu beklememizi söyleyen Yağız'ı umursamadan içeri girdik.

Müziğin sesini iliklerime kadar hissediyordum. Barda boş tabureler bulunca çıkıp oturduk. Yağız, yanımıza geldiğinde müziği bastırmak için yüksek sesle konuştu.

"Adisiniz!"

Deniz'le beraber gülümsedik. "Teşekkür ederiz!" diye bağırdığımda Yağız gözlerini devirdi. Barmene dönüp bir şeyler istediğini gördüğümde onu umursamayıp dans eden insanlara döndüm. Fazla kalabalık değildi. Buna rağmen herkes iç içe dans ediyordu.

Gözlerimin önünde beliren içki dolu bardağı gördüğümde irkildim. Yağız kulağıma yaklaşıp bağırdı. "Bence bu gece içmelisin!"

Elindeki bardağı alıp barmene geri verdim. "İnsanlar içinde içmem!"

"Biraz kafanı dağıtabilirdin!" Sesi öfkeli çıkıyordu.

"İçmek senin yöntemin! Benim değil Çilli!" Bana kızarak tekrar gözlerini devirdi. Onun elinde içki görmediğimde kolundan tutup gitmesine engel oldum. "Sen neden içmiyorsun?"

"İnsanlar içinde içmem." Beni taklit eden sesi çok çirkin çıkmıştı. Kolunu bırakıp gözlerimi devirdim. İstediğini yapabilirdi, umurumda değildi.

Deniz kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Ona gülümseyip başımı omzuna yasladım. Yağız'ın piste gidip yalnız başına dans eden bir sarışını etkilemeye çalışmasını izledim. Onu bildim bileli ilk hedefi hep sarışınlar olmuştu. Boyalı sarı saçtan ne kadar çok kaçıyorsa, doğal sarı saça o kadar hızlı koşuyordu.

Bu gecenin sonunda Yağız'a gerçekleri sormak istiyordum. Bana söylemek istediklerini öğrenmeliydim. Geçmişimden kaçmak istedikçe peşimi bırakmıyorsa ben de üstüne yürüyüp onunla savaşmalıydım.

Deniz aniden ayağa kalktığında daldığım düşüncelerden uzaklaştım. Elimden çekiştirerek piste ilerledi. Durduğumuzda ona bakıp gülümsedim. Ellerini belime koyup beni yeniden kendine çekti. Ben de ellerimi omuzlarına yerleştirdim. Yanağını yanağıma yaslayıp konuşmaya başladı.

"Dans etmeyi seviyorsun?"

Cümlesi onay bekliyordu. "Dans etmeyi seviyorum."

Şarkı hızlıyken bizim hareketlerimiz yavaştı. Dans etmekten daha çok birbirimize sarılıp sallanıyorduk. Deniz geri çekilip beni kendi etrafında dönmeye zorlarken ona uyum sağladım. Mavi gözlerindeki ışıltıdan gözlerimi bir an bile çekmeyi düşünmezken kendimi onun kollarında müziğin ritmine teslim ettim.

İkimiz de uyumlu bir şekilde doğaçlama hareketler yaparken onun mimiklerine gülmeye başladım. Bedeni hareket ederken yüzü şekilden şekle giriyordu. Neye güldüğümü anladığında daha fazla yaptı. Gülmekten dans edemediğim sırada beni kendine çekip öptü. Dudakları, dudaklarıma değdiğinde hâlâ gülüyordum. Tekrar öptüğünde yavaş yavaş yüzümdeki gülümseme silindi. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ona baktım.

Bugün sevdiğim biri tarafından terk edilme korkusu yaşamıştım ama o benim ellerimden tutmuştu. Hiç kimse bana inanmazken bana inandığını söylemişti. En önemlisi de bunu hissettirmişti. Her dokunuşunda, her bakışında bana olan aşkını görebiliyordum. Bakışlarımı gözlerinden ayırıp dudaklarına kaydırarak onu öptüm. Karşılık verip öpücüğü derinleştirirken çevremdeki insanları umursamadım. Kendimi ona teslim ettim.

Kendimizi geri çektiğimizde yüzünde tebessümle sordu. "Tuvalete gitmem gerek."

Söylediğine gülmeye başladığımda o da güldü. O an söylemesini beklediğim en son şey bile değildi. "Özür dilerim," dediğinde daha çok güldüm. Etrafına bakıyor, birisini arıyormuş gibi gözüküyordu. "Kime bakıyorsun?"

"Yağız'ı arıyorum."

"Neden?" Kollarımı omzuna koydum.

"Çünkü seni burada tek başına bırakmayacağım."

Gözleri etrafı tararken sinsice baktım. "Asıl ben seni yalnız başına tuvalete göndermeyeceğim."

Şaşkınlıkla bana döndü. "Bu benim repliğim olmalıydı."

"Şartlar değişti!"

Elinden tutup kalabalığın içinde ilerledim. İnsanların bedenlerini iterken hiç kibar değildim. Tuvaletin önüne geldiğimizde kapıda sıra olmadığı için rahatladım. Deniz'e dönüp aynı sinsi sırıtmayı yüzüme yerleştirdim.

"Seni burada bekliyor olacağım."

Cümlemin sonunda göz kırptığımda sahte bir kızgınlıkla arkasını dönüp gitti. Tabii ki arkasından ben de kadınlar tuvaletine yöneldim. Onu orada bekleyip vakit kaybetmeyecektim. İçeride aynanın karşısında makyajını düzelten iki kadın vardı. Öğürme sesleri duyduğumda kafamı kapısı açık bir tuvalete çevirdim. Klozete tutunan bir kadın kusuyordu. Midemi tutup boş bir kabine kendimi attım.

Birkaç dakika sonra kabinden çıkarken acele etmeye çalışıyordum. Deniz, tuvaletten çıktığında dışarıda olmak istiyordum. Hızlıca ellerimi yıkarken aynada bir an gördüğüm kişiyi, sesini duyana kadar fark etmemiştim.

"En son sana bebek katili dediğimde aylarca ortalıktan kaybolmuştun."

Eylül atkuyruğu yaptığı saçlarıyla yanımda duruyordu. Sağımdan peçete alıp elimi kurularken ona döndüm. Bütün bedenini baştan aşağıya süzerken az önce kabinde kusan kişinin o olduğunu anladım. Yüzümde minik bir gülümsemeyle konuştum.

"Yine hamile misin yoksa?" Çıktığı kabine doğru bakışlarımı çevirdim.

Kaşlarını çatarken kollarını göğsünde birleştirip bana bir adım yaklaştı. "Neden? Hamile olsam onu da mı öldüreceksin?"

Deniz'in vicdanım hakkında söyledikleri aklıma geldiğinde yanıldığını fark ettim. Bir yanım Eylül'ü affetmek yerine canını yakmak istiyordu. Sabah okulda yaşananlardan sonra o yanımı

dinleyip ona tepeden bakarak yaklaştım. Ellerimi havaya kaldırıp etrafı gösterdim.

"Üzgünüm! Kendini atacağın bir merdiven göremiyorum etrafta."

Şaşkınlıkla gözleri açılırken konuşmasına izin vermeyip devam ettim. "Klişelerden uzaklaşıp biraz daha yaratıcı olmak istersen kafanı musluğa falan geçir. En azından bu sefer sadece bebeğinden değil, senden de kurtuluruz."

Elini havaya kaldırıp bana yönelttiğinde elimle tuttum. Öfkesinin gözlerinden çıktığını görebiliyordum. Son sözlerim ağzımdan çıkarken benim bile canımı yakmıştı. Tuttuğum elini sıkıp yavaşça aşağıya indirirken bedeniyle üstüme yürüdü. Geri adım atmayıp ona meydan okurken bağıran erkek sesleri dikkatimi dağıttı. Eylül de benim gibi kaşlarını çatıp sesleri dinlerken elini bırakıp koşarak dışarı çıktım.

Yağız, Deniz ile Ener'in arasında durmuş, birbirlerine ulaşmalarına engel olmaya çalışıyordu. Deniz, Yağız'ı kendine çevirip yakasına yapıştı. "Çekil önümden!"

Yağız cevap vermeden Ener konuştu. "Çekil Çilli! Bakalım ne yapabilecek?"

Ener'in konuşurken kelimeleri ağzından çıkaramaması dikkatimi çekti. Bedeni yamuk dururken kafasını taşıyamıyor gibiydi. Sarhoştu.

Deniz, "Seni bu sefer öldüreceğim!" diye bağırdığında koşarak onun yanına gittim.

Beni gördüğünde endişeyle baktı. Sonra arkamda durmuş, olanları şaşkınlıkla izleyen Eylül'ü fark etti. Deniz kolumdan tutup beni kendine çevirdi. "Gidiyoruz buradan!"

Beni yanında sürüklerken tutuşundan rahatsız olsam da belli etmedim. Ener'in yanından geçerken, "Seninle sonra hesaplaşacağız!" diyerek dişlerinin arasından konuştu.

"Neler oluyor?" Kızgınlıkla Deniz'e baktığımda Ener boşta duran kolumdan tutup beni kendine çekti. İki kolumdan tutan iki erkek kendi istedikleri yöne çekiştirip duruyordu.

"Sana her şeyi anlatacağım." Gözleri baygın bir şekilde bakıyordu.

"Her şey?" Fısıltıyla konuştuğumda Deniz, Ener'in kolunu tutup elini bedenimden uzaklaştırdı. Etrafımda dönen olayı anlamaya çalıştığım sırada Eylül yanımıza koşup Ener'i kolundan tuttu. Beni çeken Deniz'i umursamadan sadece Ener'in gözlerine bakmaya devam ettim. Bahsettiği şeyi bilmesem de gerçekliğini anlamaya çalışıyordum. Neden bu kadar sarhoş olduğunu ve Deniz'i kızdıracak ne bildiğini kestiremedim.

Eylül, Ener'i uzaklaştırırken gözlerimi çekmedim. İkisinin tavırlarını izlerken Eylül'ün ne kadar telaşlı olduğunu Ener'in ise acı çektiğini sezebiliyordum. "Sana her şeyi anlatacağım!" diye bağırmaya başladığında bir an peşinden gitmeyi düşündüm. Kolumdan tutan Deniz'in varlığını hatırladığımda tekrar ona döndüm.

"Neler oluyor?"

Kızgın gözlerle beni seyrederken sakin olmaya çalıştığını görebiliyordum. "Bir şey yok!"

Yürümeye başladığında kolumu ondan kurtardım. Ellerini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes verdi. "Lütfen!" Gözlerinde endişeyle bakıyordu. "Dışarı çıkabilir miyiz?"

Yağız yanıma geldiğinde soru soran bir ifadeyle ona baktım. "Dışarı çıkalım, konuşuruz."

Papağan gibi aynı şeyi tekrarlamalarına sinirlendim. İkisinden de kaçmak istercesine kalabalığa daldım. Önümdeki bedenleri ittirip çıkışı bulmaya çalıştım. Terleyen bedenlerin arasından nihayet serin havaya çıktığımda rahat bir nefes verdim. Arkamı dönüp öfkeyle onlara baktım. İkisi de benden bir şey saklıyordu.

"Sorun ne?"

Deniz cevap vermediğinde yüksek sesle konuştum. "Neden tartıştınız Ener'le?"

"Senden bir şey saklamayacağımı biliyorsun." Yanıma gelip kollarımdan tuttu. Gözlerimin içine bakıp devam etti. "Ama duymak isteyeceğinden emin değilim."

Derin bir nefes alıp yavaşça konuştum. "Tuvalete girdiğin andan itibaren olan her şeyi tek tek anlat."

"Tuvalete girdiğimde Yağız ve Ener'in orada olduğunu gördüm." Ellerini çekip cebine koydu. "Ener çok sarhoştu ve Yağız'a, 'Ona her şeyi söyleyeceğim,' gibi şeyler diyordu. Konunun senle alakalı olduğunu anlayıp üstüne gittim. Galiba sarhoş olmasının etkisiyle bir şeyler söyledi."

Devam etmesini beklerken sustu. Kafamı salladım. "Evet, ne söyledi?"

Cevap veremez gibi Yağız'a dönüp baktı. Ben de bekleyen gözlerle Yağız'a baktığımda o da yanımıza yaklaşıp konuştu. "Sana canavar konusu hakkında söyleyeceklerimle ilgiliydi. Sen bilmek istemediğini söylediğin için Ener'i susturmaya çalışıyordum."

Bugün yaşananlardan sonra zaten Yağız'a her şeyi sorma kararı almıştım. En azından gerçekleri yarın öğrenmeyi bekliyordum. Bu gece böyle olaylı bir şekilde değil. Güçlü durmak adına sırtımı dikleştirip yere daha sağlam bastım. "Bilmek istiyorum."

İkisi de şaşkınlıkla bana bakarken devam ettim. "Bugün okulda Eylül'ün söylediğinden sonra Yağız'a sorma kararı almıştım. Söyleyin, bilmediğim şey neymiş öğrenelim."

Kendimden emin duruşuma rağmen her an yıkılacakmış gibi hissediyordum. Dans etmekten yorulmuş bedenim uyumak istiyordu. Kollarımı kavuşturup bedenimi korumaya çalıştım.

Yağız, Deniz'e baktı Deniz ise, "Bilmeye hakkı var," dedi.

Sabırsızlığım iyice artarken söyleyecekleri şeyi heyecanla bekliyordum. Yağız bana dönüp gözlerime bakarken endişeli

görünüyordu. Bir bacağımı sallamaya başlayarak sabırsızlığımı belli ettim. Gözlerimi devirip, "Hadi!" dediğimde konuşmaya başladı.

"Aslında..." gözlerini kaçırıp bana sırtını döndü.

Gecenin bir saati mekândan gelen müzik dışında sesin olmadığını umursamayarak bağırdım. "Söyleyin artık şu lanet şeyi!"

Yağız bir anda bana dönüp sessizce konuştu.

"Aslında bebek merdivenlerden düştüğünde ölmemiş. Eylül, o günün sabahında bebeği aldırmış."

Ağzım şaşkınlıkla açılırken anlamamış gibi kekeledim. "Ne?"

"Eylül, kürtaj yaptırmış."

BÖLÜM 24

İHANETİN SAPLANTISI

"Hayatın, her zaman haklı çıkmasına..."

Little Mix – *Little Me*

Günümüz

İnsanların zihinlerini okuyamadığımız bu dünyada, güvenebileceğimiz tek şey söyledikleriydi. Ağzımızdan çıkan her kelimenin gücü, insanlarla olan bağımıza göre değişirdi. Kimisinin söylediklerini umursamazken kimisinin tek bir sözü bizi yerle bir edebilirdi. Kelimeler, en sevdiğimiz insanların ağzından çıktığında çok güçlü olurdu. Bazı hatalar için yapılan somut olaylara değil, ağzımızdan çıkan kelimelere bakmak yeterliydi.

Eylül merdivenlerden düştüğünde ona olan öfkemin ve söylediklerimin ona zarar verdiğini düşünmüştüm. Kasıtlı olarak bir şey yapmamış olsam da sevdiğim birinin kalbinin kırılması için çabalarken, bebeğini kaybetmesinde kendimi suçlamıştım.

Çok sevdiğiniz bir yakınınızın öldüğünü hayal edin. Düşündüğünüz ilk şeyin onunla yaşadığınız son an olacağına eminim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O an yaşadıklarınız bir anda o kadar değerlenirdi ki başka zaman önemsemeyeceğiniz bir kelimenin aslında ne kadar güçlü olduğunu fark ederdiniz.

Kalbimde hissetmediğim, öfkeyle ağzımdan çıkan kelimeler Eylül'ün bebeğinin ölmesine sebep oldu sanmıştım. Çevremdeki herkes ona bir an olsa bile inanmış, "Asel gerçekten yaptı mı?" diye düşünmüştü. İnsanlar bana bebek katili, canavar derken kalbim parçalara ayrılmış, onlardan kaçmaya çalışmıştım. Okulu bırakmış, aylarca evde düşüncelerimin arasında boğulmuştum. Canımdan çok sevdiklerim bana inanmazken kendime olan güvenimi kaybetmiş, onu geri getirmek için benliğimi feda etmiştim.

Şimdi ise bebeğin o gün Eylül merdivenlerden düştüğünde ölmediğini öğrenmiştim. Kendi rızasıyla bir sedyeye yatmış, bebeğini kendisi öldürmüştü. Sadece bana zarar vermek için kürtaj yaptırmış, bedenini dinlendirmek yerine okula gelip bu zavallı planı gerçekleştirmişti. Beş yıl boyunca neredeyse her anımı beraber geçirdiğim, kardeş dediğim birinin bu kadar acımasız olabilmesini aklım almıyordu. Bunun için geçerli bir sebep bulamıyordum.

Karşımda dakikalardır beni izleyen Deniz ve Yağız'ın endişelendiğinin farkındaydım. Şaşkın bakışlarımı yerden kaldırıp ikisini izledim. Deniz'in kolumdan tutup bana seslendiğini duydum.

"Asel!"

Onu duyduğumu anlaması için gözlerinin içine baktım. "İyi misin?"

Bakışlarımı Yağız'a çevirdim. "Yalan söylüyorsun."

Bu sefer şaşırma sırası ondaymış gibi gözlerini açtı. "Böyle bir konuda nasıl yalan söylememi bekliyorsun?"

Ellerimi saçlarıma götürdüm. "Neden?" Fısıldıyordum. Neden bana böyle bir komployu kuracak kadar öfkeliydi? Neden bebeğini aldırıp kendine bu acıyı çektirmişti?

Topuzumu tutan tokaları tek tek çıkarıp saçlarımı açtım. Saç diplerime masaj yaparken yüksek sesle sordum. "Neden? Neden böyle bir şey yapsın?"

"Sana gerçekleri anlatmak istediğim günü hatırlıyor musun?"

Cevap vermek yerine sadece kafamı salladım. "O gün odada Ener ve Eylül kavga ederken söylediklerini duydum. Bana anlatmak zorunda kaldılar."

Ağlayacak gibi hissediyordum. "Hiçbir şey anlamıyorum, Yağız! Her şeyi baştan anlat."

"Eylül, merdivenlerden düştüğü gün zaten kürtaj olmuş. Kendi doktoruna gitmek istediğini söyleyip duruyordu. Büyük ihtimalle anlaştılar ve böyle bir yalan söylediler. Hepimizi kandırmayı başardılar."

"Bana gerçekten yaşadıklarımızı mı anlatıyorsun yoksa bunlar izlediğin bir diziden mi?" Şaşkınlığımı üstümden atamıyordum.

"Ciddiyim, Asel!" Sesi çok sert çıkıyordu.

Aklıma gelen ilk soruyla konuştum. "Peki ya Ener?"

"O da bizim gibi başta bilmiyordu. Aylar sonra hastane belgelerini bulmuş. Ondan sonra araları bozulmuş." Susması için elimi kaldırdım.

"Bir dakika! Eylül, bebeğini doğuracağı için çok heyecanlıydı. Ener ise kürtaj olması için elinden geleni yapıyordu. Eylül nasıl olur da Ener'den habersiz gidip bebeği aldırır? Ve Ener gerçekleri öğrendikten sonra neden Eylül'le arası bozuldu? Zaten istediği bu değil miydi?"

Aklım iyice karışırken neyi kaçırdığımı anlamaya çalışıyordum. "Peki, tüm bunlar olurken benim suçum neydi?"

Gözyaşlarım yavaş yavaş akmaya başladı. "Sevgilimden ayrıldım. En yakın arkadaşlarımdan ayrıldım. Okulumu bıraktım. Her şeyi geçtim! Ben kendimden ayrıldım! Ben kendime küstüm! Neden? NE-DEN?" Hıçkırarak devam ettim. "Niçin? Kim için?"

Deniz bana sarıldığında ona dönüp bedenimi teslim ettim. Gözyaşlarımın akmaması için çabalarken onun kokusunu içime çekip iyi hissetmek için uğraştım.

Yağız yanıma yaklaşıp kolumu sıvazladı. "İşte bunları ben de düşünüyorum. Bence hiçbir şey bildiğimiz gibi değil."

Son cümlesi kulaklarımda çınlarken ağlamayı kestim. Burnumu çekerken söylediğini tekrarladım. *Bence hiçbir şey bildiğimiz gibi değil.* Hiçbir şey bildiğimiz gibi değil...

Deniz'in kollarından ayrılıp sırtımı dikleştirdim. "O zaman gerçekleri öğrenelim!"

Hızla valenin yanına ilerledim. Topuklu ayakkabıların verdiği güçle yere sert adımlarla bastım. Deniz'in anahtarlarını aldım. Arabasına yaklaştığımda kolumdan tutup beni kendine çevirdi. Arabanın kapısına bedenimi yaslayarak beni hapsetti. Kokusunu tekrardan içime çekip gözlerinin derinliklerine baktım.

"Emin misin?" diye sordu yüzüme düşen saçları düzelterek.

"Fazlasıyla!" deyip sinsi bir ifadeyle sırıttım.

"O zaman ben de eminim." Dudakları yüzünde yayılmaya başladığında doğru adamla beraber olduğumu bir kez daha anladım. Ortaya çıkan gamzesine bir öpücük kondurdum. Geri çekilip anahtarları ona verirken Yağız'a seslendim.

"Eylül'ü arayıp nerede olduğunu öğrenebilir misin?" Yolcu kapısına yönlendiğimde ayakkabımın topuğunu yere vurarak cevabı bekledim.

"Ben çok emin değilim, Asel."

Her zamanki şeyi yapıyordu. Kendisini tehlikeye atmak istemiyordu. Bir yanı gerçekleri bilmek istese de bir yanı korkuyordu. Benim yanımda olmaktan tereddüt ediyordu.

"Bir kez olsun yanımda durup benimle beraber savaşmayı seçseydin şaşırırdım zaten!"

Kapıyı açıp koltuğa oturdum. Deniz çoktan koltuğa yerleşmiş, arabayı çalıştırmıştı. Yağız'a dönüp bakmadım. Canımı daha fazla

yakmasına izin vermeyecektim. Çantamda çalmaya başlayan telefonu çıkardım. Ekranda yazan Çilli yazısını görünce gözlerimi devirdim. Reddet tuşuna basarken ekranı kıracak gibiydim.

"Şimdi ne yapacağız?" diyen Deniz'e döndüm.

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Bir kumar oynayıp Eylül'ün evine gideceğiz."

"Mantıklı bir plan mı sence?" Çok düşünceli duruyordu.

"Aklıma gelen ilk mantıklı fikir. Başka bir şey düşünmeye zaman yok." Telefonuma üst üste mesajlar gelirken derin bir nefes verdim.

Çilli: "Haklısın."

Çilli: "Özür dilerim!"

Çilli: "Telefonu açar mısın?"

Çilli: "Lütfen!"

Çilli: "Asel! Özür dilerim!"

Mesajlarına gözlerimi devirdim. Telefonumu tamamen kapatmayı düşünürken son attığı mesaj dikkatimi çekti.

Çilli: "Eylül'ü aradım. Evdeymiş!"

Çilli: "Ben de geliyorum!"

Telefonu kapatıp çantama atarken Deniz'e Eylül'ün evini tarif ettim. Ne yapacağımı bilmeyerek hızla bir yolda ilerliyordum. Yağız gibi, bir yandan gerçekleri öğrenmeyi çok istiyor, diğer yandan duyacaklarımdan korkuyordum. Ama ona nazaran cesur olduğum kesindi! Gerçi bu kadar plan yapıp beni mahvetmek isteyen bir kızın gerçekleri hemen anlatmayacağından da emindim. Yine de bir şekilde öğrenmenin yolunu bulmalıydım. Bana olan öfkesinin nedenine ulaşıp aylarca bana çektirdiği acının sebebini bilmeliydim.

Tüm sevdiklerim bana düşman olurken sesini çıkarmamış, keyifle izlemişti. Ben odamda her gün ağlayıp kendimi suçlarken o hayatını yaşamıştı. Eylül'den çok kendime kızarken öfkem gitgide artıyordu. Aptal gibi oyuna gelmiş, istediği her şeyi kendi

ellerimle ona sunmuştum. Amacına ulaşmış, sefasını sürmüştü. Ben ise sadece ağlamıştım.

Araba aniden durunca kafamı kaldırdım. Eylül'ün evinin önündeydik. Kapıda dikilen birini fark ettiğimde karanlıkta gözlerimi kıstım. Yağız bizden önce varmış, bekliyordu. Kolumdaki çantayı ve montu arabada bırakıp öfkeyle dışarı çıktım. Soğuk hava bedenimi sızlatırken yere bastığım her adımda çıkan sesi dinledim. Kapının önüne geldiğimde Yağız'ın yanından geçmeye çalıştım. Bir kolumu tutup fısıldadı.

"Sakin ol. Sakın öfkeyle bir şey yapma." Söylediklerini umursamadım.

"Ailesi evde mi?" Ne kadar sakin görünmeye çalışsam da öfkemi hissettiğinin farkındaydım. Cevap vermediğinde tekrarladım.

"Ailesi evde mi Yağız?"

"Hayır. Ener var sadece."

Söylediğine gülümseyip göz kırptım. Kolumu ellerinden kurtarıp hızla kapıya yöneldim. Bahçe kapısı açık olduğu için şanslıydım. Zile basıp kollarımı göğsümde birleştirdim. Neredeyse gece yarısıydı ve evin içinden gelen sesler dışında etraf sessizdi. Deniz ile Yağız gözlerini benden ayırmıyordu. Derken bazı sesler duyduk ve hemen ardından kapı aniden açıldı. Ener Demir'di karşımdaki.

"İlk ve tek aşkım gelmiş," dediğinde tüylerim ürperdi. Sarhoş bedeniyle ayakta durmakta zorlanıyordu. Bana gülümserken Deniz'i gördüğünde yüzünü buruşturdu.

"Ve aşkımı elimden alan velet de gelmiş."

Öfkeyle öne bir adım attığında yolunu kesip gövdesinden geriye ittirdim. Güçsüz bedeni geriye savrulurken üstüne yürüdüm. Eylül'ün sesini duyduğumda ne dediğini anlayamadım. Ener'i tekrar geri ittiğimde sırtını duvara vurdu. Yolumdan çekildiği için gülümseyerek içeri adım attım. Eylül'ün mutfaktan gelen sesine doğru ilerlemeye başladım.

"Kim gelmiş Ener?"

Topuklu ayakkabımın sesi zeminde inlerken dönüp bana baktı. Gözleri şaşkınlıkla açılırken elindeki kahve fincanını tezgâha bıraktı.

"Senin ne işin var burada?"

Cevap vermeyip yanına doğru yürüdüğümde gözlerindeki endişeyi görebildim. Karşısına geçtiğimde kesik kesik nefes alıp verişini duyabiliyordum. "Neden kendini merdivenden attın?"

Sorumu duyunca ukala bir şekilde gülümsemeye başladı. Gerçekleri bilmediğimden ve geçmişe takılıp kalmamdan haz alıyormuş gibiydi. "Sen hâlâ orada mı kaldın?" dediğinde çıldırdım.

Sağ elimi kaldırıp yüzüne yapıştım. Bedenini tezgâha yaslarken tepesinden bakıp dişlerimin arasından konuştum. "Neden kürtaj yaptırdın?"

Yağız'ın bildiklerini bana söylemediğinden emin ifadesi kaybolmuştu. Gözlerini korkuyla Yağız'a çevirdiğinde yardım dileniyordu. Bana bakması için yüzünü daha fazla sıkıp kafasını sağa çevirdim. "Bana bak! Neden?"

Gözlerinden yaşlar akmaya başladığında iyice öfkelendim. Canını yakmak istedim. "Aptal bebeğini gidip neden aldırdın? Doğurmak için her şeyi yapacağın bebekten neden kurtuldun? Söyle!"

Konuşması için sıktığım parmaklarımı gevşettim. "Seni ilgilendirmez!" dedi.

"Kendini merdivenlerden atıp herkese, 'Bebeğimi Asel öldürdü,' dediğin gün yaptığın her şey beni ilgilendirir oldu. Yoksa senin zavallı hayatın zerre umurumda değil."

Gülmeye çalıştığında yüzünü tuttuğum ellerim engel oldu. "Kimin hayatının daha zavallı olduğunu ikimiz de iyi biliyoruz!"

Kafasını geri yatırıp daha çok sıktığımda koluma yapışan bir el hissettim. Oraya bakmadan bağırdım. "Bana dokunma!"

"Asel, dur!" Yağız'ın sesiydi.

Ellerimi Eylül'ün yüzünden çekip Yağız'a döndüm. "Asel, dur. Asel, sakin ol. Asel, sen suçlusun. Asel, görüşmeyelim. Asel, katilsin. Asel, canavarsın. Asel. Asel. A-sel!"

Yağız'ı omuzlarından geri ittirip bağırdım. "Sıkıldım işe yaramayan cümlelerinizden!"

Yağız cevap vermeyip sessizce tepkimi izlerken mutfak kapısına döndüm. Deniz endişeli gözlerle beni süzerken Ener gülümsüyordu.

Yavaş adımlarla yanımdakileri es geçip Ener'e doğru yürüdüm. Gülümsemesi artarken dibinde durdum. "Komik olan ne?"

Bir elini havaya kaldırıp saçlarıma doğru uzandı. İki parmağının arasına bir tutam saç aldı. "Bu yönünü hiç görmemiştim. Beni tahrik ediyor."

Deniz'in hareketlendiğini fark ettiğimde Ener'in bileğinden tutup saçlarımdan uzaklaştırdım. Tuttuğum bileğini geriye doğru ters çevirirken yüzünü buruşturdu. Gülümsemesi kaybolduğu için mutlu oldum.

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et!"

Bileğini bıraktığımda yüzündeki acı, rahatlamaya döndü. Elini tekrar havaya kaldırıp bana uzanmaya çalıştığında bu sefer ona sertçe vurdum. Üzülmüş gibi kaşlarını çatıp cümleleri toplayamayan ağzıyla konuştu.

"Özledin mi beni?"

Deniz'in vücudunu yanımızda hissettiğimde ağzını açmak üzereydi. Elimle onu durdurup yaşadığım aydınlanmayla geri çekilmesini istedim. Söyleyeceğim şeyin onu kıracağını bilsem de ağzımdan çıktı. "Bize biraz izin verir misin?"

Deniz'in gözlerinde önce şaşkınlık, sonra kırgınlık gördüm. Arkamı onlara dönüp Eylül ve Yağız'a nispet yaparcasına konuştum. "Eski sevgilimle konuşma zamanım geldi."

Eylül'ün onca zaman sonra dönüp bana bir şey anlatmayacağı kesindi. Ama şartlar Ener için aynı değildi. Sarhoşluğundan

faydalanıp onu konuşturabilirdim. Bu düşünce zihnimde sinsice dolanırken Eylül'ün endişesini gördüm. Daha da keyiflenirken Ener'i yanıma alarak yürüdüm. Salondaki koltuğa oturması için yardım ederken o sadece gülümsüyordu. Hiçbir şeyden haberi olmayacak kadar sarhoş olması ilk defa işime gelmişti.

Koltuğun karşısındaki orta sehpaya oturup Ener'in yüzünü izledim. Onunla ilgilendiğimi düşünmesi için peşimizden gelen Yağız'a döndüm. "Ener'e biraz su getirir misin?"

Ener bana doğru yaklaşıp tekrar saçlarıma dokunduğunda tiksindiğimi belli etmemek için çabaladım. "Beni gerçekten özlemişsin," dediğinde onun gibi fısıldadım. "Sen özledin mi?" dedim.

Bana biraz daha yaklaştığında alkol kokan ağzı yüzümü buruşturmama sebep oldu. Gözleri saçlarımda gezerken beni görmemişti. Burnunu saçlarıma götürüp fısıldadı. "Senin için ölüyorum."

Söylediği kalbimdeki bir yaranın kabuğunu kaldırırken Yağız yanımıza yaklaştı. Ona dönüp uzattığı bardağı almaya çalışırken Deniz ve Eylül'ün ileride bizi izlediğini göz ucuyla gördüm. Yağız ne yaptığımı anlamış, onaylamadığını göstermek için başını iki yana sallıyordu. Çilli'yi umursamayarak Ener'e döndüm.

"Hadi biraz su iç." Çenesinden tutup küçük bir çocuğu besler gibi su içmesine yardım ettim. Bardağın yarısına gelinceye kadar öyle hızlı içti ki çenesinden sular akıyordu. Tüm suyu bitirdiğinde bardağı oturduğum sehpaya koyup ellerimi Ener'den çektim. Sanki ondan uzaklaşmamı istemiyormuş gibi elimi tutup elinin içine hapsetti. Gözleri kapalıyken geriye yaslanıp elimi tutmaya devam etti.

Tek düşünebildiğim şey Deniz'in bundan duyacağı rahatsızlıktı. Ona daha fazla zarar vermemek adına hızlı olmaya karar verdim. "Bana ne anlatacaktın Ener?" dediğimde yavaşça gözlerini açtı. "Barda bahsettiğin gerçekler neydi?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Tekrar bana yaklaştı. "Özür dilerim, sana gerçekleri öğrendiğim zaman söylemediğim için."

Gözünden yaşlar akarken devam etti. "Senin canını daha fazla yaktığım için." Burnunu çekti.

"Tahmin edemedim. O kadar çok istiyordu ki o lanet bebeği, aldırabileceği aklımın ucundan geçmedi."

Elimi sıktığında sanki cümleleri toparlamaya çalışıyordu. Gözleri acı içinde boş boş bakıyordu. Alkolün verdiği uyuşukluk bedenini hızla yoruyordu. "Senin onu ittiğini söylediğinde ona inandım. Başta şaşırsam da biz ayrıldığımız için..." dudaklarını yaladı, "bir şey yapabileceğini düşündüm. Bir daha yanına gelemedim. Ama..."

Gözyaşları artarken burnunu çekip nefes almaya çalışıyordu. Kimseden bir ses çıkmadığı için şanslıydım. O an her şeyi anlatacağından o kadar emindim ki boşta kalan elimi yanağına götürüp gözyaşlarını sildim. Bunu Ener'e bir şey hissettiğim için değil daha fazlasını anlatması için yaptım.

"Aylar sonra odasında bir gün o belgeleri buldum. Senin onu merdivenlerden ittiğini söylediği günün sabahı erkenden hastaneye gitmiş. Üzerine okula gelip bunları yapmış. Ona o kadar öfkelendim ki anlatamam." Suçluymuş gibi bakışlarını yere eğdi. "Sana canavar dediklerinde ne kadar acı çekeceğini düşünemedim. Okula gelmediğin her gün o lanet sıraya bakıp seni aradım. Her sabah aynı umutla baktım. Bir kez daha yüzünü görebilmek için her gün dua ettim. Her gün! Sadece bir kez daha!"

Gözlerimin içine bakıyordu şimdi. İçimde ona acımak dışında hiçbir duygu hareketlenmezken sadece dinledim. "Bu sene okula ilk geldiğin gün gözlerimi senden alamadım."

Söyledikleri bir anlam ifade etmezken fısıldadım. "Neden? Tüm bunları neden yaşadım, Ener?"

Yanağındaki elimi tutup okşadı. "İsmimi senin sesinden duymayı bile özledim."

Eylül'le ilgili bir şey söylemesi için son şansımı denedim. "Eylül neden benim onu merdivenlerden ittiğimi söyledi? Neden herkesin bana düşman olması için uğraştı?"

Ener öfkeyle baktığında bana bir şey yapacağından korkarak geri çekildim. Tükürerek konuştu. "Ondan nefret ediyorum!"

Sesi öyle öfkeli çıkmıştı ki şaşırdım. Eylül'le bu kadar yakınken bunu nasıl söyleyebilirdi? Yanımda beliren birini gördüğümde kafamı kaldırdım. Eylül, telaşla Ener'i benden uzaklaştırıp koltuğa yasladı. Benim bileğimden tutup mutfağa sürükledi. Deniz yanından geçtiğim sırada yüzüme bakmayı reddedip yeri seyretti. İçimde bir acı yükselirken Eylül'ün peşinden ilerledim.

"Neyi bilmek istiyorsun? Söyle!" dediğinde çok telaşlıydı. Ener'in anlatacaklarından korkmuş gibi kendi anlatmayı seçmişti.

"Neden merdiven hikâyesini kurguladın? Neden bebeğini aldırdın?" Kollarımı göğsümde birleştirip bedenimi tezgâha yasladım.

"Çünkü senden nefret ediyorum!" Öfkeyle bağırıyordu. "Çevremdeki herkes bebeği aldırmamı söyleyip duruyordu. Yanımda tek bir tane destekçim yoktu! Yağız, Ener, Kuzey... sınıftaki herkes sürekli seni konuşuyordu. Herkes bana düşman kesilirken sen iyi kız olmuştun!"

Ellerimi havaya kaldırıp onun gibi bağırdım. "Ben senin yanında oldum! Herkese, her şeye rağmen! Sen ise bana ihanet ettin! Özür dilerim, sevgilimden bebek yaptığını öğrendiğimde yanında olamadığım için!"

"Unutma! Bebek tek kişiyle yapılmıyor! Ben ne kadar suçluysam Ener de o kadar suçlu!"

Üstüne yürüdüm. "Zaten seninle küsüp Ener'e kucak açmamıştım. Aptal mısın? İkinizi de hayatımdan sildim."

Kafasını yere eğip gözünden yaşlar aktı. "Bebeğimi aldırmak istemedim. Hiçbir zaman. Ama mecburdum. Onu da beni de hiç kimse istemezken mutlu bir hayat yaşayamazdık." Hıçkırdığında

gözyaşlarının gerçek olduğunu anladım. Sanki bilinçsiz bir hareketle elini karnına götürdü. "Ani bir kararla hastaneye gittim. Sedyeden tek başıma, yalnız bir şekilde kalktığımda yaptığımdan pişman oldum. Bundan sonra herkesin beni seveceğini, hatalarımı affedeceğini düşündüm. Ama olmadı!" Ellerini havaya kaldırıp bağırdı. "Hâlâ herkes benden nefret ediyordu. Rahatlamadığımı, aksine daha çok yalnız kaldığımı hissettim. Bebeğimi aldırmasaydım en azından onunla mutlu olabilirdim!"

Nefes almaya çalışıp geri çekildi. Sesi gittikçe kötüleşirken arada derin derin iç çekip kekeliyordu. "Okula geldiğimde seninle bir derdim yoktu. Tüm öfkem Ener'eydi. En başından beri bebeğimi aldırmamı söylemesinden bıkmıştım. Ama seni okul koridorunda o şekilde gördükten sonra her şey bir anda gelişti. Tüm öfkemi senden çıkardım."

Dibine kadar girip parmağımı göğsüne bastırdım. "Öfken yüzünden aylarca okula gitmedim. Kimseyle görüşmedim. Bunu sana ben yaptım sandım! Senin için üzüldüm! Kendimden nefret ettim! Senin iğrenç yalanlarından sonra herkes bana düşman kesildi. Madem bunu sen yaptın, sen düzelteceksin!"

"Ama–"

"Düzelteceksin Eylül!"

Öfkemden titremeye başlamıştım. Aptal duyguları yüzünden berbat zamanlar geçirmiştim. Onun yüzünden onca acıyla yaşamıştım. En yakın arkadaşım olarak sevgilimle yatması yetmiyormuş gibi bebeğinin ölümünü benim üstüme atmıştı. Artık öyle yorulmuştum ki diğer insanların düşünceleriyle savaşmak istemiyordum.

"Tamam, düzelteceğim," dediğinde yanımdan geçmek için izin istedi. Hızla mutfaktan çıktığında peşinden yürüdüm. Merdivenleri tırmanırken salonda geri gelmesini bekledim. Horlama sesi duymamla beraber Ener'e döndüm. Uyuyakalmış, ağzı açık bir

şekilde yatıyordu. Yağız ve Deniz sanki burada değilmiş gibi ses çıkarmadan duruyorlardı. Bu kadar sakin kaldıkları için onlara minnettardım.

Eylül'ü merak edip yanına gitmeyi düşünürken merdivenlerden indi. "Ne yapıyorsun?" Sesimin kızgın çıkması için çabaladım.

"Al!" Elime birkaç kâğıt uzattığında aldım. "İstediğini yapabilirsin. Sıkıldım artık!"

Kâğıtları açtığımda hastane belgeleri olduğunu gördüm. Kürtaj tarihine ve saatine baktığımda gerçekten Ener'in anlattığı gibiydi. Elimdeki kâğıtlardan kafamı kaldırıp ağlayan Eylül'ü izledim. Hissettiğim duygular karışırken Deniz'in bir yandan haklı olduğunu anladım. Şu an benden özür dilese özrünü kabul edip ona sarılabilir, gözyaşlarını silebilirdim. Ama artık aynı kişi olmamalıydım. Kâğıtları ona uzattım.

"Telefonunu çıkar," diye emrettiğimde şaşırsa da söylediğimi yaptı. "Fotoğrafını çek."

Elimden alıp iki kâğıdın da fotoğrafını çekmeye başladı. Çektiği fotoğrafları bana göstermek için telefonu uzattı. Hatasını kabul edip pes etmiş gibiydi.

"Şimdi sınıf grubuna gönder!"

Şaşkınlıkla ağzı açılsa da kaşlarımı kaldırıp meydan okudum. Bana çektirdiklerini şimdi kendisi çekmeliydi. Titremeye başladığında yavaşça uygulamaya girdi. Fotoğrafı seçip tarih ve saat kısmını işaretledi. Gönder tuşuna bastığında gözünden bir damla yaş aktı. Giden fotoğrafın peşinden bir şeyler yazmaya başladığında ne olduğunu göremedim.

Bana bakmadan ağlayarak merdivenleri tırmandığında sessizce arkasından izledim. Koltuktan gelen zil sesiyle dikkatim dağıldı. Ener'e döndüğümde pantolonunun cebinden düşmüş telefonunu gördüm. Yanına gidip hızla telefonunu aldım. Bildirimi açmaya çalışırken şifresi olmadığını görünce gülümsedim. Eylül

fotoğrafın altına, "Özür dilerim," diye yazmış, sonrasında gruptan çıkmıştı.

Ekrana gülümserken grup konuşmasından ayrıldığımda grup dışında bir isim daha gördüm. "Sevgilim" yazan isme bakıp şaşırdım. Profil fotoğrafında kendimi görünce gözlerimi devirdim. Konuşmaya girip en son yazdığı mesaja baktım. "Sarhoştum." Benimle sohbeti dışındaki tüm sohbetleri arşivlediğini fark ettiğimde telefonu koltuğa fırlatıp evden çıktım.

Soğuk havayı hissederken sonunda istediğimi almıştım. İnsanların hakkımda düşündükleri hiçbir zaman umurumda olmamıştı. Fakat hayatım boyunca üzerime atılan bir iftirayla yaşamak zorunda kalmak berbattı. Bir şey yapmadığıma hem kendimi hem başkalarını inandırmaya çalışıp durmak çok zordu. Sevdiklerimin benden şüphe etmesi korkunç bir histi.

Yine de mutlu hissetmiyordum. Eylül'ün yaşadıklarını anlatırken farkında olmadan elinin karnına gitmesi aklımdan çıkmıyordu. Gözyaşları ve hıçkırıkları içimin rahatlamasına engel oluyordu. Kafamı sağa sola sallayıp bu düşüncelerden uzaklaşmak istedim.

Arkamdan gelen adım seslerine döndüğümde Yağız ve Deniz'le bakıştım. Hayatımı düzeltmeye çalışırken birinin kalbini kırdığımı biliyordum. Mavi gözlerinin içi parlayarak bana baktığında tüm kırgınlığına rağmen mutluluğunu gördüm. Benim için mutlu olduğunu hissettiğimde daha fazla dayanamayıp ona yaklaştım.

Ellerim Deniz'in yüzünü tutarken dudaklarım, dudaklarını buldu. Onu tutkuyla öpmeye başladığımda belimden tutup beni kendine çekerek karşılık verdi. Öpüşüm derinleşirken kollarımı boynuna doladım. Ellerini sırtımda gezdirirken aynı tutkuyla karşılık verdi.

Nefes almak için geri çekildiğimde konuştum. "Özür dilerim. Ener'le samimi olduğum için özür dilerim."

Beni anlamış gibi kafasını salladı. Elleri yüzümü bulduğur gülümsedi. "Önemli değil bir tanem," dediğinde sevgi dolu ba yordu.

"Hadi eve gidelim!" Elimden tutup beni arabaya bindirdiği de sözünü dinledim. Yağız da bizimle eve geleceğini söylediğin kafamı salladım.

Evin önüne geldiğimizde düşünceli bir şekilde arabadan indin O kadar yorulmuştum ki topuklu ayakkabılar üstünde kendin güçsüz hissediyordum. Omzuma çantamı takıp, montumu elim aldığımda karşımda beliren Deniz'e gülümsedim. Bana yaklaştı ğında elimi yanağına koydum.

"İyi misin?" dediğimde sinsice gülümsedi.

"Birazcık kalbim kırılmış olabilir."

Onun oyununu oynayıp fısıldadım. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülümsemesi gözlerine yerleşirken dudaklarımı izledi. Cevabını aldığımda konuşmasını beklemeden onu öptüm. Gülümsemeye başladığında dudaklarından uzaklaşıp gamzesine de bir öpücük kondurdum.

"O kadar şey yaşadıktan sonra cidden hâlâ yiyişiyor musunuz?" Bıkkınlıkla konuşan Yağız'a baktım.

"Sen neden evine gitmedin?" dediğimde gözlerini devirdi. Elini kaldırıp evimi gösterdiğinde oraya baktım. Camdan gelen ışıkları gördüğümde her şeyi hatırladım.

"Camı pencereyi indirdikten sonra annen seni sağ bıraksın diye eşlik etmeye geldim."

Deniz de hüzünle baktı. "Ben de geleyim mi?"

"Hayır!" dediğimde tepkim karşısında şaşırdı. Gülümseyip dürüst olmaya karar verdim. "Annem bağırıp çağırırken duymanı istemiyorum."

Anlayışla başını sallayıp yanağımdan öptü. "O zaman kendine dikkat et. Yarın yine konuşuruz."

Yanımdan uzaklaşırken ona el salladım. Sevgilimin önünde ailemden azar yemek istemiyordum. Beni anlamış gibi hızla uzaklaştığında Yağız'a baktım. Yanıma yaklaşıp bana sarıldı.

"Özür dilerim. Tüm olanlara rağmen ne onlara ne sana kıyamadığım için. Amacım ikiyüzlülük değil. Hepiniz arkadaşımsınız. Gerçi onlar arkadaşımdı. Ama vicdanım susmuyor. Bu sırada da seni kırıyorum."

Onu anladığımı bilsin diye sarılmasına karşılık verdim. "Ne olursa olsun beni sinir ediyorsun. Bir gün ölümün ellerimden olacak!"

Kahkaha atarken geri çekildi. "Orası kesin!"

Elimden tutup eve döndüğünde ikimiz de sessizce karşıyı izledik. Elimi sıkıp, "Hadi bitirelim şu işi!" dediğinde kafamı sallayıp yürümeye başladım.

Bacaklarım titrerken yorgunluktan öldüğümü anladım. Kapının önüne ulaştığımızda zile basıp sessizce bekledik. Elimi Yağız'dan çekip kollarımı bedenime sardım.

Karşımda öfkeyle bana bakan anneme döndüm. Hiçbir şey demediğinde sessizce içeri girdik. Salona doğru ilerlerken koltukta oturan babama baktım. Beni süzdükten sonra kırık balkon kapısına bakıp gözlerini devirdi.

"Ne zamandan beri ilaçlarını almıyorsun?"

Annemin sakin çıkmaya çalışan sesine döndüm. "Okula başladığımdan beri."

Bana yaklaşıp bağırdı. "İlaçlarını almıyorsan düzenli olarak doktora gideceğini söylemiştik!"

Cevap vermek yerine başımı eğdim. Ayaklarımı izlerken haklı olduğunu bilerek sesimi çıkarmadım. "Babanın şarabını içiyorsun! Mutfağı yerle bir ediyorsun! Bugün de burası! Şımarık tavırlarından bıktım artık!"

"Haklısın," diye fısıldadığımda daha da çok öfkeleneceğini biliyordum.

"Haklı olmak istemiyorum! Haklı olduğumda kırdığın parçalar geri gelmiyor! Yarın doktorunun yanına gidiyorsun! İlaç mı terapi mi artık ne bok yapıyorsanız yapın! Seninle uğraşamayacağım!"

İşte bu ağırdı diye düşünürken kafamı salladım. Yanından geçerken kolumdan tutup beni durdurdu. "Sakın bir daha böyle bir tavır sergileme!" Tekrar kafamı sallarken merdivenin kenarında bekleyen Yağız'ın yanına gittim. Beraber sessizce odama çıktık.

Kapıdan girdiğimiz anda birbirimize bakıp gülmeye başladık. Kahkaha attığında elimle ağzını kapatıp, "Şşşşş!!" dedim.

Bir yandan gülüyor, diğer yandan ayağımdaki ayakkabılardan kurtulmaya çalışıyordum. Sonunda başardığımda yerimde dönerek zıplamaya başladım. Yağız beni durdurup sessizce konuştu.

"Melda Carter'a, 'Haklısın,' dedin! Çıldırdı resmen!"

Daha da gülmeye başlarken kendimi yatağa bıraktım. Bütün gün duygusal anlamda o kadar yorucu geçmişti ki deliriyormuş gibi hissettim. Deniz'in bana nasıl destek olduğunu hatırlayınca yüzümde bir tebessüm oluştu. Onu gerçekten sevdiğimi iliklerime kadar hissediyordum.

Teşekkür etmek için mesaj atmak aklıma gelince telefonumu bulmaya çalıştım. Yağız, yanıma otururken telefonumun açılmasını bekledim.

"Ördek kafalıya teşekkür edeceğim," dediğimde, "*Ya ona öyle deme!*" diyerek taklidimi yaptı.

Tekrardan gülmeye başladığımızda bizi susturan şey telefonuma üst üste gelen onlarca mesaj oldu. Annemden ve babamdan hemen eve gelmemi söyleyen mesajlar dışında başka mesajlar da yağıyordu. Çilli gözlerimin içine şaşkınlıkla bakarken beraber tüm mesajları okumaya başladık.

Kuzey: "Özür dilerim!"

Kuzey: "Bu kadarını yapabileceğini düşünmemiştim..."

0554321**: "Özür dilerim, Asel."**

Azra: "Cümleye nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Her zaman bir terslik olduğunu hissetmiştim. Sana yaptığım onca şey için özür dilerim. Hiçbirini hak etmedin. Kendimi asla affetmeyeceğim."

0546328**: "Özür dilerim."**

0537987**: "Üzgünüm. Özür dilerim."**

Canan: "Beni asla affetmeyeceğini biliyorum. Yine de yaptıklarım için özür dilemek istedim. Asıl canavarın yanımızda olduğunu bilmeden sana zorbaca davrandık. Hakkını helal et."

Elif/Okul: "Özür dilerim."

0555986*: "Özür dilerim."**

...

Sınıf arkadaşlarımdan gelen onlarca mesajı okurken gözlerimi devirdim. Bir hata yaptığımı düşünerek herkesin içinde bana "Canavarsın" diyen kişiler, kendi hatalarını fark ettiklerinde özelden mesaj atıp gizli gizli özür diliyordu. Konu kendi hataları olunca saklanıyorlardı. İnsanoğlunun ikiyüzlülüğü karşısında elimden gülümsemek dışında bir şey gelmiyordu.

Deniz'le sohbet kısmını açıp yazmaya başladım. Yazdığım şeyi gören Yağız benimle dalga geçmeye başlarken yastığı ona fırlattım.

"Seni seviyorum."

BÖLÜM 25

DÜĞÜNÜN RÜZGÂRI

"Gerçeklere açılan kapılara..."

Sia – *Titanium*

Bir ay sonra

Koluna atmak istediğim tekmeyi havaya savurduğum sırada eliyle ayağımı tuttu. Bacağımı ters çevirdiğinde acı içinde bağırıp kendimi yere attım. Sırt üstü yere kapaklandığımda kesik kesik soluyordum. Elimdeki eldivenleri çıkarıp Mert'in suratına fırlattım.

"Senden nefret ediyorum!"

"Her zaman aynı hataya düşüyorsun," derken ukala bir şekilde sırıtıyordu.

"Kendimden nefret ediyorum!" Yattığım yerde doğrulup oturur pozisyona geçtim. Her defasında hamlemi zamanında yapmayıp beni yormasına izin veriyordum. Normal zamanda kaybetmeyeceğim maçları yorgunluk yüzünden kaybediyordum.

"Kendine âşıksın!" derken elini uzatıp kalkmam için yardımcı oldu.

"Bu konuda haklısın." Sinsice güldüğümde gözlerini devirdi. "Lütfen kendini övmeye başlama."

Elimle karnına vurdum. "Artık gitmem lazım," derken duvardaki saate bakıyordum.

"Düğüne rağmen derse gelmen etkileyici!" Beni alkışlamaya başladığında kollarımı havaya kaldırıp tüm tebriklerini kabul ettim.

"Çalışkan bir öğrenciyim!" Yavaş yavaş soyunma odasına yürürken keşke okulda da bu kadar başarılı olsam diye düşünerek kendimi azarladım.

Mert'le kaçırdığımız dersleri telafi etmek adına son bir aydır deli gibi çalışıyorduk. Eski formumdan çok daha iyi bir hale gelmiş, aynada kendime baktıkça resmen keyif almaya başlamıştım. Taytım ve sporcu atletim içindeki vücudumu süzerken daha fazlasını istediğimi biliyordum. Bu akşam Deniz'in anne ve babasının düğünü olmasına rağmen dersimi ihmal etmemeyi seçmiştim.

Duş alırken kükürdamaya başladım. Zihnimde defalarca tekrarlamama rağmen Deniz'in anne ve babasının tekrardan evleneceğine inanamıyordum. Bir adamdan boşanıp tekrar o adamla evlenme düşüncesi bile çılgıncaydı. Sade bir nikâh yapmak yerine düğün yapmayı seçmişlerdi. Hem de büyük bir düğün! Annem ve babam tekrardan evlense çıldırırdım. Deniz'in en çok bugün bana ihtiyacı vardı. Düğün sırasında anne ve babası, "Evet!" diye haykırırken düşüp bayılmaması için yanında olmalıydım.

Hızlıca duştan çıkıp kurulandım. Lacivert bir tayt ve takımı olan atleti üstüme geçirdikten sonra saçlarımı kurutmadan dışarı çıktım. Kaskım elimde ilerlerken Mert'e el sallayıp motorumun yanına gittim. Deri ceketimi yavaşça giyindim. Hayatımın her anında olduğu gibi bazı tecrübelerden ders çıkarmıyordum. Motora biner binmez saçlarımı kurutmadığıma pişman oldum.

Kendime yalan söylediğimde ve bunu belli bir süre sonra fark ettiğimde üzülüyordum. Son bir senedir yaşadıklarımı

umursamadığımı söylediğim her an fazlasıyla umursamıştım. İnsanların hakkımdaki düşüncelerini görmezden geldiğimi sandığım zamanlar bile bunların hepsinin kalbimde yer edinip beni kırdığını anlamamıştım. Eylül bir ay önce gerçekleri söyleyip benden özür diledikten sonra, okulda da yanıma gelip benden özür dileyen insanları gördükçe ister istemez mutlu olmuştum. Sevgilerinin yaydığı ışık, kalbimin kırıkları arasından içeri süzülürken, insanların düşüncelerini aslında ne kadar umursadığımı görmüştüm.

İnsanları bu kadar umursadığıma mı, kendime aylarca yalan söylediğime mi üzülsem bilemiyordum. Bunun yerine iki düşünceyi de aklımdan çıkarmaya çalışıp iyi anılara tutundum. Deniz'le ilişkimiz her gün daha da güzelleşirken, Yağız'la da eski günlerimize dönmüştük. Yeni bir üçlü gibi sürekli yan yana takılıyor ve çılgınlar gibi eğleniyorduk. Sadece sevdiklerimi düşünmek bile beni gülümsetirken onlarla yaşadığım her anın tadını daha fazla çıkarmaya kararlıydım. Yaşadıklarımdan bazen dersler çıkarmasam da bu konuda en acı yollardan geçerek en büyük dersi almıştım.

Motoru evimin önündeki kaldırıma park ederken Deniz'in bahçesinde hareketlilik gördüm. Kaskımı çıkarıp yanlarına ilerlerken Paşa'nın havladığını duydum. Deniz öfkeli bir şekilde bahçedeki masada otururken, Yağız da Paşa'yla oynuyordu. Deniz'in neye kızgın olduğunu merak etsem de onları uzaktan bu şekilde izlerken gülümsedim.

Bahçe kapısını açıp yanlarına ilerlerken Paşa beni fark edip yanıma koşmaya başladı. Arka ayakları üstünde kalkıp bedenime tırmandığında kaskımı yere atıp ona sarıldım. Yüzümü yalarken çığlık attım.

"Hayır, Paşa! Bu konuda anlaşmıştık!" Yüzümü Paşa'nın ıslak dilinden uzaklaştırmaya çalışsam da söz dinlemiyordu. Yorulduğunda tekrar aşağıya indi. O sırada Yağız ile Deniz'in bizi izlediğini fark ettim.

"Adamım!" dedi Yağız. "Köpeğin galiba sevgiline âşık!" Deniz'e bakarken gülüyordu.

"Senin burada ne işin var?" diye sordum Yağız'a şaşkınlıkla.

Deniz'in yanına ilerleyip ellerini omzuna koydu. "Kankama destek olmaya geldim. Birazdan ağlayacak gibi duruyor."

Bir elimle Paşa'yı severken yanlarına ilerledim. "Sen ve destek olmak?" Midem bulanıyormuş gibi yaptım. "Ancak dalga geçip eğlenmek için gelmişsindir!"

Deniz'in karşısındaki sandalyeye oturdum. "Zaten benim için de destek olmak bu demek! Dalga geçip eğlenmesem her şeye ağlayıp durursunuz."

Ona hak verirken Paşa bacaklarıma tırmanmış, benden daha fazla sevgi bekliyordu. Geldiğimden beri hiç konuşmayan Deniz, öfkeli bir sesle Paşa'ya bağırdığında hareketsiz kaldım.

"Paşa! Otur yerine!"

Paşa, ani bir hareketle sandalyenin dibine oturup Deniz'in komutuna uydu. "Yat!" dediğinde Paşa çimlere yatıp beklemeye başladı.

Eğitimli bir köpek olarak Deniz'in sözünü dinliyordu. Bu duruma bozulmamaya çalışırken Deniz'e döndüm.

"İyi misin sen?" Aşırı stresli gözüküyordu. Elinden tuttuğumda o da elimi sıktı. "Sadece gerginim."

Anlayışlı bir şekilde kafamı salladığım sırada devam etti. "Neden saçlarını kurutmadın? Sürekli ıslak geziyorsun. Hasta olacaksın."

Benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu ama kızgın bir şekilde konuşmasına alışkın değildim. "Peki, babacığım," diyerek onunla dalga geçtim. Önündeki tablete dönüp işine devam etti.

"Sorun ne?" Yağız'a dönüp kaşlarımı kaldırdım. Elimi Deniz'in elinden çekip, geri yaslandım.

"Söyleyecek misin?" Yağız, Deniz'e sorarken daha çok merak etmeye başladım.

Deniz kafasını tabletten kaldırıp kaşlarını çattı. "Bir sorunumuz var."

Devam etmesi için kafamı salladım. "Babam, Ener ve Eylül'ün ailesiyle tanışıyor. Düğüne onları davet edeceğini hiç düşünmedim. Çünkü yakın değillerdi. Ama babam büyük bir düğün yapma konusunu kafaya koymuş!"

Son cümlesi öfkeyle çıkarken şaşkınlıktan onları izlemeye devam ettim. Babası Ener ve Eylül'ün ailesini düğüne davet etmişti. "Annem, davetiye listesinde son anda isimlerini görünce babamla konuşmuş. Senin ailenin onlarla olan durumunu açıklamış. Babam konuyu bilmiyordu."

Anlattığına daha fazla dayanamayıp susması için elimi havaya kaldırdım. "Nasıl yani?" Yağız'a baktığımda oldukça sert duruyordu. "Ciddi ciddi düğüne mi gelecekler?"

"Davetiyeleri çoktan göndermişler. Ama gelip gelmeyeceklerini bilemiyorum. Sadece onlar değil, birkaç sınıf arkadaşımız daha var. Babamın ortak iş yaptığı ya da daha önce çalıştığı herhangi birileri. Liste bayağı uzun."

Kaşlarım havaya kalkarken gülümsedim. Tebessümüm artarken kahkaha attım. "Ciddi misin?"

Delirdiğimi düşünerek elimden tuttu. "Özür dilerim, Asel. Babamla konuştum ama iş ilişkilerini riske atmak istemiyor."

Söylediklerine inanamayıp gülümseyerek konuştum. "İnsanlara dönüp, 'Davetiyeleri geri verir misiniz?' diyecek hali yok ya zaten, bu güzel bir haber!"

Tepkim karşısında Deniz şaşırırken Yağız gülümsedi. "Ben sana demiştim ördek kafa! Bu kız deli! Kendine yeni bir sevgili bul!"

"İkisinin de beni, bizi mutlu görmeye tahammülü yok. Üzgün olduğum her an okula gelip boy gösterirken son bir aydır ortalıkta bile gözükmüyorlar. Eğer düğüne gelirlerse acı çektiklerini izlemek zevkli olacak."

Ben gülümserken Yağız bağırdı. "İşte bu! Çok haklı! Çok! Peki, en büyük bomba?"

Deniz bizi şaşkınlıkla izlerken ayağa kalkıp Yağız'ın yanına gittim. İkimiz de aynı anda, "Melda Carter!" diye bağırdık.

Birbirimize bakıp kahkaha atarken Deniz'e döndüm. "Annemi çıldırırken izlemek gibisi yoktur. Bütün gece boyunca Eylül ile Ener'e kin dolu bakışlar atacağına eminim!"

Yağız, Deniz'in kolunu sıvazladı. "Annenden şimdiden özür dilerim, sarışın. Bu gece gelinliğinin içinde onu izlemek yerine Melda Carter'ın öfkesini kusmasını izleyeceğim sanırım."

Söylediğiyle daha çok gülerken Deniz de gülmeye başladı. "Emin misiniz? Sorun değil mi?" dediğinde yanağından öptüm. "Sorun değil! Bunları aşalı çok oldu. Hem belki gelmezler. Bu kadar kafana takma. Biz gecenin tadını çıkaralım!"

Yağız slogan atmaya başladığında Deniz rahatlamış gözüküyordu. "MELDA BAŞKAN OLEY! MELDA BAŞKAAAN!"

Omzuna yumruk geçirip sessiz olmasını söyledim. Son yaşananlardan sonra Eylül ve Ener'i aşmıştım. Bu sefer gerçekten umursamamayı başarmıştım. Annem ve babamın onlara karşı son olanlardan sonra daha da çok öfkelendiğini düşünürsek eğlenceli bir düğün olacaktı. Tabii gelmeyi seçerlerse...

Deniz ayağa kalkıp bana sarıldığında biraz daha rahatlamak istediğini anladım. Bedenini sıkarken kulağına fısıldadım. "Bana güven."

Boynumdan öperken o da fısıldadı. "Her zaman bir tanem."

Geri çekildiğimde yüzümü incelemeye başladı. "Yorulmuşsun. Bari bugün spora gitmeseydin."

Yağız, konuşmaya başladığında ona döndüm. "Sevgilin her gün sporlara giderken sen burada göbek büyütüyorsun. Yakında seni kaslı birileri için bırakırsa şaşırma!"

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken bağırdım. "Yağız!"

Deniz ona öfkeli bakışlar atarken Yağız ellerini havaya kaldırıp, "Gerçekleri söylemek de suç olmuş!" dedi.

Deniz'e dönüp dudaklarından öptüm. "Akşama kadar çok işiniz var. Biz kaçalım?" dediğimde kafasını salladı. "Yardıma ihtiyaç var mı?"

"Ortalıkta koşuşturan onlarca çalışan var. Ben sadece birkaç işi kontrol ediyorum. Sizin yapabileceğiniz bir şey yok."

"Peki o zaman," diyerek gülümsedim.

Yağız arkamdan geçip bizim eve doğru yürürken coşkuyla konuştu. "Tabii hazırlanıp süslenmek dışında!"

Ona katıldığımı belli edercesine gülümsedim. Deniz'le vedalaştıktan sonra yanından uzaklaştım. Yan bahçeye geçtiğimde Deniz, Paşa'nın başını okşayıp gönlünü almaya çalışıyordu.

Eve girdiğim gibi Yağız'a döndüm. "İnanamıyorum! İNANAMIYORUM!"

Yerimde dönüp dans ederken Yağız gülmeye başladı. "Sen iyice sıyırdın!"

Merdivenlerden zıplayarak yukarı çıkarken arkamda kaldı. "Mutlu olmak suçsa ver cezamı Çilli!"

"Bir daha bu tarz laflar edersen sana tır ehliyeti falan almamız gerekecek!"

Gülüşerek odama geçtiğimizde, kendimi yatağa bırakıp ellerimi başımın altında birleştirdim. "Neden bu kadar erken geldin? Akşama daha çok var."

"Deniz'e yardımcı olmak istedim. Eşyalarım da onun evinde. Beraber hazırlanacağız."

Kaşlarımı kaldırırken gülmemek için kendimi zor tuttum. "Hımm," derken sessizdim.

Yağız, etraftaki kaktüsleri incelerken kızgınlıkla söylendi. "Ne söyleyeceksen söyle de rahatla be kadın!"

Gülmeye başladığımda bir kaktüsü eline alıp bana fırlatırmış gibi yaptı. "Deniz'le yakınlığınız hoşuma gidiyor."

"Eğlenceli çocuk," dedi ağzının içinde geveleyerek.

"Bilirim, sevgilim sonuçta."

Yatağa oturup sinsice baktı. "Başka neler biliyorsun acaba? *Sevgilin sonuçta.*" Sesimi taklit etmişti.

Kaşlarımı çatıp söylediğini anlamaya çalıştım. Anlamadığımı fark ettiğinde kahkaha atmaya başladı. Bu gülümsemenin ne demek olduğunu iyi biliyordum. Arkamdaki yastığı alıp çığlık atarak kafasına geçirdim. "Çok fesatsın, Yağız!"

Ayağa kalkıp benden kaçarken yastığı kucağında tuttu. "Ne var? Merak ediyorum!"

"İlişkimden uzak dur! Bir an önce sana bir kız bulmamız lazım!"

Bir anda ciddileşip derin bir nefes verdi. "İşte bu konuda haklısın. Yalnız ölmek istemiyorum. Bu yüzden bu gece av başlasın!" Elini havaya kaldırıp tavanı gösterdi.

Ben de ellerimi açıp, "Allah'ım, sen güzel kızları Yağız'ın gazabından koru," dedim.

Yağız bozulmuş gibi dudaklarını büzerken yastığımı geri vermesi için kollarımı uzattım. "Akşama kadar biraz uyuyacağım."

Yastığı bana fırlatırken gözlerini devirdi. "Sen uyu, ben sevgiline destek olurum!"

"Arkadaşlar bugünler içindir!" dediğimde elinde kaktüsümle odamdan çıkıyordu.

Yerimde doğrulup arkasından bağırdım. "O kaktüsü geri getir!" Deniz'in verdiği hediyeyi çalmaya çalıyordu.

"Bir şeyi de fark etmesen şaşardım!" Kaktüsü yerine bırakıp tekrar odadan çıktı.

Yanağımı kaşıyarak gözlerimi açtım. Yağız, başımda şarkı söyleyip arada da yanağımdan öpüyordu. Tenimde ıslaklık hissettiğimde çığlık atıp yatakta dönmeye çalıştım.

"İğrençsin!" Uyku sersemliğiyle bağırdım. Odanın ışığı gözlerimi kör ederken sıkıca kapatıp açmayı reddettim.

"Uyan! Düğüne geç kalacaksın!" Sesi eğlenceli çıkıyordu. Ani bir hareketle yataktan kalkıp yatağın kenarındaki telefonuma baktım. Saat neredeyse beş olmuştu. Yağız'a döndüm.

"Çok korktum geç kaldım diye."

"Bence de korkmalısın. Hazırlanman saatler sürer, hadi!" Annem gibi beni azarlarken bir yandan yatağımı topluyordu. Banyoya yürüyüp lavaboda yüzümü yıkamaya başladım.

"Deniz'in peşinden koş. Asel'in peşinden koş. İyice hizmetçiniz oldum he!"

Yağız söylenip dururken havluyla yüzümü kuruluyordum. Aynadaki görüntüme baktığımda biraz daha uyusaydım gözlerimin şişeceğini anladım. Yağız'a içimden teşekkür edip odama dönerek çemkirdim. "İki iş yaptın diye söylenme! Biz her zaman senin arkanı topluyoruz."

Söylediklerimde haklı olduğum için homurdanmayı kesti. Bana ölümcül bakışlar gönderip konuştu. "Ben hazırlanmaya gidiyorum. Bu saatten sonra ne yaparsan yap! Saat yedide çıkmamız lazım. En geç sekizde orada olacağız!"

Cevabımı bile beklemeden arkasını dönüp çıktı. Hassasiyeti karşısında kalbim sıcacık olurken gülümsedim. Son bir aydır Deniz'le yakın arkadaş olmuşlardı. Bana ne kadar destek çıkarsa ona da o kadar yardımcı olmaya çalışıyordu. Sonunda sevdiklerimle beraber mutlu bir hayata kavuştuğum için şükrettim.

İşe saçımla başlamaya karar verdim. Aynanın karşısına geçip bir yandan tararken diğer yandan düzleştirdim. Her bir telin dümdüz olduğundan emin oluncaya kadar uğraştım. Sırtı derin dekolteli, ince askılı, kırmızı renkli bir elbise giyecektim. Derin yırtmacını da düşününce en azından saçlarımla sırtımı biraz kapatmayı düşünüyordum.

Saçlarımla işim bittiğinde uzun bir süre makyajımla uğraştım. Sonunda istediğim gibi olunca aynada kendime baktım. Yaptığım her hamlenin işe yaradığını görebiliyordum. Oturduğum yerden gülümseyerek kalktığımda saatin altı buçuk olduğunu gördüm. Hızla ayakkabılarımı giyip elbisemi üstüme geçirdim ve yeniden aynanın karşısına geçip kendi etrafımda döndüm. Askılı kırmızı elbisemin derin bir yırtmacı vardı ama bol kumaşından dolayı kolay kolay açılmazdı. İnce zincir bir kolyeyi boynuma geçirip parfüm sıktım.

Topuklu ayakkabılarımı giyerken çalan telefonla dikkatim dağıldı. Deniz'in aradığını gördüğümde hemen açtım.

"Efendim?"

"Günaydın, güzelim." Arkadaki gürültüden dolayı sesi zor duyuluyordu.

"Teşekkürler. Neredesin?"

"Düğünün yapılacağı mekâna geldim. Buradaki düzeni kontrol etmem gerekiyordu. Seninle beraber gelmeyi çok isterdim ama maalesef Yağız'a kalacaksın." Çok hızlı ve koşturarak konuştuğunu anladığımda onu meşgul etmek istemedim.

"Tamam, bir tanem. Sana kolay gelsin. Görüşürüz." Cevap vermesini beklerken aniden telefonu kapattı. Telefonun ekranına bakakaldım. Telaşını buradan hissedebilmiştim. Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle çantamı alıp odamdan çıktım. Merdivenleri sessizce inerken ev halkının nerede olduğunu merak ediyordum.

Mutfaktan gelen seslerden Yağız ile annemin konuştuğunu fark ettim. Babam ise mutfak kapısının önünde kapıya yaslanmış bir şekilde duruyordu. Topuk seslerimi duyduğunda bana döndü. Gözleri hayranlıkla yüzüme bakarken yanıma yaklaştı. Elimi tutmak için uzandığında boşta kalan elimi uzattım. Gözlerimin içine bakarak konuştu.

"Çok güzelsin. Annene benziyorsun." Yüzüme gelen saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına geçirdi. Açmış olduğu yanağımdan

öpüp kulağıma fısıldadı. "Gözlerinin içindeki mutluluğu uzun süre sonra ilk defa görüyorum. O ışığı sakın söndürme. Sana çok yakışıyor."

Elini bırakıp kollarımı boynuna doladım. "Çok teşekkür ederim, baba."

Arkadan gelen ıslık sesini duyduğumda babam benden ayrılıp beni Yağız'a ve anneme doğru sergiledi. Söylediklerinden güç alıp kendi etrafımda dönerek poz verdim. Yağız, yorum yapmak için ağzını açtığı sırada babamla göz göze geldi. O an annemle kahkaha atmaya başladığımızda babam da gülümsedi.

Yağız, takım elbisesi içinde sportif bir şıklık yakalamıştı. Saçları hem özenle yapılmış hem dağınık bir hava verilmiş gibiydi. Yüzündeki çillere bakarken gülümsedim. Yanına ilerleyip yanağından öptüm.

"Çok güzelsin, prensesim," dediğinde utanmak yerine bilmişlik yaparak sırıttım.

"Çok yakışıklı olmuşsunuz, Yağız Bey!" Önümde reverans yaptığında hareketlerine gülümsedim.

Annem zümrüt yeşili bir kalem elbisenin içindeydi. Kalem elbiselerin peşini hiç bırakmamıştı. Topuz yaptığı saçlarından ayakkabılarına kadar her tarafını süzdüm. Birbirimizi iltifat yağmuruna tutarken çok eğleniyordum.

Annemle son tartışmamızdan bu yana sözünü dinlemiş ve terapilere gitmiştim. Onun istedikleri olduğu için keyfi çok yerindeydi. Terapilerin bana iyi geldiğini fark ettiğimde ise anneme dönüp teşekkür etmek yerine bunu gizleyip ona bu mutluluğu yaşatmak istemedim. Belki gecenin sonunda söyleme cesareti bulurum diye düşündüm.

Babam, "Hadi gidelim!" dediğinde hepimiz peşine koyulduk. O annemle, ben ise Yağız'la beraber gidecektim. Arabaya doğru yürürken Yağız kulağıma eğilip fısıldadı.

"Deniz, seni görünce şok geçirecek." Sinsice sırıtıyordu.

"Mekândaki tüm kızlar da gözlerini sana dikecek," dediğimde gülümsemesi daha çok arttı. "Kıskanıyor musun yoksa Asel Carter?"

Onun gibi fısıldamak yerine, "Senin için ölüyorum Yağız Öztürk!" diye bağırdım. "Fark et beni artık!" Oyununa uyarken kahkaha atmamak için kendimi tutup rolüme devam ettim.

"Bana âşık olduğunu hep biliyordum." Sürücü tarafına geçip kapısını açarken devam etti. "Ama kalbini kırarım demiştim, bebeğim."

Sert bir darbe almış gibi kalbimi tuttum. Sesimi inceltip, "Yapma, Yağız. Lütfen!" dediğimde kahkaha atmaya başladı. Koltuğa yerleştiğinde onu taklit edip yola koyulmamızı bekledim.

Düğün alanına geldiğimizde gözlerimi şaşkınlıkla açtım. Nereye bakacağımı şaşırmış bir şekilde etrafı izliyordum. Uzun bir yola açılan kapıdan içeri girdiğimizde her yerde yanan mumlar başlamıştı. Adım attığımız yolun kenarlarına onlarca mum dizilmişti. Elbisemin yanmasından korkarak dikkatli bir şekilde ilerledim. Yolun kenarındaki ağaçlardan minik ışıklar sarkıyordu. Akşam karanlığının içinde her yeri ışıklar sarmıştı. Gözlerimi hiçbirinden alamazken yolun sonu büyük bir bahçeye açıldı.

Bahçe minik bir ormana benziyordu. Her yerde farklı boyutlarda ağaçlar vardı. Hepsinden ışıklar sarkıyor ve altlarında masalar bulunuyordu. Yuvarlak masaların hepsi beyaz örtüler ve beyaz çiçeklerle süslenmişti. Masalarda ve yerlerde de mumları görünce tedirgin oldum. Yağız'ın kolundan çıkıp ona döndüm.

"Sakın bu gece alev alayım deme!" Ona annelik taslamamdan nefret ederdi.

"Küçük çocuk değilim Asel! Şunu yapmayı kes!" Dişlerinin arasından kızgınlıkla konuştu. Ben pantolonunun paçasının bir yandan tutuşup yandığını hayal ederken o sinirle beni izliyordu.

Annem sessiz ve boş bahçenin biraz ötesinde kalan eve işaret ettiğinde hepimiz oraya döndük. Büyük beyaz bir malikâne ışıklar içinde bize bakıyordu. İçeriden hafif bir müzik geldiğini duyduğumda o tarafa doğru ilerledim. Bahçeye açılan büyük kapıdan içeri girdiğimizde tüm salonun uzun bacaklı masalardan ibaret olduğunu fark ettim. Mumlar ve ışıklar burayı da sarmıştı. Evin her yeri ışıldıyordu. O sırada mutfağa açıldığını tahmin ettiğim bir kapıdan çıkan Deniz'i gördüm.

Siyah bir takım elbise giymişti. Kravat takmak yerine papyon takmayı tercih etmişti. Gözleri ışıl ışıl parlarken ceketinin önünü kapatıyordu. Saçları her zamankinden daha özenliydi. Havaya kaldırmış ve şekil vermişti. Sinekkaydı tıraşıyla çenesinin kemikli yapısını ortaya çıkarmıştı.

Onu hayranlıkla süzerken Yağız kulağıma fısıldadı. "Salyalarını topla."

Söylediğine gülümsediğim sırada Deniz'in bir süredir beni hayranlıkla izlediğini fark eden babam öksürerek duruma müdahale etti. Ona dönüp baktığımda beni görmezden gelip Deniz'in yanına ilerledi. "Hoş bulduk, evlat," dediğinde Yağız epey keyiflendi.

"Özür dilerim. Hoş geldiniz." Deniz telaşla babama dönerken annem araya girip konuştu. "Annen ile baban nerede?" dediğinde Deniz kendine geldi.

"Annem gelin odasında süslenmekle meşgul," dedi. "Babam çoktan hazır. Mutfakta çalışanlara bakıyor," diye ekledi bir kapıyı göstererek.

Annem, Deniz'e teşekkür edip babamı kolundan tutarak mutfağa doğru ilerledi. Deniz gittiklerinden emin olduğunda dönüp bana baktı. Gözleri tekrardan hayranlıkla tüm bedenimde dolanırken yanıma yaklaştı. Yağız'a bir adım uzaklaşması için bakarken dibimden ayrılmadı. Böyle anlarda uyuzluk yapmasından nefret ediyordum.

Deniz, elimi tutup öptüğünde kalbim sıkıştı. "Asaletin karşısında kelime bulamıyorum." Tuttuğu elimi bırakmayıp yanağımdan öptü. "Seni hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama–" saçlarımın arasından kulağıma fısıldadı, "her gün şükrediyorum."

Kalbim hızla atarken heyecandan bayılacak gibi hissettim. Dizlerim titrerken yanağıma değen nefesi ve beni sarhoş eden kokusuyla baş edemiyordum. Burnunu boynuma sürterken cevap vermek yerine sadece anın güzelliğini hissettim.

"Sevişmeniz tahminen ne zaman biter?" Yağız her zamanki gibi güzel anı katletmişti. Deniz ona dönüp sert bir bakış attı.

"Böyle güzel bir kadını sana emanet ettiğim için pişman oluyorum," dediğinde Yağız bizden uzaklaşıp gülümsedi. "Bence bana şükret. Akşam gelen onlarca erkeğin gözünden sevgilini nasıl koruyacaksın bilemiyorum."

Arkasını dönüp bahçeye çıktığında amacının hem Deniz'i sinir etmek hem de bizi yalnız bırakmak olduğunu anladım. Deniz, mavi gözleriyle bir aydınlanma yaşamış gibi bakıyordu. Dikkatini dağıtmak için konuştum.

"Asıl ben seni kadınlardan nasıl koruyacağım," derken takım elbisesini inceledim. "Fazla yakışıklısın. Biraz sinir bozucu."

Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. "Gözlerim sadece sana bakarken, ellerim sadece senin ellerini tutarken hiçbir kadın bana yaklaşamaz."

Kollarımı kaldırıp omzuna koyduğumda burun burunaydık. Kokusunu iyice içime çektim. "Korktuğun bir düğün için fazla özenlisin. Gören de damat sensin sanacak."

Söylediğime gülerek karşılık verdi. "Babamın şıklığını gördükten sonra damadın ben olmadığıma herkes emin olacaktır. Gelinden daha çok süslendiğine yemin edebilirim."

Babasını hayal ettiğimde gündelik hayatta bile ne kadar çok şık olduğu aklıma geldi. Düğününde nasıl olduğunu tahmin

edemiyordum. Deniz, kollarını doladığı belimden çekip elimden tuttu.

"Misafirler gelmeden sana bir şey göstermem lazım." Salonda masaların arasında ilerlerken beni peşinden sürükledi. İleride başka bir odaya geçit vardı. İçeriye geçtiğimizde her yerde yeşil bitkilerin ve yine aynı mumların olduğu bir odaya çıktık. Beyaz mobilyalarla döşeli çok şık bir odaydı. Eşyaların ortasında durup bana döndü. Ne yaptığını anlamaya çalışırken gözlerini benden ayırmıyordu.

"Sana bir hediyem var. Misafirler geldiğinde etraf çok kalabalık olur. Şimdi vermek istedim." Konuşurken çok heyecanlı gözüküyordu. Sessizce onu izlerken ceketinin cebinden bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp gösterdiğinde şaşkınlıkla baktım.

Altın bir zincirin ucunda yeşil, minik taşlarla yapılmış bir kaktüs duruyordu. Deniz, tepkimi beklerken heyecanla konuştum. "Bu çok güzel bir kolye Deniz."

Hayranlıkla kolyeye bakarken kutudan çıkardı. Kutuyu cebine tekrar koyup arkama geçti. Saçlarımı tutup toplamaya çalıştım. Kolyeyi boynuma takarken heyecandan ölmek üzereydim. Parmak uçları ensemde dolanırken kulağımın arkasından öptü.

Kulağıma fısıldadığında irkildim. "Ve sen bir gün tüm dikenlerine rağmen çiçek açacaksın."

Aylar önce bana gönderdiği yüz kaktüs aklıma geldi. Orada yazdığı notun aynısını söylediğinde çalışma odasında yazdığım satırlar aklıma doluştu. Saçlarımı bırakıp ona döndüm. Gözlerinin içine bakarak konuştum. "Eğer bir gün kalbimin dikenleri arasında çiçek açarsa o sana aittir," dedim.

Tepki vermeyip tutkulu bakışlarla beni izlediğinde dudaklarına uzandım. Rujumun yüzüme bulaşmamasını dileyerek Deniz'i öpmeye başladım. Geri çekildiğimde ağlamak üzereydim. "Teşekkür ederim. İnce hediyen için. Hayatıma girdiğin için."

Dudaklarından tekrar öpüp geri çekildim. "Teşekkür ederim, bana bu kadar iyi geldiğin için." Dudağının kenarından öptüm. "Teşekkür ederim, beni böyle güzel sevdiğin için."

Elleri yüzümü bulurken akan gözyaşımı fark etmemiştim. Deniz yanağımı yavaşça silerken onun da gözlerinin dolduğunu gördüm. "Seni çok seviyorum, Asel. İlk gördüğüm an sana âşık oldum. Senin için çabaladığım her ana gururla bakıyorum. Asla pişman değilim. Seni çok seviyorum."

Dudaklarıma yapıştığında gözyaşlarıma aldırmadan karşılık verdim. Hayatıma girdiği andan itibaren beni tüm acılardan uzak tutmuş, mutluluk getirmişti. Bana âşık olmuş, kendine de âşık etmeyi başarmıştı. Bir gün bile görüşmesek onu deliler gibi özlüyordum. Her zaman yanımda olsun, elimi tutsun istiyordum.

Geri çekildiğinde gözlerimin içine baktı. "Sakın ağlama," derken yüzümü temizliyordu. Makyajımın bozulmasını istemediğim için kendime gelmeye çalıştım. Burnumu çektiğimde kendimden utanıp gülümsedim. O da bana güldüğünde kolyeme baktım.

"Çok teşekkür ederim. Mükemmel bir hediye bu. Her zaman takacağım." Gözlerinin içine baktım. "Her zaman."

Yanağımdan öptüğünde içeriden birinin seslendiğini duyduk. Salona baktığımızda Deniz'in babasını gördük. "Misafirler gelmeye başladı galiba," dedi Deniz.

Öpücüğün verdiği sarhoşluğun etkisinde başımı sallarken elimden tuttu. "Hadi gidelim."

Salona el ele ilerlerken babasının bahçe kapısının önünde durup birkaç çalışanla beraber Deniz'i aradığını gördük. "Buradayız, baba," diye seslendiğinde babası bize döndü.

Şaşkınlıkla gözlerim açılırken karşımdaki adama baktım. Heykel gibi kusursuz ve sarsılmaz duruyordu. Gözünün derinliklerinde neşesi görülebilirdi ama bir yandan da sert bakışları insanı çarpıyordu. Bir an kendime kızdım; heykel gibi kusursuz demem

hataydı. Heykellerin bile kusurlu olduğuna emindim. Yanına yaklaştıkça karizması daha çok artıyordu.

O da aynı ilgiyle beni süzerken elini uzattı. Kibarca elimi uzattığımda tutup öptü. Babasının bu hareketiyle mahcup olurken o etkileyici bir sesle konuştu. "Deniz, seni kendine nasıl âşık etti bilmiyorum ama bugüne kadar yaptığı en doğru şey oldu."

Deniz'e gülümseyerek baktığımda o gözlerini deviriyordu. Babası elimi bırakıp Deniz'e döndü. "Güzeller güzeli sevgilini yalnız bırakacağın için üzgünüm ama misafirleri karşılaman lazım."

İkimiz de babasının söylediğiyle bahçeye dönerken birkaç kişinin çoktan geldiğini gördük. Ben babasına teşekkür ederken, Deniz elimden tutup beraberinde beni bahçeye sürükledi. İleride gelin ve damadın oturacağı yeri gösterdi. "Oradaki en ön masalar sizin. Hatta annen ile baban oturmuş bile."

Kafamı salladığımda, "Benim misafirleri karşılamam gerek," dedi. Yanağına bir öpücük kondurdum. "Kolay gelsin. Seni bekliyor olacağım."

Deniz'in elini bırakıp bahçede yürümeye başladım. Birkaç masanın dolduğunu gördüm. Tanıdığım insanlara başımla selam vererek masamıza ilerleyip boş bir sandalyeye oturdum.

"Neden Dilay Hanım'ın yanında değilsin?" Annemin arkadaşının yanında olmasını bekliyordum.

"Her şey neredeyse hazır. Yanında onlarca kişi çalışıyor. Kalabalık yapmaktan başka bir işe yaramıyordum," dediğinde anlayışla kafamı salladım.

Annem önündeki kadehi dudaklarına götürürken masada şarap şişesi olduğunu fark ettim. Oyalanmak için kendime biraz doldurdum. İnsanların içinde içmeme kuralımı bir günlük bozabilirdim. Sonuçta bugün özel bir gündü. Sevgilimin annesi ve babası ikinci kez evleniyordu.

Annem ve babam sahneye dönük otururken ben gelen insanlara bakan tarafta oturuyordum. Hayatımda birkaç kez gördüğüm ya da hiç tanımadığım kişiler bahçeye doluşurken hepsini tek tek inceledim. Kimisi yanımıza gelip selam vermişti. Elimden geldiğince samimi olmaya çalışırken bir yandan kadehimle oynayıp hâlâ bitirmediğim içkime bakıyordum.

Gelen misafirler bitmezken Yağız'ın ailesinin bize doğru geldiğini fark ettim. Ayağa kalkıp onları selamlarken Yağız'ın nerede kaldığını sordum. Kapının önünde Deniz'e eşlik ettiğini duyunca içim ısındı. Yağız artık Deniz'i seviyor ve ona güveniyordu.

Deniz ve Yağız, bahçede oturduğum masaya doğru yürürken artık misafir gelmediğini anladım. Yağız, bana öpücük gönderip ailesinin masasına geçerken Deniz bizim masamıza geldi. Annem ve babama selam verirken yanımdaki boş sandalyeye oturup bana göz kırptı.

Birkaç masa hariç tamamı dolmuş bahçeyi izlerken müzik başladı. Heyecanla oturduğum sandalyede kendimi düzeltirken gelin ve damadı bekledim. Deniz'in elini masanın altından tutup ona destek olmaya çalıştım.

Annesi ve babası evden çıkıp bahçeye ilerlerken hepimiz alkış tutmaya başladık. Yağız ise ıslık çalıyordu. Hareketlerine gülümserken gelini incelemeye başladım.

Kabarık etekleri içinde hiç de mütevazı olmayan bir gelinlikle geliyordu. Gençlik yıllarında yapamadığı her şeyi yapmak istercesine hazırlanmıştı. Pijamaları içinde bile dünya güzeli olan bir kadını gelinliğin içinde görmek sarsıcıydı. Bir çizgi filmden çıkmış prenses gibiydi. Güzelliği karşısında hayretle bakarken ellerim acıyıncaya kadar alkışladım. Yanımdan geçtikleri sırada çığlık atıp, "Çok güzelsin!" diye bağırdım.

İhtişamlı sahneye çıktıklarında herkesi selamlayıp yerlerine oturdular. Bahçeye baktığımda tıka basa dolu olduğunu gördüm.

Hatta evin içinden bile izleyenler vardı. Babası gerçekten büyük bir düğün yapmak istemiş ve başarmıştı. Nikâh memuru gelip töreni başlatırken hayranlıkla Deniz'in ailesine bakıyordum. Deniz'in tüm yakışıklılığını her ikisine de borçlu olduğunu düşündüm.

Deniz'in elinin titrediğini hissettiğimde sandalyemle biraz daha yaklaşıp sahneyi tam görebilecek bir şekilde yerleştim. Tuttuğum elini bir an olsun bırakmayıp sıktım. Annesi ile babasının tekrardan evlenmesi demek, onların boşanma korkusunu yeniden yaşaması demekti. Bu düğünü atlattıktan sonra diğer günlere nazaran çok daha iyi olacağına emindim.

Anne ve babası evet diye bağırırken Deniz'in elini bırakıp alkışlamaya başladım. Islıklar ve çığlıklar birbirine karışırken bazı insanların ayağa kalktığını gördüm. Bir yandan alkışlayıp diğer yandan Deniz'i izliyordum. Yüz ifadesinden onlar için mutlu olduğu belliydi. Ama bu endişesini gizlemesine engel olmuyordu.

Annesi ile babası yavaşça ayağa kalkıp sahneden inerken gözlerini onlardan ayırmadan izliyordu. Sakin bir müzik başladığında gelin ve damat ilk dansını yapıyordu. Deniz, masaya dönüp içmediğim şarap kadehine uzandı. Tek dikişte hepsini bitirdiğinde endişeli gözlerle ona baktım. Gözleri beni bulduğunda özür dilercesine baktı. Ona sorun olmadığını hissettirmek adına boşalan kadehe şarap doldurdum. Deniz annesi ile babasına gözlerini tekrar dikmişken, kadehi ona uzatıp biraz daha içmesini bekledim. Yine tek seferde bitirdiğinde hızlı başladığını düşünerek daha fazla doldurmadım. Onun yerine yanına yaklaşıp elinden tuttum.

Müzik bittiğinde yeni müzik hemen peşinden başladı. Deniz, ani bir şekilde bana dönüp elimden tutarak beni dansa kaldırdı. Teklifini geri çevirmeyip kabul ettim. Gelin ve damadın yanına yaklaşarak dansa kalkan ilk misafirler olduk. Deniz'in gözleri benim üstümde değil, anne ve babasının üstündeydi. Elleri

belimdeyken ellerimi omzuna koyup dansına eşlik etmeye çalıştım. Annesi de bizi izlerken ona doğru seslenip, "Tebrik ederim!" dedim.

Deniz, söylediğime şaşırmış gibi bana döndü. Gözlerimin içine bakarken endişesinin ve kızgınlığının yavaşça kaybolduğunu gördüm. Tebessüm edip bana doğru yaklaştı. Burnumun ucundan öptüğünde ben de ona gülümsedim. Gözleri ışıldarken konuştu.

"Beni sakinleştiriyorsun." Müziğin sesini bastırmak istercesine kulağına doğru yaklaştım.

"Nasıl oluyor o?" dediğimde yanağımı yanağına yaslamıştı.

Burnunu saçlarımın arasında gezdirdi. "Gözlerine bakmak, kokunu duymak yetiyor."

"Beni seviyorsun," dediğimde kalp atışımın hızını kontrol edemiyordum.

"Seni çok fazla seviyorum."

Geri çekilip yüzüne baktım. Gözlerindeki ciddiyet her şeyi açıklıyordu. Gülümseyerek konuştum. "Biraz daha iyi misin?"

"Artık evlendiler. Geri dönüş yok. Hem yanımda âşık olduğum kadın var. Başka bir şey umurumda değil."

Anne ve babamın bize bakacağını umursamadan Deniz'e yaklaşıp dudaklarından öptüm. Minik öpücüğüm için şaşkınlıkla bana bakarken ona kocaman gülümsedim. Çaktırmadan etrafına bakıp biri gördü mü diye süzmeye başladı. Ona eşlik ederek etrafıma baktığımda bizim gibi dans eden onlarca kişi gördüm. Biraz ileride, bahçenin ortasında ise birisi durmuş bizi izliyordu.

Deniz de benim baktığım yere bakarak Ener'i fark etti. Önünden ilerleyen annesi ile babası kendilerine boş bir masa arıyordu. Yeni geldiklerini anladığımda arkasında Eylül'ü ve ailesini fark ettim. O ailesiyle meşgulken, Ener gözlerini ayırmadan bizi izliyordu. Gözlerimi onlardan ayırıp Deniz'e döndüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yağız nerede acaba?" dediğimde dans pistini inceledik. Deniz'in arkasında sarışın bir kızla dans ediyordu. Deniz'e onu gösterdiğimde ikimiz de gülmeye başladık. Ener ve Eylül'ün varlığını unutmak istercesine Yağız ve seçtiği kızla dalga geçtik. Yağız bize dönüp baktığında birbirimize bakıp daha çok güldük.

"Bu çocuk hiç akıllanmayacak." Kafamı sağa sola sallarken gülümsedi.

"İlişkimize o kadar karışıyor ki bir an önce birini bulup bizden uzak durmasını yeğlerim." Deniz'e katıldığımı belli edercesine kafamı salladım.

Alnımı alnına yaslayıp dans ederken kokusunu içime çektim. Onun yanında olmak fazlasıyla huzurluydu. Kendimi emin ellerde hissederken anın tadını çıkardım.

Elimdeki kadehi masaya bırakırken Yağız'la beraber kahkaha atıyorduk. Annem, kızgın bakışlarını Eylül'ün ve Ener'in ailesinin üzerinden çekmeden tüm gece onları rahatsız etmişti. Şimdi ise onların masasına yakın bir yerde birileriyle sohbet ediyordu. Babam yanında kolunu beline dolamış, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Yağız ve ben masada oturup olup biteni izlerken sadece eğleniyorduk.

"Annen gerçekten kin dolu bir kadın." Yağız'ın dediğine gülümsedim. "Maalesef öyle. Şu bakışlarına baksana. Ben bile burada titriyorum."

"Hak ediyorlar. Boş ver," derken Deniz'in bize doğru yürüdüğünü gördüm. Anne ve babasının yanından geliyor olmalıydı. Yanımıza yaklaşıp arkama geçti. Eğilip yanağımdan öperken konuştu. "Nasıl gidiyor düğün?"

"Saatler geçti ve sarhoş olmadım. Ama ayaklarım sızlamaya başladı. Bu kadar çok dans etmemeliydim." Yorgun bir sesle konuşmuştum.

Yağız kafasını kaldırıp Deniz'e döndü. "Şu sarışını tavlamayı başardım. Telefon numarasını aldığım dakikadan itibaren benim için düğün bitti."

Deniz kahkaha atarken kafasını sağa sola salladı. "Daha bitmedi. Yorulmuş olabilirsiniz ama insanlar eğlenceye doyamadı."

Hâlâ dans eden birilerini görüyordum. İnsanlar günlük hayatlarında eğlenmeyip tüm enerjilerini düğüne saklamışlardı sanki.

"Babam beni çalıştığı bir aileyle tanıştıracak. Bana eşlik etmek ister misin?" Deniz'in gözlerine baktım. "Saatlerdir bu elbise yüzünden çişimi tutuyorum. Artık dayanamayacağım. Sen onlarla tanışmaya git, bana da tuvaletin yerini göster, olur mu?" dedim.

Yağız inanamayan gözlerle bana bakıp çığlık attı. "Sevgiline çişim var demen?"

Öğürme sesleri çıkardığında kolunu çimdikledim. "Kadınların da çişi gelebiliyor. Kusura bakma," dedim imalı imalı.

"Gelebilir ama herkese söylemek zorunda değilsin."

"Herkes değil, sevgilim!" dediğimde gözlerini devirdi. Deniz elimden tutup kalkmama yardımcı oldu. Çantamı masadan alıp eteğimi Yağız'a savurarak ilerledim. Deniz'in koluna girip yavaş yavaş yürürken yorulduğumu hissediyordum. Topuklu ayakkabıların üzerinde uzun süredir dans ediyordum. Korkunç bir haldeydim.

Evin önüne geldiğimizde Deniz elimi tuttu. "Üst katta onlarca oda var. İstediğin bir tanesine girip tuvaletini kullanabilirsin, bir tanem. Seni babamın yanında bekliyorum."

Yanağından öpüp geri çekildim. "Olabildiğince hızlı bir şekilde yanındayım."

Arkamı dönüp merdivenleri tırmanırken elbisemin eteklerini toplayıp işimi kolaylaştırmaya çalıştım. Üst katlar evin diğer kısımlarına göre daha sessizdi. Buradaki koridorun da her yerinin mumlarla süslendiğini görünce hayran kaldım. Kapısı açık bazı odaların yanından geçerken odaların içinde de ışıklar ve mumlar olduğunu gördüm. Bu ayrıntıları aklımda tutup sağdan dördüncü kapıyı açtım. O da hem sessiz hem de karanlıktı. Burada ışıklar değil sadece mumlar vardı. İçerisi o kadar sıcaktı ki dışarıda biraz

üşüdüğümü anladım. Kapıyı arkamdan kapatıp tuvalete ilerledim. Tuvaletin kapısını da kilitlemeyi ihmal etmedim.

İşim bittiğinde ellerimi yıkıyordum. Elbisemi toplayıp ihtiyaçlarımı gidermek çok zordu ama başarılı olmuştum. Yüzümü incelerken makyajımın güzel durduğuna emin oldum. Çantamdan rujumu çıkarıp tazelemek isterken odanın kapısının açıldığını işittim.

Bağrışma sesleri gelirken kapı sertçe geri kapatıldı. Odanın içindeki sesleri net bir şekilde duymaya başladığımda birilerinin özel hayatına gireceğimden korktum.

"Ne saçmalıyorsun sen?" Bağıran sesin Eylül'e ait olduğunu anladığımda kaskatı kesildim. Hareketsiz bir şekilde dururken biri cevap verdi.

"Belki bilirse bana geri döner." Ener'in sesini duyduğumda yine bu ikiliyle karşılaştığım için şansıma küfür ettim.

İçeride kalıp onları mı dinlemeliyim, yoksa çıkıp gitmeli miyim diye düşünürken Eylül yeniden bağırdı. "Birbirlerini ne kadar sevdiklerini görmüyor musun? İstediğini anlat. Deniz'le mutlu o!"

Deniz'in ismi geçtiğinde rujumu çantama koyup sessiz olmaya çalıştım. Benim hakkımda konuştuklarını tahmin ederken içimdeki ses, "Yeter artık!" diye bağırdı.

"Dayanamıyorum! Onunla dans ederken görmek bile beni delirtiyor!" Ener'in öfkeli sesi odada inliyordu.

"Kes sesini! Sarhoş olduğun gün kıçını kurtarıp kendimi feda ettim. Şimdi alkollü değilsin ama o zamankinden daha beter kararlar alıyorsun."

Kulağımı kapıya dayarken konunun benimle ilgili olduğuna emin olup onları dinlediğim için utanmadım. "Demek konu sonunda fedakârlığa geldi! Senin yüzünden herkesin hayatı mahvoldu. Tek fedakârlık yapan bendim! Ben!"

Ener o kadar çok bağırıyordu ki konuştukları konu beni tedirgin etti. Söylediklerini duymak istemediğimi anladığımda kapının kilidini çevirip açtım.

Karşımda beni ilk gören kişi Eylül oldu. Ener, arkasını dönüp bana baktığında gözleri şaşkınlıkla açıldı. İkisini de umursamayıp yanlarından geçerek kapıya ilerledim.

"Dur, Asel!" Koluma bir el yapıştığında kendimi ondan kurtarmaya çalıştım.

Ener, elimi kolumdan çekmezken gözlerine baktım. "Bırak beni!"

Sesim yeterince öfkeli çıkmıştı. Kolumu bırakmak yerine aksine daha çok sıkıp beni kendine doğru çekti. "Konuşmamız lazım."

"Seninle–" Eylül'ü gösterdim. "Sizinle konuşacak hiçbir şeyim yok!"

Ener sessizliğini korurken devam ettim. "Şimdi kolumu bırak!"

"Bunları duymak zorundasın," dediğinde gülümsedim. Benimle dalga geçtiğini düşünmeye başlarken Eylül ellerini havaya kaldırıp isyan etti. "Ne yaparsan yap Ener! Artık sana engel olmayacağım." Arkasındaki koltuğa otururken fısıldadı. "Yoruldum."

Eylül'ün tavırlarını izlerken ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünmeye çalıştım. Ener kolumu sıkmaya devam ederken canımın acısını dindirmek için ona yaklaştım. Burnunun dibine girdiğimde kolumu bırakmasa da tutuşu kibarlaşmıştı.

"Canımı yakıyorsun," diye fısıldadığımda kolumu tamamen bıraktı.

Gözlerindeki acıyı tekrar gördüğümde söyleyeceği şeyi asla duymak istemediğimi anladım. Arkamı dönüp kapının kulpunu tuttum. Açacağım sırada sesini duydum.

"Yapmadım."

Cümlesi sırtıma hançer gibi saplanırken hareketsiz kaldım. Ona dönüp bakarsam yıkılacağımı biliyordum.

"Yapmadım! Ben yapmadım. Hep bunu duymak istemedin mi? Söylüyorum işte!"

FİNAL

VEDANIN ÇAĞRISI

"Cehennemdeki ateşi körükleyen her iyiliğe..."

KALEO – *Way Down We Go*

Bugüne kadar canımı yakan şeyler her zaman kelimeler olmuştu. Sevdiklerimin ağzından çıkan her kelime kalbime saplanırken kimi zaman çiçekler açmış kimi zaman alev almıştı.

Güvendiğim insanların söylediklerinin beni bu kadar savunmasız hale getirmesine dayanamıyordum. Sessizce arkamı döndüm. Yanan mumların ateşi odayı ısıtırken Ener'in gözlerinin içine baktım.

Evimin önüne geldiği gün, "Yapmadım," demesi için yalvardığımı hatırladım. Gözyaşları içinde bağırıp ağzından tek bir kelimenin çıkmasını dilemiştim. O ise arkasında bıraktığı enkazı umursamadan çekip gitmişti.

Şimdi gözlerinin içine bakarken gerçekleri görmeye çalıştım. Merak duyguma yenik düşerek fısıldadım. "Nasıl?"

Yanıma bir adım yaklaşmaya çalıştığında elimi havaya kaldırıp yolunu kestim. Bana yaklaşarak bakışlarıyla manipüle etmesini

istemiyordum. Konuşmasını beklediğimi belli edercesine kaşlarımı kaldırdım. Ağzını açtığında kelimelerin beni mahvedeceğini bilmiyordum.

"Seni aldatmadım. Hiçbir zaman."

Gülümserken elimdeki çantayı sıkmaya başladım. Söylediği cümlenin bir şakadan ibaret olduğunu düşünerek kahkaha attım. İkisi de şaşkınlıkla beni izlerken konuşabildim.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda yüzümdeki gülümseme silindi. Büyük bir ciddiyetle onlara bakıp bağırmaya başladım.

"Derdiniz ne sizin? Bıkmadınız mı hayatımın içine etmekten? Tek amacınız Asel mutlu olmasın diye uğraşmak mı?"

Elimdeki çantayı Ener'in göğsüne fırlatırken çıldırmak üzereydim.

"Siz! Siz ikiniz! Hayatımın içine ettiniz! İkiniz de beni aldattınız! Buna rağmen hiçbir şey yapmadım." Sesim bağırdıkça çatallaşmaya başladı. "Size hiçbir şey yapmadım! İntikam almaya bile çalışmadım. Hâlâ derdiniz ne?"

İkisi de sessizce beni izlerken Ener konuştu. "Özür dilerim–"

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden yüzüne tokat attım. Avucumun içi yanarken, heceleyerek konuştum. "Sana benden özür dileme demiştim!"

Tokat attığım elim havada kalırken titriyordum. İkisinin saçmalıklarından o kadar sıkılmıştım ki Ener'i omuzlarından ittirip üzerine yürüdüm.

"Derdin ne? Ne istiyorsun? Mutlu olmama neden tahammül edemiyorsun?"

Gözlerinden bir damla yaş aktığında kızaran yüzünü bana çevirdi. Gururun ve acının en saf halini gözlerinde gördüğümde konuştu.

"Onunla olmana dayanamıyorum. Uzaktan mutlu olmanı izleyebileceğimi sanıyordum. Ama başkasıyla beraber değil."

Kollarımı göğsümde birleştirip öfkeme yenik düşmemeye çalıştım. "Yalan söylüyorsun!"

Neye inanacağıma şaşırmıştım. Ellerini uzatıp koluma dokunmak istediği sırada bakışlarımdan korkup ellerini geri çekti. "Seni hiçbir zaman aldatmadım, Asel."

Cevap vermek yerine akan gözyaşlarını izledim. "Gerçekleri öğrenirsen canının daha çok yanacağını düşündüm. Kendimi feda ettim."

Bir adım gerileyip söylediklerinden uzaklaşmaya çalıştım. Derin nefesler alıp daraldığım odada, kendime gelmek için çabaladım. Neredeyse ağlamaktan konuşamadığı bir hale geldiğini gördüğümde şaşkınlıktan hareket edemedim.

"Yemin ederim ki her zaman seni sevdim." Nefesi tıkanırken hıçkırıyordu. "Sadece sen mutlu ol diye iğrenç bir yalanın parçası oldum. Ama artık dayanamıyorum."

Gözlerinde öfkenin ateşi parladığında bana yaklaştı. "O şerefsizin senin yanında olmasına, hiçbir şey olmamış gibi sana bakmasına tahammül edemiyorum."

Kimden bahsettiğini anlamaya çalışırken deliriyormuş gibi hissettim. "Ben, Eylül ve onun yediği pislik yüzünden kendimi feda ederken o senin yanında hayatına devam ediyor. Kaldıramıyorum artık." Sesi gittikçe kesilirken gözyaşları asla durmuyordu. "Seni deli gibi severken senden kilometrelerce uzakta olmak canımı nasıl acıtıyor bilemezsin." Aramızdaki mesafeyi gösterdi. "Şu an bu kadar yakınında olmama rağmen sana herkesten daha uzağım."

Susması için elimi havaya kaldırdım. Yutkunmaya çalıştığım sırada konuşmaya devam etti. "Sensiz geçirdiğim her günün beni nasıl parçaladığını bilemezsin. Seni severken iğrenç bir yalanın altında her gün ezilmek beni nasıl yerle bir ediyor bilemezsin."

Cümlelerini kesen hıçkırıklar kalbimi delerken sessizdim. "Biliyorum. Çok acı çektin. Seni aldattığımı düşündün. Ama benim

açımdan bak, hiçbir şey yapmamışken bu suçu üstlendim. Hatam yokken hatalı gibi davranmak zorunda kaldım." Hıçkırdı. "Sen gözyaşları içinde, 'Yapmadım de,' diye yalvarırken sana arkamı dönüp gitmek zorunda kaldım!"

Kollarıma yapışıp ellerimi tuttuğunda kendimi ona teslim ettim. Gözyaşları kollarıma akarken onu dinledim. "Yemin ederim böyle olmasını istemezdim. Sana yalan söylemek istemezdim. Nasıl bu hale geldik, neden böyle oldu bilmiyorum. Lütfen, affet beni!"

Ener perişan bir halde yüzüme bakıyordu. Gözlerinde umut kırıntıları vardı. Dokunup, "Affettim," desem kırıldığı parçaları toplanacaktı. Bedeninde ve ruhunda altında kaldığı enkazın hasarlarını net bir şekilde görürken kalbimde çatlaklar oluştu.

İlk defa kalbimde bıraktığı kabuk bağlamış yaralar tekrar açılmadı. Sözleri beni derinden sarstı ama inancım kalmamıştı. Anlattığı şeylerin artık umurumda olmadığını fark ettim. Deniz aklıma gelirken ellerimi tiksinerek ellerinden çektim. Bir adım gerileyip kapıya yaklaşırken fısıldadım.

"Umurumda değilsin."

Gözleri şaşkınlıkla açılırken konuşmasına izin vermedim. "Ne sana ne senin söylediklerine inanmıyorum. Her şeyi geçtim, inansam bile ne değişecek? Yaptıklarını affedeceğimi mi sandın?"

Olanlara inanamıyormuş gibi kafamı sağa sola salladım. "Kalbime yeni birini aldım. Deniz'i çok seviyorum. Sizin ihanetinize uğradıktan sonra başkasına ihanet edebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sana hiçbir zaman ihanet etmedim," dediğinde öfkeyle bağırdım.

"Ettin!" Parmağımı suçlarcasına ona doğrulttum. "Sen ihaneti yalnızca aldatmaktan mı ibaret sanıyorsun?"

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Yalan söylerken bana ihanet ettin! Tüm okul bana zorbalık yapıp canavar derken

gerçekleri bilmene rağmen sustun!" Kafamı yere eğip fısıldadım. "Sen bana en başında yalan söyleyerek ihanet ettin."

Tek bir yalanın tüm hayatları mahvettiğini fark ettiğim o an sarsıldım. Gerçeklerin canımı daha çok yakacağını düşünerek söylediği yalanlar hepimizin canını yakmıştı. Hem kendini hem beni enkazın altında bırakıp ayrı uçlarda acı çekmemizi istemişti. Gerçekleri anlatıp, aynı enkazın altında birbirimize yardım etmeyi seçmemişti.

Kafamı kaldırıp Eylül'e baktığımda benden saklanan gerçekleri öğrenmek istedim. Şu an mı, yoksa en başında mı yalan söylediklerini çözemezken şansımı denedim. "Bebek kimden o zaman?"

Ener ağlamaya devam ederken, Eylül korku dolu gözlerle bizi izliyordu. İkisinden birinin açıklama yapmasını beklercesine suratlarına baktığımda seslerini çıkarmadılar.

Bu sefer kibar olmak yerine bağırmayı seçerek konuştum. "Size bebek kimdendi diyorum? Canımı daha fazla ne yakabilirdi? Neden gerçekleri söylemediniz?"

Eylül gözlerini devirip tavana baktığında daha çok sinirlendim. Beni umursamayan ukala tavırlarından nefret ettim. "Yoksa şu an söylediğiniz bu yalanın, kalan kısmını düşünmemiş miydiniz?"

Onun gibi ukalaca sırıttığımda öfkeyle bana döndü. "Ne yalanından bahsediyorsun? En başından beri doğruları söylemek isteyen tek kişi bendim! 'Aman Asel üzülmesin. Aman Asel yıkılmasın,' dedikleri için onlarca yalanı kendileri uydurdu. Bana kalsa ilk an her şeyi söylerdim!"

Karşımda daha fazla ne kadar küçüleceğini bilmeden izliyordum. "Bu yaptıklarını haklı çıkarmıyor!" Onun gibi bağırdığımda daha çok öfkelenip ayağa kalktı.

"Kendi bencilliğinden dolayı hiç kimsenin yaşadıklarını görmüyorsun! Biraz etrafına bakıp insanların neler yaşadığına dikkat etseydin bunlar başına gelmezdi!"

Gülerek elbisemin eteklerini çekiştirdim. "Aynen! Bencillik yaptığım için bu haldeyiz." Ciddileştiğimde sakin kalamayacağımı anladım. "Sizlere güvenip sevmekten başka bir şey yapmadım ben!"

"Gerçekten sadece senin mi sevdiğini düşünüyorsun?" Sorusuna şaşırdım. "Benim birini sevdiğimi, sevebileceğimi hiç düşünmüyor musun?"

"Birilerini sevebileceğini düşünüyordum. Ama sevgilimi değil!"

"Aptal mısın? Ne sen ne sevgilin umurumda!" Hareketsiz duran Ener'i gösterdi. "Bu aptal çocuk seni sevmekten başka hiçbir şey yapmadı! Yanımda olduğu her an düşündüğü tek şey sendin!"

Gözünden yaşlar akmaya başladığında inanamadım. "Beni bir uçurumun kıyısından kurtardığını sanıyorken aslında seni kurtarıyormuş. Çevremdeki her erkeğin sana âşık olmasına, ilk fırsatta beni değil seni tercih etmesine dayanamıyorum!" Nefesi tıkanmasına rağmen devam etti. "Ener'in beni seçtiğini düşündüğüm an bile seni seçtiğini göremeyecek kadar salaktım ben!"

Ener şaşkınlıkla Eylül'e bakıp yanına yaklaştı. Ben söylediklerine bir anlam veremezken Ener, Eylül'e sarılmaya çalıştı. Eylül, Ener'in bedenini geri iterken sarılmasına izin vermedi. "Hepinizden nefret ediyorum. Âşık oldum. Terk edildim. Bebeğimi aldırdım. Tekrar terk edildim. Herkes yanımda gibi görünürken tek bir kişi bile yoktu yanımda!"

Gözlerinden yaşlar akıyorken kendini yere bıraktı. Dizlerinin üstüne çökerken Ener eğilip yardım etmeye çalıştı. "Bunları yaşadığın için mutlu muyum sanıyorsun?"

Kesik kesik nefesler aldı. "Sevdiğim adamı, bebeğimi, arkadaşlarımı kaybettim. En çok da seni..." Hıçkırdı. "Seninle gülmeyi, seninle ağlamayı, derdimi sana anlatmayı, beraber eğlenmeyi özlemediğimi mi sanıyorsun? Ben en yakın arkadaşımı kaybederken bile o, seni kazandı."

Eylül'ün itirafları beni derinden etkiledi. Söylediklerinin ciddiyetini fark ettiğimde Ener'e baktım. Gözlerimin içine bakmak yerine acısını yaşıyordu. "Senin canın ne kadar yandıysa benim canım da o kadar yandı."

Elini yere vurup çığlık attı. "Hepsi de âşık olmamam gereken birine âşık oldum diye!"

Sesi kesilirken nefes almaya çalışıyordu. Gözyaşları hıçkırıklarına karışırken birbirine destek olan iki insanı izledim. Sanki önümde yaşanan bu dram hayal dünyamdan ibaret gibiydi. Ne Ener'in ne Eylül'ün böyle perişan bir halde olmasını hiçbir yerde görmeyi beklemezdim. Çaresizce onları izlerken ne yapacağımı bilemedim.

Gözümün önünden geçen anıları düşündüm. Yıllar önce birbirimiz için her şeyi yapacak dört yakın arkadaştık. Geçirdiğimiz onlarca zaman çok mutluyduk. Şimdi ise hepimiz ayrı köşelerde perişandık. Bir türlü birleştirilemeyen yapboz parçaları gibiydik. Yan yana gelmiştik ama birbirimizi tamamlayan köşeler kırılmıştı.

Gözyaşları içinde yerde oturan Eylül, derin nefesler almaya çalışıyordu. Ener, kanlı gözleriyle burnunu çekip Eylül'ün omuzlarından tutuyordu. Bu anın fotoğrafını çekip anlam veremediğim, gerçekliğinden asla emin olamadığım sohbetten kaçmak istedim.

En iyisinin onları kendi acılarında yalnız bırakmak olduğunu düşünerek arkamı döndüm. Yerdeki çantamı alıp dışarıya çıkmayı düşünürken açtığım kapı yarım kaldı.

Eylül'ün ağzından çıkan kelime beni etkisiz hale getirirken nefesim kesildi.

Arkamı dönüp kapıyı sertçe kapatırken Eylül'ü izledim.

"Özür dilerim ama onu çok sevdim."

Tüylerim diken diken olurken benimle dalga geçtiğini düşündüm. Gerçek olamayacak kadar aptal bir isim söyleyip inanmamı bekleyemezdi. Anlattığı saçmalıktan ibaretti.

Üzerine yürürken çantamı bir köşeye fırlatım. Bedenine yapışıp onu ayağa kaldırmaya çalışırken çığlık attım. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"İnanmıyorsan ona sorabilirsin." Ağlamayı kestiğinde kendinden emin konuşuyordu. "Yemin ederim onu o kadar çok sevdim ki hem kendimden hem sevdiklerimden vazgeçtim. Bebeğimi aldırmasını söylediğinde bile aldırdım. Onun için her şeyi yaptım! Her şeyi! Ama o yine dönüp seçti! Hep senin yanında oldu!"

Son cümlesiyle iyice çıldırıp yüzüne yapıştım. Elimle yüzünü sıkarken canının yandığını biliyordum. "Seni öldürürüm!"

Sözler ağzımdan çıktığında Ener'in ellerini üstümde hissettim. Beni Eylül'den uzaklaştırmaya çalışırken ona engel oldum. Tüm gücümle Eylül'ü geri ittirip yere düşürdüm. Ener, bedenime sarılıp hareket etmemi engellerken karnına dirseğimi geçirdim. Arkamı dönüp yüzüne baktım.

"Ne saçmalıyorsunuz siz?" dediğimde Ener, iki büklüm olmuş karnını tutuyordu. Eğilmiş durmasından faydalanıp saçlarından çektim. Kafasını yukarı kaldırıp yüzüme bakması için zorladım. Acı dolu bir ifadeyle bana bakarken konuştu. "Doğru söylüyor."

Söylediklerinin bir şaka olduğunu dileyip gülmek istedim ama yapamadım. Şakasını bile duymak istemeyeceğim kadar derin bir bataklığa girmiştim. Bedenimin her yerinde hâkimiyet kuran çamurdan kaçmaya çalışsam da beni dibe çekip boğmak için elinden geleni yapıyordu.

"Eğer yalan söylüyorsanız, sizi öldürürüm!" Kelimeleri heceleyerek söylemiştim.

Ener, "Yemin ederim," dediğinde titredim.

Eylül'ün ağlayarak söylediği ismi tekrar düşündüğümde Ener'in saçlarını bıraktım. Geri adım atarken onlardan olabildiğince uzaklaştım. Koltuğun en köşesine geçip otururken Ener'in bana yaklaşıp, "İyi misin?" dediğini duydum.

Kafamı kaldırıp gözlerinin içine bakarken hipnoz olmuş bir halde fısıldadım. "Çıkın odadan."

Dediğimi dinlemeyip bir süre daha beni izledikten sonra koluma dokundu. "Asel?" dediğinde bu sefer bağırdım.

"Çıkın dışarı!"

Ener, öfkemle geri çekilirken yüzüme bakmaya devam etti. Ben söylediklerinin gerçekliğini anlamaya çalışırken kapının açılma sesini duydum.

İçeri giren kişiye baktığımda Eylül'ün söylediği isimle karşılaştım. Gözlerimden yaşlar akarken şaşkınlıkla hepimizi izledi. Önce bana, sonra Ener'e, daha sonra Eylül'e bakıp her şeyi anlamış gibi bir ifade takındı. Kapıyı arkasından kapatıp yanımıza yaklaşırken ağlayan sesimden kelimeler zorla çıktı.

"Gerçekten yaptın mı?"

Sorduğum soruyla hava iyice soğurken titrememem arttı. Odadaki mumlara ve sıcaklığa rağmen üşüyordum. Kelimelerin arasında yalnız kalmış, birinin bana sarılmasını bekliyordum.

Ağzını açıp konuşacağı sırada gözlerinden yalan söyleyeceğini anladım. Ondan önce davranıp bağırdım. "Doğruyu söyle!"

Gözünden bir damla yaş aktığında kafayı yiyecekmiş gibi hissettim. Konuşmak yerine ağlayarak kafasını salladığında cevabımı almıştım.

Yapmıştı!

Yapmıştı.

Yapmıştı...

Öfkeyle hepsine bakıp konuştum. "Çıkın dışarı."

İlk ayağa kalkan Eylül oldu. Kapıyı açıp dışarı çıkarken arkasından onu takip eden kişi Ener'di. Keşke şu an odadan çıktıkları gibi hayatımdan da sessizce çıkmayı başarabilselerdi.

Son kalan ismin hâlâ yerinde dikilip beni izlediğini anladığımda ona döndüm. "Nasıl yapabildin?"

Gözyaşlarım yüzümü yıkarken bacaklarımı kendime çekip küçülmeye çalıştım. Kollarımı bacaklarıma dolayıp üşüyen bedenimi ısıtmak istedim. Cevap vermediğinde bağırdım. "Çık dışarı!"

Bana yaklaşmak için bir adım attığını gördüğümde bedenimi serbest bırakıp ayağa kalktım. "Sana dışarı çık diyorum!" derken dişlerimin arasından konuşuyordum.

"Asel!" dediğinde sesinden kendi ismimi duymanın verdiği acı tüm bedenimi sardı.

İhanetinin acısını sindiremezken yakınımda duran bir mumu yerinden çıkarıp ona doğru fırlattım. Yaptığım harekete şaşırırken mum duvara çarpıp sönerek yere düştü.

Tek bir adım bile atmadığını anladığımda diğer mumu alıp bu sefer üzerine isabet ettirdim. Gövdesine çarpan mum sönerek düştüğünde bir adım geriledi.

Boğazımı yırtarcasına ağlayarak bağırdım. "Dışarı çık!"

Bir mumu daha almaya yeltendiğimde ona dönüp öfkemi kustum. "Beni yalnız bırak! Dışarı çık!"

Elimdeki mumu fırlattığımda onu es geçip kapıya çarptı. Durmayacağımı anladığında arkasını dönüp ağlayarak dışarı çıktı.

Kapıyı kapatıp beni odada yalnız bıraktığında olduğum yere çöküp daha çok ağlamaya başladım. Hıçkırıklarım, çığlıklarıma karışırken içimde yanan ateşi birinin söndürmesini diliyordum.

Yaptığım iyiliklerin, cehennemdeki ateşi körükleyip beni tutuşturduğunu anladığımda cennetteki ırmağın sonunun cehennem ateşine bağlandığını gördüm. Her şeyin sonuna gelmiş gibi hissederken sadece duygularıma değil, her şeye bir son vermek istiyordum.

Gözyaşlarım yerdeki halıya akarken damlaları izleyip sakinleşmeye çalıştım. Duyduğum her şeyin bir yalandan ibaret olmasını dileyerek derin nefesler aldım. Bugüne kadar aştığım her şeyi düşünüp yerden yavaşça kalktım. Topuklu ayakkabılarımın üstünde

yalpalarken adım atmayı denedim. İlk adımı attığımda gözyaşlarıma aldırmadan gülümsedim. Diğer adıma geçtiğimde topuğum eteğime takıldı. Dizlerimin üstüne yere düştüğümde hıçkırarak ağlamaya devam ettim.

Kaderin önüme çıkardığı yolların her defasında neden bu kadar acılı olduğunu düşünüp kahroldum. Mutlu olduğumu düşündüğüm bir an ayağa kalktığımda kaderim çelme takıp beni tekrar yere düşürmüştü. Her defasında tekrar kalksam da beni hiç beklemediğim bir anımda vuruyordu. Tüm bu acıların bir sınav olup beni daha güçlü yapması gerekirken kendimi hiç güçlü hissetmiyordum.

Her şeye kızgınken ağlamamın da isyanımın da içimdeki ateşi söndürmediğini fark ettim. Bedenim bu kadar üşürken ruhumun bu kadar yanmasının adaletsiz olduğunu hissettim. Kafamı kaldırıp yanımda yanan mumlarla bakıştığımda aklıma gelen fikrin beni tüm acılardan kurtaracağını düşündüm.

Yerde sürünüp perdenin yanındaki mumları yavaşça devirdim. Halı alev alırken gülümseyip ateşin rengini izledim. Halıdaki küçük ateşin yayılıp perdeye ulaştığını gördüğümde geri çekilip bu görüntünün zevkini çıkardım.

Alevler iyice artarken çıkan duman yüzünden öksürmeye başladım. Elimle boğazımı tutarken bedenimin hâlâ ısınmadığını düşündüm. Hızla tuvalet kapısının yanındaki mumları da halıya devirip yanmasını bekledim. Yere düşerken sönen mumlar alev almadığında kendime kızıp diğer mumlara yöneldim.

Koltuğun yanındaki dört mumu gözüme kestirdim. Yanlarına ilerlerken öksürüyordum. Bir elimle ağzımı kapatıp diğer elimle mumları koltuğa bıraktım.

Perdenin alevi gittikçe artıp her yeri sararken ısınan bedenim ister istemez ateşten kaçmaya çalıştı. Israrla yerimde durup koltuktaki alevleri izlemek istedim. Bedenim izin vermeyip kapıya

doğru uzaklaştı. Odanın kapısının yanındaki köşeye çömelip kollarımla bacaklarımı sarıp ateşin beni yutacağı anı bekledim.

Her zaman intihar edeceğim bir anın gelebileceğini düşünmüştüm. Onlarca senaryo zihnimden geçerken ateşler içinde kalıp yanmak planlarım arasında değildi. Odaya hızla yayılan alevleri izlemek beni korkutmak yerine meraklandırıyordu. Bedenim ateşin öfkesiyle birleştiğinde kendi öfkemin biteceğine inanıyordum.

Gözlerim kararmaya başladığında ateşin hâlâ bana ulaşmadığını gördüm. Duvara daha çok sinip nefes almaya çalıştım. Çıkan dumanlar odayı kaplıyordu ve boğazım acıyordu. Gözyaşlarım akarken kendimi karanlığa teslim ettim.

Birinin beni taşıdığını hissettiğimde rüyada olduğumu düşündüm. Ciğerlerim yanarken öldüğüme ve tüm bu azaptan kurtulduğuma emindim.

Hızlı hareketlerle sallandığımda rüyada değil, gerçekten birinin kucağında olduğumu anladım. Gözlerimi açmak istedim ama başaramadım. Ciğerlerimin daha fazla oksijene kavuşması için ağzımı açtım. Derin nefesler alırken yarı baygın bedenim söylenen sözleri algılamıyordu.

Dumandan yanan gözlerimi araladığımda yüzüm ve ağzım ıslaktı. Bedenim, birinin bedenine yaslanmış, çimlerde uzanıyordu. Onun sesini duyduğumda gözlerini görebilmek için etrafa daha net bakmaya çalıştım.

"Asel, bebeğim," derken sesi telaşlı çıkıyordu.

İsmim dudaklarından döküldüğünde gözyaşlarım akmaya başladı. Kalbimin kırıldığını anlamış gibi bedenimi sarıp sarmalarken ona izin verdim. Kolumu bile kaldıracak halim yoktu.

"Ağlama bir tanem! Ağlama!"

Elindeki su şişesini bana uzattı. Dudaklarımdan akan suyu midemde hissettiğimde acım azalmaya başladı. Ağlamak istemiyordum. Lakin gözyaşlarım durmadan akmaya devam ediyordu.

Günlerdir su içmemiş gibi kana kana su içtim. Şişeyi bitirdiğimde öğürdüm. Midem bulanıp sinyal verdiğinde kusmamak için zor durdum.

Derin nefesler alıp rahatlamaya çalışırken kafamı kaldırıp mavi gözlere baktım. Sarı saçları yer yer kararmıştı.

Beni yangının içinden çıkarıp aldığını fark ettiğimde etrafıma bakındım. Ağaçların içinde, çimlerin üstündeydik. Etrafımızda kimse yokken uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyordum.

Kafamı sağa sola sallayıp daha fazla nefes almak için uğraştım. Deniz iki eliyle yüzümden tutup kendisine bakmamı sağladı. "Ne oldu bir tanem? Yangın nasıl çıktı?"

Sorduğu soruyu algılamamış gibi bir müddet onu izledim. Konuşmaya başladığımda siren sesleri gittikçe azalıyordu.

"Neredeyiz?" Fısıldamıştım. Boğazım o kadar acıyordu ki tek kelimeyi bile söylerken canım yanmıştı.

"Seni alevlerin arasında bulduğumda sana dokunmama izin vermedin. 'Bana dokunmayın! Beni onlardan uzak tutun!' diye bağırıyordun. Ne olduğunu bilmiyorum ama seni insanların içine çıkarmak yerine arka taraftan buraya getirdim. Ev biraz ileride kalıyor," deyip solumda kalan araziyi gösterdi.

Derin nefesler almaya çalışırken konuşacak nefesi kendimde bulamadım. Sessizliğimi koruyup göğsüne yaslanırken dinlenmeye çalıştım. Kokusuna karışan iş kokusuyla bile mükemmel olduğunu düşünüp koynuna sığındım.

Odada yaşadıklarım zihnime doluşurken güvendiğim herkesin beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını fark ettim. Deniz'in kucağında ona sarılırken ileride onun da beni mahvedeceğini düşündüm.

Bedenimi ondan uzaklaştırmaya çalıştığımda yerde sürünmekten öteye geçemedim. Beni bırakmayıp kolumdan tutarken, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Bırak beni!" dediğimde boğazım yırtıldı. Acıyı hissettiğimde yorgun düşen bedenimi yerden kaldırmaya çalıştım.

"Hepiniz aynısınız!" Cümlem ağzımdan çıktığında tükenmiştim. Yere uzanıp topraktan gelen soğuğa yanağımı yasladım. Derin nefesler alırken yutkunup boğazımdaki acının geçmesini diledim.

Deniz yanımda diz çöküp saçlarımı okşamaya başladığında titredim. "Ne oldu bir tanem?" derken yanağıma değen parmakları kalbimi acıtıyordu.

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladığında sevdiğim birini daha kaybedeceğimi düşünüp hıçkırmaya başladım. Son umudum olan Deniz'i bulup ona veda etmek istemiyordum. İçimde çığlıklar koparken ne onu bırakmayı ne de onun beni bırakmasını göze alabiliyordum.

Yine de elini tutup yüzümden çekerken sessizce konuştum. "Yoruldum. Hepinizden. Güvendiğim herkesin beni hayal kırıklığına uğratmasından..." Şaşırmış gözlerle beni izlerken sırt üstü yatıp yüzümü gökyüzüne çevirdim. "Sen de beni hayal kırıklığına uğratırsan dayanamam. O yüzden bırak beni."

Gözyaşlarım durmuyordu ve bu kadar uzun konuşmak boğazımı çok yormuştu. Öksürük krizine girdiğimde canım daha çok yandı. Deniz bana su uzattığında geri çevirmeyip aldım. Bir yudum alıp geri verirken gözlerine baktım.

Gözlerinin içindeki acıyı gördüğümde kalbim paramparça oldu. Beynim gitmesi için çığlık atarken, kalbim kalması için yalvarıyordu. Derin üzüntüyle beni izlerken konuştu.

"Seni hiçbir zaman bırakmayacağımı bilerek nasıl böyle şeyler söylersin?"

Eliyle yanağımı tutup bana yaklaştı. Dibimde oturup yüzüme gelen saçları geriye çekti. "Saçının bir teline zarar gelse perişan olurum. Seni o alevlerin içinden alırken neler hissettiğimi biliyor musun?"

Ağlamaya başladığında şaşkındım. "Seni sadece öylesine sevdiğimi mi sandın? Ben seni her şeyinle seviyorum. Yaralarınla seviyorum. Acılarınla seviyorum. Seni, sen yapan her şeyi seviyorum."

İkimiz de beraber ağlarken susmadı. Kalbimi delen cümlelerine devam etti. "Seni böylesine severken nasıl bırakıp gidebilirim?"

Kafamı sağa sola sallayıp hıçkırırken, "Hayır," demeye çalıştım. Onun da beni kendine âşık edip, güven verip gitmesini istemiyordum. Kalbimde yeni şehirler inşa edip hepsini yıkmasından korkuyordum.

Üzerime eğilirken iki eliyle yüzümü tutup alnını alnıma yasladı. Gözlerime bakarken konuştu. "Yine ateşlerin arasında kalsan yine yanmaktan korkmadan gelir seni kurtarırım."

"Ya yanarsam?" dediğimde tereddüt etmeyip hızla cevapladı. "Birlikte yanarız!"

Derin nefesler alıp gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışırken konuştum. "Hiç kimseyi istemiyorum. Hepsinden nefret ediyorum artık. Gitmek istiyorum bu lanet yerden!"

"Beraber gidelim," dediğinde geri çekilmeye çalıştım. "Hayır, yapamam."

"Neden?" Gözyaşları, gözyaşlarıma karıştı.

"Korkuyorum."

Ellerini yüzümden çekip bana sarılırken kulağıma fısıldadı. "Yaşadıkların için özür dileyemem. Özür dilemenin hiçbir acını hafifletmeyeceğini biliyorum. Eğer elimden gelseydi yaşadığın tüm acıları içinden çekip alırdım. Ama yapamıyorum. Senin acılarını dindirmek değil, onlarla beraber yaşamayı öğrenmek istiyorum. Lütfen benden korkma."

Sözleri kalbime işlerken tedirgindim. Az önce odada yaşadıklarımdan sonra birine daha güvenebilme düşüncesi beni mahvediyordu. Kalbimin derinliklerinde Deniz'i çok sevdiğimi biliyordum ama aynı acılarla yüzleşecek gücüm kalmamıştı.

Geri çekilip gözlerinin içine baktım. Derinliklerinde gördüğüm samimiyet içimi bir nebze rahatlatırken korkumu alamadı. Aynı hataya defalarca düşüyormuş gibi hissetmeme rağmen kalbimin çığlıkları beynimin sesini yendi. Birine güvenmeye, ona sarılmaya, onu sevmeye ihtiyacım vardı. Çünkü o da beni sevmişti. Sevdiğim kişi tarafından böylesine sevilirken korkunun küçük bir risk olduğunu düşündüm. Gözyaşlarıma aldırmadan kafamı sallayıp konuştum.

"Tamam ama yine de korkuyorum," derken hıçkırdım.

"Her zaman yanındayım, her zaman beraberiz bir tanem," dediğinde ona güvenmek istedim. Tutunduğum son dal da kırılırsa düştüğüm yerden asla kalkamayacağımı biliyordum. Kafamı sallayıp ona onay verdiğimde gözlerinde bir rahatlama gördüm. Beni ikna ettiği için mutlu olurken bir yandan endişeyle süzüyordu.

"Seni seviyorum, balım," dediğinde gözlerinin içine bakıyordum. Kalbim acıyla sıkışırken ona eşlik ettim. "Seni seviyorum, sarışın."

Kafasını kaldırdığında dudakları alnımı buldu. Oradan öpüp derin bir nefes alarak kokumu içine çekti. Beni yerimde doğrultup göğsüne çekmesine izin verdim. Orada huzur bulurken elim boynuma gitti. Bana hediye ettiği kolyeye dokunurken gözlerim tekrar doldu. Parmaklarımın arasında kolyeyle oynayıp bana söylediği tüm güzellikleri düşündüm.

Beni değiştirmeye çalışan, seçtiği bir kalıba girmemi isteyen onlarca kişiden sonra bana kendim olma şansını vermişti. Benim acılarımı, geçmişimi yargılamamıştı. İlk fırsatta yaşadıklarımı yüzüme vurup bir koz olarak kullanıp beni suçlamamıştı.

Beni sevmişti.

Beni olduğum gibi sevmişti.

En çok ihtiyacım olan zamanlarda hep yanımda olmuştu. Ben de onun yanında olmayı tercih ediyordum ama korkuyordum.

Odada duyduklarım aklıma gelince hıçkırarak ağlamaya başladım. Başını sallayarak gerçekten yaptığını kabul etmişti. O an geçmişe dönüp Eylül'ün hamile kaldığı dönemi düşündüm. Bunu nasıl yapabilmişlerdi?

Ben hıçkırmaya devam ederken Deniz geri çekilip yüzümü tuttu. Gözyaşlarımı elleriyle sildi. "Ne oldu bir tanem? Neden bu hale geldin?"

Odada yaşadıklarımı unutamayınca daha çok titredim. Ağzımdan çıkan ilk cümle, "Ener, aldatmamış," oldu.

Deniz şaşkınlıkla gözlerini açarken devam ettim. "Yalan söylemişler. Eylül'ün bebeği–" Gerisini getiremedim.

Nefesim daralırken kafamı gökyüzüne kaldırıp daha fazla oksijen diledim. Bu sözcüğü sesli bir şekilde söylemenin beni yıkacağını biliyordum. Gözlerimi kapatıp kendime gelmeye çalışırken Deniz sessizce beni izliyordu.

Biraz daha sakinleştiğimi düşündüğümde ona döndüm. Deniz bir cevap bekler gibi bakıyordu. "Kimmiş?" dediğinde emin olup olmadığımı sorgular gibiydi.

Emin bir ifadeyle hızlıca yanıtladım sorusunu. Gözyaşlarım akarken kendimi Deniz'in kollarına bıraktım.

"Babam."

- S O N -

BELONGS TO KAMUS TEAM

TEŞEKKÜR

Lise yıllarından beri en büyük tutkum kitap okumak. Ancak o zamanlar bana, günün birinde kendi yazdığım kitabı elime alacağımı söyleseler asla inanmazdım. Hayallerimi gerçekleştirdiğimi görmek şu an en büyük mutluluğum. Bu süreçte yanımda olan herkese teşekkür ederim.

En başından beri kitaplarla ilgili her konuda yanımda olan, karşımda durmayan, okumama ve yazmama her zaman destek sağlayan anneme, babama ve kardeşime teşekkür ederim. Yazdığım her satırda, "Daha iyisini yapabilirsin," diyerek hep yanımda oldular. İyi ki varsınız!

Hayata bakış açısı, tecrübesi ve bilgeliğiyle her anlamda yanımda olup bana yol gösteren teyzem Zeynep Özkan'a teşekkür ederim. İyi ki varsın!

Zaman zaman, "Artık yazamayacağım," deyip kitabımı yarı yolda bırakmayı düşünürken her bölümü okuyarak devam etmem için destek veren Şeyda Arslan'a, en başından beri yazmam için beni teşvik eden Can Dikmenli'ye, her aradığımda telefonu açıp yanımda olan Enes Ağgül'e ve tüm eleştirileriyle daha iyi olmamı sağlayan Hatice Baycu'ya teşekkür ederim. İyi ki varsınız!

Kitabımı olduğu halinden çok daha iyi bir yere taşıyan editörüm Ayşe Nur Buğalı'ya teşekkür ederim. Bir kitapta

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

editörün önemini onun sayesinde anladım. İyi ki *Asel*'in bir parçası oldu.

Kitabı yazmaktan bile daha zorlandığım kapak sürecinde yanımda olan Meral Karduz'a teşekkür ederim. Hiç bitmeyen isteklerime göstermiş olduğu sabır ve ortaya çıkarmış olduğu işle gurur duyuyorum. Ellerine sağlık.

İndigo Kitap'la tanıştığım ilk andan itibaren *Asel*'i en iyi noktaya taşımak için uğraşan Yasin Öksüz'e teşekkür ederim.

En büyük teşekkürüm ise siz kitap kurtlarına! *Asel* hakkında açılan tüm sosyal medya hesapları, yapılan her düzenleme, çalışılan her görsel için teşekkür ederim. En başından beri yanımda oldunuz. Olumlu ve olumsuz her eleştirinizle daha iyisini yapabilmem adına çabaladınız. Tüm yorumlarınızla beni daha da cesaretlendirdiniz! Yanımda olduğunuz her an için sonsuz teşekkürlerimi gönderiyorum. İyi ki varsınız!

Asel her ne kadar şu an final verip bitmiş gibi görünse de zihnimde yaşamaya devam edecek. Okur olarak bir kitaba veda edebilmek daha kolay oldu benim için. Yazar olarak ise aslında kitabıma veda etmediğimi, karakterlerimin zihnimde yaşamaya devam ettiğini görebiliyorum.

Son olarak ana karakterim Asel! Seni zihnimde büyütmek çok zordu. Her zaman mutlu ve neşeli bir insan olarak, yaşadığın acıları yazabilmek için aynı acıları hissetmeye çalıştım. Senin satırlarını yazarken kendimden çok şey verdim. Tüm yaralarına rağmen güçlü bir kız olman ve kendi ayaklarının üzerinde durman için çabaladım. Kimseye ihtiyacın olmadığını en iyi sen biliyorsun. İster sevdiğin adam ister en yakın arkadaşın ister baban canını yakmış olsun, sen yine de birilerini sevmeye, güvenmeye devam ederek güçleneceksin. Yaşadığın o korkunç acılara rağmen, kalbinin hep ihtiyacı oldu birine güvenmeye. Deniz'i seçtiğin için teşekkür ederim. İkinizin de tüm güçlükleri atlatıp sonsuza dek mutlu

olacağına eminim. Cennetteki ırmağı kirleten her kötülüğe rağmen, cehennemin ateşinde iyiliklerini yakma. Her zaman iyiliği seç. Seni seviyorum. İYİ Kİ VARSIN!

Tüm dikenlere rağmen çiçek açmamız dileğiyle...

Sevgiyle kalın!

SENA NUR IŞIK

KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1 Şahsenem - *Gözyaşlarım Anlatır* (Söz Yazarı: Vural Şahin)

2 Süreya, Cemal. *Şarap.* "Sevda Sözleri" içinde.
İstanbul: Can Yayınları, 2020.

3 Sezen Aksu - *Sen Ağlama*
(Söz Yazarları: Sezen Aksu - Aysel Gürel, 1984.)

4 İlhan, Attilâ. *Ayrılık Sevdaya Dahil.* İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2017, 23. Basım, s.77.

5 İlhan, Attilâ. *Ben Sana Mecburum.* İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2017, 27. Basım, s.9.

KAKTÜS TEAM